Ellet Joseph Waggoner

Az örökkévaló szövetség

Isten ígérete Ábrahámnak és a világnak

Ellet Joseph Waggoner

Az örökkévaló szövetség

A mű eredeti címe: The Everlasting Covenant
Írta: Ellet Joseph Waggoner
Fordította: Kovács László
Lektor: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

https://adventizmusmegrazasa.hu

Ellet Joseph Waggoner

Az örökkévaló szövetség

Isten ígérete Ábrahámnak és a világnak

A *The Present Truth* című angol újságban 1896. május 7 és 1897. május 27 között közzétett cikksorozat

Előszó

E.J. Waggoner az *Örökkévaló szövetség* könyvének története

Több éven keresztül próbáltam teljessé tenni a történetet, amely Ellet J. Waggoner „Az örökkévalók szövetség" című könyvének hátterében áll. Miután látogatást tettem néhány adventista főiskola könyvtárában, úgy éreztem, hogy elég puzzledarabom van ahhoz, hogy bizonyos mértékben megértsem a könyv mögötti történetet. Az alábbiakban röviden összefoglalom a történetet.

1882 őszén 27 éves korában E. J. Waggonernek volt egy tapasztalata, amit később életének fordulópontjaként írta le. Healdsburg, Kalifornia egyik tábori összejövetelének sátrában ült, és hallgatta Ellen White az evangéliumról szóló előadását, amikor hirtelen látta, hogy egy fény ragyogta be a sátrat és őt, mint amikor a nap ragyog. Waggonernek látomása volt az érte megfeszített Krisztusról. Később azt írta, hogy életében először fedezte fel, hogy Isten szereti őt, és hogy Krisztus személyesen érte halt meg. Krisztus keresztéről áradó fény, amely rá ragyogott azon a napon, a Biblia tanulmányozásának útmutatója lett. Úgy döntött, hogy életének hátralevő részét arra szenteli, hogy bemutassa Isten a bűnösök iránti szeretetének üzenetét, amit a Szentírás lapjai felfedez, és érthetővé teszi mások számára ezt az üzenetet.

1883 tavaszán hívták Waggonert, hogy segítsen az apjának a „The Signs of the Times" című újság szerkesztésében, majd hamarosan elkezdett tanítani a Healdsburg főiskolán, és Oaklandi gyülekezet pásztora lett. 1884-ben itt találkozott A.T. Jones-szal, aki szintén a „The Signs of the Times" újságnál volt szerkesztőasszisztens, a főiskolán tanított, és a San Francisco-i gyülekezet pásztora volt. 1884. szeptemberéig Waggoner a Galatabeli levélben található témákról írt cikksorozatot a „The Signs of the Times" című újságban. Ő nemcsak a Galatabeli törvényről szóló kérdéssel foglalkozott, hanem a két szövetségről is írt, amelyek mindegyike fontos szerepet játszik a hit általi megigazulás megértésében.

Miközben Waggoner megosztotta ezeket az igazságokat az órái során, prédikációkban és a „The Signs of the Times" cikkeiben, erős ellenzék született vele szemben. 1886-ig a G.I. Butler, a Generál Konferencia elnöke, valamint Uriah Smith, a „*Review and Herald*" magazin szerkesztője, amennyire csak lehetséges,

közös tiltakozást szerveztek Waggoner tanítása ellen. Butler még Ellen White segítségét is próbálta kérni, hogy véget vessen annak, amit ő egy komoly eretnekségnek tartott.

1888-ban amikor összehívták a Generál Konferenciát Minneapolisban, ez az ellenzék szinte az egész egyházvezetésre kiterjedt. Nem meglepő, hogy amikor a Konferencián Ellen White támogatta Waggoner előadásait a hit általi megigazulásról, amiben foglalkozott a Galata törvényekkel és szövetségekkel, sokan megkérdőjelezték White prófétai szerepét. Évekkel később erőteljesen kijelentette, hogy „az Úr nagy irgalmában" volt Az, aki „a legértékesebb üzenetet küldte népének a Waggoner és Jones testvérek által". Aztán ezzel folytatta: *„ez az üzenet, amelyet Isten parancsolt, hogy adjuk a világnak. A harmadik angyal üzenete ez, amit hangos szóval kell hirdetni, és amit Lelkének nagymértékű kiáradása fogja* kísérni.*"* (*Bizonyságtételek a lelkészeknek*).

Valahogy az isteni gondviselés által az egész vita közepette Waggoner-nek sikerült a szövetségekről szóló meglátásait közzétenni, a „Bible Readings for the Home Circle" 1889-es kiadásában, és az 1889-1890-es felnőtt szombatiskolában, négy negyedévből három tanulmányban. Az következő évben, U. Smith egy replikát írt a szombatiskolái tanulmányokra, amit a „Review and Herald" újság, 1890. január 28-i számában publikált. Dan Jones, a Generál Konferencia titkára annyira foglalkozott Waggoner tanításaival, hogy lemondott a szombatiskolái tanító tisztségéről a Battle Creek-i gyülekezetben. A Waggonerrel folytatott fő vita a szövetségről szóló tanítás volt, amely Dan Jones szerint *„hasonló volt ahhoz, amit Minneapolisban mutatott be". (Dan Jones levele Haskelnek, 1890. március, lásd a függeléket).*

1889-1890 telén Waggoner részt vett az első lelkipásztori összejövetelen Battle Creek-ben. Miután az Ézsaiás könyvből prédikált Krisztus természetéről, Waggoner elkezdte bemutatni a szövetségek témáit. Ezt olyan mértékű azonnali ellenkezést váltott ki, hogy egy ideig Waggoner kénytelen volt megállni. Ellen G. White, aki szintén ott volt, kérte, hogy engedjék Waggonert beszélni. Végül tíz találkozó jött létre, amelyekben a szövetségekkel kapcsolatos véleményét ismertették: hatszor Waggoner beszélt és Uriah Smith, és négyszer mások, ellentétes nézetekkel. Egy héttel az előadások befejezése után Isten arra késztette Ellen White-ot, hogy ne csak állást foglaljon, hanem fejezze ki a menny véleményét Waggoner tanításával kapcsolatban. U. Smithnek küldött egyik levelében és a szombat délutáni ülésen Ellen White tisztázta, kinek van igaza a szövetségek témájában:

> *„Tegnapelőtt este megmutatták, hogy a szövetségekről szóló bizonyítékok világosak és meggyőzőek. Te [U. Smith], Dan Jones testvér, Porter testvér és mások kutatási képességeiteket semmire költitek, csak azért, hogy eltérő álláspontot teremtsetek, Waggoner testvér álláspontjával szemben. Amikor megkaptátok a*

ragyogó világosságot, nem utánoztátok, hanem tévesen értelmeztétek a Szentírást, ahogy a zsidók tettek … Ők megtévesztették a népet. Hamis problémákat hoztak létre …A szövetségek kérdése egy világos kérdés, és ezt minden őszinte elme, előítélet nélküli elfogadja, de engem arra a helyre vittek el, ahol az Úr megértette velem ezt a kérdést. Elfordultatok a világosságtól, mert attól féltetek, hogy a Galata törvényét el kell fogadnotok." (59. levél, 1890. március 8, 1888 anyag, 599–605 o.)

Sajnos ez nem állította meg a Waggoner szövetségekről szóló tanítása elleni támadásokat. Sőt, az ellenkezés tovább nőtt. Két év alatt Ellen White-ot „száműzték" Ausztráliába, és Waggonert Angliába küldték. Egy pozitív tapasztalat származott a lelkipásztori összejövetelből. Waggoner felelőséget érzett, hogy átfogó könyvet írjon a szövetségek témájáról. Valószínűleg 1890 (vagy 1892) telén Waggoner negyven oldalnyi kéziratot írt az „Örökkévaló Szövetség" című könyvéhez. Nem sokkal azután, hogy 1892 tavaszán Angliába érkezett, komolyabban kezdett munkálkodni a könyvön, világosabban kezdte megérteni a szövetség témájának mély igazságait.

Egy átok és nem egy áldás

Waggoner a kézirat utolsó részét bemutatta a Generál Konferencia Könyvbizottságának. Ezt a bizottságot 1887-ben hozták létre azzal a céllal, hogy megnöveljék az adventista irodalom minőségét és szabványosítsák az összes észak-amerikai kiadó kiadványait. Sajnos ez a bizottság átokká és nem áldássá vált. 1895-ben, miután Waggoner kéziratát egy ideig visszatartották, a Könyvbizottság egyik tagja megtagadta kiadását:

„Sajnálom, hogy ilyen hosszú ideig visszatartottuk Waggoner testvér „Örökkévaló szövetség" kéziratát. Némi kritikát kell tennem … nem tudom részletesebben leírni őket, mert amit kritizálnom kell, az minden cikkben megtalálható"

Ezután öt oldalt írt aggodalmát kifejezve, és ezekkel a szavakkal zárta levelét:

„Számos kritikám van, de ezek mindegyike csekély ahhoz a fő kritikához képest, amit már megtettem, … és mégis biztos vagyok benne, hogy komoly kifogások vannak a jelenlegi formájában meglevő kézirat könyvben történő megjelentetése mellett. Igaz, sok kiváló dologgal rendelkezik, amelyeket még soha nem írtak erről a témáról, de véleményem szerint hibákat is tartalmaz." - M.C. Wilcox (a The Signs of the Times szerkesztője és a Könyvbizottság tagja) F.D. Starr-nek (a bizottság tagja), 1895. augusztus 22.

Nyilvánvaló, hogy az egész könyvbizottság elutasította Waggoner kézira-

tát. Néhány héttel a fenti levél megírása után, A.O. Tait, aki Battle Creek-ben élt válaszolt W.C. White egyik levelére, aki édesanyjával volt Ausztráliában. Tait támogatta White azon gondolatát, hogy Jones, Waggoner és Prescott több nyomtatott anyagot készítsen az egyház számára. Tait azonban nagyon őszintén elismerte, hogy a könyvbizottság nagy része teljes mértékben ellenzi a három említett szerzőt, és elutasította a tőlük származó anyagot anélkül, hogy legalább el olvasta volna:

„Azt javaslod, ösztönözzük Jonest, Prescottot és Waggonert, hogy évente három vagy négy hónapot dolgozzanak az új kiadványokon, szórólapokon és könyvek elkészítésén. Ugyanezen a dolgon gondolkodtam én is, és néhányszor javasoltam is, de tudod, White testvér, hogy egy nagyon erős ellenkezés van a Könyvbizottságban, mert amint bemutatják valamelyikük kéziratát, készek szavazni ellenük, anélkül hogy megvizsgálnák azokat.

Elmondom őszintén, White testvér, hogy Battle Creek-ben elég sokan vannak, akik még nem látják az áldott igazságból származó világosságot, Jézus Krisztus igazságát, melynek bőséges áldása ránk áradt már a Minneapolis-i Generál Konferencia óta. Ennek az igazságnak a tapasztalata sokakból hiányzik, ezért nem testvérként viszonyulnak egymáshoz, akikért Jézus Krisztus vére folyt. Úgy látom, hogy van egy akadály a Könyvkiadó Bizottságban, amely gátolja a két testvér által írt brosúrák és szórólapok kiadását. Miért, White testvér?

Tegnapelőtt a Könyvkiadó Bizottság elnöke bocsánatot kért tőlem, hogy elutasították A.T. Jones egyik kéziratát. Részletesen kifejtette, hogy Beattle Creek Könyvkiadó Bizottságának tagjai annyira előítélettel vannak Jones iránt, hogy lehetetlen volt a kézirat elfogadtatása. Tudod, a Könyvkiadó Bizottságot a Generál Konferencia találmánya. Elmondom őszintén White testvér, hogy teljesen belefáradtam küzdeni azokkal az emberekkel, akik ellenállnak a brosúrák kiadásának, és késleltetik az üzenet előrehaladását, de a hangom mindig ellenük lesz. A könyvkiadóink feladata megkeresni íróinkat, hogy megszerezzék azokat a kéziratokat, melyekről úgy gondoljuk, hogy ki kellene adni. Amikor megkapjuk a kéziratot, átadjuk a Könyvkiadó Bizottságnak, és hónapok késése után negatív választ kapunk, valamilyen kis technikai hibákra hivatkozva a hit általi megigazulásról, vagy valami hasonló” - A.O. Tait levele W.C. White-nek, 1895. október 7. Manuscripts and Memories from Minneapolis, 294-295 (lásd a mellékletet).

Róma útját követve

Sokkal több alapinformációt lehetne megosztani erről a Könyvbizottságról,

de a fent említett dolgok elegendőek ahhoz, hogy kifejezze a korrupciót amely kialakult a munka központjában. Ellen White, aki Ausztráliában volt, jól ismerte a Battle Creek-ben zajló eseményeket, még mielőtt Tait levele eljutott volna W.C. White-hoz. Korábban figyelmeztette a C.H. Jones-t a Pacific Press-től, hogy ne legyen a Battle Creek irányítása alatt. Még munkáját sem bízta volna a Könyvkiadói Bizottságra és a Battle Creek-i könyvkiadóra. Az ezt követő hónapokban nagyon élesen írt a Könyvkiadó Bizottságról és Isten átalakító erejéről, amelyre szükség van. (érdekes módon, a Könyvbizottságot 1897-ben feloszlatták):

„ Kedves Jones testvér. Szükséges, hogy a Pacific Press az Úrban maradjon, anélkül, hogy cselekedeteiben bármelyk emberi ellenőrzési hatalom alá kerülne. Nem szabad olyan érzéseteknek lenni, hogy a Battle Creek-ben illetékes személyek jóváhagyását kell kérnetek abban, hogy követhettek-e egy bizonyos irányt a munkában vagy sem, amiről pedig meg vagytok győződve, hogy követnetek kell. Nektek felelnetek kell az Úr előtt. Az egész világosság, amit Istentől kaptam eddig, azt mutatja, hogy a Battle Creek-en kívüli intézményeket nem szabad egyesíteni Battle Creek-kel. Ez mindkét fél számára káros lenne." - Ellen G. White, C.H. Jones-nak, 35. levél, 1895. július 8 (teljes levelet lásd az „1888 anyag" című könyvben , 1408–1411).

„Nem tudnám Battle Creek-i kiadóra bízni azt a világosságot, amelyet Istentől kaptam. Nem merném megtenni. Ami a Könyvkiadó Bizottságot illeti, a jelenlegi vezetésre, a most vezető emberekre, nem bíznám az Istentől kapott világosság közzétételét, amíg ebben a kiadóban nem lesznek odaszentelt, bölcs, és tehetséges emberek. Ami a Generál Konferencia hangját illeti, nem Isten hangja az, amelyben bízhatnánk." - MS 57, 1895. október 12.

„Olsen testvér, a legmélyebb érzéseim vannak irántad; de világosan el kell mondanom neked, az a veszély leselkedik rád, hogy elveszíted a lelki látásodat. Határozottan beszélek, mert el kell mondanom az igazat. Nem merem visszatartani, mert a halasztás nem biztonságos. Nem bízom a könyvkbizottságotokban. Korábban már írtam neked, hogyan viszonyulnak a könyveink íróihoz. Pártatlanul és őszintén kellett volna kezelni őket, mint ahogy egy testvér a testvérével bánik; de nem így tették. A kiadó üzleti tevékenységének alapelvei és indítékai nem olyanok, amit Isten jóváhagyhat. Nincsenek összhangban a szigorú integritással." - Ellen G. White, O.A. Olsen-nek, 83. levél, 1896. május 22. (lásd az „1888 anyag", 1520-1535).

„A könyvbizottság Róma nyomában lépett. Amikor Prescott professzor anyagát tömörítették és elutasították közzétételét, gondoltam, hogy ennek a bizottságnak szüksége van Isten szívet átalakító erejére, hogy megértsék kötelességüket. Nem ismerik saját magukat. Gondolataiknak nem szabad ellenőrizniük mások

gondolatait. Az a világosságból, amit az Úr a Könyvbizottság vezetőinek adott, nem tudják, mit kellene elítélniük vagy jóváhagyniuk. Nem ismerik Isten cselekedeteit. Az ilyen embereknek nem kellene dolgozniuk az Úr örökségével. A Szent Léleknek kell végeznie ezt a munkát. Az Istentől való elszakadásuk miatt az emberek nem értették meg, hogy nem nekik kell vezetniük embertársaikat. Nem szabadna elítélniük vagy irányítaniuk azoknak az embereknek a munkáját, akiket Isten világosságának csatornáiként használ. Eljárásuk miatt már nem tudnak helyesen ítélni. A sziklára, Jézus Krisztus kell esseniük, hogy összetörjenek." - Ms 148., 1898. október 26., Manuscript Releases, 10. kötet, 350 o.

Az Úr azt akarja, hogy befejezzem

A fent leírt helyzetből könnyen érthető, hogy a Battle Creek könyvbizottság, hogyan utasította el Waggoner kéziratát. Waggoner 1895 decemberében írt Ellen White-nak, mekkora felelőségnek érzi, hogy befejezze az „Örökkévaló Szövetség" című könyvet. Úgy érezte, hogy az Úr azt akarja, hogy fejezze be.

„Sokáig volt egy könyv a fejemben, még az első téltől kezdve, amikor a Battle Creek-ben tanítottam [1889-1890], és három évvel ezelőtt elkezdtem írni a kéziratát [1892]. Mindent átírtam, amit korábban írtam, és időről időre hozzáadtam, de nagyon akadályoztak. Nem sajnálom, mert a késedelem segített jobban tisztázni a témát. Mondhatnám, hogy negyven kéziratoldalt írtam azon a télen, de lemondtam róluk, mert világosabbá vált a téma. Az örökkévaló szövetségről szól, vagy Isten ígéreteiről Izrael számára. Az utóbbi időben többet tudtam írni, és a világosság olyan tisztán ragyog belőle, hogy úgy érzem, az Úr azt akarja, hogy fejezzem be a könyvet. Remélem, hogy hamarosan megszabadulok a rutinszerű munkától, így időm lesz befejezni. Amikor befejezem, küldök egy másolatot Ausztráliába felülvizsgálatra." - 1895. december 31.

Úgy tűnik, hogy Waggoner megtartotta a szavát, és 1896 májusában befejezte a kéziratot. Ahelyett, hogy a könyvet Amerikában küldte volna publikálásra, inkább heti cikkekben tette közzé a kéziratot a „The Present Truth" magazinban, ő volt a cikk egyetlen szerkesztője. (Az is lehetséges, hogy egy ilyen méretű könyvet nem tudott kinyomtatni Angliában, a bizonytalan körülmények miatt, amelyekben Waggoner dolgozott). Ezeket a cikkeket egy évig, 1897 májusáig tették közzé. 1898-ban Ellen White levelet írt a Waggonernek, kifejezve érzéseit vele és a munkájával kapcsolatban. Nem kétséges, hogy még mindig úgy látta, mint akinél az „Úr legértékesebb üzenete" volt.

„Kedves Waggoner testvér és testvérnő. Annyira örülnék, ha látnálak és meglátogathatnálak benneteket. Annyira szerettem volna, hogy meglátogassatok minket Ausztráliában; de néhány év telt el azóta, hogy Isten hangjának tartot-

tam az Generál Konferenciát, és ezért nem érzem vágyat írni, bár újra és újra elértem a pontot, hogy megkérjelek benneteket, látogassatok el Ausztráliába. Nem tudod megtenni? Kérlek, írjál mikor tudtok jönni …Most írok nektek, mert azt szeretnénk (és a W.C. White egyetért ezzel), hogy meglátogassatok minket Ausztráliában. Úgy gondoljuk, hogy a „The Present Truth" a legjobb munka amit a népünk publikált…Örülnék, ha idejönnétek Ausztráliába"- 77. levél, 1898 augusztus 26.

„Kedves Waggoner testvér: W.C. White, Daniells testvér és én beszélgettünk a családoddal együtt való látogatásodról. Mindannyian egyetértettünk abban, hogy itt szükségünk van rád, hogy taníts a Bibliáról az iskolánkban … Megkérünk benneteket, hogy gyertek ide ebbe az országba, amint érezitek, hogy elérkezett az ideje."- 29. levél, 1899. február 12.

A könyv az egész világon

Waggoner utazása Ausztráliába egy másik történet, de tudni kell, hogy ő tervezett odamenni. Még J.S. Washburn is biztos volt benne, hogy odamegy. Sajnos látogatását meghiúsította ugyanaz a Battle Creek konföderáció, amely megakadályozta, hogy kéziratot néhány évvel korábban publikálják, és ez volt az egyik oka annak, hogy Ellen White már nem tartotta a Generál Konferenciát „Isten hangjának". Érdekes megjegyezni, hogy mit gondolt Washburn akkoriban Waggonerről és a „The Present Truth" újságról:

„ Örülök, hogy egy ideig Waggoner testvér ott lehet veled Ausztráliában. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok jót fog tenni. Számomra úgy tűnik, hogy az Úr őt használta és még mindig használja, jobban mint közölünk bárkit, hogy felfedjen olyan igazságokat, amelyek ebben az időben fontosak népünk számára. Véleményem szerint Waggoner testvér és munkája sokat változott Minneapolis óta … Biztos vagyok benne, hogy nagy áldás lesz az ausztráliai munkának, amíg ott van. Keményen dolgozik, legtöbbször dupla munkát végez, ugyananynyit vagy akár többet is hirdet, mint bármely más lelkész és szerkeszti a „The Present Truth" újságot is. Régóta gondolok, hogy a „The Present Truth" a világ legjobb munkája." - J.S. Washburn Ellen G. White-nak, 1899. május 29.

Hogyan vélekedtek egyesek az „Az örökkévaló szövetség" című könyvről

Egyesek úgy tekintettek „Az *Örökkévaló Szövetség"* című könyvre, mint egy értékes forrásra . A. G. Daniells, a Generál Konferencia elnöke nemcsak ajánlotta

a könyvet a szövetségekről szóló tanításáért, hanem abban reménykedett, hogy eltörölheti a sötétséget, amit azok a személyek okoztak, akik még mindig az 1888-as minneapolisi világosság ellen voltak:

„Nagy áldás fog áradni népünkre e könyv olvasása által. Nem tudom, hogy figyelmet szenteltek ennek a könyvnek vagy sem. Címe „Az örökkévaló szövetség", sejteti célját. Jézus Krisztus evangéliumának közepébe vezet bennünket, és elénk tárja Isten tervét, hogy kegyelme által megmentse a világot, Jézus Krisztus hite által. A reform céljára mutat, éspedig a hit általi megigazulásra. Rámutat a cselekedetek általi megigazulás gyengeségére és bolondságára. A könyv tárgyilagosan foglalkozik azzal a kérdéssel, amely felkavarta népünket Minneapolistól egészen napjainkig. Egyetlen remekmű, amely íródott a minneapolisi témával kapcsolatban. Ellen G. White, Jones és Waggoner testvérek sokat írtak erről a témáról újságjainkban, de „Az örökkévaló szövetség" című könyv az egyetlen mű,amely a maga teljességében foglalkozik ezzel a nagy témával.

A könyv körülbelül két éve lett kinyomtatva, de soha nem került ki Angliából, csak néhány példány lett elküldve Amerikába. Azok, akik elolvasták a könyvet, egyetértenek abban, hogy kiváló… Ma reggel beszéltem Olsen testvérrel, aki azt mondta, hogy a Biblia mellett, és az édesanyád munkája mellett, ez a könyv több jót tett neki, mint bármely más könyv … Beszéltem Prescott testvérrel erről mielőtt elment, és elégedett volt a javaslattal. Nagyon türelmetlen vagyok ezzel kapcsolatban, és szeretném, ha nagy figyelmet szentelnél erre a tervre. Kérlek, beszélj édesanyáddal [Ellen White], valamint Jones és W. T. Knox testvérekkel. Azt hiszem, Jones testvér átnézte a könyvet … Tegnap este megbeszéltem az ügyet Dr. Waggonerrel, és ő természetesen örülne, ha ezt a tervet sikerülne végrehajtani. Nagy terhet érez, hogy ez a világosság elérhető legyen az egész világon …

P. S. Nem sikerült utalnom arra a tényre, hogy a központi és nyugati államokban kisebb-nagyobb befolyást gyakorolnak a világosság ellen, amely Minneapolisban kaptuk. Véleményem szerint traumatizáljuk testvéreinket, ha távol tartjuk tőlük ezt a világosságot. Ők nem olvashatnak semmit erről a témáról, és a lelkipásztorok, akikben bíznak, csak sötétséget és tévedéseket kínálnak az igazság és a világosság helyett. Ez nem kétséges. Néhányan közülük szorosan kapcsolódnak azokhoz, akik ellenzik a világosságot Minneapolisban. Tény, hogy néhány fiatalabb lelkészünk nem hirdetheti szabadon a hit általi megigazulást, ahogy szeretné. Ezt elmondták nekem. Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy valamit tennünk kell annak érdekében, hogy a világosság áradata

kerüljön népünk otthonába. Nem ismerek jobb könyvet, amely ezt a Biblián kívül megtehetné, mint Waggoner testvér könyve." - A.G. Daniells levele W.C. White-nak 1902. május 12. (lásd a mellékletet).

Waggoner könyvét soha nem nyomtatták ki az Egyesült Államokban, következésképpen nem volt elterjedt, és a cikkeit *a „*The Present Truth" újságból soha nem nyomtatták újra. Ehelyett 1907-ben az egyház kinyomtatott olyan szombatiskolai tanulmányokat, amelyek Smith és Butler véleményeit tartalmazták a szövetségekről, ellentétesek Ellen White víziójával aki támogatta Waggonert. 1908-ban R. A. Underwood (aki 1888-ban ellenállt Jonesnek és Waggonernek Minneapolisban) bemutatta Smith és Butler népszerű nézetét a 72 oldalas, „The Law and the Covenants: An Exhibition" című könyvében, amelyben nyíltan leírja, hogy nem ért egyet Jones és Waggoner nézetével: *„Nagy zavart volt a régi és az újszövetség ígéreteivel. Egyesek szerint a régi szövetség elsősorban az emberek ígéreteiből állt. Ez messze van az igazságtól." (35. o.)*

1910 elején Butler-nek nem volt probléma elmondani A.G. Daniells-nek *„mit érzett, amikor 1888-ban Jones és Waggoner hozták ezt az üzenetet ebben a felekezetbe. Különösen a törvényekkel és szövetségekkel kapcsolatos álláspontjáról beszélt … és nagy hangsúllyal azt mondta nekem, hogy nem látott világosságot különleges üzenetükben, és hogy ő nem foglalt álláspontot."* (A.G. Daniells - W.C. White-nak, 1910. január 21. lásd a függeléket). Sajnos ez az ellenségeskedés Jones és Waggoner szövetségekről szóló szemléletükkel szemben behatolt az egyházi publikációkban is. Ettől a pillanattól kezdve az egyház nem nyomtatott olyan könyvet, amely világosan írt volna a szövetségekről, ahogy Jones, és különösen Waggoner bemutatta.

Ajánlom ezt a könyvet minden hetednapi adventistának, nem csak nekik, hanem osszák meg a nem adventista szomszédjaikkal és a barátaikkal. Az olvasók most ismét abban a kiváltságban részesülnek, hogy a kezükben tarthatják a Waggoner által kiadott, a „The Present Truth", összes cikkét módosítatlanul, és nem újra szerkesztett állapotban.

Ron Duffield „A késői eső visszatérése", és a „Megsebezve azok házában, akik szeretették Őt" című könyvek szerzője.

Bevezető

Sok évvel ezelőtt, egy esős délután az író egy sátorban tartózkodott, ahol az Úr szolgája bemutatta Isten kegyelmének evangéliumát. „Nem emlékszem egyetlen szóra sem, az elhangzott bibliaszövegek egyikére sem. Nem tudom, hallottam-e egy szót is, de a beszéd során egy olyan tapasztalatom volt, ami az életem fordulópontjává vált. Hirtelen egy világosság ragyogott körülöttem, és a sátor világosnak tűnt, mintha a nap sütötte volna. Láttam Krisztust értem keresztre feszítve, és életemben megmutatkozott, hogy Isten szeret engem, és hogy Krisztus személyesen meghalt értem. Ez mindent jelentett nekem. Ha leírhatnám az érzéseimet, ezeket nem érthetnék meg azok, akiknek nem volt részük hasonló tapasztalatban, és azok számára, akiknek volt ilyen tapasztalatuk, nincs szükség magyarázatra.

Hittem abban, hogy a Biblia az Isten szava, amelyet a szent emberek írták, a Szentlélek ihletése alatt, és tudtam, hogy ez a világosság, amelyet kaptam, egy kinyilatkoztatás volt az égből. Megértettem, hogy a Bibliában megtalálom az Isten szeretetének üzenetét a bűnösök iránt, és úgy döntöttem, hogy életem hátralévő részét arra szentelem, hogy megtaláljam, és mások számára is világossá tegyem. A világosság, amely akkor rám ragyogott, a Krisztus keresztjéről jött, útmutatóm volt minden bibliatanulmányom során. Ahányszor megnyitottam a Szent könyvet, Krisztust találtam, aki Isten hatalma, aki minden ember megváltására küldetett, és csak Őt találtam.

A Bibliát csak azzal a céllal íródott, hogy megmutassa az élet útját. Tartalmaz történelmet és életrajzokat, de ezek az evangélium üzenetének részei. Minden sor azért íródott, hogy felfedje Krisztust. Aki más célból olvassa, mint hogy megtalálja a bűntől való megszabadulás útját, az hiába olvassa. Ha a Kálváriáról származó világosságban tanulmányozza, akkor öröm, és olyan szempontok, amelyek egyébként homályosak voltak, ugyanolyan világosak lesznek, mint a napfény.

A következő oldalak célja, hogy segítsen mindenkinek, aki meg akarja érteni a Biblia útmutatásait és ígéreteit valódi jelentésükben. Egyetlen piros szál fut végig

az egész Biblián, éspedig Isten örökkévaló szövetsége. A kereszt előtt állva, az ember láthatja Isten örök céljának megvalósulását, amelyet kigondolt „Krisztusban a világ megalapítása óta”. Mint egy panoráma, a világ történetét láthatjuk a Paradicsom elvesztésétől egészen annak helyreállításáig.

A szerző az utolsó aki állítja, hogy könyvében elhangzottak az utolsó szó a témával kapcsolatosan, amelykel foglalkozik, vagy annak bármelyik részével kapcsolatban. Ez nem történhet meg ezen a világon. Isten szeretetének története soha nem mondható el teljes egészében, mert annyira végtelen, mint maga Isten. Ezeket szuggesztív oldalaknak kell tekinteni - kapaszkodónak a további tanulmányozáshoz -, de ez nem jelenti azt, hogy kétség merülne fel az itt bemutatott igazság tisztaságát illetően. Messze áll tőle. A témával kapcsolatos mélyebb tanulmányozás, semmit sem dönt el az itt bemutatott dolgok közül, hanem még inkább azonos irányba mutatnak. Ezt nem az arrogancia lelkületéből mondom, hanem azért, mert tudom kiben hiszek, és bízok a Mesteremben. Nincs itt semmi a magaméból, nem próbálkoztam valami eredeti megírásával, hanem csak Krisztus gazdagságának az átírása ez. Ha az olvasó csak a nyereség felét szerzi meg, mint amelyet a szerző nyert, amikor megírta őket, akkor a munkájáért bőséges jutalmat kapott.

Ellet Joseph Waggoner

Az örökkévaló evangélium

1. fejezet

Az evangélium üzenete

Amikor a betlehemi síkság alázatos pásztorait meglepte az Úr dicsőségének ragyogása, amely éjszaka fénylett körülöttük, miközben nyájukat őrizték, az Úr angyalának hangja ezekkel a szavakkal csendesítette le félelmüket: *„Ne féljetek, mert hirdetek néktek jó hírt, mely az egész népnek öröme lészen. Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában." (Luk 2:10,11)* Az angyal üzenetét nagyon helyesen a következőképpen lehetne visszaadni: *„Elhozom az evangéliumot, ami nagy öröm lesz minden népnek."* A pásztoroknak címzett üzenetből néhány fontos dolgot tanulhatunk meg.

Elsősorban azt, hogy az evangélium üzenete örömöt hoz. *„Mert az Isten országa … igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm." (Róm 14:17)* Isten az öröm olajával kente fel Krisztust (Zsid 1:9), és Ő adja az „örömnek kenetét a gyász helyett" *(Ézsa 61:3).*

Ez a bűntől való szabadulás üzenete. Onnan tudjuk, mert korábban ugyanaz az angyal a gyermek születéséről azt mondta Józsefnek: *„nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabad*ítja meg az ő népét annak bűneiből." *(Mt 1:21).*

Ez olyan valami, ami minden emberre vonatkozik, *„mely az egész népnek lészen"*.*„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (Jn 3:16)*

Ezek a gondolatok elegendő bizonyosságot nyújtanak minden ember számára, de mintha megerősíteni szeretné azt a tényt, hogy az evangélium tekintetében a szegények ugyanazokkal a jogokkal rendelkeznek, mint a gazdagok; Krisztus születése először a nagyon alacsony szociális helyzetű embereknek hirdettetett. A jó hírt először nem a nagy papokkal vagy írástudókkal ismertették, sem a gazdagokkal, hanem a pásztorokkal. Az evangélium tehát nem mutat túl az iskola nélküli emberek megértésén. Maga Krisztus is nagy szegénységben született, és nőtt fel. Ő hirdette az evangéliumot a szegényeknek, és *„a nagy sokaság örömest hallgatja vala őt." (Mk 12:37).* Mivelhogy a nagy sokaság, a közönséges emberek, akik valójában az egész világ többségét alkotják, örömmel hallgatták Őt, nem kétséges, hogy az evangélium üzenete az egész világé.

„Minden pogány vágya”

Bár az evangélium először a szegényeknek hirdettetett, nem azt jelenti, hogy szűk, vagy nemességtől mentes. Krisztus szegény lett értünk, hogy mi meggazdagodjunk. A nagy apostol, akit Isten kiválasztott, hogy elvigye az evangélium üzenetét a királyoknak és a föld nagyjainak, miközben remélte, hogy egyszer meglátogatja a világ fővárosát, azt mondta: *„nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére” (Róm 1:16).*

Az egyetlen dolog, amit minden ember keres, a hatalom. Egyesek a gazdagsággal, mások politikai eszközök által, mások műveltségen keresztül, és mások egyéb különféle módokon. Azonban bármelyik utat is választják az emberek, a cél ugyanaz: egy bizonyos fajta hatalom. Minden ember szívében van egy nyugtalanság, egy teljesítetlen vágy, melyet maga Isten helyezett oda. Az őrült ambíció, amely hajt egyeseket, hogy mások fölé kerüljenek, a gazdagság utáni szüntelen rohanás, az örömök ördögi körébe való meggondolatlan belemerülés, mind hiábavaló próbálkozás, hogy kielégítsék ezt a vágyat.

Isten nem helyezett az ember szívébe szomjúságot egyik után sem. Az a tény, hogy az ember keresi ezeket, valójában annak a vágynak a romlását jelenti, melyet az Isten az ember szívébe ültetett. Isten azt akarja, hogy az ember részesüljön az Ő erejéből, de abból, amit az emberek általában keresnek, semmi sem adhatja ezt a hatalmat. Következésképpen, ezek közül egyik sem nyújthat elégedettséget.

Lehet, hogy az emberek egy célt tűznek ki, amikor azon gondolkodnak, mennyi gazdagságot gyűjtsenek a hiábavaló reményben, hogy elégedettek legyenek, viszont amikor elérik a kitűzött célt, elégedetlenebbek, mint valaha. Aztán abban keresik az elégedettséget, hogy még több vagyont gyűjtenek, és nem veszik észre, hogy a szív vágyakozását soha nem lehet teljesíteni ezen az úton.

Az, Aki beültette ezt a vágyat, az Egyetlen, aki képes kielégíteni azt. Isten Krisztusban nyilvánul meg, és Krisztus valóban *„minden nép vágya” (Agg 2:7) (KJV),* bár olyan kevesen hiszik el, hogy csak Őbenne van tökéletes megnyugvás és beteljesülés. Minden halandónak, akinek hiányzik a beteljesülés, szól a meghívás: *„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik. Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert akik őt félik, nincs fogyatkozásuk.” (Zsolt 34:9-10).*

„Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvizéből.” (Zsolt 36:8-9)

Ebben a világban az emberek hatalmat akarnak, és az Úr akarja, hogy hatalmuk legyen. De a hatalom, amit keresnek, csak rombolja őket, miközben Isten

hatalma az a hatalom, amely megmenti az embert.

Az evangélium minden embernek adja ezt a hatalmat, és ez nem kevesebb, mint Isten hatalma. Jézus Krisztus az *„Isten hatalma" (1Kor 1:24),* így csak Őbenne elégülhetnek meg a szív kívánságai. Lássuk, milyen hatalom az a hatalom, amelyet Ő ad nekünk, mert ha egyszer megtudjuk, milyen ez a hatalom, meglátjuk az egész evangéliumot.

Az evangélium ereje

A szeretett tanítvány látomásában, amely az Úr visszatérésének közvetlen idejéről szól, az evangélium üzenetét – amely felkészíti az embereket erre az eseményre – a következőképpen írta le:

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek. Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel 14:6-7)

A fenti versekben egyértelműen rögzítve van, hogy az evangélium hirdetése Isten hirdetéséből áll, mint minden dolgok Teremtője, és az emberek hívásából áll, hogy imádják Őt, Teremtőként. Ez a megértés megegyezik azzal, amit olvastam a Rómabeliekhez írott levélben, éspedig, hogy az evangélium *„Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére".* Hogy milyen Isten hatalma, azt látni fogjuk később, ott ahol az apostol a pogányokról beszélve azt mondta: „*Mert ami az Isten felől tudható nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik. Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik.*" (Róm 1:19-20)

Ez azt jelenti, hogy a világ teremtése óta az emberek képesek voltak látni Isten örökkévaló hatalmát, és meg is látták volna azt, ha használták volna érzékeiket, mivel ez világosan meglátszik mindabban, amit Ő teremtett. A teremtés bizonyítja Isten hatalmát. Tehát, Isten hatalma olyan hatalom, amely teremt. Mivel az evangélium az Isten hatalma az üdvösségre, azt jelenti, hogy az evangélium a teremtő hatalom megnyilvánulása, amely kihozza az embereket a bűnből.

De ugyanakkor azt is láttuk, hogy az evangélium a Krisztus általi üdvösségnek jó híre. Az evangélium a keresztre feszített Krisztus prédikálásából áll. Az apostol kijelenti: „*Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem; de nem szólásban való bölcsességgel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.*" (1Kor 1:17-18).

Továbbá azt mondja: „*Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; Ámde maguknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.*" (1Kor 1:23-24). Ez az oka, amiért az apostol így nyilatkozik: „Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem nektek az Isten bizonyságtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig, mint megfeszítettről." (1Kor 2:1-2).

A megfeszített Krisztust prédikálni az Isten erejének prédikálását jelenti, ezért az evangélium hirdetését jelenti, mert az evangélium az Isten hatalma. Ez a gondolat teljes összhangban van azzal a ténnyel, hogy az evangélium prédikálása Isten bemutatásából áll, mint Teremtő, mert Isten hatalma teremtő hatalom, és Krisztus az, akiben minden dolog teremtetett. Senki sem prédikálhatja Krisztust anélkül, hogy Teremtőnek mutassa be Őt. Mindenkinek úgy kell tisztelnie a Fiút, mint ahogyan tiszteli az Atyát. Minden igehirdetés, amely nem emeli ki azt a tényt, hogy Jézus Krisztus minden dolog teremtője, nem az evangéliumot prédikálja.

Teremtés és megváltás

„*Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett..És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.*" (Jn 1:1,3,14). „*Mert Ő benne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn.*" (Kol 1:16-17)

Szenteljünk nagyobb figyelmet az utolsó szövegre, és nézzük meg, hogyan összpontosul Krisztusban a teremtés és a megváltás. A megelőző bibliaversekben olvassuk, hogy Isten „*Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába; Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata.*" (13–14. vers). Majd egy rövid megjegyzés után, hogy kicsoda Krisztus, az apostol elmondja, hogyan van megváltásunk az Ő vére által. Íme, a magyarázat: „*Minden Ő általa lett…*" stb.

Az örökkévaló evangélium hirdetése Krisztus prédikálását jelenti, aki Isten teremtő ereje, az egyetlen hatalom, amely által lehetséges az üdvösség. A hatalom, amely által Krisztus megmenti az embert a bűntől, az a hatalom, amely által teremtette a világokat. Megváltásunk az Ő vére által van. Ahhoz, hogy hirdessük a keresztet, hirdetnünk kell Isten hatalmát. Isten hatalma az a hatalom, amely teremt. Ezért Krisztus keresztjének prédikálásában teremtő erő van, hatalom, amely megvált minket. Bizonyára ez a hatalom minden ember számára elegendő.

Nem csoda az apostol felkiáltása: „*Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében…*” (Gal 6:14).

Isten titka

Egyesek számára talán új ez a gondolat, hogy a megváltás és a teremtés ugyanaz a hatalom által van. De ez minden ember számára rejtély, és mindig rejtélynek kell maradnia. Maga az evangélium egy rejtély. Pál apostol akarta, hogy a testvérek imádkozzanak érte, hogy adassék neki hatalom *„az evangélium titkának ismertetéséhez.” (Ef 6:19).* Máshol azt mondta, hogy Isten kegyelmének ajándéka szerint az evangélium szolgájává tétetett, hogy *„a pogányoknak hirdessem Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, és hogy világossá tegyem mindenki előtt, mi a rendje annak a titoknak, amely el volt rejtve örök időktől fogva Istenben, aki mindeneket teremtett.” (Ef 3:8-9).* Itt is látjuk, hogy az evangélium titka a teremtés titka.

Ezt a titkot látomás útján kapta az apostol. Hogy hogyan adatott neki ez a látomás, kiderül a Galátziabelieknek írt leveléből, ahol azt mondta: „*Tudtotokra adom pedig atyámfiai, hogy az evangéliumot, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; Mert nem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.”* Ahhoz, hogy még világosabbá tegye a dolgokat, így ír: „*De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által; Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam egy emberrel sem.*” (Gal 1:11–12; 15–16).

Foglaljuk össze az utolsó pontokat: **1.** Az evangélium egy titok. **2.** Egy titok, amelyet Jézus Krisztus megismerésével ismerünk meg. **3.** Jézus Krisztus nemcsak felfedte Pálnak ezt a titkot, hanem megértette vele azáltal, hogy Jézus Krisztus kinyilatkoztatta magát benne. Pálnak először meg kellett ismernie az evangéliumot, mielőtt tudta volna hirdetni másoknak, és megismerésének egyetlen módja, hogy Krisztus megnyilatkozott benne. Ezért a következtetés az, hogy az evangélium Jézus Krisztus kinyilatkoztatása az emberekben.

Ezt a következtetést az apostol világosan kifejezi máshol is, ahol azt mondja, hogy az evangélium szolgája lett „*sáfársága szerint, amelyet nekem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten igéjét. Ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szentjeinek. Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti bennetek van, a dicsőségnek ama reménysége.”* (Kol 1:25–27).

Tehát teljesen biztosítva vagyunk, hogy az evangélium Krisztus megnyilatkozása az emberekben, az evangélium prédikálása pedig annak ismertetéséből áll, hogy Krisztus bennünk él. Ennek megértése összhangban van az angyal kijelentésével, hogy „*annak nevét Immanuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.*” (Mt 1:23). Ugyanakkor összhangban van az apostol kijelentésével, mely szerint Isten

titka *„a testben megjelent Isten”*. Jézus életének meg kell nyilvánulnia a halandó testben, amíg Ő újra eljön. Amikor az angyalok a pásztorok tudomására hozták Jézus születését, nyilvánvalóvá vált, hogy Isten emberi testben jött az emberekhez. Amikor kijelentették, hogy ez a jó hír minden embernek szól, világossá tették, hogy Isten lakozása az emberi testben, az erről szóló titok hirdettetik minden embernek, és ez megismétlődik mindazokban, akik hisznek Őbenne.

Foglaljuk össze mindazt, amit eddig tanultunk!

1.) Az evangélium Isten hatalma az üdvösséghez. Az üdvösség csak Isten ereje által lehetséges, és bárhol van jelen Isten hatalma, ott üdvösség van.

2.) Krisztus Isten hatalma.

3.) De a megváltás a kereszt által van; ezért Krisztus keresztje Isten hatalma.

4.) Tehát, az evangélium prédikálása Krisztus prédikálását jelenti, éspedig a keresztre feszített Krisztust.

5.) Isten hatalma az a hatalom, amely mindent teremt. Ezért Krisztus prédikálása, éspedig a keresztre feszített Krisztusé, az Isten teremtő erejének prédikálását jelenti az emberek megmentéséért.

6.) Ez igaz, mert Krisztus minden dolog alkotója.

7.) Nem is csak ennyi, hanem Benne teremtetett minden. Ő a teremtés elsőszülöttje. Amikor megszületett, *„akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van”* (Mik 5:2), virtuális módon minden dolgot megteremtett, mert minden teremtés Benne volt. Az anyag, amiből minden létrejött, és a hatalom, amely által megjelentek, Krisztusban voltak. Ez egy olyan rejtély leírása, amelyet csak isteni elme fogadhat magába.

8.) Az evangélium titka az ember testében megnyilvánult Isten. Krisztus a földön a *„Velünk az Isten”* volt. Krisztus hit által az emberek szívében lakozva nem más, mint a bennük lévő Isten teljessége.

9.) Ez nem kevesebb, mint Isten teremtő energiája, amely Jézus Krisztus által az emberekben munkálja az üdvösséget. *„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.” (2Kor 5:17). „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, …” (Ef 2:10)*

Mindezekre utalt az apostol, amikor azt mondta, hogy Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságának prédikálása azt jelenti, hogy látóvá tenni az embereket „*és hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által.” (Ef 3:9).*

Összefoglaló

A Szentírás következő része jól összefoglalja a rejtély részleteit: *„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki*

áldással a mennyekben a Krisztusban. Aszerint, amint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által. Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint, Kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben. Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel. Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában. Az idők teljességének rendjére nézve, [1] *hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak.*

Őbenne, akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleveelvégzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik. Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban. *Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével. Aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására. Annak okáért én is…nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben. Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében.* És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között. És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint. Amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben." (Ef 1:3-20)

Emeljük ki a bibliaszakasz főbb pontjait!

1.) Minden áldást Krisztusban kapunk meg. *„Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk?"* (*Róm 8:32)*

2.) Ez az ajándék, amely által Krisztusban kapunk minden áldást, összhangban van azzal, hogy Ő választott minket Őbenne a világ megalapítása előtt, hogy Őbenne megszerezhessük a megszentelődést. *„Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által."* (*1Thess 5:9)*

3.) Ebben a választásban a számunkra megteremtett cél az volt, hogy fiak legyünk.

1 Egyes fordítások, mint például a skandináv fordítás, úgy fordították, hogy „alapítson egy családot" vagy „ami egy családdal kapcsolatos" az időknek teljességén. Ezt a megértést a görög szöveg jóváhagyja, és sokkal világosabb, amikor figyelembe vesszük a későbbi „Isten házáról" szóló hivatkozását. Isten célja egyetlen család létrehozása, akinek feje Krisztus. A család, vagy ez a ház „a mennyei és a földi család".

4.) Ezért fogadott minket Szerelmes Fiában.

5.) Szerelmes Fiában van a megváltásunk az Ő vérén keresztül.

6.) Mindez feltárja előttünk azt a rejtélyt, hogy amikor az idő betelik, Ő egybegyűjti egyetlen házba minden dolgot Jézus Krisztusban, a mennyeieket és a földieket.

7.) Mindez Isten határozott terve lévén azt jelenti, hogy Krisztusban már örökséget szereztünk, mert Isten azt cselekszi, hogy minden az Ő terve megvalósulásáért működjön. *„Az Úr az én osztályrészem." (Zsolt 16:5)*

8.) Mindazok, akik hisznek Krisztusban, Szentlélekkel vannak elpecsételve, akit az ígéret Szentlelkének neveznek, mert Ő az ígért örökség bizonyossága.

9.) A Szentlélek pecsétje annak a garanciája, hogy megkapjuk az örökséget, ezt a zálogot, mint bizonyosságot kapjuk, mindaddig, amíg az Isten által megszerzettek megváltására kerül sor. *„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára."* (Ef 4:30)

10.) Azok, akiket a Szentlélek elpecsételt, ismerik az örökség dicsőségének gazdagságát; vagyis a jövőbeli örökség dicsőségének valósága már az övék a Szentlélek által.

Láttuk, hogy az evangélium felfedi, hogy van egy örökség. Tulajdonképpen az evangélium titka valójában az örökség birtoklása, mert Benne megszereztük az örökséget. Lássuk, mit mond erről nekünk Róm 8. fejezete! Nem olvasom az összes verset, csak röviden összefoglalom.

Azok, akik megkapták az ígéret Szentlelkét, azok Isten fiai; *„Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai."* (*Róm 8:14*). Ha pedig gyermekek vagyunk, szükségszerűen örökösök vagyunk; Isten örökösei, mert Isten gyermekei vagyunk. Ha Isten örökösei vagyunk, akkor Krisztussal együtt örökösök vagyunk. Krisztus mindenekfelett szeretné, ha tudnánk, hogy az Atya úgy szeret minket, ahogyan Őt szereti.

De mit öröklünk együtt Krisztussal? Minden teremtett dolgot, mert az Atya *„mindennek örökösévé tette" Jézust.* (Zsid 1:2) Azt mondta: *„Aki győz, örökségül nyer mindent"* (Jel 21:7). Ez a tény le van írva Róm 8. fejezetében. Most Isten gyermekei vagyunk, de Isten gyermekeinek dicsősége még nem mutatkozott meg. Krisztus az Isten Fia volt, ennek ellenére a világ nem ismerte el; *„A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt sem."* (1Ján 3:1). Ha van Szentlelkünk, akkor „öröksége dicsőségének a gazdagsága" a mienk (Ef 1:18); és a dicsőség a megfelelő időben megláttatik bennünk, olyan mértékben, amely messze felülmúlja a jelen összes szenvedését.

„Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára.

Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ, egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. Nemcsak ez pedig, hanem maguk a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását." (Róm 8:19-23)

Az ember Isten fiaként lett megteremtve, de a bűn miatt a harag fia lett, sőt Sátán fia, akire hallgatott ahelyett, hogy Istenre hallgatott volna. De Isten kegyelméből Krisztusban azok, akik hisznek, Isten fiai lesznek, és megkapják a Szentlelket. Ilyen módon el vannak pecsételve, mint örökösök a megváltott világ szabadításáig, azaz az egész teremtett világ szabadításáig, akkor, amikor az Isten dicsősége meglátszik a fiakban.

The Present Truth, 1896. május 7.

Az első uralkodási terület

2. fejezet

A visszaváltott uralkodás

Megváltani azt jelenti, hogy visszavásárolni. Mit kellett visszavásárolni? Nyilvánvalóan azt, ami elveszett; mert az Úr azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett. Mi veszett el? Elsősorban az ember; *„Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg!" (*Ézsa *52:3).* Mi más veszett még el? Mindenképpen minden, ami az emberé volt. Pontosan mi? Mindaz, ami felett az ember uralkodott.

„És monda Isten: <<Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.>> Teremtette tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. És megáldotta Isten őket, és monda nekik Isten: <<Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.>>" (1Móz 1:26-28)

A zsoltáros azt mondta az emberről: *„Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél; Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is; Az ég madarait és a tenger halait, mindent, ami a tenger ösvényein jár." (Zsolt 8:6-9)*

Ez volt az ember uralkodásának eredeti területe, de nem maradt az övé. A Zsidókhoz írt levelében Pál apostol a zsoltáros szavait idézi a következő kommentárral:

„Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, amelyről szólunk. Sőt bizonyságot tett valahol valaki, mondván: <<Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin. Mindent lábai alá vetettél.>> Mert azzal, hogy neki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy neki minden alávettetett. Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált." (Zsid 2:5–9)

Ezek a szavak rendkívüli képet tárnak szemeink elé. Isten az ember uralma alá helyezte a földet és mindent, ami rajta van. De ez most nem látható, *„most még nem látjuk, hogy minden alávettetett neki”.* Miért nem látjuk most, hogy minden az ember uralma alá vettetett? Mert a bűneset után az ember mindent elveszített. Látjuk azonban, hogy Jézus, aki *„kisebbé tétetett az angyaloknál”,* azaz emberré lett, meghalt minden emberért, hogy mindenki, aki hinni akar, visszakerüljön a végső örökségbe. Amint biztos az, hogy Jézus meghalt és feltámadt, és ahogy biztos, hogy halála és feltámadása által megmenekülnek mindazok, akik hisznek Benne, ugyanúgy biztos, hogy az elveszett örökség visszakerül a megváltottakhoz.

Ezért újra idézem a Zsidókhoz írt levélből az imént olvasott igék első szavait: *„Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, amiről szólunk.”* Ez azt jelenti, hogy az embernek vetette alá a jövendő világot? Igen, mert Isten a teremtéskor az ember uralma alá helyezte a földet, és Krisztus felvette az elesett ember természetét azzal a céllal, hogy megváltsa mind az embert, mind az elvesztett uralmát. Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa mindazt, ami elveszett, és mivel Benne örökséget kaptunk, nyilvánvaló, hogy Krisztusban uralmunk alá kerül az eljövendő világ, amely nem más, mint az újjáteremtett föld a bűnbeesés előtti állapotában.

Ézsaiás próféciája ugyanerről szól: *„Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a bálványok faragói;* És *Izrael megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallotok szégyent és gyalázatot soha örökké. Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté; Ő az Isten, aki alkotta a földet és teremtette azt és megerősítette; nem hiába teremtette azt, hanem lakásul alkotta: Én vagyok az Úr és több nincsen! Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákob magvának: <<Hiába keressetek engem!>> Én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, amik igazak.” (*Ézsa *45:16-19)*.

Az Úr azért teremtette a földet, hogy lakva legyen, és mivel mindent akarata szerint tesz, az biztos, hogy terve teljesül. Amikor megteremtette a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, majd megalkotta az embert, *„Isten látta, hogy minden, amit teremtett,* íme *igen jó.” (1Móz 1:31).*Ez azt jelenti, hogy mivel Isten véghezviszi tervét, akkor nyilvánvaló, hogy a földet majd olyan emberek lakják, akik nagyon jók lesznek, és abban az időben majd tökéletes állapotok lesznek

Amikor Isten megteremtette az embert, *„dicsőséggel és tisztességgel koronázta őt”* és uralkodást adott neki *„a kezének munkája felett”*. Ez azt jelenti, hogy király volt, és a koronája jelezte, hogy királysága dicsőséges. A bűn miatt elveszítette királyságát és dicsőségét, mivel *„mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Róm 3:23).* Majd Jézus eljött erre a világra az ember helyett, és halála által, melyet minden emberért elszenvedett, megkoronáztatott *„dicsőséggel és tisztességgel”. „Az ember Jézus Krisztus”* (1Tim 2:5) az, aki visszanyerte az ellenőrzést a birodalom felett, amit Ádám elveszített. Azért tette ezt, hogy sok embernek dicsőséget adjon. Benne örökséget kaptunk, és mivel *„most Isten színe előtt ott van értünk” (Zsid 9:24) „az ember Jézus Krisztus”* egyértelmű, hogy a jövőbeli világ, azaz az új föld – *„az első uralom területe”* – marad az ember öröksége.

A következő igék kiemelik ezt a tényt: *„Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre." (Zsid 9:28).* Amikor megáldoztatott, Jézus magán viselte az átkot, hogy az átkot el lehessen távolítani. *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ." (Gal 3:13)* Viszont amikor a bűn átka az embert sújtotta, a földet is sújtotta. Az Úr azt mondta Ádámnak: *„Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban." (1Móz 3:17)* Amikor Krisztus a bűnösök kezébe adatott, *„tövisből fonott koronát tettek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya! És mikor megköpdösték őt, vettek egy nádszálat, és a fejéhez verdesik vala." (Mt 27:29,30)*
Így hát, amikor Krisztus viselte az átkot, amely az embert sújtotta, ugyanakkor viselte a földet sújtó átkot is. Így, amikor eljön, hogy megmentse azokat, akik elfogadták az áldozatát, azért is jön, hogy megújítsa a földet.

A helyreállítás ideje

Ez az oka annak, hogy Péter apostol azt mondta, hogy Isten elküldi *„Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett. Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva." (Apcsel 3:20,21)* Krisztus kijelentette: *„Mikor pedig eljön az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: <<Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készíttetett a világ megalapítása óta.>>" (Mt 25:31-34).* Ez lesz az evangélium munkájának gyümölcse.

Térjünk vissza Efézus első fejezetéhez! Ott olvastuk, hogy *„Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus".* Ha pedig fiak vagyunk, akkor Isten örökösei vagyunk, és Jézus Krisztussal együtt örökösök. Ezért szereztünk örökséget Krisztusban, mert Ő győzött, és ül az Atya jobbján, várva az időt, amikor ellenségei a lábai alá vettetnek, és amikor minden alá lesz vetve Neki. Annak valósága, hogy örökségünk van Benne, ugyanolyan biztos, mint az, hogy Ő győzött. A Benne lévő örökségünk garanciájaként a Szentlelket adta nekünk. A Szentlélek az örökség természetére mutat, és ezért ismerteti az örökség dicsőségének gazdagságát.

A Szentlélek Krisztus képviselője. Ezért az emberekben lakozó Lélek nem más, mint Krisztus az emberekben *„a dicsőség ama reménysége".* Az emberekben

lakozó Krisztus pedig, az Ő teremtő ereje az emberekben, amely új teremtményekké teszi őket. A Lelket *„dicsőségének gazdagsága szerint”* adja. (Ef 3:16). Ez az erő mértéke, amely által megerősödhetünk. Tehát, a Lélek által ismertetett örökségnek dicsőséges gazdagsága nem más, mint az a hatalom, amely által Isten újjáteremt mindent Jézus Krisztus által úgy, mint kezdetben. Ezen erő által teremti újjá az embert, hogy alkalmas legyen erre a dicsőséges örökségre. Ezért, amikor a Lélek teljes mértékben adatik, azok, akik megkapták, *„megízlelték az Isten jó szavát és az eljövendő világ erőit” (Zsid 6:5).*

Tehát, az evangélium ígéretei nem kizárólag a jövőt veszik figyelembe, hanem a jelenről is szólnak, mindenkinek személyesen. Az evangélium Isten ereje minden ember üdvösségére, aki hisz. Ameddig hisszük, hatalommal rendelkezünk, azzal az erővel, amely által az eljövendő világ elkészül számunkra, mint ahogy kezdetben Isten megteremtette. Ezért amikor az örökség ígéretét tanulmányozzuk, egyszerűen az evangélium hatalmát tanulmányozzuk, amely megszabadít ebben a rossz világban.

Kik az örökösök?

„Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai és ígéret szerint örökösök vagytok.” (Gal 3:29

Mit öröklünk, ha Ábrahám magva vagyunk? Nyilvánvalóan azt, amit Isten Ábrahámnak ígért. Milyen ígéretet kapott Ábrahám? Olvassuk el Róm 4:13-at, hogy megkapjuk a választ! *„Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak és utódainak, hogy e világ örököse lesz, hanem a hit igazsága által.”* Tehát, akik Krisztuséi, azok az eljövendő világ örökösei. Ezt már tanulmányoztuk jó néhány bibliaversben, de most világosan láthatjuk összekötve az Ábrahámnak tett ígérettel.

Láttuk azt is, hogy az örökséget eljövetelekor adja át az Úr, mert amikor dicsőségben eljön, ezt fogja mondani: *„Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek azt az országot, amely számotokra készíttetett a világ teremtésétől fogva.” (Mt 25:34).* Ez a világ az ember otthonának lett teremtve, és Isten az embernek ajándékozta. Viszont az ember elveszítette a felette való uralkodást. Igaz, hogy most is a földön élnek, viszont nem örülnek annak az örökségnek, amit Isten az elején adott az embernek. A tökéletes teremtés kezdetben a tökéletes emberek tulajdonában volt. Most, bár a föld megmaradt, *„Életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben nincs állandóság.”*
(1Krón 29:15). Valójában senki sem birtokol semmit ezen a világon. Az emberek terveznek, erőfeszítéseket tesznek, és küzdelmek árán gazdagságot gyűjtenek, majd *„meghalnak, és a gazdagságuk másokra marad” (Zsolt 49:11).* Isten mindent akaratának tanácsa szerint cselekszik. Egyik terve sem fog kudarcot vallani. Amint az ember vétkezett, és elveszítette örökségét, elhangzott a Krisztus általi helyreállítás

ígérete: *„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod." (1Móz 3:15)* Ezek a szavak megjósolták Sátánnak és minden munkájának pusztulását. *Az a „nagy üdvösség, amelyet…kezdetben az Úr hirdetett" (Zsid 2:3).* Az *„előbbi hatalom" (Mik 4:8), éspedig „Az ország és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentjei népének; az ő országa örökkévaló ország." (Dán 7:27).* Ez lesz a valódi birtoklás, mert örökkévaló lesz.

Az Ő eljövetelének ígérete

Ez az Úr dicsőséges második eljövetelekor válik valósággá. *„Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva." (Apcsel 3:21)* Ezért az Úr eljövetele, Aki mindent helyreállít, volt a nagy reménység, amelyre az egyház az ember elesése óta tekintett. A hívő mindig előre nézett erre az eseményre, és bár az idő hosszúnak tűnt, bár az emberek többsége kételkedett az ígéretben, az mégis oly biztos, mint Isten szava. Az ígéretet, a hitetlenek kételkedését, valamint az ígéret teljesedésének bizonyosságát a Szentírás élénken írja le a következőképpen:

„Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, amellyel a ti tiszta gondolkozásotokat emlékeztetés által serkentgetem; Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatáról. Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak. És ezt mondják: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; Amelyek által az akkori világ vízzel elboríttatván elveszettA mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jő majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik." (2Pét 3:1-13)

Olvassuk el újra a bibliaverseket kiemelve a következő pontokat! Azok, akik gúnyolódnak az Úr eljövetelének ígéretével, szándékosan figyelmen kívül hagyják a Bibliában rögzített legfontosabb eseményeket, nevezetesen a teremtést

és az özönvizet. Azt mondják, hogy *„minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva”.* Viszont ők nem voltak ott a teremtéskor, de Isten, aki ott volt, kijelenti, hogy a dolgok a teremtés óta sokat változtak. Az Úr szava kezdetben teremtette az eget és a földet. *„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.” (Zsolt 33:6) „És látta Isten, hogy minden, amit teremtett vala,* íme *igen jó.” (1Móz 1:31)* Alig néhány száz év elteltével *„Tekintett azért Isten a földre, és íme meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útját a földön.” (1Móz 6:12).* Akkor ugyanazzal a szóval, amellyel teremtette a földet, összegyűjtötte a vizeket, amely hozzájárult a föld pusztulásához. Az özönvíz által a föld „elpusztult”. Jelenlegi állapotában alig hasonlít arra, ami az özönvíz előtt létezett. Ugyanazzal a szóval, amellyel teremtette és elpusztította a földet, ugyanazzal tartja meg azt a hitetlenek pusztulásáig, amikor tűzözön fogja elárasztani vízözön helyett. *„De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.”* Ugyanaz a szó fogja végrehajtani mindezt.

A csúcspont

Láthatjuk, hogy mindig az Úr eljövetele volt az a nagy esemény, amelyre csúcsosodott minden dolog a bűneset óta. *„Eljövetelének ígérete”* megegyezik egy új ég és egy új föld ígéretével. Isten ezt ígérte atyáinknak. A gúnyolódók nem tagadhatják, hogy a Bibliában megtalálható ez az ígéret, ám úgy gondolják, hogy ez nem teljesíthető.

Nem veszik figyelembe azt a tényt, hogy a teremtés óta sok minden megváltozott, és elfelejtették, hogy az Úr szava mindörökké megmarad. *„Nem késik az Úr ígérete.”* Figyeljük meg, hogy az „ígéret” szó egyes számban van, nem többes számban. Nem ígéretekről, hanem ígéretről van szó. Igaz, hogy Isten nem felejti el egyik ígéretét sem, de ez a bibliavers egy bizonyos ígéretre vonatkozik, pontosabban az Úr eljövetelének ígéretére, és a föld helyreállítására. Valóban lesz „egy új föld”, mert az eredeti helyzetében, a teremtés állapotában lesz helyreállítva.

Noha az emberek számítása szerint sok idő telt el az ígéret óta, „*Nem késik el az ígérettel az Úr”.* Isten számára ezer év olyan, mint egy nap.

Ha így számoljuk, alig egy hét telt el, hogy a bűneset óta az ígéret először elhangzott. Alig néhány nap telt el, amióta *„atyáink elaludtak”.* Több ezer év eltelte ellenére Isten ígéretéből egyetlen jóta sem változott meg. Ugyanolyan biztos, mint amikor először hangzott. Isten nem felejtette el. Az egyetlen ok, amiért késik, az, hogy *„hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”* Meg kell tanulnunk, hogy *„Urunknak hosszútűrését üdvösségnek tartsuk;” (2Pét 3:15)* és hálával betelve fogadjuk el az ilyen nagy irgalommal felkínált jóságot, ahelyett, hogy az Ő irgalmasságából fakadó késlekedésre, mint

jóhiszeműségének hiányára tekintsünk. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten számára ezer év olyan, mint egy nap, és egy nap olyan lehet, mint ezer év.

Mit jelent ez? Egyszerűen azt, hogy míg az ember számítása szerint Isten sokáig vár mielőtt véghezviszi terveit, ez mégsem szolgálhat bizonyítékul, hogy egy ígéret teljesedéséhez ugyanannyi idő szükséges, mint amennyi szükséges volt ugyanarra a tervre a múltban. Isten számára egyetlen nap elegendő, hogy elvégezzen egy ezer éves munkát. Ezt meg fogjuk majd látni. *„Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel gyorsan végez az Úr a földön." (Róm 9:28)* Egy nap elegendő lesz egy ezer éves munkához. A Pünkösd napja csak egy kis minta volt abból az erőből, amellyel az evangélium hirdettetni fog.

Most, hogy összefoglaltuk, mi valójában Isten országának az evangéliuma, és utaltunk az atyáknak tett ígéretre, mint a hitünk alapjára, elkezdhetjük tanulmányozni ezt az ígéretet Ábrahámmal kezdve, akinek gyermekei kell, hogy legyünk, ha örökösök akarunk lenni Krisztussal együtt.

The Present Truth, 1896. május 14.

Ábrahám elhívása

3. fejezet

Ábrahámnak tett ígéret

Amikor ezt az ígéretet tanulmányozzuk, két bibliaverset mindig szem előtt kell tartanunk. Elsőként Krisztus szavait: *„Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyságot tesznek rólam" (Jn 5:39). „Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek; mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én beszédeimnek?" (Jn 5:46,47)*

Krisztus idejében az egyedüli Szentírás az volt, amit napjainkban ószövetségi írásoknak ismerünk; ezek bizonyságot tesznek Róla. Erre a célra írták. Bölccsé tehetik az embereket az üdvösségre, *„amely Jézus Krisztusban van" (2Tim 3:15).* Az Ószövetség írásaiból az Úr különösen hangsúlyozta Mózes könyveit, amelyek bizonyságot tesznek Krisztusról. Aki Mózes könyveit és az egész Ótestamentumot más elvárással olvassa, mint hogy megtalálja Krisztust, és Általa az élet útját, az tévedni fog az Írások megértésében. Az ilyen ember hiába olvassa!

A másik bibliavers a következő: *„Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne. Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné, az Isten dicsőségére mi általunk." (2Kor 1:19,20).* Isten egyetlen ígéretet sem tett, csak Krisztus által. A személyes hit Jézus Krisztusban az egyetlen szükséges dolog, hogy megkapjuk mindazt, amit Isten ígért. Isten nem tesz különbséget az emberek között. Mindenkinek ingyen kínálja gazdagságát, de senki sem részesülhet belőle, csak ha Krisztusban fogadja el azokat. Ez nagyon helyes, mert Krisztus mindenkiért adatott, aki el akarja fogadni Őt.

Tekintettel ezekre az elvekre, olvassuk el az első beszámolót az Ábrahámnak tett ígéretről! *„És monda az Úr Ábrámnak: <<Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok neked. És nagy nemzetté teszlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatik te benned a föld minden családja.>>" (1Móz 12:1-3)*

Láthatjuk, hogy kezdetektől fogva az Ábrahámnak tett ígéret Jézus Krisztusban történt. *„Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat,*

eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal." (Gal 3:8,9)
Ebből megérthetjük, hogy amikor Isten kijelentette, hogy Ábrahámban megáldja a föld minden családját, Ő valójában az evangéliumot hirdette neki. Viszont az emberek csak hit által örülhettek a Krisztus által jövő áldásnak.

Ábrahám és a kereszt

Az evangélium prédikálása Krisztus keresztjének hirdetése. Pál apostol azt mondta, hogy küldetése az evangélium prédikálása, de nem a szólásban való bölcsességgel, hogy Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. Majd hozzáteszi, hogy a kereszt prédikálása Isten hatalma azok számára, akik az üdvösség útján járnak. (lásd: 1Kor 1:17,18) Ezek a versek más szavakkal fejezik ki, hogy ez az evangélium, mert az evangélium Isten hatalma az üdvösségre. Mivel az evangélium prédikálása Krisztus keresztjének hirdetése (nincs más módja a megváltásnak), és Isten az evangéliumot prédikálta Ábrahámnak, amikor azt mondta: *„és megáldatik te benned a föld minden családja",* akkor nagyon világos, hogy az ígéret által Isten megmutatta Ábrahámnak Krisztus keresztjét. Ezt az ígéretet csak a kereszt által lehetett megszerezni.

Ezt világosan bemutatja a Galata levél 3. fejezete. Miután Isten kijelentette, hogy Ábrahám által az áldás ígérete a föld minden népének szól, és akiknek hitük van, azok a hűséges Ábrahámmal együtt megáldatnak, ezután ezt olvassuk: *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ. Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által." (Gal 3:13,14).* Itt nagyon világos kifejezéseket olvasunk arról, hogy Ábrahám áldása, amely a föld összes családjára kiterjed, csak Krisztus keresztje által valósulhatott meg.

Szükséges, hogy ez az elménkben rögződjön már az elején. Minden félreértés, Isten Ábrahámnak és magvának tett ígéreteivel kapcsolatban azért születik, mert nem látják benne Krisztus keresztjének evangéliumát. Ha folyamatosan szem előtt tartjuk, hogy Isten minden ígérete Krisztusban van, és csak keresztje által lehet a mienk, továbbá, hogy természetüknél fogva lelki eredetűek és örökkévalóak, akkor az akadályok elhárulnak, és az atyáknak tett ígéret tanulmányozása öröm és áldás lesz számunkra.

Azt olvassuk, hogy Ábrahám engedelmeskedve Isten hívásának, elhagyta atyja házát és szülőföldjét. *„És felvevé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményüket, amelyet szereztek vala, és a cselédeket, akikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán* földére menjenek, és el is jutának a *Kanaán* földére. És általméne *Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh tölgyeséig. Akkor kananeusok valának azon a földön. És megjelenék az Úr Ábrámnak, és*

monda neki: A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt építe *ott az Úrnak; aki megjelent vala neki. Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüté* sátorát: *Béthel vala nyugatra, Hái pedig keletre, és ott oltárt* építe *az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét." (1Móz 12:5-8)*
Jó, ha már az elején megértjük Isten ígéreteinek valódi jelentőségét, és hogy hogyan viselkedett Ábrahámmal, így a további tanulmányozásunk könnyebb, mivel ezeknek az elveknek az alkalmazása lesz. Az előbb felolvasott bibliaszakaszban van néhány téma, amely alapvető szerepet játszik ebben a tanulmányban. Megemlítjük őket. Az első:

A mag

Amikor Ábrahám megérkezett Kánaán földjére, az Úr azt mondta neki: *„A te magodnak adom ezt a földet".* Csak abban az esetben nem lesz nehéz meghatároznunk, hogy ki a mag, ha ragaszkodunk ahhoz, ami le van írva. *„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus." (Gal 3:16)* Ezeknek a szavaknak örökre tisztázniuk kellene a kérdést, hogy többé semmi vita ne legyen körülötte. Ábrahám magva, melyet Isten megígért, nem más, mint Krisztus. Ő az örökös

Mi Krisztussal együtt lehetünk örökösök. *„Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök." (Gal 3:27-29)*

Azok, akik Krisztusban keresztelkedtek meg, Krisztust öltötték fel, és ezért Benne foglaltatnak. Tehát amikor azt mondjuk, hogy Krisztus Ábrahám magva, akinek az ígéretek szóltak, abba mindenki beletartozik, aki Krisztusban van. De mindaz, ami Krisztuson kívül van, nem tartozik az ígérethez. Azt állítani, hogy az Ábrahám magvának tett ígéretet más is megörökölheti azokon kívül, akik hit által Krisztuséi, az evangélium semmibevételét, és Isten szavának tagadását jelenti. *„Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az." (2Kor 5:17).* Ezért mivel az ország Ábrahámnak és az ő magvának lett ígérve, vagyis Krisztusnak és azoknak, akik a keresztség által felöltötték Őt, és ezáltal új teremtményekké váltak, azt a következtetést vonhatjuk le, hogy az ország csak azoknak lett megígérve, akik új teremtményekké váltak Krisztusban – Isten gyermekei Jézus Krisztusba vetett hit által.

Ez még egy bizonyíték arra, hogy Isten minden ígérete Krisztusban van, és hogy csak Krisztus keresztje által részesülhetünk az Ábrahámnak tett ígéretekben. Tehát egy pillanatra se felejtsük el ezt az elvet, amikor Ábrahámról és a magvának tett ígéretről olvasunk – hogy a mag Krisztus, és azok, akik Benne vannak. Csak ők és senki más!

Az ország

Ábrahám Kánaán földjén tartózkodott, amikor Isten azt mondta neki: *„mindezt a földet a magodnak adom”.* Olvassuk el azokat a szavakat, amiket István vértanú mondott üldözőinek ragyogó arccal, mint egy angyal, Szentlélekkel betelve! *„A dicsőségnek Istene megjelenék* a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekelőtte *Háránban lakott.*
És monda neki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetséged közül, és *jer arra a földre, amelyet mutatok neked. Akkor kimenvén a káldeusok* földéből, lakott *Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atyja, kihozta őt e földre, amelyen ti most laktok.” (Apcsel 7:2-4)* Ez csak a megismétlése annak, amit 1Móz 12. fejezetében olvastunk. Olvassuk tovább! *„És nem adott neki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte, hogy neki adja azt birtokul* és az ő magvának ő utána, holott nem vala neki gyermeke.” Jegyezzük meg, hogy bár néha csak ennyi van megemlítve: *„a te magodnak adom ezt a földet”,* maga Ábrahám is beletartozik az ígéretbe. Ez a tény világosan látható akkor is, amikor Mózes első könyvében Isten megismétli az ígéretet.

Ugyanitt még jobban megérthetjük, hogy Ábrahám valójában nem kapott semmit birtokul a megígért földből. Nem kapott abból az országból egy lábnyomnyi területet sem; mindazáltal Isten neki és az ő magvának ígérte azt. Mit mondhatunk erről? Nem sikerült Isten ígérete? De igen! Isten nem hazudhat, Ő hűséges, „ő magát meg nem tagadhatja.” (2Tim 2:13) Ábrahám anélkül halt meg, hogy megkapta volna a megígért örökséget, mégis hitben halt meg. Meg kell tanulnunk ebből azt, amit a Szentlélek szeretett volna, hogy a zsidók is megtanulják, hogy a megígért örökséget csak Jézuson, és a feltámadáson keresztül lehet örökölni. Ezt az igazságot Péter apostol szavai teszik világossá:

„Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: <<És *a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan*>>. *Az Isten az ő Fiát, Jézust elsősorban néktek támasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikőtöket megtérítvén bűneitekből.” (Apcsel 3:25-26).*

Mint láttuk, Ábrahám áldásában részesülnek a nemzetek, vagy a föld minden családja, Jézus Krisztus és keresztje által. Ábrahám áldása azonban a Kánaán örökségének ígéretéhez kapcsolódik. Ezt viszont csak Krisztus és a feltámadás által lehet örökölni. Ha ez másképpen lenne, Ábrahám csalódott lett volna ahelyett, hogy teljes bizalommal halt meg az ígéret teljesedésében. De ezt még világosabban fogjuk látni, ahogy tovább tanulmányozunk.

The Present Truth 1896. május 21

4. fejezet

Egy oltár építése

Ábrahám bármerre járt, oltárt épített Istennek. Amikor ezt olvassátok, jusson eszetekbe, hogy az ígéret, miszerint Ábrahám személyében megáldatik a föld minden népe, a családokról szól. „A föld minden családja megáldatik tebenned." Ábrahám vallása a családról szóló vallás volt. Házában a „családi oltár" soha nem volt elhanyagolva. Ez nem egy tartalom nélküli szokás, hanem az atyák gyakorlatából származik, akiknek szólt az ígéret, amiben mi is részesülhetünk, ha az ő hitükkel és gyakorlatukkal rendelkezünk.

Példa a szülők számára

Isten azt mondta Ábrahámról: „Mert ismerem őt és tudom, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, (és ők meg fogják őrizni – KJV) igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle." (1Móz 18:19). Figyeljétek meg ezeket a szavakat: „megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén" Ábrahám nem csak megparancsolta nekik, hogy így tegyenek és kész, hanem megparancsolta és volt eredménye, hogy megtartották az Istennek útját. Tanítása hatékony volt.

Biztosak lehetünk abban, hogy Ábrahám stílusa, ahogyan gyermekeinek és háza népének parancsolt, nem volt kemény és önkényes. Ezt jobban megérthetjük, ha Isten parancsolatainak természetére gondolunk. „Az ő parancsolatai pedig nem nehezek." (kínzóak KJV) (1Ján 5:3) „Az ő parancsolata örök élet." (Ján 12:50) Az Ő parancsolatai élőek, mert bennük van követelményeinek teljesítése is. Akik Ábrahám példájának követésében gondolkodnak, azoknak sokat kell tanulniuk Ábrahám Istenétől, ha szigorúan és önkényesen parancsolnak családjuknak, szigorú megítélés szerint cselekedve, fenyegetve; ha parancsolataikat nem tartják meg, akkor kényszerítik azok megtartását, nem a szeretet lelkületével, hanem azzal az igénnyel, hogy ők erősebbek a gyermekeknél, és azok engedelmességgel

tartoznak. Sokat kell még tanulniuk Ábrahám Istenétől. „Ti is atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint.” (Ef 6:4) Egy parancsolat, melyhez nem társul útmutatás, segítség és gyakorlás, nem más, mint holt betű.

Ugyanakkor biztosak lehetünk abban, hogy Ábrahám parancsolatai nem olyanok voltak, mint Éli parancsolatai, csupán erő nélküli siránkozó rosszallás a fékezhetetlen és méltatlan gyermekei iránt.
„Miért cselekesztek ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől. Ne tegyétek fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok.” (1Sám 2:23,24) Az ítélet Élit és háza népét sújtotta, mert „fiai utálatossá tették magukat, és Éli mégsem akadályozta meg őket” (1Sám 3:13). Az egész örökkévalóságnak szól Ábrahám áldása, mert a gyermekeinek adott parancsoknak hatalmuk van a gonoszt megállítani.

Ábrahám áldás lett minden ember számára. Bárhová ment, ő áldás volt. De az áldás a családjából indult. Ott volt a központ. A család köréből a mennyei befolyás elterjedt a szomszédokra. Most vizsgálhatjuk meg mélyebben azt az állítást, mely kijelenti, hogy amikor Ábrahám oltárt épített, „az Úr nevét hívta segítségül.” (1Móz 12:8).

Dr. Young fordításában így szól ez a vers: „Jehova nevét prédikálta”. Anélkül, hogy megvizsgálnánk más verseket, ahol ugyanezt a kifejezést találjuk, érdemes megjegyezni, hogy az itt használt héber szavak megegyeznek a 2Móz 34:5-ben leírt szavakkal, ahol azt olvassuk, hogy az Úr a felhőben ereszkedett le, Mózes mellett megállt, és „kimondta az Úr nevét”. Ezért megérthetjük, hogy amikor Ábrahám felállította a családi oltárt, nemcsak a közeli családját tanította, hanem „hirdette az Úr nevét” mindazoknak, akik körülötte voltak. Noéhoz hasonlóan Ábrahám az igazság prédikátora volt. Mint ahogy Isten hirdette Ábrahámnak az evangéliumot, ugyanúgy prédikálta Ábrahám az evangéliumot másoknak.

Ábrahám és Lót

„Ábrámnak pedig sok jószága, ezüstje és aranya volt.” (1Móz 13:2) „Lótnak is, aki Ábrámmal járt, voltak juhai, ökrei és sátrai, és nem bírta eltartani őket az a föld, hogy együtt lakjanak. Mivel sok jószáguk volt, nem lakhattak együtt. Viszálykodás is támadt Ábrám jószágainak és Lót jószágainak a pásztorai között. Akkor még a kánaániak és a perizziek is ott laktak azon a földön. Ábrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, se az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen testvérek vagyunk. Hát nincs előtted az egész föld? Kérlek, válj el tőlem. Ha te balra tartasz, én jobbra megyek, ha te jobbra mész, én balra térek.” (1Móz 13:5-9)

Ha megértjük Isten Ábrahámnak tett ígéretének természetét, megérthetjük,

mi volt Ábrahám nagylelkűségének titka. Tegyük fel, hogy Lót az ország legjobb részét választja. Ez egyáltalán nem befolyásolta volna Ábrahám örökségét. Krisztussal együtt neki mindene megvolt. Ő nem akart ebben az életben uralkodni az ország felett, hanem az eljövendő életben. Kész volt örömmel elfogadni, akármennyi jólétet ad neki az Úr, és ha javai kevesek is lettek volna ebben az életben, semmivel sem csökkentette volna a megígért örökségét.

Semmi sem vethet véget a vitáknak, vagy akadályozhatja meg azokat, mint ahogy Krisztus jelenléte és áldása teszi. Ábrahám tetteiben egy igazi keresztény példáját látjuk. Idősebb lévén, hivatkozhatott volna elsőbbségére, és követelhette volna „jogait". De keresztényként ezt nem tehette meg. A szeretet „nem keresi a maga hasznát".

Ábrahám kinyilatkoztatta Krisztus valódi jellemét. Amikor napjainkban az úgynevezett keresztények izzadva gyűjtenek világi dolgokat, és aggódnak, nehogy megfosszák őket valamelyik joguktól, bizonyítják, hogy nem gondolnak a Krisztus által felkínált tartós örökségre.

A megismételt ígéret

Az Úr nem hagyta figyelmen kívül Ábrahám keresztény udvariasságát, mely az ígéretbe vetett hit eredménye volt. Azt olvassuk:

„Az Úr pedig azt mondta Ábrámnak, miután Lót elvált tőle: <<Emeld fel szemedet, és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak adom örökre. Olyanná teszem magodat, mint a föld pora; hogy ha valaki megszámlálhatja a föld porát, a te utódaid is megszámlálhatók lesznek. Kelj fel, járd be ezt az országot hosszában és széltében, mert neked adom azt." (1Móz 13:14-17).

Ne felejtsük el, hogy „Az ígéretek pedig Ábrahámnak és az ő utódának adattak. Nem azt mondja: és az ő utódainak, mint soknak, hanem csak egynek: és a te utódodnak, a te magodnak, aki a Krisztus." (Gal 3:16). Ábrahámnak nincs más magja, mint Krisztus és azok, akik az Övéi. Ezért a megszámlálhatatlan utókor, amely Ábrahámnak lett ígérve megegyezik azzal, amelyről a következő vers szól: „Azután íme, nagy sokaságot láttam, amelyet senki sem tudott megszámolni, minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből a trón előtt és a Bárány előtt állni, fehér ruhákba öltözve, kezükben pálmaágakkal. És hangosan kiáltottak: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé! Az angyalok pedig mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak, és arcra borultak a trón előtt, és imádták Istent, ezt mondva: Ámen! Áldás, dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek mindörökkön-örökké, ámen! Akkor megszólalt egy a vének közül, és azt kérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és

honnan jöttek? Azt mondtam neki: Uram, te tudod. Mire ő így szólt hozzám: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében." (Jel 7:9-14).

Már láttuk azt, hogy Ábrahám áldása Krisztus keresztje által terjed ki minden nemzetre, ezért a megszámlálhatatlan sokaságról szóló nyilatkozatban – azokon, akik megmosták ruhájukat, és megfehérítették a Bárány vérében - megfigyelhetjük az Ábrahámnak és magvának tett ígéret beteljesülését, hogy az ő magva olyan lesz, mint a homok, amely megszámlálhatatlan. „Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai és ígéret szerint örökösök vagytok." (Gal 3:29) Az olvasó ne hagyja figyelmen kívül, hogy az 1Móz 13. fejezet az ígéret megismétlésénél sokat beszél az országról. Ezt az előző fejezetek is megemlítik, mint az ígéret központi jellemzője, bárhol is jelenik meg a Bibliában.

Ábrahám és Melkhisédek

A Melkhisédekről szóló rövid történet egy olyan kapocs, amely szorosabban összeköt minket és napjainkat Ábrahámmal és az ő korával, megmutatva, hogy ugyanaz a „keresztény diszpenzáció" létezett Ábrahám idejében is, mint ahogy most is létezik. Az 1Móz 14. fejezet leírja mindazt, amit Melkhisédekről tudunk. A Zsid 7. fejezete megismétli a történetet bizonyos kommentárokkal kiegészítve. Ezenkívül a hatodik fejezet és a Zsolt 110:4 is tartalmaz hivatkozásokat Melkhisédekről.

A történet a következő: Amikor Ábrahám visszatért ellenségei üldözéséből, akik fogságba vitték Lótot, Melkhisédek elébe ment kenyeret és bort hozva neki. Melkhisédek Sálem királya volt, és a Magasságos Isten papja. Ebben a minőségben megáldotta Ábrahámot, és Ábrahám tizedet adott abból a zsákmányból, amit visszaszerzett. Ebből levonható néhány nagyon fontos tanulság.

Mindenekelőtt megérthetjük, hogy Melkhisédek nagyobb volt Ábrahámnál, mert „a nagyobb áldja meg a kisebbet" (Zsid 7:7), és mert Ábrahám mindenből tizedet fizetett neki. Melkhisédek Krisztust szimbolizálta, és olyan volt, mint Ő: „hasonlóvá lett az Isten Fiához". (Zsid 7:3) Krisztusnak a szimbóluma volt abban a tekintetben, hogy egyszerre volt király és pap. Nevének jelentése „igazság királya" (Zsid 7:2), és Sálem, amely felett uralkodott, <<békét>> jelent. (Zsid 7:2). Ezért nemcsak pap volt, hanem az igazság és a béke királya is. Krisztusról azt olvassuk: „Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá." (Zsolt 110:1). „Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisédek rendje szerint" (Zsolt 110:4); és ezzel a névvel nevezik Őt: „Az Úr a mi igazságunk!" (Jer 23:6).

Krisztus királyi papságát a Szentírás a következőképpen mutatja be: „Ezt

mondja a Seregeknek Ura: <<Íme, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak templomát! Mert ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között.>>" (Zak 6:12,13). Az a hatalom, amely által Krisztus papként engesztelést végez az emberek bűneiért az Isten trónjának hatalma, amelyen ül.

De a legfontosabb aspektus Melkhisédekkel kapcsolatban az, hogy Ábrahám ugyanolyan „diszpenzáció" alatt élt, mint mi. Az akkori papság ugyanilyen volt, mint a mostani. Nemcsak hogy Ábrahám gyermekei vagyunk, - ha van hitünk - hanem a mi nagy Főpapunk, aki a mennybe ment, Isten esküje által örökre Főpap lett „Melkhisédek rendje szerint". Ekképpen kettős értelemben van bemutatva, hogy „Ha Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök." (Gal 3:29). „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült." (Jn 8:56)

Ezért Ábrahám ugyanolyan keresztény volt, mint bárki más Krisztus keresztre feszítése óta. „A tanítványokat először Antiókhiában nevezték keresztyéneknek." (Apcsel 11:26)
Viszont a tanítványok nem lettek másmilyenek, mint azelőtt, hogy ezt a nevet kapták. Amikor csak zsidóként tudtak róluk, ugyanolyan keresztények voltak, mint azután, hogy keresztényeknek nevezték őket. A név nem sokat számít. A keresztény nevet azért kapták, mert Krisztus követői voltak, de Krisztus követői voltak akkor is, mielőtt kereszténynek nevezték őket. Ábrahám száz évekkel a Názáreti Jézus napjai előtt pontosan az volt, mint az antiókhiai tanítványok voltak, mielőtt keresztényeknek hívták volna őket - Krisztus követők. Ezért a szó teljes értelmében Ábrahám keresztény volt. A keresztények, és nem mások, Ábrahám gyermekei.

Figyeljük meg, hogy a Zsid 7. fejezetében említve van Ábrahám és Melkhisédek története, mint annak a bizonyítéka, hogy a tizedfizetés nem a léviták óta létezik. Ábrahám tizedet fizetett sokkal korábban, hogy Lévi megszületett volna. Melkhisédeknek fizette, akinek papsága keresztény papság volt. Ezért azok, akik Krisztuséi és ezáltal Ábrahám gyermekei, mindenből tizedet fognak adni. Figyelemre méltó, hogy Ábrahám idején a tizedfizetést jól ismerték. Ábrahám tizedet fizetett Isten papjának, mint ami teljesen természetes. Ilyen módon elismerte, hogy a tized az Úré. A tized rendszerének eredete nem Mózes 3. könyvében található meg, hanem ott csak a tény megállapítása történt. Még a léviták is „tizedet fizettek Ábrahámon keresztül" (Zsid 7:9). A Biblia nem részletezi, hogy a tized mikor került először az emberek tudomására, de láthatjuk, hogy Ábrahám idejében ezt a kötelességet jól ismerték. Malakiás könyve azoknak szól, akik közvetlen „Istennek nagy és félelmetes napja" előtt élnek, és akik visszatartják a tizedet, azok Istent rabolják meg.

Az érv nagyon egyszerű: Ábrahám tizedet fizetett Melkhisédeknek. Melk-

hisédek papsága olyan papság, amelyen keresztül az igazságot és a békét hirdetik. Ez az a papság, amely által meg vagyunk mentve. Ábrahám tizedet adott Melkhisédeknek, mert Melkhisédek a Magasságos Isten képviselője volt, a tized pedig az Úré. Ha Krisztuséi vagyunk, Ábrahám gyermekei vagyunk, és ha nem vagyunk Ábrahám gyermekei, nem vagyunk Krisztuséi. Ha Ábrahám gyermekei vagyunk, akkor megcselekedjük Ábrahám cselekedeteit. Kié vagyunk?

Van egy másik szempont, amit csak röviden említek meg, éspedig, hogy Melkhisédek, aki az igazság és a béke királya volt, a Magasságos Isten papja, Ábrahámnak kenyeret és bort vitt. Ezekről Krisztus azt mondta, hogy: „ez az én testem" és „ez az én vérem". El lehet mondani, hogy a kenyeret és a bort Ábrahámnak és társainak szánta, hogy erőre kapjanak. Ez nagyon igaz, de egyáltalán nem gyengíti a cselekmény jelentőségét. Melkhisédek királyként és papként ment elébe, és Ábrahám elismerte őt. Figyeljük meg a kapcsolatot 1Móz 14:18,19-ben: „Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozott, Ő a magasságos Isten papja volt. Megáldotta őt, és azt mondta: Áldott legyen Ábrám a magasságos Istentől, az ég és föld teremtőjétől." Nyilvánvaló, hogy a kenyér és a bor, amit Melkhisédek vitt, különleges jelentőséggel bírt, mert ő volt a Magasságos Isten papja. A zsidók kinevették Krisztust, amikor elmondta, hogy Ábrahám örömmel látta Krisztus napját. Nem látták a tény bizonyítékát. Vajon ebben a történetben nem látjuk annak a bizonyítékát, hogy Ábrahám tényleg látta Krisztus napját, amely az üdvösség napja?

The Present Truth, 1896. május 26.

5. fejezet

A szövetségkötés

Az 1Móz 15. fejezete tartalmazza az első jelentést Isten Ábrahámmal kötött szövetségéről. *„Ezek után így szólt az Úr Ábrámhoz látomásban: <<Ne félj, Ábrám! Én pajzsod vagyok neked, jutalmad felette igen bőséges.>>" (1. vers)*

Isten azt mondta, hogy Ő maga Ábrahám jutalma. Mit örökölt? „örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak" (Róm 8:17). Ugyanezt az örökséget említi meg a zsoltáros is: *„Az Úr az én osztályrészem." (Zsolt 16:5).* Ez még egy kapocs, amely Ábrahámhoz köti Isten egész népét. Reménységünk nem más, mint amit Isten megígért Ábrahámnak.

Isten nemcsak Ábrahámnak adta ezt az ígéretet, hanem magvának is. Ezért mondta Ábrahám az Úrnak: *„Uram Isten, mit adnál énnekem, holott én magzatok nélkül járok, és az, akire az én házam száll, a Damaszkuszbeli Eliézer? És monda Ábrám:* Íme *énnekem nem adtál magot, és íme az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm."* (1Móz 15:2,3). Ábrahám nem ismerte Isten tervét. Ismerte az ígéretet és hitt benne, de mivel idős volt és nem volt gyermeke, azt hitte, hogy a neki ígért mag a hűséges szolgáján keresztül fog érkezni. De nem ez volt Isten terve. Ábrahám nem a rabságban született mag elődje kellett, hogy legyen, hanem egy szabad emberekből álló család fejének kellett lennie.

„És íme szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem aki a te ágyékodból származik, az lesz a te örökösöd. És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda neki: Így lészen a te magod. És hitt az Úrnak, és tulajdoníttaték az őnéki igazságul." (1Móz 15:4-6)

„És *Ábrahám hitt az Úrnak."* A *„hitt"* igének gyökere az „ámen" szó. A szó által közölt gondolat az *„alap" „biztos"*. Amikor Isten elmondta az ígéretet, Ábrahám azt mondta, *„Ámen"*, azaz, Istenre épített, és Szava alap volt számára. (Vesd össze Mt 7:24,25)

Isten Ábrahámnak egy nagy családot ígért. Házát azonban Isten szavára kellett építenie. Ábrahám megértette ezt, és azonnal hozzáfogott az építéshez. Jézus Krisztus az alap, mert *„más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus" (1Kor 3:11).* Ábrahám háza Isten háza, amelyen *„fölépíttette-*

*tek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus" (Ef 2:20). „Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz. Ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. Azért van meg az Írásban: <<*Íme *szegletkövet teszek Sionban, amely kiválasztott, becses; és aki hisz abban, meg nem szégyenül.>>" (1Pét 2:4-6)*

„Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul." Miért? Mert a hit azt jelenti, Istenre építeni és az Ő szavára, és ez azt jelenti, életet kapni az Isten szavából. Figyeljünk Péter apostol verseire, hogy az alap, amelyre a ház épül, egy élő kő. Az alap egy élő alap, amely életet ad azoknak, akik rajta állnak. Ily módon a ráépített ház egy élő ház. Ez növekszik az alap által nyújtott életen keresztül. De az alap, amelyre építünk, egy igazi alap. *„igazságos az Úr, az én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne" (Zsolt 92:16).* Mivel hinni azt jelenti, Istenre és az Ő szent szavára építeni, magától értetődő, hogy a hit megléte igazságot jelent annak, aki birtokolja és gyakorolja.

Jézus Krisztus a hit forrása. A hit Benne kezdődik és fejeződik be. Nem létezik valódi hit, ha nem Krisztus-központú. Ezért mikor Ábrahám hitt Istennek, Jézus Krisztusban hitt. Isten nem nyilatkoztatta ki Magát csak Krisztuson keresztül. Az a tény, hogy Ábrahám hite személyes hit volt Jézus Krisztusban azt bizonyítja, hogy igazságul számíttatott neki. Viszont nincs más igazság, mint amely Jézus Krisztus hitén keresztül szerezhető, *„aki Istentől bölcsességül, igazságul, szentségül és váltságul lett nekünk." (1Kor 1:30).* Minden igazság értéktelen lesz az Úr eljövetelekor, kivéve az, amely *„Krisztusban való hit által szerezhető, az igazság, amelyet Isten ad hit alapján" (Fil 3:9).* Mivel maga Isten számította be Ábrahámnak hitét igazságul, akkor nyilvánvaló, hogy hite középpontjában csak Krisztus volt, akitől származott az igazsága.

Ez azt bizonyítja, hogy Isten Ábrahámnak mondott ígéretét csak Krisztus által tehette meg. Csak a mag az, amely Krisztus hitéből származik, mert maga Krisztus a mag. Ábrahám utódai, akik megszámlálhatatlanok, mint az ég csillagai, az a megszámlálhatatlan sokaság lesz, akik a Bárány vérében mosták meg ruháikat. A népek, akik belőle származnak, a megmentett *„népek".* (Jel 21:24) *„Mert Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné, és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk." (2Kor 1:20)*

„E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, és ezt mondta: A te magodnak adom ezt a földet" (1Móz 15:18). A szövetség megkötésének módját az előző versekből ismerjük meg. Előbb az utódok lettek megígérve, melyek megszámlálhatatlanok, és egy ország. Isten mondta: *„Én vagyok az Úr, aki kihoztalak téged* Úr-Kaszdimból, *hogy neked adjam e földet örökségül." (1Móz 15:7).* Ezt a verset tartsuk szem előtt a 18. vers olvasásakor, hogy ne legyen az a téves gondolatunk, miszerint az ország csak Ábrahám magvának lett megígérve, hanem magának Ábrahámnak is. *„Ábrahám-*

nak és magvának szólt az ígéret." Semmi sem lett megígérve a magnak, hogy ne szólt volna az ígéret Ábrahámnak is

Ábrahám hitt, mégis feltette a kérdést: *„Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt?"* (2. vers). Majd következik a tehén, a kecske és a kos feldarabolásáról szóló jelentés. Ezt megemlíti a Szentírás Jer 34:18-20-ban, amikor Isten megdorgálja a népet a szövetség megsértéséért.

„És lőn naplementekor, mély álom lepé meg Ábrámot, és íme rémülés és nagy sötétség *szálla* ő reá. És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annak utána *kijőnek nagy gazdagsággal. Te pedig elmégy* a te atyáidhoz békességgel, *eltemettetel* jó vénségben. *Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az emoreusok gonoszsága még nem tölt be." (1Móz 15:12-16)*

Láttuk, hogy ez a szövetség az igazság szövetsége volt, amelyben hit által lehet részesülni. Mivel Ábrahámnak magot kellett kapnia és a megígért országot az Isten szavába vetett hit által, a hite igazságul számíttatott be. Lássuk, mit tanulhatunk még az előbb olvasott versekből!

Először megtudhatjuk, hogy Ábrahám meghalt, még mielőtt birtokba vette volna az örökségét. Előrehaladott korban halt meg, és magva négyszáz éven keresztül idegen volt egy idegen országban. Nemcsak Ábrahámnak, hanem közvetlen leszármazottainak is meg kellett halniuk, még mielőtt a mag elfoglalta volna a megígért földet. Tudjuk, hogy Izsák meghalt, mielőtt Izrael gyermekei bementek volna Egyiptomba, és hogy Jákob és fiai mind meghaltak Egyiptom földjén. De az ígéret Ábrahámnak és az ő magvának szólt. Az előző fejezet ugyanerről ír. Nyilvánvaló, hogy az Ábrahámnak tett ígéret nem teljesülhet úgy, hogy a megígért dolgot csak a mag egy részének adják. Ami Ábrahámnak és magjának lett ígérve, nem teljesíthető úgy, hogy Ábrahám ne részesüljön belőle ugyanúgy, mint a magja.

Mit bizonyít ez? Egyszerűen azt, hogy az 1Móz 15. fejezetében tett ígéret, miszerint Ábrahám és az ő magja öröklik majd az országot, a feltámadásról szól és nem egyébről. Ez az igazság, még akkor is, ha azt mondjuk, hogy a 18. vers kizárja Ábrahámot abból a szövetségből, amelyről itt szó van. Ezt mondjuk, mert mint láttuk, egyértelmű, hogy Ábrahám leszármazottaiból sokan meghaltak, mielőtt az ígéret beteljesült volna. Tudjuk, hogy Izsák és Jákob, valamint a 12 pátriárka mind meghaltak sokkal az ígéret beteljesülése előtt.

Még ha Ábrahámot kizárnánk is, egyértelmű marad, hogy a magjának tett ígéret magába kellett, hogy foglalja az egész magot, mert az ígéret garantálva lett az *„egész magnak" (Róm 4:16).* Viszont Ábrahámot sem lehetett kizárni. Ezért nyilvánvaló, hogy ebben a fejezetben *„Jézus és a feltámadás"* lett prédikálva Ábrahámnak. (Apcsel 17:18)

Feltámadás után teljesül majd

Ez segít megérteni, hogy amikor István üldözést szenvedett, mert prédikálta Jézust, miért ezekkel a szavakkal kezdte meg védőbeszédét. Amikor Ábrahámnak Kánaán földjére való jöveteléről beszélt, István azt mondta: *„És nem adott neki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte, hogy neki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem vala neki gyermeke." (Apcsel 7:5).* Utalva erre az ígéretre, amely minden zsidó számára jól ismert volt, István világosan megmutatta nekik, hogy csak Jézus által a halottak feltámadásával lehet teljesíteni az ígéretet.

„Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, *eltemettetel* jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az *emoreusok gonoszsága még nem tölt be." (1Móz 15:15,16)*

Ebből megérthetjük, hogy Ábrahám miért hitben halt meg annak ellenére, hogy nem kapta meg az ígéretet. Ha arra várt volna, hogy ebben az életben megkapja, csalódott lett volna, hogy meghal az ígéret teljesedése előtt. De Isten egyértelműen mondta neki, hogy meg kell halnia, mielőtt az ígéret beteljesül. Mivel Ábrahám hitt Istennek, nagyon világos, hogy megértette a feltámadás igazságát, és várta azt. Igen, ezzel a megértéssel Ábrahám diadalmaskodott. A halottakból való feltámadás, mint látni fogjuk, Ábrahám valódi gyermekeinek központi reménysége volt.

A negyedik generációban, azaz négyszáz év elteltével magja megszabadult a rabságból és belépett az ígéret földjére. Miért nem tudták akkor uralmuk alá hajtani az országot? Mert az emoreusok gonoszsága még nem érte el a csúcspontját. Ez azt jelenti, hogy Isten időt adott nekik a megtérésre, vagy ha nem térnek meg, akkor töltsék be a gonoszság poharát, ezzel megmutatva, hogy nem méltók az országot uralni. Akkor, mint most is, Isten hosszú tűrése megváltást jelentett. Még azt is megtanulhatjuk, hogy azt az országot, melyet Isten Ábrahámnak és magvának ígért, nem uralhatta más, csak igaz emberek. Isten nem akarta kiűzni az országból azokat az embereket, akikben még volt egy csepp remény a megtérésre. De az a tény, hogy Ábrahám gyermekei előtt elpusztítandó nemzeteket gonoszságuk miatt ki kellett űzni a földről, azt bizonyítja, hogy elvárható volt, hogy az ország birtokosai igazak legyenek. Ebből megtanulhatjuk, hogy Ábrahám magvának, akiknek a földet megígérték, igaz embereknek kellett lenniük. Ez már be lett mutatva azáltal, hogy Ábrahámnak a mag csak az igazság alapján lett megígérve, amely hit által nyerhető el.

The Present Truth, 1896. június 4.

6. fejezet

A természet a lélek ellen

„És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle neki; de vala neki egy Egyiptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala. Monda azért Szárai Ábrámnak: <<Íme az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök.>> És engedett Ábrám a Szárai szavának." (1Móz 16:1,2)

Ez volt Ábrahám életének nagy hibája. Ebből azonban megtanult egy leckét, amely megíratott, hogy mindenki okuljon belőle. Feltételezzük, hogy az olvasó ismeri már a következményeket, hogy az Úr kijelentette Ábrahámnak, hogy nem Ismáel, Hágár fia lesz az ígéret örököse, hanem a feleségétől, Sárától született fiú. Izsák születése után Hágár és Ismáel elűzettek otthonról. Tehát tovább lépünk a fontos tanulságokhoz, amelyeket ebből a történetből elsajátíthatunk.

Elsősorban meg kellene tanulnunk, hogy az ember ostobaságot követ el, amikor megpróbálja véghezvinni Isten ígéreteit. Isten megígért Ábrahámnak egy megszámlálhatatlan magot. Amikor az ígéret elhangzott, emberileg teljesen lehetetlen volt, hogy Ábrahámnak fia legyen feleségétől, de elfogadta az Úr szavát, és hite igazságul tulajdoníttatott neki. Önmagában ez a tény bizonyította, hogy a mag nem egy a sok közül, hanem a hit magvának kell lennie.

A feleségének azonban nem volt olyan hite, mint a férjének. Ennek ellenére Sára azt gondolta, hogy van hite, és kétségtelenül Ábrahám is azt gondolta, ha tanácsa szerint cselekszik, az Úr szavával összhangban cselekszik. Hibája abból állt, hogy hallgatott a nő szavára, az Isten szava helyett. Racionalitásuk szerint Isten nagy családot ígért nekik, de mivel lehetetlen volt, hogy Sára gyermekeket szüljön, nyilvánvalónak tűnt, Isten azt akarja, hogy ők más eszközöket használjanak az ígéret megvalósításához. Az emberi elme így érti Isten ígéreteit.

Mennyire szűklátókörűen gondolkodtak. Isten tett egy ígéretet, ezért csak Ő tudta teljesíteni azt. Ha valaki megígér valamit, az ígéretet teljesítheti másvalaki is, de akkor az, aki ígéretet tett, nem tartja be a szavát. Tehát, ha Isten ígérete teljesíthető lett volna az általuk kigondolt terv szerint, az megakadályozta volna, hogy az Úr betartsa a szavát. Ezért ők Isten ellen dolgoztak, mert az Ő ígéreteit ember nem tudja teljesíteni. Az ígéretek csak Krisztusban teljesíthetők. Ebből az

esetből ezt könnyen megérthetjük. Ennek ellenére saját tapasztalataink során ahelyett, hogy megvárnánk az Úr ígéretének beteljesedését, hányszor fáradunk bele a várakozásba, és megpróbálunk Isten helyett cselekedni, ezért kudarcot vallunk.

A „Lélek" és a „test" szerinti

Évek múlva Isten a saját elgondolása szerint teljesítette ígéretét, de nem tette meg addig, amíg Ábrahám és felesége nem hittek teljes mértékben az Úr ígéretében. *„Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette." (Zsid 11:11)* Izsák volt hitük gyümölcse. *„Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgálótól, és a másik a szabadostól. De a szolgálótól való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígéret által." (Gal 4:22,23)*

Sokan figyelmen kívül hagyják ezt a tényt. Elfelejtik, hogy Ábrahámnak két fia volt, egyik a szolgálótól, a másik a szabad asszonytól született; az egyik természet szerint, a másik a Lélek által született. Ebből ered a zavar Ábrahám *„test szerinti"* és a *„Lélek szerinti"* magjával kapcsolatban. Az emberek úgy beszélnek, mintha a *„Lélek szerinti"* kifejezés ellentétes lenne a „*természet szerinti*" kifejezéssel. De nem így állnak a dolgok. A „lelki" a „testi" szó ellentéte.

Izsák a Lélek által született, ám ugyanolyan természetes volt, mint Ismáel. Hasonlóképpen Ábrahám igazi magvai azok, akik lelkiek, de ez nem teszi őket kevésbé természetesebbeknek. Isten Lélek, mégis egy valódi Isten. Feltámadása után Krisztusnak lelki teste volt, mégis valódi lény volt, természetes, ugyanolyan tapintható, mint a többi test. Hasonlóképpen a feltámadás után a szentek teste lelki lesz, ennek ellenére valódi testek lesznek. A lelki dolgok nem képzeletbeli dolgok. Valójában az, ami lelki, reálisabb, mint az, ami természetes, mert csak az marad meg az örökkévalóságra, ami lelki.

Ebből nagyon világosan kiderül, hogy Isten egy lelki magot ígért Ábrahámnak, amely megszámlálhatatlan, mint a tenger fövénye és az ég csillagai, és aki megörökli az országot; vagyis egy olyan mag, amely az Isten Szentlelke közbenjárása által születik meg. Izsák születése, akárcsak Jézus születése, egy csoda volt. Természetfeletti. Mindketten a Szentlélek közbenjárása által születtek. Mind a két esetben illusztrálva van az erő, amely által Isten gyermekeivé válunk, és így az ígéret örökösei leszünk.

Ábrahám test szerinti magva az ismáeliták. Ismáel vad természetű ember volt. (1Móz 16:12) Sőt egy szolgálólány gyermeke, ezért nem is szabadon született fiú volt. Amikor Eliézerről beszélt, Ábrahám szolgájáról, az Úr már kijelentette, hogy Ábrahám magvának szabadnak kell születnie. Ha Ábrahám emlékezett volna ezekre a szavakra ahelyett, hogy feleségére hallgatott, sok bajt elkerülhetett volna.

Érdemes tovább foglalkozni a téma ezen aspektusával, mert sok zavar van Ábrahám igazi magva, és az igazi Izráel körül. Emlékezzünk újra a fő pontokra!

Ismáel test szerint született, ezért nem lehetett a mag. Ezért azok, akik csak test szerint születnek, nem lehetnek Ábrahám gyermekei és az ígéret örökösei.

Izsák Lélektől született, és ő volt az igazi mag. *„Csak Izsákból származik mag." (1Móz 21:12)* Ezért csak Ábrahám gyermekei azok, akik a Lélektől születnek. *„Ti pedig, testvéreim, mint Izsák is, az ígéret gyermekei vagytok." (Gal 4:28)*

Izsák szabad emberként született. Ezért csak azok lehetnek Ábrahám gyermekei, akik szabadok. *„Azért, testvéreim, nem a szolgáló, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk." (Gal 4:31)*

Hogy mit jelent szabadnak lenni, megtaláljuk János 8. fejezetében Jézusnak a zsidókhoz intézett beszédében: *„Ha megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. Erre azt felelték: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek, miért mondod, hogy szabaddá leszünk? Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban, a Fiú marad ott mindörökké. Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek." (Ján 8:31-36).* Majd azt mondta nekik: *„Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek."* (Ján 8:39)

Itt is megfigyelhetjük azt, amit megtanultunk az 1Móz 15. fejezetében tett ígéretben, hogy a megígért magnak feddhetetlennek kell lennie, mivel csak Krisztus által lett megígérve, és Ábrahám csak hite által kaphatta meg.

Mindezek összefoglalása az, hogy az Ábrahámnak tett ígéretben benne van az evangélium, és csak az evangélium. Bárki megpróbálja másokra is alkalmazni ezt az ígéretet, mint azokra, akik Lélek által Krisztusban vannak, az megkísérli megsemmisíteni Isten evangéliumának ígéreteit. (Róm 4:14) *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai és ígéret szerint örökösök vagytok." (Gal 3:29) „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé." (Róm 8:9)* Következésképpen, ha valakiben nincsen Krisztus Lelke, - vagyis az a Lélek, amely által Izsák született - az nem Ábrahám gyermeke, és nem igényelhet semmit az ígéretből.

The Present Truth 1896. június 11.

7. fejezet

Az elpecsételt szövetség - 1. rész

Egy olyan részhez értünk, amely az ígéretet egy szép perspektívából láttatja meg. Több mint 25 év telt el azóta, hogy Isten először adta Ábrahámnak az ígéretet. [1] Kétségtelen az idő meghosszabbodott Ábrahám rossz lépése miatt, hogy hallgatva felesége érvelésére, hibázott. Azóta eltelt több mint 13 év. Ábrahám azonban megtanulta a leckét, így Isten tovább vezethette őt.

„Mikor Ábrám kilencvenkilenc esztendős volt, megjelent neki az Úr, és azt mondta: <<Én a mindenható Isten vagyok, járj énelőttem, és légy tökéletes.>>" (1Móz 17:1). Vagy a széljegyzet szerint: *„légy igaz, légy őszinte".* Mint az 1Krón 12:33 és 38 versek értelme: *„állhatatos szívvel, egy lélekkel".* Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy legyen őszinte Előtte, ne legyen megosztott szíve. Ha az előző fejezetben rögzített történetre nézünk, látni fogjuk a kérés erejét. Szemlélni fogjuk e kijelentés erejét is: *„Mindenható Isten vagyok".* Isten meg akarta értetni Ábrahámmal, hogy Ő teljes mértékben képes véghezvinni ígéretét, ezért teljes és osztatlan szívvel bízzon Benne.

Egy új név

„Ekkor arcra borult Ábrám, Isten pedig így szólt hozzá: Ami engem illet, íme, ez az én szövetségem teveled, hogy népek sokaságának atyjává leszel: ne hívjanak ezután Ábrámnak, hanem Ábrahám legyen a neved, mert népek sokaságának atyjává teszlek." (1Móz 17:3-5) Ábrám nevének jelentése: *„a magaslat atyja".* Ábrám apja pogány volt, ezért neve valamilyen utalás lehetett a magaslatokon lévő pogány imádatra. Viszont Ábrahám nevének a jelentése: *„sok nemzet atyja".* Ábrahám és Jákob nevének megváltoztatásában egy pillanatképet látunk abból, amit Isten tesz majd, amikor új nevet ad az övéinek. (lásd Jel 2:17; 3:12). *„és új nevet adnak neked, amelyet az Úr szája határoz meg" (*Ésa *62:2).*

Az a tény, hogy Ábrahám új nevet kapott, nem változtatott semmit az ígé-

1 Ábrahám 75 éves volt, amikor elment Háránból, és az ígéret akkor hangzott el először, mielőtt elhagyta volna Mezopotámiát. (Apcsel 2)

reten, hanem Ábrahám számára egy egyszerű jel volt, amely arra mutatott, hogy Isten pontosan azt mondta, amit mondani akart. Nevének megváltoztatása őt mindig az ígéretre emlékeztette

Egyesek azt hiszik, hogy a névváltoztatással együtt megváltozott az ígéret természete is, de az ígéret alapos megvizsgálása azt mutatja, hogy ez lehetetlen. Ábrahám ugyanaz az ember maradt azután is, hogy új nevet kapott. Hitt Istennek, még amikor az Ábrám nevet viselte, és az ígéretbe vetett hite igazságul számíttatott neki. Isten az evangéliumot prédikálta neki, még mikor Ábrámnak hívták, azt mondta: *„tebenned* áldatik *meg a földnek minden nemzetsége”.*

Nem tehetünk semmi különbséget Isten Ábrahámnak tett ígéretei között, kijelentve, hogy egyesek átmeneti jellegűek, és csak a test szerinti magnak szólnak, mások pedig lelkiek és örökkévalóak. *„Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk … nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne. Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” (2Kor 1:19-20) „Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.” (Gal 3:16)*

Figyeljük meg, hogy bármennyi ígéret is lenne, mindet Krisztuson keresztül kapjuk meg. Ugyanakkor láthatjuk, hogy az apostol Ábrahámról beszél, és nem Ábrámról. Nem azt mondja, hogy egyes ígéretek Ábrámnak, mások pedig Ábrahámnak szóltak. Ez a tény még világosabban kitűnik István vértanú szavaiból: *„A dicsőségnek Istene megjelenék* a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekelőtte *Háránban lakott.” (Apcsel 7:2).* Bár abban az időben Ábrámnak ismerték, az ígéret ugyanaz volt, mint amikor Ábrahámnak hívták. A későbbiekben a Biblia Ábrahámnak szólítja, amikor utal rá, akkor is, amikor az első ígéretekről beszél.

Miután Ábrahámnak elmondta nevének változását, az Úr így folytatta: „És *megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek teneked Istened, és a te magodnak te utánad. És adom teneked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenük leszek nekik.” (1Móz 17:7-8).*

Vizsgáljuk meg részletesen a szövetség különböző részeit! Központi része az ország, Kánaán országa. Ugyanezt találjuk a 15. fejezetben. Az ígéret az ország adásáról szól Ábrahámnak és az ő magvának. A szövetség megegyezik az akkor megkötött szövetséggel, viszont itt be van pecsételve. Figyeljük meg, hogy Isten kötött vele egy:

„Örökkévaló szövetséget”.

Ez az egyetlen örökkévaló szövetség, amelyről olyan gyakran beszél a Biblia. Az *„örök szövetség vére által” (Zsid 13:20)* az emberek tökéletessé válnak, minden

jó cselekedetre felkészítettek, hogy teljesítsék Isten akaratát. Sőt az örökkévaló szövetségben megígért ország, egy:

„Örökkévaló uralkodás”.

úgy Ábrahámnak, mint magvának is. Figyeljük meg, hogy az Ábrahámnak és magvának megígért országban az örökkévalóságon át fognak uralkodni.

Az örökség nem csak a családjának lett megígérve mindörökre, hanem Ábrahámnak és az ő magvának birtokolnia kell az örökkévalóságon át. De az országot csak azok tudják örökké birtokolni, akik

örök életűek.

Ezért ebben a szövetségben az örök élet ígéretét találjuk. Másképp nem is lehet, mert az első szövetségkötéskor – amelyről a 15. fejezetben olvasunk – Isten kijelentette Ábrahámnak, hogy meghal, még mielőtt megkapja az országot, István pedig azt mondta, hogy az Úr nem adott Ábrahámnak egy talpalatnyi földet sem. Ezért nem lehetett az övé, csak a feltámadás által; feltámadás után pedig nem lesz többé halál. *„Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltsön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltsön magára.” (1Kor 15:51-53)*

Figyeljük meg, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség nem más, mint az Isten országa evangéliumának prédikálása, és annak megerősítése, hogy részesülni fog annak áldásaiban. Az Ábrahámnak tett ígéret az evangélium ígérete volt és nem valami más, és a szövetség az örökkévaló szövetség volt, amelynek Krisztus a Közbenjárója. Ennek a szövetségnek a célja megegyezik az újszövetség céljával, amely által Isten azt mondta: *„Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.” (Jer 31:33).* Ezt még világosabban fogjuk látni, miközben tovább haladunk.

Az igazság szövetsége

Miután újból megerősítette a vele és az ő magvával kötött szövetséget, az Úr azt mondta Ábrahámnak: „És *metéljétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele.” (1Móz 17:11).* Ha a Rómabeliekhez írott levélhez nyitjuk a Bibliát, többet tudhatunk meg a megállapodás

jelentőségéről. Szemünk előtt kell tartanunk azt, amit a Biblia mond erről, hogy értelmesen elemezhessük, ezért elolvassuk az egész szöveget:

„Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az ő neki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul. Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít. Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is tulajdoníttatik-e? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdoníttaték igazságul. Miképpen tulajdoníttaték tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában. És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság; És hogy atyja legyen a körülmetélteknek is, azoknak, akik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségében tanúsított hitének nyomdokait. Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által." (Róm 4:1-13).

Az egész fejezet témája Ábrahám és a hit általi megigazulás. Az apostol felhasználja Ábrahám esetét az előző fejezetben bemutatott igazság szemléltetésére, nevezetesen azt, hogy az ember hit által lesz igaz. Az áldás, amelyet Ábrahám kapott, a megbocsátott bűnök áldása Jézus Krisztus igazsága által. (lásd 6-9 verseket) Ezért amikor olvassuk 1Móz 12:2-3-ban, hogy Ábrahámban „megáldatik a föld minden családja", tudjuk, hogy az áldás, amire hivatkozik, nem más, mint a bűnök bocsánata. Ez az igazság világosan bizonyított Apcsel 3:25-26-ban: *„Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan. Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban néktek támasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikőtöket megtérítvén bűneitekből."*

Ez az áldás Jézus Krisztus és keresztje által jutott Ábrahámhoz, éppúgy, ahogy hozzánk is érkezik. Mert *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk … Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által." (Gal 3:13-14)* Ebből megtudjuk, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség áldásai egyszerűen az evangélium áldásai, és Krisztus keresztje által jutnak hozzánk. Ebben a szövetségben nem lett más megígérve csak az, amit az evangélium tartalmaz, és minden amit az evangélium tartalmaz, benne volt a szövetségben.

A körülmetélés volt a szövetség pecsétje. Ábrahám azonban a körülmetélés

előtt kapta meg az ígéretet, a szövetséget, és az áldást. Ezért ő a körülmetéletlenek atyja ugyanúgy, mint a körülmetélteké is. A zsidók és a pogányok részesei a szövetségnek és a belőle származó áldásoknak, ha rendelkeznek Ábrahám hitével.

Az 1Móz 17:11-ben azt olvassuk, hogy a körülmetélés az Isten szövetségének a jele volt, melyet Ábrahámnak adott. De Róm 4:11-ben azt találjuk, hogy az igazság pecsétjeként adatott meg, amelyet hit által fogadott el. Más szavakkal, a bűnbocsánat biztosítéka és pecsétje volt Krisztus igazsága által. Ezért tudjuk, hogy a szövetség – amelynek pecsétje a körülmetélés volt – az igazság szövetsége, amely hit által szerezhető meg. A szövetségben megígért minden áldás az igazság alapján van megígérve, amely Jézus Krisztus által érhető el. Ez a tény egy újabb bizonyíték arra, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség az evangélium volt és csak az evangélium.

A megígért ország garanciája

Viszont ebben a szövetségben a fő ígéret az ország ígérete volt. A Kánaán egész országa Ábrahámnak és az ő magvának lett megígérve örök birtokul. A szövetség pecsétje – a körülmetélés – az igazság pecsétjeként lett adva, amelyet Ábrahám hit által fogadott el. Ez a tény arra mutat, hogy Kánaán országát csak hit által lehetett birtokolni. Itt látunk egy gyakorlati leckét a dolgok hit általi birtoklásáról. Sokan úgy vélik, hogy a hit által birtokolt dolgokat csak a képzeletben lehet birtokolni. De Kánaán egy valódi ország volt, amelyet ténylegesen birtokoltak. A felette való uralkodást mindenesetre csak hit által lehetett elérni. Így is történt. Hit által kelt át a nép a Jordánon, és „hit által omlottak le Jerikónak kőfalai" (*Zsid 11:30).* Erről később fogunk beszélni.

A szövetségben megígért Kánaán országát a hitből származó igazság által kellett megszerezni, és a körülmetéléssel megpecsételni, a szövetség pecsétjével. Olvassuk el újra a Róma 4:13-at, és nézzük meg, hogy ezt milyen mélyen belefoglalta Isten ebbe az ígéretbe. *„Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által."* A 11. versben azt olvassuk, hogy a hitből származó igazság a körülmetéléssel lett megpecsételve; és a körülmetélés volt a szövetség pecsétje, amelyről olvasunk az 1Móz 17. fejezetben. Ezért tudjuk, hogy az országról szóló ígéret, amely benne volt Ábrahám ígéretében nem más, mint az egész földre vonatkozó ígéret. Minél inkább közeledünk az ígéret beteljesedéséhez, egyre világosabban fogjuk látni, hogyan lehetséges, hogy a Kánaánra vonatkozó ígéret magába foglalta az egész föld feletti uralmat. Erről fogunk beszélni röviden.

Mint láttuk, a szövetség, amely által az ország lett megígérve, az igazság szövetsége volt. Az alapja az igazság volt, amely hit által szerezhető meg. Örökkévaló szövetség volt, amely által egy örök ország öröklése lett megígérve Ábrahámnak

is és magvának is, ami örök életet jelentett számukra. A kegyelem azonban igazság által uralkodik örök életet adva, csak Jézus Krisztus által. Az örök életet csak igazságban lehet birtokolni. Sőt mivel az ígéret Ábrahámnak és magvának szólt, és Ábrahám tudomására hozták, hogy jóval az előtt meghal, mielőtt megadatna neki az örökség, nyilvánvaló, hogy csak a feltámadást követően lehet megszerezni, ami az Úr eljövetelekor történik meg, amikor megkapjuk a halhatatlanságot. Krisztus eljövetele akkor lesz, amikor „minden újjáteremtetik, ahogyan Isten eleitől fogva megmondta szent prófétáinak szája által" *(Apcsel 3:21).*
Következésképpen ebből megérthetjük, hogy az igazság öröklése, amely Ábrahámnak lett megígérve örök birtokul, és amely feltámadás által szerezhető meg az Úr eljövetelekor, nem más, mint az „új föld, amelyiken igazság uralkodik", amit várunk Isten ígérete szerint.

The Present Truth, 1896. június 18

8. fejezet

Az elpecsételt szövetség - 2. rész

A körülmetélés jele

Tovább kell haladnunk a szövetség pecsétjéről szóló tanulmányozásunkkal, éspedig a körülmetélésről fogunk tanulni. Mit jelképez, és mi a valóságban? Láttuk azt, hogy az igazságnak a jelképe, amely hit által szerezhető meg. Isten annak jeléül adta, hogy Ábrahámnak volt ilyen igazsága, vagy mint egy biztosítékot, hogy el lett fogadva „ama Szerelmesben, akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint." (Ef 1:6,7) Hogy mi valójában a körülmetélés, a következő részből tanulhatjuk meg:

„Mert használ ugyan a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett. Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-e neki? És a természettől fogva körülmetéletlen ember, ha a törvényt megtartja, megítél téged, aki a betű és körülmetélkedés mellett is a törvényeknek megrontója vagy. Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van." (Róm 2:25-29)

Az a tény, hogy van Szentlelkünk, arra mutat, hogy jogunk van az örökségre, mert a Lélek hozza az igazságot, és az örökség az igazság öröksége. Az igazság és csak az igazság lakja majd az új földet.

A következő bibliaversek összhangban vannak az imént idézett szöveggel: „És *ti Ő benne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak; Akiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében." (Kol 2:10,11)*

Isten sokkal korábban tette meg az ígéretet Ábrahámnak, mint amely időről beszélünk. A szövetségkötésről az 1Móz 15. fejezete ír. De a szövetségkötés után Ábrahám hibázott, és erről a tizenhatodik fejezet számol be. Ábrahám belátta hibáját, megtért belőle, és újra teljes hittel visszatért az Úrhoz, akitől megkapta az elfogadás és a bűnbocsánat biztosítékát; a körülmetélés jelét pedig azért kapta,

hogy mindig emlékezzen hibájára.

Az elolvasott újtestamentumi bibliaversek nem állítanak semmi újat. A körülmetélés mindig is az volt, amit azokban olvasunk. Mindig is a szívben lévő igazság jele volt, és semmit sem jelentett, ha a szívből hiányzott az igazság. Ez az igazság világosan van bemutatva, és megérthető az 5Móz 30:5,6-ból: „És *elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, amelyet bírtak a te atyáid, és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább megsokasít téged, mint a te atyáidat. És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj.”*

Miért egy külső jel?

Természetesen felmerül a kérdés: Miért kapta Ábrahám a körülmetélés külső jelét, ha már mindennel bírt, amiről szólt az a jel? Ha a körülmetélés a szív körülmetélését jelenti a Lélek által, és valójában a hit általi megigazulás meglétét jelenti, és Ábrahámnak már megvolt, mielőtt megkapta volna a körülmetélés jelét, akkor mégis miért kapta meg ezt a jelet?

Ez egy ésszerű kérdés, és szerencsére nagyon könnyen lehet válaszolni rá. Az olvasónak előbb észre kell vennie, hogy a jel, amit Ábrahám kapott, Róm 4:11 verse „a körülmetélés jelének” nevezi. Ábrahámnak már megvolt az igazi körülmetélés. Ezzel összhangban van az a kijelentés, miszerint a kézzel csinált körülmetélés csupán *„a testen kézzel megcsinált körülmetélésnek”* (Ef 2:11) van nevezve. A valóságban nem körülmetélés volt.

Az okot, amiért Isten adta ezt a jelet – ami semmit sem nyújtott a tulajdonosának, és ami egy hamis jelnek bizonyult, ha a szívből hiányzott a hit igazsága – látni fogjuk, amikor figyelembe vesszük, mi történt az Ábrahámmal megkötött szövetség után. Egy megállapodásba lépett be, melynek célja az Úr ígéretének teljesítése volt. Ábrahám és Sára elhitték, hogy az ígéret beteljesül, de azt gondolták, hogy nekik kell azt teljesíteniük. Mivel azonban az ígéret az igazság örökléséről szólt, a gondolat, hogy ők teljesíthetik, nem más, mint az a nagyon elterjedt gondolat, miszerint az emberek teljesíthetik Isten igazságát. Ezért amikor Isten megismételte a szövetséget, egy jelt adott Ábrahámnak, ami mindig emlékeztette őt Isten ígéretének teljesítésére tett kísérletére és kudarcára. A jel nem adott neki semmit, éppen ellenkezőleg, egy emlékeztető jel volt, amely állandóan emlékeztette, hogy önmagától semmit sem cselekedhet, hanem mindent az Úrnak kell megtennie benne és érte. Az, hogy levágta húsának egy részét, arra mutatott, hogy az ígéretet nem az ember ereje által, hanem a Lélek által kellett elnyernie. Ismáel természet szerint született, Izsák a Lélek által született.

Ugyanazt a célt kellett szolgálnia a leszármazottaknak is. Állandóan szemük

előtt kellett volna tartaniuk atyjuknak, Ábrahámnak a hibáját, figyelmeztetve őket arra, hogy ne kövessék el ugyanazt a hibát. Meg kellett volna tanulniuk: *„a test semmit sem használ." (Ján 6:63)*
Később eltorzították ezt a jelet és állították, hogy birtoklása igazságot garantált nekik, akár őrzik a törvényt, akár nem. Azt gondolták, hogy ez a jel igazságot biztosít nekik, és kedvessé teszi őket Isten előtt. De Pál apostol leírja az igazságot erről a kérdésről, mondván*: „Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem bízunk a földi dolgokban." (semmi bizodalmunk nincs a testben - KJV) (Fil 3:3).* A zsidók úgy tekintettek erre a jelre, mint ami mindent beteljesít, mert bíztak saját igazságukban, miközben a jel egyetlen célja volt megtanítani őket, hogy ne bízzanak önmagukban.

The Present Truth, 1895. június 25.

9. fejezet

A hit próbája

Átugrunk egy nagyobb időszakot. Nem tudhatjuk, hogy hány évet ölel fel ez az időszak, de megszületett Izsák, a hit és az ígéret gyermeke, felnevelkedett, és fiatalember lett belőle. [1] Ábrahám hite megerősödött, és érettebb lett, mivelhogy megtanulta, hogy Isten teljesíti, amit megígért. De Isten hű tanár, és nem engedi, hogy tanulói továbbhaladjanak egy feladaton anélkül, hogy alaposan meg ne tanulnák az adott leckét. Nem elég, ha csak belátják és elismerik, hogy a feladott leckében hibát követtek el. Egy ilyen beismerés természetesen biztosítja a megbocsátást; de miután meglátták a hibát, ismét ugyanazon a próbán kell, hogy átmenjenek, és talán többször is, ameddig olyan jól megtanulják, hogy többé nem botlanak meg. Ez csak a javukra válik. Nem a szülő vagy a tanár jóságára mutat, amikor megengedi a gyermekeknek átugrani a meg nem tanult leckéket, csak azért, mert nehezek.

„Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és ezt mondta neki: Ábrahám! S ő így felelt: Ímhol vagyok. Isten ezt mondta neki: Vedd a fiadat, a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked." *(1Móz 22:1-2)*

Ahhoz, hogy megértsük, mit jelentett ez a próba, világos képet kell kapnunk Izsákról – mit tartalmazott az Ábrahámnak tett ígéret, amely Izsákon keresztül teljesedhetett be. Ezt már tanulmányoztuk, és ezért csak említeni fogom. Isten mondta Ábrahámnak: *„tebenned* áld*atik meg a föld minden családja" - „mert Izsákról nevezik majd utódaidat" (1Móz 21:12)*. Mint láttuk, a megígért áldás az evangélium áldása volt, mely Krisztus és keresztje által érkezik. Ennek az ígéretnek azonban – mivel Isten így határozott – Izsákon keresztül kellett teljesednie. A megígért magnak, amely magába foglalta Krisztust és mindenkit, aki az övé, Izsákból kellett

1 A „fiú" szó („lad" angolul) arra enged következtetni, hogy Izsák már nem volt gyermek. Ez nyilvánvaló, mert fel tudta cipelni az áldozatra való fát egészen a hegy tetejéig. Josephus azt mondja, hogy 25 éves volt; erre az életkorra mutat a Bibliánk széljegyzete is.

származnia, mert az ígéretnek rajta keresztül kellett beteljesednie. Így láthatjuk, hogy emberi szemszögből Isten kérése mintha lerombolná Ábrahám minden reményét, hogy valamikor az ígéret beteljesül.

Az ígéret a megmentés ígérete volt Jézus Krisztus által, aki a Mag. Az ígéret világosan kijelentette: *„mert Izsákról nevezik majd utódaidat”,* és az a mag elsősorban Krisztus volt. Ez az oka annak, hogy Krisztus, aki minden ember Megváltója, csak Izsák genealógiai vonalán érkezhetett. De Izsák még mindig nőtlen fiatalember volt. Megölése – ahogy az emberek gondolkodnak – romba dönti a Messiás születésének minden esélyét, és ezzel megsemmisíti a megváltás minden reményét. Teljesen úgy tűnt, hogy Isten azt kérte Ábrahámtól, semmisítse meg saját üdvösségének reményét.

Láthatjuk, hogy Ábrahámnak nemcsak a szülői szeretete lett próbára téve, hanem Istenbe vetett hite is. Egy embernek sem kellett kiállnia keményebb próbát, mert egyetlen ember sem lehetett ugyanabban a helyzetben. Az egész emberiség reménye Izsákban volt, és látszólag Isten azt kérte Ábrahámtól, hogy egy késszúrás által semmisítse meg a reményt. Az, aki kiállta ezt a próbát, méltó a *„hívők atyja”* elnevezésre. Valóban elhihetjük azt, hogy Ábrahámot erősen megkísértette Sátán, hogy kételkedjen Isten kérésében, amely annyira ellentétesnek tűnt ígéretével!

Kísértések

Kísértve lenni, fájdalmasan kísértve lenni nem bűn. *„Teljes örömnek tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek.” (Jak 1:2).* Péter apostol ugyanarról az örökségről beszél, amely Ábrahámnak lett megígérve, és kijelenti, hogy nagyon örüljünk benne, *„noha most, mivel így kell lennie, kissé szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, amely sokkal becsesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak bizonyuljon Jézus Krisztus megjelenésekor. Őt, noha nem láttátok, szeretitek, és noha most sem látjátok, de hisztek benne, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, elérve hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Pét 1:6-9)*

A kísértések terhelnek, mondja az apostol. Keményen nyomnak. Ha másképp volna, – ha elviselésükhöz nem igényelnének egyetlen erőfeszítést sem – akkor már nem is lennének kísértések. A kísértés igénybe veszi minden érzésünket, és elviselésük majdnem hogy az életünkbe kerül. Ezért tudjuk, – anélkül, hogy sokat reflektálnánk Ábrahám hitén – hogy szörnyű küzdelembe került engedelmeskedni Isten parancsának.

Az elméjében kétségek merültek fel. A kétségek az ördögtől származnak, és egyetlen ember sem annyira jó, hogy szabad legyen Sátán javaslataitól. Jézus Krisztusnak is el kellett szenvednie őket. Ő *„mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, de nem vétkezett” (Zsid 4:15).*

A bűn nem az ördög által fülünkbe súgott kísértésekből áll, hanem cselekedeteinkből a kísértések alapján. Krisztus ilyet nem tett. Ábrahám sem; mégis aki azt hiszi, hogy a pátriárka fájdalmas küzdelem nélkül kezdte meg útját, nemcsak hogy nem tudja, miből állt a próba, de semmit sem tud az apai érzésekről.

Lehet, hogy a kísértő azt sugallta: *„Ez nem lehet az Úr kérése, mert Ő megígért egy megszámlálhatatlan utódot, és azt mondta, hogy mind Izsákból származnak."* Újra és újra visszatért ez a gondolat; de nem akadályozhatta meg Ábrahámot, mert ismerte az Úr hangját. Tudta, hogy Izsák feláldozásának kérése ugyanabból a forrásból származott, mint az ígéret. A kísértő kételkedésének megismétlése csak még bizonyosabbá tette, hogy a kérés az Úrtól származott.

A gondolat mégsem vetett véget a harcnak. A fia iránti szeretete erős kísértés volt, hogy ne engedelmeskedjen Isten parancsának. Isten kérése mélyen megpróbálta az apai érzését. *„Most vegyed a fiadat, az egyetlen fiadat, akit szeretsz."* Ott volt még az anyja is, aki büszke volt a fiára, és aki annyira szerette. Hogyan győzheti meg, hogy az Úr volt az, aki kérte ezt? Nem fogja vádolni, hogy a rendetlen elméjének képzeletét követte? Hogy tudná elmondani neki? Vagy ha feláldozza fiát anélkül, hogy feleségének elmondaná, hogyan találkozzon vele visszatérésekor? Ezen kívül ott voltak az emberek. Nemde fia meggyilkolásával vádolják majd őt? Biztosak lehetünk abban, hogy Ábrahám kétségbeesett küzdelmet folytatott ezekkel a gondolatokkal, melyek elméjét és szívét sújtották.

De a hit győzedelmeskedett. A kétségek ideje elmúlt, és most *„Isten ígéretét nem vonta kétségbe hitetlenül, hanem megerősödött a hitben, dicsőséget adva Istennek" (Róm 4:20). „Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte. Akinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik neked mag; Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is őt példaképpen visszanyerte." (Zsid 11:17-19)*

Az egész kérdés – kezdettől fogva a végéig – a halottak feltámadását foglalta magában. Izsák születése valójában azt jelentette: „életet hozni a halottból". A feltámadás ereje munkálkodott. Hallgatva felesége hangjára Ábrahám egyszer kudarcot vallott, mert nem hitt Isten hatalmában, hogy fiat tud adni abból, ami halott. Megbánta kudarcát, de azon a ponton meg kellett próbálni, hogy bebizonyosodjon, jól megtanulta a leckét. Az eredmény bizonyítja, hogy megtanulta.

Az egyszülött fia

„Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte. Akinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik neked mag; Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is őt példaképpen visszanyerte." Figyeljük meg ezt a kifejezést: *„egyszülött fiú"*. Nem olvashatjuk anélkül, hogy ne emlékeznénk János szavaira: *„Mert úgy szerette Isten e világot,*

hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (Ján 3:16) Abban, hogy Ábrahám feláldozta egyetlen fiát, szemlélhetjük Isten egyetlen Fiának feláldozását. Ábrahám ezt értette meg. Már örült Krisztusban. Tudta, hogy a megígért magon keresztül lesz a feltámadás; és a halottakból való feltámadásba vetett hit - amely Krisztuson keresztül érkezik - volt az, ami átsegítette őt a próbán.

Ábrahám feláldozta egyetlen fiát azzal a bizalommal, hogy feltámad majd a halálból, mert Isten áldozatul adja egyetlen Fiát. Sőt Isten már feláldozta egyetlen Fiát *„a világ megalapítása előtt"*, de aki még nem jelent meg. (1Pét 1:20) Ebben a tapasztalatban láthatjuk Ábrahám csodálatos hitét és azt, hogy teljes mértékben megértette Isten célját és hatalmát, mert a Messiás - a Mag, akin keresztül az emberekhez érkeznek az áldások - Izsák genealógiai vonalán kell, hogy megszülessen. Isten kérte, hogy Izsák legyen feláldozva anélkül, hogy utóda lenne. Ábrahám azonban annyira bízott az Ige életében és hatalmában, hogy hitte, mindenképpen véghez tudja vinni. Hitte, hogy a Messiásnak, aki Izsák genealógiai vonalán kell, hogy érkezzen - az egyetlennek, aki halálával megsemmisítheti a halált, és a feltámadást biztosítja, de aki még nem jött el a világra – Neki van hatalma, hogy feltámassza Izsákot a halálból, mert Isten ígéretének teljesednie kell, hogy a Megváltó megszülethessen a világra. Ábrahám hiténél nagyobb nem létezhetett.

A feltámadás és az élet

Itt nemcsak Krisztus előtte létezésének a bizonyítékát látjuk, hanem azt is, hogy Ábrahám tudott róla. Jézus azt mondta: *„én vagyok az élet, és a feltámadás" (Ján 11:25)*. Ő volt a Szó, amely kezdetben Istennél volt, és aki Isten volt. Ő volt a feltámadás és az élet Ábrahám idejében ugyanúgy, mint Lázár napjaiban. „Benne volt az élet" vagyis az örök élet. Ábrahám hitt, mert már megízlelte az örök élet hatalmát, és bízott benne, hogy a Szó feltámasztja Izsákot, hogy az ígéret beteljesedjen.

Ábrahám útnak indult. A háromnapos fárasztó gyaloglás alatt a kísértőnek elegendő ideje volt, hogy mindenféle kétségekkel támadja. De a kísértések csúcspontra jutottak, amikor *„Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről." (1Móz 22:4)*. Nyilvánvaló, hogy a jel, amit az Úr adott, megjelent a hegyen, és kétségkívül tudta, hogy Isten vezeti őt. A harc véget ért, és nekilátott a feladat teljesítésének teljesen bízva abban, hogy Isten feltámasztja Izsákot a halálból.

„És monda Ábrahám az ő szolgáinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok." (1Móz 22:5) Ha az újszövetségben nem volna egyetlen sor sem erről a témáról, mégis

megtudhatnánk ebből a versből, hogy Ábrahám hitt a feltámadásban. *„én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok."* Az eredeti fordításban világosan van leírva: *„mi elmegyünk és visszatérünk hozzátok".* A pátriárka annyira bízott az Úr ígéretében, hogy teljesen elfogadta, ha feláldozza Izsákot, fia fel fog támadni, és majd visszatérnek. *„A reménység pedig nem szégyenít meg." (Róm 5:5)*
Ábrahám hit által megigazult, és békességben volt Istennel Jézus Krisztus által. Hitének megpróbáltatását türelemmel viselte, mert a küzdelmének hevessége már elmúlt, és az Igében rejlő gazdag tapasztalata kiáradt rá megállíthatatlan reményt kölcsönözve neki.

A teljes áldozat

Mindnyájan ismerjük az eredményt. Izsák vitte a fát a kijelölt helyre. Felépítették az oltárt, és Ábrahám megkötözte fiát, majd ráhelyezte az oltárra. Újból látjuk a hasonlatot Krisztus áldozatával. Isten feláldozta egyetlen Fiát, ám a Fiú önkéntesen lépett előre. Krisztus *„feláldozta magát értünk".* Ugyanúgy Izsák beleegyezett, hogy áldozat legyen. Fiatal és erős volt, könnyen ellenállhatott, vagy elmenekülhetett volna, ha akar. De nem tette meg. Az áldozat annyira a sajátja volt, mint az apjáé. Mint ahogy Krisztus hordozta keresztjét, Izsák hordta a fát a saját feláldozásához, és engedelmesen hagyta testét feláldozni. Izsákban Krisztus szimbólumát látjuk, amely *„Olyan volt, mint bárány, amelyet a mészárszékre visznek"; és* Ábrahám kijelentése: *„Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam"* az Isten Bárányába vetett hitének kifejezése volt.

„Majd kinyújtotta a kezét, és vette a kést, hogy levágja a fiát. Akkor kiáltott neki az Úr angyala az égből: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felelt: Íme, itt vagyok. Az angyal pedig így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt! Mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedveztél fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem. Akkor fölemelte Ábrahám a szemét, és látta, hogy íme, a háta mögött egy kos akadt meg szarvánál fogva a bozótban. Odament tehát, elhozta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett." (1Móz 22:10-13) Ábrahám fiának élete megkíméltetett, áldozata ugyanolyan őszinte és teljes volt, mintha halálra adta volna.

A hit munkája

Nyissuk meg a Bibliát Jakab levelénél, és olvassuk el, mire tanít ez a történet a hit és a cselekedet közötti kapcsolatról! *„Akarod-e pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül hasznavehetetlen? Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből*

igazult meg, amikor fiát, Izsákot felvitte az oltárra. Látod, hogy hite együtt munkálkodott a cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit. És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: <<Hitt pedig Ábrahám Istennek, és tulajdoníttatott az neki igazságul, és Isten barátjának neveztetett.>>" (Jak 2:20-23)

Hogyan lehet azt feltételezni, hogy itt ellentmondás van vagy a hit általi megigazulás tanításának módosítása azzal szemben, amit Pál apostol írásaiban találunk? Az egész Szentírás a cselekvő hitre tanít.
A Szentírás kijelenti, hogy az egyetlen szükséges dolog *„a szeretet által munkálkodó hit" (Gal 5:6).* A Thesszalonikabeli testvérek dicséretet kaptak *„hitük munkájáért" (1Thessz 1:3).* Így hát, Jakab apostol felhasználta Ábrahám esetét a munkálkodó hit szemléltetésére. Isten ígéretet tett neki; Ábrahám hitte az ígéretet, ezért hite igazságul számíttatott neki. Hite az igazság munkálkodó hite volt. Ábrahám hitét Isten gyakorlati próbának vetette alá, és cselekedetei azt bizonyították, hogy hite tökéletes. Így teljesedett be az írás: *„Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott neki igazságul"*. A mód, ahogyan a hit munkálkodott azt bizonyítja, hogy azt a hitet jogosan tulajdonították neki igazságul. A hit váltotta ki tetteit. Ábrahám cselekedete hitből származott. Nem a cselekedetekből származott a hit, hanem a hitből származtak a cselekedetei. Ő nem a hit és cselekedetek által igazult meg, hanem a munkálkodó hit által.

Isten barátja

„…és Isten barátjának neveztetett." Jézus azt mondta tanítványainak: *„Nem mondalak többé titeket szolgáknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondottalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek." (Ján 15:15).* Két ember közötti barátság kölcsönös bizalmat feltételez. Tökéletes barátságban mindenki feltárja magát oly módon, ahogy nem teszik a külvilággal. Nem létezhet igazi barátság, ha hiányzik a bizalom, és van visszatartás. A tökéletes barátok között tökéletes megértés van. Isten barátjának nevezte Ábrahámot, mert tökéletes módon értették egymást. Az áldozat teljesen felfedte Ábrahám jellemét. Isten korábban azt mondta Ábrahámról: *„ismerem őt"* most pedig: *„most már tudom, hogy féled az Istent"*. Ábrahám is megértette Istent. Az egyetlen fia feláldozásával azt bizonyította, hogy Ábrahám ismerte Isten szerető jellemét, aki az ember iránt érzett szeretetből odaadta egyetlen Fiát. Ők egyesültek kölcsönös áldozatban és kölcsönös szimpátián. Senki sem tudja értékelni Isten érzéseit úgy, mint Ábrahám.

Soha senkinek nem kell elviselnie ugyanazt a próbát, amit Ábrahámnak kellett elviselni, mert a feltételek soha nem lesznek azonosak. A világ sorsát soha többé nem lehet egyetlen emberhez kötni, vagy nem lehet mérlegre tenni, mint akkor.

Mégis Ábrahám minden gyermeke meg lesz próbálva, mert csak azok Ábrahám gyermekei, akik Ábrahám hitével rendelkeznek. Mindenki Isten barátja lehet, és így is kell lennie, ha Ábrahám gyermeke. Isten olyan módon fogja kinyilatkoztatni Magát nekik, mint ahogy a világnak nem teszi.

De nem szabad elfelejtenünk, hogy a barátság kölcsönös bizalmon alapszik. Ha azt akarjuk, hogy az Úr felfedje titkait nekünk, nekünk is fel kell fednünk a mienket. Ha megvalljuk bűneinket, elé tárva titokban minden gyengeségünket és nehézségeinket, akkor hű barátként fog megnyilatkozni, felfedve szeretetét és a kísértésektől szabadító hatalmát.

Megmutatja, hogy ugyanilyen módon érték a kísértések, ugyanilyen tehetetlenséget szenvedett, mint mi, és megmutatja, hogyan győzhetünk. Így örömöt találva a kölcsönös bizalomban, együtt leszünk a mennyekben Jézus Krisztusban, és együtt vacsorázunk. Csodálatos dolgokat fog megmutatni nekünk, mert *„Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz, és szövetségével oktatja őket.” (Zsolt 25:14).*

The Present Truth 1896. július 2.

10. fejezet

Az ígéret és az eskü

Ábrahám meghozta áldozatát, hite meg lett próbálva, és tökéletesnek találtatott. *„És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek. Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom [1] a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtél az én beszédemnek." (1Móz 22:15-18)*

A Zsidókhoz írt levélből megtudjuk Isten esküjének jelentőségét, aki önmagára esküdött. Az olvasó látni fogja, hogy a következő bibliaversek közvetlenül az előbbi idézetre utalnak.

„Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. És ekképpen, békességes tűrő lévén, megnyerte az ígéretet. Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és náluk minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe. Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpitnál, Ahová útnyitóul bement értünk Jézus, aki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint." (Zsid 6:13-20)

Az eskü nem Ábrahámnak szólt. Istenbe vetett hite teljes volt anélkül, hogy az eskü megerősítette volna az ígéretet. Hite tökéletesnek bizonyult az eskü meg-

1 „Megáldván megáldalak" és „bőségesen megsokasítom" a szó szerinti fordítás egy nagyon közismert zsidó dialektusból. A zsidó nyelvben a hangsúlyozás ismétlés által történik meg. Angol nyelven ez a szöveg így hangzana: „Bizony megáldalak, és bizony megsokasítom a te magodat". Hasonló példákat találunk az 1Móz 2:16,17 széljegyzetben: „megevén megeheted" és „meghalván meghalsz", azaz „szabadon megeheted" és „biztosan meg fogsz halni." 2Móz 3:7-ben találjuk a „Bizony láttam", ugyanaz a dialektus jelenik meg: „látván láttam." Apcsel 7:34-ben ugyanezt találjuk: „látván láttam."

tétele előtt. Sőt, ha neki szólt volna, nem kellett volna leírni, mivel jóval a jelentés megírása előtt meghalt. De az ígéret örököseinek Isten már régóta meg akarta mutatni döntésének változhatatlanságát, és ezért esküvel erősítette meg.

Csak Krisztusban

Kik az ígéret örökösei? A következő mondat felel a kérdésre. Az eskü célja az volt, hogy *„erős vigasztalásunk legyen minékünk”.* Az eskü nekünk szól. Ez azt jelenti, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség minket érint. Azok, akik Krisztuséi, azok Ábrahám magva, ígéret szerint örökösök; és ez az eskü a mi vigasztalásunkért tétetett meg, akik menedéket keresünk Krisztusban.

Mennyire egyértelműen mutatja ez az utolsó idézet, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség – az összes ígéretével együtt – a tiszta evangélium. Az eskü megerősíti az ígéretet, de az eskü vigasztalást nyújt nekünk, amikor Krisztushoz menekülünk szabadulásért; következésképpen az ígéret arra utal, ami Krisztusban megszerezhető. Ezt mutatja meg az a szöveg is, melyet már olyan sokszor ismételtem: *„Ha Krisztusban vagytok, akkor Ábrahám magva vagytok, az ígéret örökösei.”* Az ígéret nem szólt egyébről, mint Krisztusról és az áldásokról, amelyek keresztje által származnak. Ez az oka annak, hogy Pál apostol, aki nem akart tudni másról, csak *„Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről”* el tudta mondani, hogy *„a mi atyáinknak tett ígéret reménységéért állok itt ítélet alatt” (Apcsel 26:6).* Az *„atyáinknak tett ígéret reménysége” „az előttünk levő reménység”* Krisztusban, amely *„kiválóbban mutatkozik meg”* az Ábrahámnak tett eskü által.

Isten esküje megerősítette a szövetséget. Az eskü, amely által Isten megerősítette az ígéretet, erőteljes bátorságot ad nekünk, amikor menedéket keresünk a szentélyben, ahol Krisztus a Melkhisédek rendje szerinti pap közbenjár értünk. Következésképpen ez az eskü tette Krisztust pappá mindörökre, Melkhisédek rendje szerint. Ez egyértelműen kiderül abból a kijelentésből, hogy Krisztus pap lett, mert *„Megesküdött az Úr, és nem bánja meg: <<te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint>>” (Zsid 7:21),* és Ő tökéletesen megmentheti mindazokat, akik Krisztus által mennek Istenhez.

Sőt az eskü, mely által Krisztus Melkhisédek rendje szerinti pap lett, az az eskü, amely által Ő egy „jobb szövetség” garanciája lett (22. vers), azaz az újszövetségnek. De az eskü, amely által Jézus pap lett Melkhisédek rendje szerint ugyanaz, amely által megerősíttetett az Ábrahámmal kötött szövetség. Következésképpen az Ábrahámmal kötött szövetség célja megegyezik az újszövetséggel. Senki sem kerül be az újszövetségbe, ha nem Ábrahám gyermeke, a vele kötött szövetség által.

Mennyi bátorítást veszítenek azok, akiknek nem sikerül meglátni az evangéliumot, és csak az evangéliumot, Isten Ábrahámnak tett ígéretében! Az *„erős*

vigasztalásunk", amelyet Isten esküje ad nekünk, Krisztus munkájában található, aki *„könyörülő és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért" (Zsid 2:17).* Papként bemutatja saját vérét, amely által van a megváltásunk, a bűnök bocsánata. Papként nemcsak könyörülő, hanem, *„kegyelmet ad, hogy segítséget kapjunk a szükség idején"*. Ezek *„személyválogatás nélkül"* biztosítva vannak Isten esküje által.

„Erős vigasztalásunk"

Gondoljunk a szegény, bátortalan, reszkető, és kétségbeesett lélekre, akit az elkövetett bűnök érzése dönt le, és aki a teljes gyengeségére és méltatlanságára tekint. Attól fél, hogy Isten nem fogadja el őt. Úgy véli, túl jelentéktelen, hogy Isten észrevegye, és senkit sem érdekel, ha elveszne, még az Istent sem. Az ilyen léleknek az Úr azt mondja: *„Hallgassatok reám, kik az igazság után jártok, kik az Urat keresitek; tekintsetek a kőszálra, amelyből kivágattattatok, és a kútfő nyílására, amelyből kiásattatok! Tekintsetek Ábrahámra, atyátokra, és Sárára, aki titeket szült, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megszaporítám őt. Mert megvigasztalja az Úr Siont, megvigasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vigasság találtatik abban, hálaadás és dicséret szava!" (Ézsa 51:1-3)*

Nézd Ábrahámot, akit pogányként neveltek fel, és lásd, mit tett Isten érte, mit ígért neki, amit esküvel meg is erősített a kedvedért. Gondolod, hogy az Úr közömbös lenne, ha elvesznél, amiért annyira jelentéktelen és lényegtelen vagy? De hogy méltó lennél vagy méltatlan, Ő ezzel nem foglalkozik. Az Úr azt mondja*: „Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!" (Ézsa 43:25).* Önmagamért? Igen, minden bizonnyal, a végtelen szeretetéért, amellyel szeretett, kötelezte Magát, hogy megteszi ezt. Saját Magára esküdött meg, hogy megment mindenkit, aki Jézus Krisztus által jön Hozzá, ezért „ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja" *(2Tim 2:13).*

Gondolkodjatok! Isten saját Magára esküdött meg! Vagyis saját Magával és saját létezésével garantálta a megmentésünket Jézus Krisztusban. Saját Maga lett a Zálog. Ő életét adná cserébe a mienkért, ha elvesznénk, amikor bízunk Benne. Becsülete a tét. A probléma nem az, hogy jelentéktelen vagy és értéktelen, vagy sem. Ő Maga azt mondta: *„üres csekélységnél is kevesebbek vagyunk" (Ézsa 40:17).* Azt mondja, hogy ingyen adtuk el magunkat pénz nélkül (Ézsa 52:3), ami mutatja az igazi értékünket; de Krisztus pénz nélkül visszavált az Ő vére által. Krisztus vére az Ő élete. A nekünk felajánlott élete által részesülhetünk az Ő érdemeiben. Az egyetlen kérdés: Isten megengedi Magának, hogy semmibe vegye vagy elfelejtse esküjét? Erre a kérdése a válasz: *„két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon".*

Gondoljatok bele, mivel járna az ígéret és az eskü semmibevétele? Isten, aki megtette az ígéretet, ugyanaz a Szó, amely megteremtette az eget és a földet, és aki megtartja azokat. *„Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen. Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izrael: <<Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!>>” (Ézsa 40:26,27).* Ugyanazon fejezet előző része beszél Isten szaváról, amely mindent létrehozott, és amely mindörökké megmarad.
Péter apostol ezeket a szavakat idézi: *„Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett az evangélium által.” (1Pét 1:25).*

Isten beszéde az, amely Jézus Krisztusban fenntartja az univerzumot, és a számtalan csillagokat helyükön tartja. *„minden dolog Ő általa tartatik meg”* (Kol 1:17). Ha Ő kudarcot vallana, akkor az univerzum összeomlana. De Isten nem több az Ő Szavánál, mert az esküje megerősíti Szavát. Saját létezésével garantálta, hogy teljesíti Szavát. Ha nem tartaná meg Szavát a világ legalázatosabb lelke iránt is, Ő Maga szégyenben maradna, hazug lenne, és elveszítené trónját. Az univerzum káoszba lépne és szétesne.

Így hát, az egész világegyetem kockázatban van, hogy biztosítsa minden lélek megmentését, aki Krisztusban keresi azt. Az univerzumban megnyilvánuló hatalom az a hatalom, amely garantáltan segíti a gyengéket. Addig, amíg az anyag létezik, az Isten szava garantálva van. *„Uram! Igéd örökké megmarad, szilárdan áll a mennyben.” (Zsolt 119:89)* Szomorú veszteség, ha kudarcot vallanál az üdvösségben; de sokkal nagyobb veszteség lenne az Istennek, ha kudarcot vallanál az Ő hibája miatt.

The Present Truth, 1896. július 9.

11. fejezet

A győzelem ígérete

Beszéltünk az ígéret megismétléséről és az esküről, amely megerősítette azt. Az ígéretnek van egy másik fontos aspektusa is, amit külön nem vizsgáltunk meg, nevezetesen: *„a te magod örökségként fogja birtokolni ellenségeinek kapuját." (1Móz 22:17)* Ez a vers kitüntetett figyelmet érdemel, mert az evangélium végét mutatja be.

Soha ne felejtsük el, hogy *„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus." (Gal 3:16).* Így hát mindezek egyek Jézus Krisztusban. *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök." (Gal 3:29)* A mag Krisztus és azok, akik az övéi, és nem mások. A Bibliában sehol nem beszél Ábrahám más magváról. Ezért az Ábrahámnak tett ígéret gyakorlatilag erre utal: Krisztus és azok, akik az övéi – „a te magod" – fogják birtokolni ellenségeik kapuját.

Egy ember által lépett be a bűn a világba. A kísértés Sátánon keresztül, Krisztus többszörös ellenségén keresztül jött be a világba. Sátán és seregei Krisztusnak ellenségei és mindazoknak, akik hasonlítanak Krisztushoz. Minden embernek ellensége és mindannak, ami jó. A Sátán név ellenfelet, ellenségeskedőt jelent. *„a ti ellenségetek, az ördög*, mint ordító oroszlán szerte*jár, keresvén, kit elnyeljen" (1Pét 5:8)* Az ígéret, hogy Ábrahám magva birtokolni fogja ellenségeinek kapuját, a bűn és Sátán feletti győzelem ígérete, Jézus Krisztus által.

Erre mutattak Zakariás pap szavai, aki megtelt Szentlélekkel. Ő prófétált, ezt mondván: *„Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét,* És *felemelte az üdvösségnek szarvát nékünk az ő gyermekének, Dávidnak házában. Amint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindazoknak kezéből, akik minket gyűlölnek; Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, az esküvésről, amellyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja nékünk. Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk neki. Szentségben és igazságban ő előtte a mi életünknek minden napjaiban." (Lk 1:68-75).*

Ezek a szavak Keresztelő Jánosnak, Krisztus előfutárának születésekor hangzottak el. Közvetlenül hivatkoznak az általunk tanulmányozott ígéretre és esküre. A Szentlélek ihlette őket. Következésképpen mi nem teszünk egyebet, csak azt, hogy követjük a Lélek vezetését, amikor kijelentjük, hogy az ellenségeink kapujának birtoklása a Sátán és serege alól való felszabadulást jelenti.
Amikor Krisztus elküldte a tizenkét tanítványát: *„adott nekik erőt és hatalmat minden ördögök ellen" (Lk 9:1).* Ez a hatalom az egyházzal marad az idők végezetéig, mert Krisztus azt mondta: *„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek" (Mk 16:17). „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek." (Ján 14:12)*

A bűn által bejött a halál, és mivel Sátán a bűn szerzője, nála van a halál hatalma. Mivel mi test és vér vagyunk, bűnbe születtünk, szükség volt, hogy Krisztus is részesüljön ezekben, *„hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának." (Zsid 2:14,15).* A pogányságból származó egyik teológia késztette az embert annak elfogadására, hogy a halál egy barát, de minden gyászmenet és minden halál miatt hullajtott keserű könnycsepp kifejezi, hogy ez egy ellenség. A Biblia így beszél róla és a megsemmisítéséről:

„Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; amikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. Mert addig kell neki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál." (1Kor 15:22-26)

Ez azt jelenti, hogy a világvége az Úr eljövetelekor lesz, és amikor ez az esemény megtörténik, Krisztus minden ellensége lábai alá vettetik az Atya szava szerint, amelyet mondott Fiának: *„Ülj az én jobbomon, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá." (Zsolt 110:1).* A halál lesz az utolsó megsemmisített ellenség. János apostol látomásban látta a halottakat, kicsinyeket és nagyokat állva Isten előtt, hogy megítéltessenek az utolsó nagy napon. Azokat, akiknek neve nem volt a Bárány könyvébe beírva, bedobták a tűznek tavába. *„A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava." „Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak." (Jel 20:14,6)*

Az ígéret: *„A te magod uralni fogja ellenségeinek kapuját"* csak akkor teljesíthető, amikor az egész mag győzedelmeskedik az összes ellenség felett. Krisztus legyőzte, és mi még most köszönhetjük Istenünknek, hogy *„a diadalmat adja nékünk a mi Urunk Jézus Krisztus által" (1Kor 15:57);* de a csata még nem fejeződött be saját életünkben sem. Végül sok győző lesz, akik még nem állnak Krisztus zászlaja alatt, mások pedig, akik most ott állnak az oldalán, elhagyják hitüket. Ezért az

ígéret nem kevesebb, mint az evangélium munkájának befejezése, és az összes igaz feltámadása – akik Ábrahám gyermekei – felöltöznek halhatatlanságba Krisztus második eljövetelekor.

„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök." De különleges jellegzetessége azoknak, akik a Krisztuséi az, hogy van Szentlelkük. *„Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé." (Róm 8:9).* Akinek van Szentlelke, megvan a feltámadás biztosítéka, mert *„ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által." (Róm 8:11*).

Látjuk, hogy Ábrahám ígéretének reménysége a halottakból való feltámadás Jézus Krisztus eljövetelekor. Krisztus eljövetelének reménysége az „áldott reménység", amely erőt adott Isten népének Ábrahám napjaitól kezdve, sőt Ádám napjaitól kezdve. Gyakran mondjuk, hogy az állatok feláldozása Krisztusra mutatott, és ugyanolyan gyakran nem értjük meg a kijelentés értelmét. Nem mutathattak előre a bűnök bocsánatának idejére, hiszen az összes pátriárka részesült a bűnbocsánatban, mint bárki más is, aki Krisztus keresztre feszítése után élt. A Biblia különösen kiemeli Ábelt és Énokot azokkal együtt, akik hit által igazultak meg. Krisztus keresztje ugyanolyan valós volt Ábrahám idejében, mint most bárkinek, aki napjainkban él.

Akkor mi a valódi jelentése annak az állításnak, hogy Ábel napjaitól kezdve egészen Krisztusig minden áldozat Őrá mutatott? A válasz ez: Krisztus halálára mutattak – amely már nem igényel egy második kijelentést. De mi Krisztus halála feltámadás nélkül? Pál apostol csak Krisztusról prédikált, éspedig mint megfeszítettről, mégis a legerőteljesebb módon prédikálta „Jézust és a feltámadást". A keresztre feszített Krisztust prédikálni azt jelenti, hogy a feltámadott Krisztust prédikálni. De Krisztus feltámadása magába foglalja mindazok feltámadását, akik az övéi. A jól képzett és hű zsidó áldozatán keresztül bemutatta hitét az Ábrahámnak tett ígéretben, amely Jézus Krisztus második eljövetelekor teljesedik be. Az áldozat teste és vére jelképezte Krisztus testét és vérét ugyanúgy, mint az úrvacsorai kenyér és a bor, amely által mi, mint ahogyan ők is, „hirdetjük az Úr halálát egészen eljöveteléig".

The Present Truth, 1896. július 16.

Izráelnek tett ígéret

12. fejezet

Izraelnek tett ígéret
Áttekintés

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígéret földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan. Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És hogyha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost." (Zsid 11:8-16)

Mindnyájan örökösök

Az első dolog, amit észrevehetünk ebben a bibliaszakaszban, hogy mindnyájan örökösök voltak. Már láttuk, hogy Ábrahám élete során nem csak egy örökös volt, mert meghalt, mielőtt magja visszatért a fogságból. De Izsák és Jákob, a közvetlen leszármazottai, szintén örökösök voltak. A gyermekek apjukkal együtt ugyanazon ígéretnek örökösei voltak.

Sőt az Ábrahámból származott mag olyan volt *„mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan"*. Ezek szintén az ígéret örökösei voltak, mert *„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az*

ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön."
Figyeljük meg, hogy Ábrahám leszármazottainak nagy sokasága *„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket"*. Vegyük észre a kifejezést: *„az ígéreteket"*. Nem arról szól, hogy nem kapták meg az örökség egy részét, hanem semmit sem kaptak. Minden ígéret csak Krisztusban van, aki a Mag, és nem lehetett teljesíteni azok számára, akik az Övéi, mielőtt nem teljesül Jézus számára; és Ő még mindig vár arra, hogy ellenségei lábai alá kerüljenek.

Ezek a versek leírják, hogy mind hitben haltak meg anélkül, hogy megkapták volna az ígéreteket, kijelentve, hogy idegenek és vándorok ezen a földön – és e versek összhangban vannak Dávid király szavaival, melyeket az egyiptomi szabadulás után több száz évvel mondott: *„jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ősöm" (Zsolt 39:13).* Amikor hatalmának csúcsára érkezett, átadta királyságát fiának, Salamonnak az egész nép jelenlétében, és így szólt: *„Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, amint a mi atyáink is egyenként; a mi életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen." (1Krón 29:15).*

Az okot, amiért ez a megszámlálhatatlan sokaság nem kapta meg az örökséget, a következő szavak magyarázzák meg: *„Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak." (Zsid 11:40)*

Egy város és egy ország

Ábrahám egy erős alapokkal bíró várost várt, amelynek Isten az ura és építője. A várost Jelenések könyve írja le, 21:10-14,19: *„És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytiszta jáspis kőhöz; És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, amelyek az Izrael fiai tizenkét törzsének nevei: Napkeletről három kapu; északról három kapu; délről három kapu: napnyugatról három kapu. És a város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei …* És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel."

Ez csak egy részleges leírása annak a városnak, amelyet Ábrahám várt. Az ő leszármazottai szintén várták, mert az ősi próféciákban szintén a város leírásáról olvasunk. Lehetett volna házuk a földön, ha szerették volna. A Káldeusok országa ugyanolyan termékeny volt, mint Palesztina országa, és számukra elegendő volt ideiglenes lakásnak, mint akármely ország. De egyik ország sem elégítette meg őket: *„jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost".*

Tartsuk észben ezt a bibliaszakaszt, mert kísérni fog bennünket az Izrael gyermekeiről szóló minden későbbi tanulmány során. Ábrahám igazi gyermekei soha sem ezen a földön várták az ígéret beteljesedését, hanem az megújított földön.

Izsák – egy szemléltetés

A mennyei ország iránti vágyuk nagyon könnyen átsegítette az igazi örökösöket az átmeneti problémákat legyőzni, amint Izsák élete is szemlélteti. A filiszteusok országában maradt és ott vetett, *„és lett neki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá őt az Úr. És gyarapodék az a férfiú, és előbb-előbb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen naggyá lőn. És vala neki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a filiszteusok. És mindazokat a kutakat, melyeket az ő atyjának szolgái Ábrahámnak az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a filiszteusok, és betöltték azokat földdel. És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék." (1Móz 26:12-17).*

Noha Izsák erősebb volt mindazoknál az embereknél, akiknek országában lakott, de kérésükre távozott, pont akkor, amikor legjobban ment a dolga. Nem akart harcolni egy földi jólét birtoklásáért. Ugyanilyen lelkülete volt, amikor Gérárban lakott. Izsák szolgái újra ásták azokat a kutakat, amelyek Ábrahámé voltak; ástak a völgyben és élő vizet találtak. De Gérár pásztorai vitatkoztak velük, mondván: *„A víz a miénk".* Így hát elmentek, és ástak egy másik kutat, de Gérár pásztorai azt is magukénak mondták. *„És tovább vonula onnan és ása más kutat, amely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk."* Olvassátok el 1Móz 26:18–22 verseket!

„És megjelenék neki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. Oltárt építe azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát" (24,25 vers).

Izsák egy jobb ország ígéretét kapta, azaz egy mennyei országét, és ezért nem akart vitatkozni néhány négyzetmérföldért ezen a bűntől átkozott földön. Miért tette volna? Ez nem az Úr által ígért örökség volt. Miért harcolt volna egy olyan országrészért, ahol csak egy utazó volt? Igaz, meg kellett élnie, de megengedte, hogy ezzel az Úr foglalkozzon. Amikor egyik helyről kitoloncolták, elment egy másik helyre, míg végül békét talált, és akkor azt mondta: *„Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk".* Ezzel megmutatta Krisztus valódi jellemét. *„Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre." (1Pét 2:23)*

Itt egy példát látunk. Ha Krisztuséi vagyunk, akkor Ábrahám magva vagyunk, és

ígéret szerint örökösök. Ezért Krisztus tanításait fogjuk követni.
Íme, az egyik: *„Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is." (Mt 5:39,40).* Sok keresztény ezeket a szavakat fantáziának és gyakorlatlannak mondja. De aki tisztelettel olvassa el őket, jogi folyamatokkal kapcsolatos tanácsokat fog találni bennük. A kegyesség ugyanolyan hasznos ezen a világon, mint az eljövendő világban. Krisztus egyetlen tanítása sem avult el, hanem mindegyik a mindennapi életben való használatra szolgál. [1]

„De mindenünket elveszítjük ezen a világon, ha e bibliavers szerint cselekszünk." Ilyeneket hallunk. Nos, akkor sem lennénk rosszabb körülmények között, mint Krisztus volt ezen a földön. Azonban emlékeznünk kell arra, hogy *„A ti mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van".* Az, aki a verebekről is gondoskodik, képes ellátni azokat, akik Őrá bízzák az ügyüket. Láttuk, hogy Izsák akkor is gyarapodott anyagilag, amikor nem harcolt a jogaiért. A szüleinknek tett ígéretek nekünk is szólnak, és pontosan ugyanaz az Isten teszi. *„Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy zsellérek abban, És egyik nemzettől a másikhoz bujdosának, egyik országból a másik néphez: Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattuk, mondván: Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok!" (Zsolt 105:12-15)* Ugyanaz az Isten gondoskodik azokról, akik bíznak Benne.

Az örökség, amelyet az Úr megígért népének, Ábrahám magvának, nem harcokkal nyerhető el, kivéve a lelki fegyverek – Krisztus páncélja – Sátán seregei ellen. Azok, akik Isten megígért országát keresik, kijelentik, hogy idegenek és vándorok ezen a földön. Ők nem használnak kardot önvédelemből sem, még kevésbé a hódításhoz. Az Úr a védelmezőjük. Ő kijelenti: „Átkozott az *ember, aki emberben bízik, és aki halandóra támaszkodik, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! Mert olyanná lesz, mint a nyomorult a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön.* Áldott az ember*, aki az Úrban bízik, és akinek bizodalma az Úr; Mert olyan, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad" (Jer 17:5-8).* Isten nem ígérte, hogy minden rosszat azonnal eltávolít, vagy még ebben az életben; de nem felejti el a szegények kiáltását, és kijelenti: *„Enyém a bosszúállás,*

1 A mélyen tanulmányozó észreveheti a buzdítást, hogy kerülje el a pereskedéseket. Ha valaki beperel egy ruháért, akkor jobb megoldani a helyzetet, ha odaadod a kabátot, minthogy törvénykezzél. Ez egy gyakorlati bölcsesség. A pereskedések olyanok, mint a lottó; sok pénzt költenek rá, és nagyon keveset nyernek vissza. Természetesen azt fogják mondani: „Ha nem védjük meg a jogainkat, az emberek elvesznek mindent, amink van". Ez így lesz, ha Isten nem gondoskodik népéről. A jogaink védelme azonban nem mindig azt jelenti, hogy megtartani azt, ami a mienk úgy, mint láttuk az ember és a kabát esetében is.

én megfizetek" (Róm 12:19). Ezért azok, akik Isten akarata szerint szenvednek, bízzák meg Őt lelkük megőrzésével, mint hűséges Teremtőt. (1Pét 4:19). Teljes bizalommal tehetjük meg ezt, mert *„Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát" (Zsolt 140:13).*

Ézsau hűtlensége

Ézsau esete még egy bizonyítékkal szolgál arra, hogy az Ábrahámnak és magvának megígért örökség nem ideiglenes volt, amit ebben az életben kellene élveznünk, hanem egy állandó örökség az eljövendő életben. A Szentírás a következőképpen írja le ezt a történetet:

„Jákob egyszer valami főzeléket főzött, és Ézsau fáradtan jött meg a mezőről. Monda Ézsau Jákobnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. Jákob pedig monda: Add el hát nekem azonnal a te elsőszülöttségedet. És monda Ézsau; Íme én halni járok, mire való hát nekem az én elsőszülöttségem? És monda Jákob: Esküdjél meg hát nekem azonnal, és megesküvék neki és eladá az ő elsőszülöttségét Jákobnak. S akkor Jákob ada Ézsaunak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget." (1Móz 25:29-34)

A zsidóbeliekhez írt levélben Ézsau „istentelennek" (világinak) van nevezve, mivelhogy eladta az elsőszülöttségi jogát. Ez arra utal, hogy a butaságon kívül volt még valami ebben a tranzakcióban. Mondhatnánk, gyerekes eladni az elsőszülöttségi jogot egy tál ételért; de itt rosszabb történt, mint egy gyerekes cselekedet, ez egy szörnyű dolog volt. Ez a cselekedet bizonyította a hűtlenségét, mely által megvetette Isten ígéretét, amit apjának tett.

Figyeljük meg Ézsau szavait, amikor Jákob azt kérte tőle, hogy adja el neki az elsőszülöttségi jogot: *„Íme én halni járok, mire való hát nekem az én elsőszülöttségem?"* Jelenlegi helyzetén kívül nem volt semmi reménye, nem tekintett a jövőbe. Egyáltalán nem volt biztos semmiben, ha azt nem uralja a jelen életében. Kétségtelen nagyon éhes volt. Talán azt is gondolta, hogy hamarosan meg fog halni, de még a halál esélye sem változtatta meg a gondolatait Ábrahám és a többiek iránt. Ezek hitben haltak meg anélkül, hogy megkapták volna az ígért dolgokat, de meg voltak győződve róluk, és örömmel fogadták őket. Ézsaunak nem volt ilyen hite. Nem hitt egy síron túli örökségben. Mindent azonnal akart megszerezni. Ezért adta el az elsőszülöttségi jogát.

Jákob cselekedete egyáltalán nem dicséretes. Természetes hajlamát követve úgy cselekedett, mint egy csaló. Esete a könyörtelen és tudatlan hit példája. Úgy gondolta, hogy Isten ígéretével valami gond van. Hitt abban, hogy a szüleinek megígért örökséget meg fogják kapni, de olyan kevés lelki tudása volt, hogy azt feltételezte, az Isten ajándéka pénzen megvásárolható. Tudjuk, hogy Ábrahám is

valamikor azt hitte, hogy Isten ígéretét neki kell véghezvinnie. Kétségtelen, Jákob ugyanúgy gondolkodott, mint sokan mások. *„Isten azokon segít, akik segítenek ön*magukon.*”* Ezt követően Jákob jobb tanuló lett, valóban megtért, és gyakorolta őszinte hitét ugyanúgy, mint Ábrahám és Izsák. Az ő esete bátorítás lehet számunkra, mert rámutat arra, hogy mit tehet Isten egy olyan emberrel, aki nagyon rossz hajlammal rendelkezik, és átadja magát Neki. Ézsau esete figyelmeztetésként van előttünk. Pál apostol a következőket írta:

„Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat: Vigyázván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztettessenek. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladta első szülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt az áldást.” (Zsid 12:14-17).

Ézsau nem az egyetlen tudatlan és profán személy volt a világon. Ezren tették ugyanezt, annak ellenére, hogy ostobasággal vádolták Ézsaut. Az Úr mindnyájunkat elhívott, hogy részesei legyünk az Ábrahámnak megígért örök dicsőségben. *„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra, Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.” (1Pét 1:3-5)* Az igazság örökségét akkor kapjuk meg, ha hittel engedelmeskedünk Isten szent törvényeinek, a tízparancsolatnak. De amikor az emberek megértik, hogy ez magába foglalja a hetedik nap megtartását is, a szombatot, amelyet megtartott Ábrahám, Izsák, Jákob és egész Izrael, csóválják a fejüket. *„Nem* – mondják ők – *ezt nem tudom megtenni. Szeretném, és látom, hogy ez egy kötelesség, de ha megtartanám ezt a napot, nem tudnék megélni. Kirúgnak a munkahelyemről, és éhen halnék a családommal együtt.”*

Pontosan így gondolkodott Ézsau is. Majdnem éhen halt, vagy legalábbis ezt gondolta, ezért szándékosan és szabad akaratából eladta az elsőszülöttségi jogát, hogy ehessen valamit. De a legtöbb ember még addig sem jut el, hogy a halál küszöbén álljon, és máris eladja az örökségi jogát, csak hogy egyen valamit. Ők nem létező veszélyeket képzelnek el. Senki sem hal meg éhen, ha Istent szolgálja. Az életünkben minden körülmények között teljes mértékben függünk Tőle, és ha megtart minket, amikor megszegjük törvényeit, akkor minden bizonnyal megtarthat bennünket, amikor Őt szolgáljuk. A Megváltó kijelenti, hogy a jövő iránti aggodalom, az éhségtől való félelem a pogányság jellemzője, és ezt a pozitív bizonyságot kínálja nekünk: *„Keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Mt 6:33).* A zsoltáros kijelenti: *„Gyermek voltam, meg*

is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé." (Zsolt 37:25). Még ha Isten igazsága miatt elveszítjük is az életünket, mellettünk állnak a hithősök, akik a Zsid 11:32-38 versekben vannak felsorolva. Őrizzük magunkat, hogy ne vegyük könnyedén Isten ígéreteinek gazdagságát, és eladjuk az örök örökségünket egy darab kenyérért, és amikor már túl késő lesz, rájöjjünk arra, hogy nincs már lehetőség a megtérésre.

The Present Truth 1896. július 23.

13. fejezet

Izrael - Isten hercege

Jákob egy tál lencséért vette meg az elsőszülöttségi jogot Ézsautól, és csalás által szerezte meg apjától az elsőszülöttnek járó áldást. De nem ilyen eszközök által szerezhető meg az örökség, amit Isten Ábrahámnak és magvának ígért. Ezt Ábrahámnak hit által garantálta, és senki sem gondolhatja, hogy erővel vagy csalással megszerezhető. *„Az igazságban nincs hazugság."* Az igazság soha nem támogatható csalással. Ábrahámnak és magvának ígért örökség az igazság öröksége volt, ezért nem lehetett hamisság által megszerezni. A földi javakat gyakran csalás által nyerik és tartják meg egy ideig, de a mennyei örökséggel nem így van. Az egyetlen dolog, amit Jákob a megtévesztésével szerzett, hogy örök ellenséggé tette testvérét, és száműzték az apja házából több mint húsz évre, és soha többé nem látta az édesanyját.

Isten azonban már jóval korábban elmondta, hogy Jákob lesz az örökös, bátyja helyett. Jákob és anyja abban tévedtek, hogy azt gondolták, saját módszereik által véghez tudják vinni Isten ígéreteit. Ugyanazt a hibát követték el, mint Ábrahám és Sára. Nem bírták kivárni, hogy Isten teljesítse ígéretét az Ő tervei szerint. Rebeka tudta, mit mondott Isten Jákobról. Hallotta, hogy Izsák Ézsaunak ígérte az áldást és azt hitte, ha nem avatkozik közbe, akkor az Úr terve kudarcot vall. Elfelejtette, hogy az örökség teljes egészében az Úr hatalmában van, és az embernek semmi köze sincs annak elosztásához kivéve, ha az ember elutasítja a rá eső részt. Még akkor is, ha Ézsau megkapta volna apjától az áldást, Isten a megfelelő időben teljesítette volna tervét.

Isten választása

Így hát Jákob kétszeresen száműzötté vált. Amellett, hogy idegen volt a földön, egyben szökevény is. De Isten nem hagyta el őt. Volt még remény számára, olyan bűnösen is, mint amilyen volt. Egyesek talán furcsának találják azt, hogy Isten Jákobot választotta Ézsau helyett, mert abban az időben Jákob jelleme nem tűnt

jobbnak a testvére jelleménél. Ne felejtsük el, hogy Isten nem a jó jellemük miatt választ embereket. *„Mert régenten mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, Melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint." (Tit 3:3-7)*

Isten nem azért választja az embereket, mert valakik, hanem azért, amivé alakíthatja őket. Nincs korlátja annak, amit Ő megtehet a legrosszabb és a legromlottabb emberből, ha az illető hajlandó és hisz az Ő igéjében. Az ajándékot nem lehet kényszeríteni senkire sem, ezért azoknak, akik elfogadják Isten igazságát és az igazság örökségét, hajlandónak kell lenniük elfogadni azt. *„Minden lehetséges a hívőnek."* Isten *„többet tehet, mint amennyit gondolunk vagy kérünk"*, ha bízunk Szavában, amely hatékonyan munkálkodik azokban, akik hisznek. A farizeusok sokkal nagyobb tiszteletben álltak, mint a vámszedők és a paráznák, mégis Krisztus azt mondta, hogy ezek megelőzik őket a mennyeknek országában. Ennek az volt az oka, hogy a farizeusok bíztak saját magukban, és nem hittek Istennek, miközben a vámszedők és a paráznák hittek az Úrnak, és átadták magukat Neki. Így volt Jákob és Ézsau esete is. Ézsau hitetlen volt. Megvetéssel nézett Isten szavára. Jákob természeténél fogva nem volt jobb, mint a testvére, de hitt Isten ígéretében, amely a hívőt isteni természet részesévé teheti.

Isten úgy választotta Jákobot, mint ahogy bárki mást is választ. *„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, Aszerint, amint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által."(Ef 1:3-4)* Krisztusban vagyunk kiválasztva. Mivel minden Krisztusban teremtetett, és minden általa tartatik meg, nyilvánvaló, hogy nem az kéretik tőlünk, hogy önmagunktól lépjünk be Krisztusba, hanem csak az, hogy ismerjük el Őt és maradjunk Benne hit által. Nincs több részrehajlás Jákob választásában, mint mások választásában. A választás nem önkényes, hanem Krisztusban történik, és ha senki sem utasítaná el, vagy nem vetné meg Őt, akkor senki sem veszne el.

Jákob első leckéje

Miközben Jákob hitt Isten ígéretében, azt erőfeszítései által akarta megvalósítani. Nem értette annak természetét, hogy csak Isten képes teljesíteni az ígéretét az igazság által. Így hát az Úr elkezdte tanítani. Jákob Szíria felé utazott egyedül,

elfutva sértett testvérének haragjától. *„És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek kövei [1] közül, és feje alá tevé; és lefeküvék azon a helyen.*
És álmot *láta:* Íme *egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és íme az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon. És* íme *az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet amelyen fekszel neked adom és a te magodnak. És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És* íme *én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem amit neked mondtam. Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja." (1Móz 28:11-17)*

Ez egy fontos lecke volt Jákob számára. Korábban az Istenről szóló gondolatai nagyon éretlenek voltak. Azt hitte, hogy Isten egy helyre korlátozódik. De most, amikor Isten megmutatkozott álmában, kezdte megérteni, hogy *„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják." (Ján 4:24).* Kezdte megérteni azt, amit később mondott Jézus a samáriai asszonynak, hogy az istenimádat nem egy helytől függ, hanem a lélek keresésétől és Isten megtalálásától, bárhol is legyen az ember.

Sőt Jákob megtanulta, hogy az örökséget, melyet Isten megígért szüleinek, és amihez ő tisztességtelen vásárral akart hozzájutni, teljesen más módon lehet megszerezni. Nem tudhatjuk, mennyit értett Jákob ebből a leckéből; de azt tudjuk, hogy e felfedezés által Isten az evangéliumot hirdette neki. Láttuk azt, hogy Isten ezekkel a szavakkal hirdette az evangéliumot Ábrahámnak: *„Tebenned megáldatnak a föld minden családja".* Következésképpen biztosak lehetünk abban, hogy Isten ugyanazt az evangéliumot hirdette Jákobnak, amikor azt mondta: „*Tebenned és a te magodban megáldatnak a föld minden családja*".

Kijelentése által Isten egy országot ígért és egy megszámlálhatatlan utódot. A Jákobnak tett ígéret megegyezik az Ábrahámnak tett ígérettel. Az áldás, amely Jákobon és magván keresztül kellett, hogy érkezzen ugyanaz, mint az az áldás, amelynek Ábrahámon és az ő magván keresztül kellett érkezni. A mag ugyanaz,

1 Kérem az olvasó engedélyét, hogy hivatkozzam a Westminster apátság Scone koronázó kövére, amelyről feltételezik, hogy az a kő, amelyiken Jákob aludt. A koronázó trónnál foglalt pozíciója alapján feltételezik, hogy azonosítja Angliát Izraellel, és az angolszászokat Jákob ígéretének örökösévé teszi. Anélkül, hogy bármit mondanék az alátámaszthatatlan és bizonyíthatatlan állításról, miszerint a kérdéses kő az, amelyen aludt Jákob, az a gondolat, hogy birtoklása az embereket Izrael ígéretének örököseivé teheti, hasonlít a középkori babonához, miszerint az ember örökölheti egy szentnek a szentségét azáltal, hogy viseli az ingét.

vagyis Krisztus és azok, akik az övéi a Lélek által. Az áldás Krisztus keresztje által jön.

Az evangélium az álmában látottak és hallottak által lett hirdetve Jákobnak. Látott egy létrát, amely a földön támaszkodott, a másik vége pedig az eget érintette, amely összekötötte Istent az emberrel. Jézus Krisztus – Isten egyetlen Fia, aki Tőle született – volt a kapocs a menny és a föld között, az ember és Isten között. A mennyet és a földet összekötő létra, amelyen Isten angyalai fel és lejártak, annak az ábrázolása volt, amit Krisztus mondott Nátánáelnek, az őszinte zsidónak: *„Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára." (Ján 1:52).* A menny felé vezető út a kereszt útja. Aznap este ezt látta Jákob álmában. Nem önfelmagasztalás által, hanem önmegtagadás útján nyerhető el az örökség és az áldás. *„Aki elveszíti életét"* és mindent, ami hozzátartozik, *„megtalálja azt".*

A lecke alkalmazása

Jákob Szíriában való tartózkodásáról nem kell különösen beszélnünk. Nagybátyjának, Lábánnak tett szolgálatában a húsz év alatt számos alkalom volt arra, hogy megtanulja, hogy a csalás nem hoz semmi hasznot. Az általa követett út ellene fordult, de Isten vele volt, és jólétet adott neki. Úgy tűnik, Jákob megszívlelte a leckét, mert nagyon kevés jelet találunk arra, hogy csaló természete dominált volna nagybátyjával való kapcsolatában. Úgy tűnik, hogy szinte teljes egészében az Úrra bízta ügyét, és alávetette magát mindenféle bántalmazásnak anélkül, hogy elégtételt vett volna. Lábán lopással vádolta, de válaszában Jákob azt mondta:

„Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg. Amit a vad megszaggatott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. Úgy voltam, hogy nappal a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől. Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett téged tegnap éjjel." (1Móz 31:38-42)

Ez egy nyugodt és méltó válasz volt, amely azt mutatta, hogy Izsák istenfélelme és lelkülete uralta szívét. Az evangélium prédikálása nem volt hiábavaló Jákob esetében, mert benne nagy változás történt.

Jegyezzük meg, hogy Jákob nem nyert semmit az elsőszülöttségi jogból, amit olyan ügyesen vásárolt meg testvérétől. Vagyonát Isten közvetlen áldása következtében szerezte. Ezzel kapcsolatban fontos megemlíteni azt, hogy Izsák elsőszülöttségi áldása mindenképpen Isten áldásából kellett, hogy származzon. Az

örökség nem olyan jellegű volt, ami átszállhatott apáról fiúra, mint egy közönséges örökség, hanem olyan, melyet Isten személyes, közvetlen ígéretén és áldásán keresztül lehetett mindenkinek megszerezni. Senki sem azért keresztény, mert szülei keresztények. Senki sem keresztény természetszerűen. Csak újjászületés által, nem pedig természetes születés által válhatunk Isten házának tagjaivá. Ahhoz, hogy *„Ábrahám magva, az ígéret örökösei”* legyünk, Krisztuséi kell, hogy legyünk, és ha Krisztuséi vagyunk és vele együtt örökösök, akkor *„Isten örökösei”* vagyunk.

Az végső próba

Jákobnak korábban keserű tapasztalata volt, ezért Isten, mint egy hű tanár, szükségszerűen ugyanabba a helyzetbe hozta őt. Korábban csalás által nyert; ezért teljes mértékben meg kellett tanulnia, hogy *„az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Ján 5:4).*

Amikor Rebeka azt javasolta, hogy Jákob menjen el otthonról, mert Ézsau meg akarja ölni, azt mondta: *„Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és fuss Lábánhoz az én bátyámhoz Háránba. És maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik; Míg elfordul a te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik arról, amit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged” (1Móz 27:43-45).* De nem ismerte Ézsau természetét. Heves és könyörtelen volt. *„Így szól az Úr: Edóm* három, sőt négy bűne miatt nem változtatok szándékomon. Mivel fegyverrel űzte saját testvérét, és elfojtotta szívében az irgalmasságot, szüntelen tombolt haragja, *és mindvégig kitartott dühében.”* (Edom Ézsau. Lásd 1Móz 25:30; 36:1) Itt láthatjuk, hogy bár Jákob természetes hajlama rossz volt, Ézsau jelleme sokkal elítélendőbb volt.

Bár húsz év telt el, Ézsau haragja folyamatosan ugyanolyan tüzes maradt. Amikor Jákob küldötteket indított Ézsauhoz, hogy béküljenek ki, olyan hírt hoztak, hogy Ézsau négyszáz fegyveressel jön ellene. Jákob nem remélte, hogy bármilyen módon ellenállhat ezeknek a kiképzett harcosoknak; de megtanult bízni az Úrban, ezért így kérte az ígéretek teljesítését:

„Ó, atyámnak, Ábrahámnak Istene és atyámnak, Izsáknak Istene, Uram! Aki azt mondtad nekem: Térj vissza hazádba, rokonságod közé, s jót teszek veled. Kisebb vagyok minden jótéteményednél és minden hűségednél, amelyeket szolgáddal cselekedtél, mert csak a botommal mentem át ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. Szabadíts meg, kérlek, a bátyám kezéből, Ézsau *kezéből! Félek tőle, hogy rajtam üt, és levág engem, az anyákat a fiakkal együtt. Te pedig azt mondottad: Bizony jót teszek veled, és utódaidat olyanná teszem, mint a tenger homokja, mely meg nem számlálható annak sokasága miatt.” (1Móz 32:9-12)*

Jákob egyszer megpróbálta csalással megszerezni testvérének legértékesebbjét. Azt hitte, hogy ily módon Isten ígéretének örököse lesz. Most megtanulta,

hogy az áldást nem lehet megszerezni, csak hit által, ezért imához folyamodott, hogy elkerülje testvérének haragját. Miután megosztotta a családját és jószágát, egyedül maradt, hogy ezt követően imádkozhasson Istenhez. Rájött, hogy ő maga semmit sem ér, és ha azt kapja, amit megérdemel, akkor elveszne. Érezte, hogy még jobban kell kapaszkodnia Isten kegyelmébe

„Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda [Jákób]: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. És monda neki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél És *megkérdé Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldá őt ott Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem." (1Móz 32:24-30)*

Az emberek gyakran beszélnek az Istennel folytatott Jákobhoz hasonló imaküzdelmekről. Nincs semmi bizonyíték arra, hogy Jákob tudta volna, hogy az, aki vele harcol, maga az Úr volt, amíg reggel nem lett, és az ellenség érintésére csípőjének forgócsontja kimozdult. Valójában tudjuk, hogy senki sem annyira erős, hogy harcba szálljon Istennel ha tudná, hogy az Úrral küzd. Az angyal megjelent előtte, mint egy ember, és kétségtelenül Jákob azt hitte, hogy egy tolvaj támadta meg. El tudjuk képzelni, hogy Jákob egész éjszaka fájdalmasan gyötrődött. Gyorsan közeledett az idő, amikor testvére haragjával kellett szembenéznie, és nem mert találkozni vele anélkül, hogy teljes mértékben megbizonyosodott volna arról, hogy minden rendben van közte és Isten között. Tudnia kellett, hogy a múltbéli rossz lépését Isten megbocsátotta. Az órákat, melyekben Istennel akart közösségben lenni, most egy feltételezett ellenséggel való harcban töltötte. Biztosak lehetünk abban, hogy míg testének minden erejével ellenállt az ellenségnek, szíve rettenetes agóniában emelkedett Istenhez. Nyugtalansága és kesergése azon a napon szörnyű volt.

Jákob erős és szívós ember volt. Hosszú éveken keresztül a nyáj őrzése bebizonyította ezt, és ugyanakkor izmossá tette őt. Így hát folytatni tudta a harcot egész éjjel. De nem így nyerte meg a küzdelmet. Azt olvassuk, hogy *„Ereje teljében Istennel küzdött. Küzdött az angyallal, és legyőzte; sírt, és könyörgött neki. Bételben találta meg őt, és ott beszélt velünk. Bizony az Úr a Seregek Istene, Úr az ő neve." (Hós 12:3-5).* Ereje által harcolt Jákob Istennel, de nem harci ereje és képessége által győzött. Hatalma a gyengesége volt, amint látni fogjuk.

Figyeljük meg, hogy Jákob számára az első jel, hogy nem egy hétköznapi emberrel küzd az volt, amikor Isten érintésére kimozdult csípőjének forgócsontja. Ez a cselekedet azonnal felfedte, ki volt az állítólagos ellensége. Nem egy ember

érintését, hanem Isten kezét érezte. Mit tett akkor Jákob? Mit tehet egy ember ilyen állapotban? Képzeljetek el egy küzdő embert, aki bízik lábaiban, és egyszer csak az egyik cserbenhagyja. Még ha valaki jár vagy simán csak áll, és hirtelen egyik forgócsontja kiakadna, lerogyna a földre. Mennyivel inkább harc közben. Ez történt volna Jákobbal is, ha nem fogta volna meg az Urat egy erős szorítással. Természetszerűen rávetette volna magát a legközelebbi támasztékra; de a felismerés, hogy mellette Az volt, akivel vágyott találkozni, a kapaszkodása több volt, mint egy ellenőrizetlen cselekedet. Eljött a lehetőség, és nem akarta elszalasztani.

Az a tény, hogy Jákob azonnal megszűnt harcolni, és belekapaszkodott az Úrba, nemcsak abból derül ki, hogy mást nem is csinálhatott, hanem az Úr szavaiból is*: „Hagyj elmenni”. „Nem* – mondta Jákob – *nem engedlek el,* míg meg nem áldasz engem*.”* Ez élet és halál kérdése volt. Élete és üdvössége függött attól, hogy mennyire kapaszkodott az Úrba. *„Hagyj elmenni”* szavakkal csak tesztelni akarta, mert Isten senkit sem hagy el önszántából. Jákob azonban elhatározta, hogy megtalálja az igazi áldást, és győzött.
Ereje által győzött, de az az erő a hit ereje volt. *„Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős.”* Jákob abban az órában tanulta meg teljesen a leckét, hogy az áldást és az örökséget nem erő által lehet megszerezni, sem hatalom által, hanem Isten lelke által.

Egy új név

Az új név garancia volt Jákob számára, hogy Isten elfogadta őt. A név nem hozott semmi újat, hanem győzelmének jele volt. Amikor Isten karjában pihent, megszűntek saját cselekedetei. Így hát már nem volt csaló, aki saját céljaiért küzd, hanem Isten hercege, aki megharcolta ama nemes harcot, és belekapaszkodott az örök életbe. Innentől fogva Izraelnek hívták.

Most indulhatott találkozni testvérével. Az, aki szemtől szemben állt Istennel, nem félt már az embertől. Az, aki győzött az Istennel folytatott küzdelemben, minden bizonnyal győző lesz az emberrel folytatott harcban is. Ez a hatalom titka. Isten szolgája tudja, ha hatalmat akar szerezni az emberekkel folytatott küzdelemben, előbb győznie kell az Istennel folytatott harcban. Ismernie kell Istent, és beszélnie kell vele szemtől szembe. Egy ilyen embernek az Úr azt mondja: *„Mert én adok néktek szájat és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, akik magokat ellenetekbe vetik.” (Lk 21:15).* István ismerte az Urat, és közösségben volt Vele, ezért az igazság ellenzői *„nem állhattak ellene a bölcsességnek és a* Léleknek, mely által szól vala*”.* Tehát, mi lehetett Jákob befolyásának hatalma azok felett, akiknek szíve nyitott volt az igazság befogadására?

Jákob történetéből ismét megtanulhatjuk, hogyan lehet megszerezni Isten örökségét, amit ígért Ábrahámnak és magvának. Csak hit által. A megtérés és

hit az egyetlen szabadító eszköz. Semmilyen más módon nem remélhette, hogy részesül az örökségben. Teljes üdvössége az Isten ígéretétől függött. Ily módon teljesen az isteni természet részesévé vált.

Kik az izraeliták?

Megtudtuk azt is, ki Izrael. Ezt a nevet Jákob kapta győzelmének jeleként, amit hit által szerzett meg. A név nem biztosított kegyelmet, hanem a kegyelem jele volt, melyet már birtokolt. Ilyen módon kapják meg mindazok, akik hit által győznek, és senki más. Az izraelita név nem ad senkinek semmit. Nem a név hozza az áldást, hanem az áldás adja a nevet. Mint ahogy Jákob nem természetszerűen birtokolta ezt a nevet, ugyanúgy senki sem birtokolhatja. Az igazi izraelita az, akiben nincsen hamisság. Csak az ilyen emberek kedvesek Isten előtt; de *„hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni”.*
Tehát csak az az izraelita, akinek személyes hite van az Úrban. *„Mert nem mindnyájan izraeliták azok, kik Izraeltől valók … hanem az ígéret fiait tekinti magul.” (Róm 9:6,8)*

Ha valaki izraelita akar lenni, fontolja meg, hogyan kapta Jákob ezt a nevet, és értse meg, hogy csak így lehet méltósággal viselni. Krisztusnak is, aki a megígért Mag, ugyanilyen harcban volt része. Harcolt és győzött az Atya szavába vetett hit által, ezért Izrael királya. Csak az izraeliták uralkodnak majd Vele; mert az izraeliták a győzelmesek, és az ígéret így hangzik: *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében.” (Jel 3:21).*

The Present Truth, 1896. július 30.

14. fejezet

Izrael Egyiptomban

Emlékeznünk kell arra, hogy amikor Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, azt mondta neki, hogy ő is meghal anélkül, hogy megkapná örökségét, és hogy leszármazottai rabságban és elnyomásban fognak élni egy idegen országban, majd a negyedik generáció foglalja el a megígért földet.

„És adta neki a körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákot, és körülmetélé őt nyolcadnapon; és Izsák Jákobot, és Jákob a tizenkét pátriárkát. A pátriárkák pedig irigységből eladák Józsefet Egyiptomba; de Isten vele vala, És *megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada neki kedvességet és bölcsességet a fáraó előtt, Egyiptom királya előtt, ki őt Egyiptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állatá. Következék pedig éhség Egyiptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelt a mi atyáink. Mikor pedig meghallotta Jákob, hogy Egyiptomban van gabona, elküldé először a mi atyá*inkat. És *második* alkalommal fe*lismerék Józsefet testvérei, és a fáraó megtudá a József nemzetségét. És József elküldvén, magához hívatá az ő atyját, Jákobot, és egész hetvenöt lélekből álló nemzetségét. Leméne azért Jákob Egyiptomba, és meghala ő és a mi atyáink;* És *elvitetének Sikembe, és helyeztetének a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a Sikem atyjának fiaitól. Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnövekedett a nép és megsokasodott Egyiptomban. Mindaddig, mígnem más király támadt, ki nem ismeri vala Józsefet. Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitétesse, hogy életben ne maradjanak." (Apcsel 7:8-19)*

A király, aki *„nem ismeri vala Józsefet"*, egy másik dinasztia leszármazottja volt, egy keleti népé, amely meghódította Egyiptomot. *„Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! Mert így szól az Úr Isten: Egyiptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossék, és azután Asszíria nyomorgatá őt ok nélkül. És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen mindennap gúnyoltatik. Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Íme, itt vagyok!" (Ézsa 52:3-6)*

Mit jelképez Egyiptom?

Az utolsó idézett szövegből tudhatjuk, hogy Izrael elnyomása Egyiptomban Istennel szembeni ellenállást és káromlást jelentett. Isten és a zsidó vallás iránti megvetésük nagymértékben meghatározta kegyetlenségüket. Azt is tudjuk, hogy Egyiptomból való szabadulásuk megegyezik mindazok szabadulásával, akik a *„bűnnek vannak eladva". „Semmiért adtátok el magatokat, és pénz nélkül lesztek megváltva." (KJV) „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén." (1Pét 1:18-19)* Ezért egy rövid tanulmány arról, hogy mit jelképez a Bibliában Egyiptom, és milyen volt az izraeliták valós helyzete míg ott voltak, segít megérteni, mit foglalt magában a szabadításuk.

Az egyiptomi bálványimádás

Az egész ókori bálványimádás közül kétségtelenül Egyiptomban volt a legsúlyosabb és a legdurvább az összes közül. Az egyiptomi istenek megszámlálhatatlanul sokan voltak, de mindegyik isten többé-kevésbé közvetlenül kapcsolódott a naphoz, mint a legfőbb istenhez. *„Egyiptom minden városának megvolt a maga szent állata és a helyi istenségei."* (British Encyclopedia) De *„a nap volt az állami vallás középpontja. Különböző formákban, a nap minden egyes hierarchia csúcsán állt." (A nap képei és az igazság napja, O.T. Student, 1886. január) „Rá istent, a napot, általában két sasfejű emberrel ábrázolták, néha egy emberrel, de mindkét esetben a fejükön volt a nap."*

Az egyház és az állam közötti egyesülés tökéletes volt Egyiptomban, a kettő valójában azonos volt. Ezt olvassuk a *„Régi világ vallásai"* (Rawlinson) című könyvben a 20. oldalon:

„Rá, Egyiptom napistene volt, és különösen Heliopoliszban tisztelték. Az obeliszkek, egyesek szerint, az ő sugarait jelképezték, és általában az ő tiszteletére épültek... A királyok nagyrészt Rá napistent tartották különleges védelmezőjüknek; és valójában olyan messzire mentek, hogy vele azonosították saját magukat. Használták címeit, és nevét előtagként alkalmazták a nevük és címeik előtt. Sokan úgy vélik, ez a fáraó szó eredete, a héber Ph'Ra-ból származik."

Az Osiris és Isis néven ismert Nap és a Hold mellett *„az egyiptomiak imádtak számos olyan állatot, mint az ökröt, kutyát, farkast, sólymot, krokodilt, ibisz madarat, macskát stb. Ezen állatok közül az Apis bika volt a leghíresebb, amelyet a görögök Epapris-nak neveztek. Lenyűgöző templomokat építettek tiszteletére, amíg élt, és halála után még nagyobbakat. Halálakor Egyiptom általános gyászba borult. A temetést olyan pompával ünnepelték, amit nehéz elhinni.*

Ptolemaiosz Lagus uralma alatt az Apis bika öregségében *halt meg, és a temetkezési szertartások a szokásos költségeken felül* több mint ötvenezer francia koronát tettek *ki. Miután az elhunyt állatnak megadták az utolsó tiszteletet, a következő gondjuk az volt, hogy találjanak utódot, ezért az egész Egyiptom megmozdult erre a célra. Bizonyos jelek alapján választották ki, amelyek megkülönböztették őt fajtársaitól. A homlokán fehér* félhold alakú foltnak kellett lennie*, a hátán egy sas alakú, a nyelvén pedig egy bogár alakú foltnak. Amint megtalálták, azonnal* öröm váltotta fel a gyászt. *Egyiptom minden részén fesztiválok, öröm és zene volt. Az új istent Memphis-be vitték, hogy átvegye tisztségét, és rengeteg szertartással iktatták be." (Rollin, Old history, 1.* könyv, 2. *fejezet)*

Nehéz elmondani, de ezek a szertartások obszcén jellegűek voltak, mivel a napimádat nem jelent mást, mint a függőségek gyakorlását, ami vallási kötelezettség volt. Annyira erős volt az egyiptomi babona, hogy még a krumplit és a hagymát is imádták. Ez arra emlékeztet bennünket, hogy a babona és a bálványimádás nem feltétlenül kapcsolódik az alacsony intellektushoz, mert az ókori egyiptomiak a művészetet és a tudományt a legmagasabb fokon ápolták. A bálványimádás gyakorlása okozta Egyiptom magas helyről való lesüllyedését.

Még az Egyiptom név is Krisztus vallásával szembeni erkölcstelenség és ellenkezés egyik szinonimája, amely Sodomához társul. Az Úr *„két tanújáról"* ezt olvassuk: *„És az ő holttesteik feküsznek ama nagy városnak utcáin, amely lélek szerint Sodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszíttetett." (Jel 11:8).* Az a tény, hogy az izraeliták részt vettek az egyiptomiak gonoszságában és a bálványimádásban, és erőszakkal akadályozták őket az Úr szolgálatában; nyilvánvalóvá válik néhány bibliaszövegből.

Amikor Mózes először küldetett Izrael szabadításáért, a következő üzenetet vitte a Fáraónak: *„*Így *szólt az Úr: Elsőszülött fiam az Izrael. Azt mondom neked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem" (2Móz 4:22,23).* Az Egyiptomból való szabadulás célja az volt, hogy szolgáljanak Istennek, ami azt bizonyítja, hogy ott nem szolgálták Őt.

Majd ezt olvassuk*: „Mert megemlékezett az ő szent ígéretéről, amelyet tőn Ábrahámnak, az ő szolgájának. Kihozá azért az ő népét örömmel, és az ő választottait vigassággal. És nekik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradságos szerzeményét, hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék." (Zsolt 105:42-45).*

A legerőteljesebb bizonyítékát, hogy Izrael csatlakozott az egyiptomi bálványimádáshoz, Isten feddésében találjuk meg, mert nem akarták elhagyni Egyiptomot. *„Azon a napon, melyen elválasztám Izraelt, és felemelém kezemet a Jákob háza magvának, és megismertetém magamat velük Egyiptom földjén*, és kezemet felemelém *nekik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek! Azon a napon felemeltem kezemet nekik, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről a földre, amelyet kinéztem vala nekik, amely tejjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak;* És *mondék nekik: Ki-ki az ő szemei utálatosságait elvesse, és Egyiptom bálványaival meg ne fertőztessétek magatokat; én vagyok*

az Úr, a ti Istenetek! De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő szeme utálatosságait el nem veté és Egyiptom bálványait el nem hagyá." (Ez 20:5-8).

Még mindig az egyiptomi rabságban

Egyiptom utálatosságait a mai napig nem utasították el. A sötétség, amely ráborult Egyiptomra, a csapások idején nem volt sűrűbb, mint az a sötétség, amit Egyiptom az egész földre szórt szét. A fizikai sötétség csak az erkölcsi sötétség hű bemutatása volt, amelybe ez a nép süllyedt, és a sötétségé, amit azóta is áraszt ez az erkölcstelen ország. A keresztény egyház hitehagyásának története nem más, mint az Egyiptomból származó bűnök következménye.

A keresztény korszak második századának vége felé Egyiptomban egy új filozófiai rendszer alakult ki. *„Ezt a filozófiát Alexandria egyes tudósai fogadták el, akik szerették volna, ha keresztényeknek nevezik őket, de meg akarták tartani a nevüket, a ruhájukat, és a filozófusi rangjukat. Valójában mindenki, aki abban az évszázadban az alexandriai keresztény iskola vezetője volt - Athenagoras, Pantaenus, és Clemens Alexandrinus - mind elfogadták a kereszténységet. Ezek az emberek mind meg voltak győződve, hogy az igazi filozófia, amely az Istentől származó legnagyobb ajándék, széttöredezve és szétszórva létezik a filozófusok szektái között. Azt mondták, hogy ezért minden bölcs ember kötelessége az, különösen egy keresztény tanáré, hogy összegyűjtse ezeket a darabokat a világ minden sarkából, és felhasználja azokat a hit védelmében, és az istentelenség ellen." (Mosheim, Ecclesiastical History, 2. könyv, 2. rész, első fejezet)*

„Ez a filozofálási mód megváltozott, amikor Ammonius Saccas a század végén egy iskolát nyitott Alexandriában, és lerakta a neoplatonista szekta alapjait. Ez az ember keresztény nevelést kapott, és talán egész életében kereszténynek mondta magát. Mivel zseniális ékesszóló volt, magára vállalta azt a felelősséget, hogy harmonizálja az összes filozófiai rendszert, vagy más szavakkal, megpróbált létrehozni egy filozófiát, melyben minden vallás filozófusa és minden ember, beleértve a keresztényeket is, egyesülhet és közösségben lehet egymással. Itt található leginkább a különbség az új szekta és az Egyiptomban korábban virágzó elektikus filozófia között. Az elektikusok szerint minden rendszerben van a jó és a rossz, az igazság és a hamisság keveredése, ezért ők szelektáltak mindenből, ami úgy tűnt, hogy megfelel gondolkodásuknak, a többit elutasították. Ammonius azonban azt állította, hogy minden szekta ugyannak az igazságrendszernek a része, és csak néhány különbség van a bemutatás módjában, és egy *kis apró különbség a koncepciókban. Így hát a megfelelő magyarázatok révén kis nehézséggel, de egyetlen testbe szerkeszthetőek. Sőt, ő fenntartotta ezt az új és egyedülálló elvet, miszerint a népszerű vallásokat, beleértve a keresztény vallást is, ennek a közös filozófiának megfelelően kell érteni és magyarázni." (Mosheim, Ecclesiastical History, 2. könyv, 2. rész)*

Alexandriai Klementet úgy említették, mint a keresztény tanítók egyike, aki

hűséges volt ehhez a filozófiához. Mosheim azt mondta, hogy *„Klement volt az első a keresztény tanítók között, aki védelmezte a filozófiai tudományt. Valójában elsőnek tekinthető a filozófiához hűségesek* közül*, akiknek lelkesedése nem ismert határt, és akik annyira vakok és rosszul tájékozottak voltak, hogy egy reménytelen kísérletbe kezdtek, hogy békességet teremtsenek a filozófiai tudományok elvei és a keresztény vallás elvei között." (Mosheim, Commentaries, 2. könyv)*

Ne felejtsük el, hogy az egyetlen filozófia a pogány filozófia volt, és könnyű elképzelnünk egy ilyen elkötelezettség elkerülhetetlen eredményeit azoknál, akik tanítók voltak a keresztény egyházban. Mosheim azt mondta, hogy *„Ammonius és különösen Origénesz keresztény tanítványai - akik a harmadik században elképesztő számú követőre tettek szert - a tanáruktól szerzett tudománnyal szorgalmasan* átitatták *a fiatalok elméjét, kiknek oktatásával meg voltak bízva*, majd ezek *erőfeszítéseik által, miután pásztorok lettek, terjesztették a filozófia iránti szeretetet az egyház nagy részében."* Origénesz az alexandriai iskola és a teológiai szeminárium élén állt, amely az oktatás központja volt. A század bibliaértelmezői között a legnagyobb népszerűségnek örvendett, és a fiatalok nagy tömege utánozta őt. *„A prédikációknak felét - mondta Farrar - tudatosan vagy tudatlanul, közvetetten vagy közvetlenül Origénesz gondolkodásából és gyakorlatából kölcsönözték." (Lives* of the *Fathers, 16. fejezet)*

Origénesz ügyessége, mint Biblia „értelmező", filozófusi ügyességének volt köszönhető, amely abból állt, hogy láthatóvá tette a nem létező dolgokat. Ő és a társai úgy használták a Bibliát, mint a filozófusok írásait, azaz mint egy tárgyat, amelyre kivetítették értelmi ügyességüket. A Bibliából egy egyszerű kijelentés elolvasását, annak elfogadását úgy, ahogy meg van írva, és annak bemutatását a hallgatóknak, hogy általa az Istenhez menjenek, túl gyerekesnek és túl alacsonynak tartották egy nagy tanár méltóságához képest. Úgy gondolkodtak, hogy ezt bárki meg tudná tenni. Munkájuk hitetésből állt, hogy a Szentírásban olyat találjanak, amit sohasem találna egy közönséges ember. Az igazság az, hogy nem is volt benne, hanem saját elméjük szüleményét magyarázták el.

A tanárok és tudósok presztízsének fenntartása érdekében arra tanították az embereket, hogy a Bibliát nem úgy kell érteni, ahogy az meg van írva, és mindenki, aki követi a Szentírás egyértelmű kijelentéseit, minden bizonnyal téved. Azt állították, hogy csak azok tudják megmagyarázni, akik a filozófia tanulmányozása által gyakorolták mentális képességeiket. Így valójában kivették a Bibliát a hétköznapi emberek kezéből. Biblia nélkül az emberek gyakorlatilag már nem tudtak különbséget tenni a kereszténység és a pogányság között. Az eredmény nemcsak az volt, hogy korruptak lettek azok, akik hirdették a kereszténységet, hanem a pogányok is beléptek az egyházba anélkül, hogy megváltoztatták volna alapelveiket vagy gyakorlataikat. *„A platonista filozófusok többsége összehasonlította a keresztény vallást az Ammonuisz rendszerével* és *azt képzelték, hogy nagyon könnyű egyikből átmenni a másikba, és a keresztény ügy nagy kárára elfogadták a kereszténységet*

anélkül, hogy feladták volna korábbi egyetlen elvüket is."

Ily módon *„szinte az egész romlás - amely által a kereszténység eltorzult a második században és az azt követő időszakban, valamint annak egyszerűsége és ártatlansága, amely szinte teljesen eltűnt - Egyiptomból származott, és onnan terjedt el más egyházakba is." „Megfigyelték, hogy Egyiptomban és más országban is a pogányok a nyilvános vallási szertartásokon kívül bizonyos titkos és nagyon szent rítusokat folytattak, amelyeket „misztériumnak" neveztek, és amelynek ünnepségén senki más nem vehetett részt, csak a legmegbízhatóbb hittel és diszkrécióval rendelkező személyek. Először az alexandriai keresztények, majd mások hajlottak arra, hogy nem tehetnek jobbat, mint hogy a kereszténységet ehhez a modellhez formázzák.* Azt a sokaságot, akik keresztény*eknek nevezték magukat, két csoportra osztották, a profánokra, akiket nem engedtek, hogy részt vegyenek a misztériumokban; és a beavatottakra, azaz a hívőkre és tökéletesekre. Ebből a helyzetből nemcsak, hogy sok pogány kifejezést és terminust hoztak be a keresztény istentisztelet különböző részeibe, különösen a keresztségbe és az úrvacsorába, de nem kevés esetben az egyház szent rítusai megfertőződtek* különféle pogány formák és szertartások *bevezetése által." (Mosheim, Ecclesiastical History 2. könyv)*

Az Egyiptomból való kihívás

Nem szükséges felsorolni a különféle hamis tanokat és gyakorlatokat, amelyeket bevezettek az egyházba. Elég annyit mondani, hogy semmi sem maradt sértetlenül, és alig volt pogány dogma vagy szertartás, amit nem fogadtak volna el, vagy kisebb-nagyobb mértékben ne másolták volna le. Isten szavának világosságát beárnyékolták, ezért szükségszerűen a sötét középkor következett, amely egészen a reformációig folytatódott, amikor a Bibliát ismét az emberek kezébe adták, hogy ők maguk olvassák.

A 16. századi reformáció azonban nem fejezte be ezt a munkát. Az igazi reform soha nem ért véget, hanem miután helyrehozta a visszaéléseket, amik szükségessé tették a reform megjelenését, folytatódnia kellett a jó dolgok megtétele által. De azok, akik a reformátorok után jöttek, nem teltek meg ugyanazzal a lelkülettel, és megelégedtek azzal, amit a reformátorok hittek. Következésképpen a történelem megismétlődött. Az emberek szavát Isten igéjeként fogadták el, és ezért vannak még mindig hibák az egyházban. Napjainkban ez az áramlás nagy erővel halad lefelé az evolúciós tantétel széleskörű elfogadása és az úgynevezett *„magas kritika"* befolyása következtében. Néhány évvel ezelőtt Merivale történész, Dean of Ely azt mondta: *„A pogányság asszimilálódott, nem pusztult el, és azóta a kereszténység többé-kevésbé szenved emiatt." (Epochs* of Early *Church History, 159. o).*

Ebből az összefoglalóból könnyen látható, hogy a sötétség, amely mindenkor takarja a földet és a sűrű sötétség, amely beborítja az embereket nem más, mint az egyiptomi sötétség. Isten kinyújtotta a kezét, hogy kiszabadítsa népét nemcsak a

fizikai fogságból, hanem a lelki sötétségből, amelytől sokkal jobban szenvedtek. Mivel ez a sötétség továbbra is nagymértékben létezik, a szabadulás munkája folytatódik. A régi Izrael *„szívében Egyiptom felé fordult" (Apcsel 7:39).*
Történelmük egész ideje alatt kaptak figyelmeztetést az egyiptomi veszélyről, ami azt bizonyítja, hogy sohasem voltak teljesen szabadok egyetlen korszakban sem romboló hatásától. Krisztus azért jött a földre, hogy megszabadítsa az embereket mindenféle kötéltől, és ezért a célért teljes mértékben azonosította magát az emberrel. Mély jelentősége van annak, hogy Ő alászállt Egyiptomba, hogy beteljesedjen az, amit az Úr mondott a prófétáján keresztül: *„Egyiptomból hívtam a fiamat".* Mivel Isten kihívta Krisztust Egyiptomból, ezért ugyanúgy mindazokat, akik Krisztuséi, azaz Ábrahám egész magva, ki kell hívni Egyiptomból. Ez az evangélium munkája.

The Present Truth, 1896. augusztus 6.

15. fejezet

Az ígéret beteljesedésének ideje

„Ó, Izráel, bárcsak hallgatnál rám! Nem lenne benned egyetlen idegen Isten sem. Nem imádnál idegen Istent sem! Én vagyok az Úr a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki szélesre a szádat, és én megtöltöm azt! De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem akart engem. Ezért hagytam őket szívük keménységében, hadd járjanak saját tanácsuk szerint. Ó, ha népem hallgatott volna rám, ha Izráel az én utaimon járt volna! Rögtön megaláztam volna ellenségeit, és szorongatói ellen fordítottam volna kezemet. Az Úr gyűlölői engedelmeskedtek volna neki, és az idejük örökké tartott volna." (Zsolt 81:9-16 KJV)

Láttuk Izraelt Egyiptomban, és valamelyest bepillantást nyertünk arról, hogy mit jelent ez. Isten megjövendölte Ábrahámnak a nép rabságát és szabadulását, amikor szövetséget kötött vele; és a szövetséget esküvel erősítette meg.

Térjünk vissza István néhány kijelentéséhez, amiket akkor mondott, amikor a Szentlélektől betelve a szanhedrin előtt állt. Beszédét azzal az egyértelmű bizonyítékkal kezdte, hogy az Ábrahámnak tett ígéret teljesedéséhez szükség van a feltámadásra. Az ígéret megismétlésével István kijelentette, hogy Ábrahám nem kapott egy lábnyomnyi területet sem a megígért földből, bár Isten azt mondta, hogy mind ő, mind az ő magva birtokolni fogja azt.

Mivel a föld öröklése nélkül halt meg, mint ahogy megannyi leszármazottja is és még azok is, akiknek Ábrahámhoz hasonló hitük volt, a következtetés az, hogy az ígéret teljesedése csak a feltámadás által valósítható meg. Az egyetlen oka annak, hogy olyan sok zsidó elutasította az evangéliumot az volt, hogy makacsul semmibe vették a Szentírás világos bizonyítékait, miszerint az Ábrahámnak tett ígéret nem ideiglenesről, hanem az örök örökségről szólt. Ugyanúgy van most is. A hit, miszerint az Izraelnek tett ígéret egy ideiglenes földi örökséget biztosít, nem összeegyeztethető a Krisztusba vetett teljes hittel.

Majd István idézte az Úr Ábrahámhoz intézett szavait, hogy magva egy idegen országban marad egy ideig és el lesz nyomva, majd megszabadul. Azután István azt mondta: *„elközelgett pedig az ígéret teljesedésének ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak. A* nép megnövekedett és megsokasodott Egyiptomban*" (Apcsel*

7:17 KJV). Majd beszélt az elnyomásról és Mózes születéséről. Mit jelentett az *„elközelgett pedig az ígéret teljesedésének ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak”?* Néhány bibliavers rövid áttekintése, amiről már beszéltünk, azonnal tisztázni fogja a dolgokat.

Az Ábrahámmal kötött szövetség alkalmával Isten azt mondta: *„Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy neked adjam e földet, örökségedül.”* Következnek a szövetségkötés részletei, majd így folytatta: *„Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annak utána kijőnek nagy gazdagsággal. Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az emoreusok gonoszsága még nem tölt be.” (1Móz 15:13-16).*

Ez a szövetség a körülmetélés jelével lett bepecsételve, és miután Ábrahám bizonyította hitét azáltal, hogy áldozatként felajánlotta Izsákot, az Úr esküvel erősítette meg az ígéretet mondván: *„Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját.” (1Móz 22:16-17)*

Ez az egyetlen ígéret, melyet Isten Ábrahámnak esküvel erősített meg. Ez az eredeti ígéret megerősítése. De amint már láttuk, ez nem foglal magába mást, mint a halottakból való feltámadást Krisztus által, aki a Mag. *„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál*”, hogy beteljesedjen az Úr szava, amelyet a prófétán keresztül mondott: *„Megváltom őt a sír hatalmából! Megváltom őt a haláltól! Ó halál! Én leszek a csapásod; Ó, halál! Én leszek a te romlásod.” (Hós 13:14 KJV).* Tehát addig nem teljesedik Isten ígérete, amit esküvel ígért meg Ábrahámnak, mert az egész mag csak akkor fogja uralni az ellenség kapuit.

A gyászoló anyák siratták a Heródes parancsára megölt gyermekeiket. Isten így vigasztalta őket: *„Tartsd távol magadtól a sírást és szemedtől a könnyhullatást, mert meglesz cselekedeted jutalma – ezt mondja az Úr –, hiszen visszatérnek fiaid az ellenség földjéről. Reménységed lehet a jövő felől – ezt mondja az Úr –, mert visszajönnek fiaid a földjükre.” (Jer 31:16,17).* Ábrahám, Izsák és Jákob magva csak a feltámadás által térhetnek vissza földjükre. Ezt értette meg Ábrahám, amikor az Úr elmondta neki, hogy mielőtt magva birtokolja a földet, elnyomott lesz idegen földön, ő pedig meg fog halni, *„de a negyedik nemzedék vissza fog térni ide”.*

Ezért nem kételkedhetünk abban, hogy Isten terve szerint Izráel visszatérése az egyiptomi fogságból megegyezik a feltámadással, és minden dolog helyreállításának idejével. Az ígéret teljesedésének ideje közeledett. Az Egyiptomból való kijövetel után, hogy mennyi időnek kellett volna eltelnie a teljes helyreállításig, nem tudhatjuk. Természetesen sokat kellett volna tenni a földön élő emberek

figyelmeztetése érdekében, és ez az idő Izráel gyermekeinek hűségétől függött volna. De nem szabad spekulálnunk azon, hogyan teljesedtek volna ezek a dolgok, mivel az izraeliták nem voltak hűségesek. Ami számunkra most fontos, hogy az Egyiptomból való szabadulás nem más, mint Isten egész népének teljes felszabadítása a bűn és a halál fogságából és minden dolog helyreállítása, ahogyan kezdetben volt.

The Present Truth, 1896. augusztus 13.

16. fejezet

Krisztus gyalázata

„Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó leánya fiának mondják. Inkább választotta az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét. Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát." (Zsid 11:24,25)

Ezek a bibliaversek a legvilágosabban mutatják be, hogy Egyiptom kincsei a bűn gyönyörűségei voltak. Az egyiptomi kincsek visszautasítása a bűnben élés megtagadását jelentette. Az izraeliták sorsában való osztozás pedig Krisztus gyalázatának az elszenvedését jelentette. Ez azt bizonyítja, hogy Krisztus volt a nép igazi Vezetője, és az ígéret, amiben az Egyiptomból való szabadulás által fognak részesülni, csak Általa és gyalázata által lehet az övéké. Azonban Krisztus gyalázata a kereszt. Ezáltal újra szembesülünk azzal a ténnyel, hogy Ábrahám magva – az igazi Izrael – azokat jelképezi, akik Krisztuséi az Ő vérébe vetett hit által.

Nagyon kevesen gondolkodnak azon, hogy miről mondott le Mózes Krisztusért. Ő volt a fáraó lányának örökbefogadott fia és Egyiptom trónörököse. Ezáltal Egyiptom minden kincse az ő kezében volt. *„Megtanították Mózest az egyiptomiak minden bölcsességére, és hatalmas volt szóban és tettben." (Apcsel 7:22).* Megkoronázott herceg, vezér és szónok, aki előtt minden világi perspektíva nyitva állt – Krisztusért feladott mindent, hogy a megvetett emberek osztályának a sorsában osztozzon.

„Nem akarta, hogy a fáraó leánya fiának hívják*."* Ez azt jelenti, hogy felkérték, tartsa meg rangját. Ezzel szembeszállva feladta a világi perspektívát, és az Isten népével való együtt nyomorgást választotta. Elképzelni sem tudjuk azt a megvetést, amellyel lenézték tetteit, sem a gúnyos megjegyzéseket, amikkel ostorozták, és amik közül az „őrült" jelző valószínű a legszelídebb volt. Napjainkban, amikor az emberek egy népszerűtlen igazság elfogadása előtt állnak pozíciójuk elvesztése árán, akkor jó emlékezni Mózes esetére.

Mi késztette Mózest az „áldozat" megtételére? *„Nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát."* Mózes nem áldozta fel jelenlegi helyzetét, csak mert valami jobbat remélt a jövőben. Nem, ő többet kapott, mint amit elhagyott. Nagyobb gazdagságnak tekintette Krisztus gyalázatát, amelyben bőségesen részesült, mint

Egyiptom kincseit. Ez azt mutatja, hogy ismerte Istent. Megértette Krisztusnak az emberért hozott áldozatát és úgy döntött, hogy osztozik benne. Nem tudta volna ezt megtenni, ha nem ismert volna sokat Isten örömából. Csak ez erősíthette őt egy ilyen esetben. Valószínűleg senki nem áldozott fel ilyen nagyszerű világi perspektívát Krisztusért, és ezért biztosak lehetünk benne, hogy Mózesnek olyan ismerete volt Krisztusról és munkájáról, mint amilyen kevés embernek volt valaha is. A döntése bizonyítja, hogy már sokat tudott Istenről. Krisztus gyalázatában és szenvedésében való osztozása nagyon szorossá tehette a kapcsolatot kettőjük között.

Amikor Mózes megtagadta, hogy a fáraó lánya fiának hívják, Krisztusért és az evangéliumért tette. De az ő esete ugyanúgy, mint Jákob és sok más ember esete azt bizonyítja, hogy a legőszintébb hívőknek gyakran sokat kell tanulniuk. Isten nem azért hívja az embereket az Ő művébe, mert tökéletesek, hanem azért, hogy felkészítse őket a munkára. Mózesnek elsősorban meg kellett tanulnia azt, amit napjainkban az állítólagos keresztények ezrei még nem sajátítottak el.

Meg kellett tanulnia, hogy *„az ember haragja nem műveli Isten igazságát" (Jak 1:20)*. Meg kellett tanulnia, hogy Isten ügyét sohasem lehet emberi módszerekkel előmozdítani, és hogy *„hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem Isten szerint erősek, erősségek lerombolására. Leromboljuk az okoskodásokat és minden magaslatot, amelyet Isten ismerete ellen emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak" (2Kor 10:4,5).*

„Amikor pedig a negyvenedik évét betöltötte, feltámadt szívében, hogy meglátogatja atyjafiait, az Izráel fiait. Amikor látta, hogy az egyikkel rosszul bánnak, védelmére kelt, és agyonütve az egyiptomit, bosszút állt azért, akit bántalmaztak. Azt gondolta, hogy atyjafiai megértik majd, hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást, de azok nem értették meg. Másnap éppen akkor jelent meg köztük, amikor összevesztek, és békességre intette őket, ezt mondva: Férfiak, atyafiak vagytok, miért bántjátok egymást? De az, aki felebarátját bántalmazta, eltaszította őt, és azt mondta: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá fölöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogy megölted tegnap az egyiptomit? Erre a beszédre aztán Mózes elmenekült, és jövevény lett Midián földjén, ahol két fia született*." (Apcsel 7:23-29)*

Igaz, az Úr azt tervezte, hogy Izráel népét Mózes keze által szabadítja meg. Maga Mózes tudta ezt, és feltételezte, hogy testvérei is megértik. De ők nem értették meg. Próbálkozása, hogy megmentse őket, szomorú kudarcba fulladt, és a kudarc oka fellelhető volt mind Mózesben, mind a népben. Nem értették, hogy Isten Mózes által fogja megszabadítani őket. Mózes megértette, de még nem tanulta meg a módszert. Feltételezte, hogy a szabadítást erőszakkal kell végrehajtani, és vezetése alatt Izrael gyermekei összefognak és legyőzik elnyomóikat. De nem ez volt az Úr útja. Az Isten által tervezett szabadítást nem emberi erőfeszítések által lehet végrehajtani.

Mózes kudarcából sokat tanulhatunk a szabadítás természetéről, melyet Isten az izraelitákért szándékozott megtenni, és az örökségről, amelybe vezetni akarta őket. Ha csak fizikai rabságból való szabadítást tervezett volna, és ha csak egy ideiglenes, földi örökségbe vezette volna őket, akkor talán úgy vitte volna végbe, ahogy Mózes elkezdte. Az izraeliták sokan voltak, és Mózes hadvezetése alatt talán győztek volna. Így szoktak földi javakat szerezni. A történelemben számos példát találunk, amikor egy kis nép megszabadult egy nagyobb nép igájából. De Isten egy mennyei örökséget ígért Ábrahámnak és az ő magvának, nem pedig egy földi örökséget, ezért azt csak mennyei eszközökkel lehetett megszerezni.

Munkahelyi problémák és jogorvoslatok

Napjainkban többnyire ugyanazok a feltételek léteznek, mint Izrael gyermekei esetében. Minden bizonnyal olyan „elnyomó rendszer" dominált abban az időben is, mint azóta bármely korban. Nagyon sok óra kemény munka és kevés vagy nulla fizetés - ezek voltak a szabályok. A kapitalisták sohasem sanyargatták jobban a munkásokat, mint akkor, és az elnyomottak természetes gondolata régen és most is ugyanaz, hogy jogaik megszerzésének egyetlen módja az erőszak. De az ember útja nem az Isten útja; és Isten útja az egyetlen igaz út. Senki sem tagadhatja azt, hogy kihasználják és becsapják a szegényeket, de nagyon kevesen hajlandóak elfogadni Isten szabadításának módszerét. Senki sem ítélheti el jobban a gazdagokat a szegények elnyomásáért, mint a Biblia, mert Isten a szegények barátja.

Az Úr törődik a szegényekkel és az elnyomottakkal. Annyira azonosította magát velük, hogy bárki ad valamit a szegényeknek, az Úrnak ad kölcsönt. Jézus Krisztus szegény emberként volt ezen a földön, így tehát *„Aki elnyomja a szegényt, gyalázza annak Teremtőjét" (Péld 14:31). „Meghallgatja az Úr a szegényeket." (Zsolt 69:34) „A szegény nem lesz végképpen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre." (Zsolt 9:19) „Tudom, hogy az Úr* fölkarolja a szegények ügyét, a nyomorultak jogát*." (Zsolt 140:13) „A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt bizony fölkelek – így szól az Úr –, védelmembe veszem azt." (Zsolt 12:6) „Kicsoda olyan, mint te, Uram?! Megszabadítod a nyomorultat a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködőt a rablójától." (Zsolt 35:10).* Egy ilyen Mindenható Istennel, akit annyira érdekel a szegények ügye, milyen kár, hogy annyira rosszul tanácsolják őket, - gyakran még az evangélium állítólagos szolgái is - hogy próbálják meg ők maguk orvosolni a rosszat.

Az Úr azt mondja: *„Most rajta, ti, gazdagok, sírjatok és jajgassatok a rátok következő nyomorúságok miatt. Gazdagságotok megrothadt, és ruháitokat megrágta a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdájuk bizonyság ellenetek, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek az utolsó napokban. Íme, a ti földjeiteket learató munkások bére, amit visszatartottatok, az égre kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek*

Urának fülébe. Dőzsöltetek a földön, és tobzódtatok, hizlaltátok szíveteket a leölés napjára. Elítéltétek, megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek." (Jak 5:1-6).

Ez egy szörnyű vád a szegények elnyomói ellen és azok ellen, akik visszatartják a jogos fizetésüket. Ugyanakkor ez egy ellenük szóló igazságos ítélet kihirdetése. Az Úr meghallja a szegény kiáltását, és nem felejti el. Minden elnyomásra úgy tekint, mintha Ellene irányulna. De amikor a szegények a kezükbe veszik saját ügyüket, és erőszakra erőszakkal válaszolnak, akkor az elnyomóik csoportjába kerülnek, és ezáltal nélkülözik a segítséget, melyet Isten tenne értük.

A gazdag elnyomóknak Isten azt mondja: *„elítéltétek, megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek".* A parancs: *„Ne álljatok ellene a gonosznak!"* napjainkban is ugyanazt jelenti, és nem avult el. Ma ugyanúgy alkalmazható, mint 1800 évvel ezelőtt.

A világ jellemében nem változott, az emberek kapzsisága ugyanolyan, mint akkoriban; és Isten nem változik. Isten igazaknak nevezi azokat, akik figyelnek erre a parancsra. Az igaz nem áll ellene, amikor igazságtalanul ítélik el és becsapják, sőt akkor sem, amikor megölik.

„De akkor milyen jogorvoslat létezik mindezért a rosszért, ha a szegény még akár haláláig is szenved?" Figyeljétek meg, mit mond továbbá az Úr a szegényeknek! Ő nem szégyelli testvéreinek nevezni őket, és így szól: *„Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteléig.* Íme a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. *Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van." (Jak 5:7,8)*

Az Úr eljövetelekor minden elnyomás megszűnik. A baj az, hogy az embereknek - Ézsauhoz hasonlóan - nincs hitük és türelmük sincs kivárni. Ezért a szántóvetőtől tanulhatunk egy leckét. Elveti a magot és nem nyugtalankodik, amiért nem ugyanazon a napon aratja le a termést. Hosszan tűr és várja a föld gyümölcsét. *„az aratás pedig a világ vége" (Mt 13:39).* Akkor azok, akik rábízták ügyüket az Urra, jutalmat kapnak a bizalmukért és a türelmükért. Akkor szabadságot hirdetnek az ország egész területére és minden lakosára.

Jézus Krisztus evangéliuma az, amely ismerteti a szabadítást, és még ma részesít örömében akkor is, ha fájdalmas próbák nyomnak. Ez Isten hatalma minden hívő megmentésére. A világ szerinti bölcs emberek gúnyolják, hogy napjainkban az evangélium hirdetése lenne az orvosság a munkások gondjaira. De a mai munkások gondjai nem nagyobbak, mint Mózes napjaiban voltak; és akkor az evangélium hirdetése volt az egyetlen út, amit Isten jóváhagyott és felhasznált állapotuk jobbítására.

Amikor Krisztus a földre jött, isteni missziójának legnagyobb bizonyítéka az volt, hogy az evangéliumot hirdette a szegényeknek. (Mt 11:5) Ismerte szükségleteiket, mint senki más, és orvossága az evangélium volt. Az evangéliumban lehetőségek vannak, amikről még álmodni sem mertünk. Az evangélium által

megígért örökség helyes megértése és annak a kincsnek a birtoklása, amely Krisztus gyalázatának elszenvedéséből származik, az egyetlen eszköz, ami az embert türelmessé teheti a földi elnyomással szemben.

The Present Truth, 1896. augusztus 20.

17. fejezet

A megbízás elfogadása

Negyven év telt el az első hibás kísérlet óta, míg az Úr kész volt megszabadítani népét Mózes keze által. Ilyen sok idő kellett, hogy Mózest alkalmassá tegye erre a munkára. *„Megtanulta Egyiptom minden bölcsességét”,* de helyette meg kellett tanulnia a fentről származó bölcsességet. Azt olvassuk Mózesről, hogy élete végén a legszelídebb ember lett; de ez nem a természetes hajlama volt. A Fáraó udvarában kapott képzés nem a szelídség fejlesztését célozta. Abból, ahogyan kezdetben Mózes megoldotta népe munkaügyi konfliktusait, látjuk, hogy impulzív és önkényes volt. A csapás szorosan követte a szót. De annak, aki Ábrahám gyermekeit vezeti majd a megígért örökséghez, más tulajdonságokkal kellett rendelkeznie.

Ábrahámnak a megígért örökség a föld volt. A földet olyan igazság által kellett megszerezni, amely hit által nyerhető el. De a hit általi megigazulás nem különíthető el a lelki szelídségtől. *„Íme, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él.” (Hab 2:4).* Ezért a Megváltó azt mondta: *„Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet” (Mt 5:5). „Halljátok meg szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-e ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?” (Jak 2:5).* A megígért örökséget, amelybe az izraelitákat vezette, csak a szelídek vehették birtokba, ezért a vezetőnek, aki majd vezeti őket, szükségszerűen bírnia kellett ezzel a tulajdonsággal. A negyven éves visszavonulás a pusztába pásztorként meghozta Mózesben a várt eredményt.

„És lőn ama hosszú idő alatt, meghala az Egyiptom királya, Izrael fiai pedig fohászkodnak vala a szolgaság miatt, és kiáltanak vala és feljuta a szolgaság miatt való kiáltásuk Istenhez. És meghallotta Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezett Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal kötött szövetségéről.” (2Móz 2:23,24)

Amint láttuk, Jézus Krisztus igazolta ezt a szövetséget. Ez volt a szövetség, amit Isten az atyákkal kötött, mondván Ábrahámnak *„A te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei” (Apcsel 3:25).* Ez az áldás hamisságuk elhagyásából állt. Ez volt az a szövetség, amelyről megemlékezett Isten, amikor elküldte Keresztelő Jánost, Krisztus előfutárát, akinek meg kellett szabadítania az embereket az ellenség

kezéből, hogy *„félelem nélkül szolgáljunk neki szentségben és igazságban életünk minden napjaiban”.* Az a szövetség volt, amely Ábrahámnak és az ő magvának biztosította az ország feletti uralmat a Krisztusba vetett személyes hit által.

De a Krisztusba vetett hit nem biztosít egyetlen embernek sem földi uralmat. Azok, akik Isten örökösei, szegények ebben a világban, de hitben gazdagok. Krisztusnak sem volt saját helye, nem volt hová fejét lehajtania; ezért senkinek sem szabad azt hinnie, hogy követve Őt, valódi világi javakkal fog rendelkezni. Sőt inkább ellenkezőleg.

Ezeket a szempontokat szem előtt kell tartanunk, amikor Izrael Egyiptomból való szabadításáról és a Kánaán országába való utazásáról beszélünk. Nem szabad megfeledkeznünk erről, amikor Izrael teljes történetét tanulmányozzuk, különben megismételjük ugyanazt a hibát, mint azok, akik nem fogadták el Jézust, amikor eljött, mivel nem támogatta a világi érdekeiket.

„Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának juhait őrizte. Egyszer a juhokat a pusztán túl terelte, és az Isten hegyéhez, a Hórebhez jutott. Ott megjelent neki az Úr angyala tűz lángjában, egy csipkebokor közepében. Látta, hogy íme, a csipkebokor ég, de a tűz nem emészti meg. Azt mondta Mózes: Odamegyek, hogy lássam ezt a nagy csodát, hogy miért nem ég el a csipkebokor. Látta az Úr, hogy odament megnézni, és szólította őt Isten a csipkebokor közepéből: Mózes! Mózes! Ő így felelt: Itt vagyok. Azt mondta neki Isten: Ne jöjj közel, oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, amelyen állsz! Majd azt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Mózes pedig elrejtette arcát, mert félt Istenre tekinteni. Az Úr pedig azt mondta: Bizony, láttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam a sanyargatóik miatt való kiáltását, sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam az egyiptomiak kezéből, és felvigyem őt arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre, a kananeusok, khitteusok, emoreusok, perizeusok, khivveusok és jebuzeusok lakóhelyére. És most, íme, feljutott hozzám Izráel fiainak kiáltása, és láttam is a nyomorgatást, amellyel sanyargatják őket az egyiptomiak. Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, és hozd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból.” (2Móz 3:1-10)

Nem kell belemennünk a részletekbe, hogy Mózes előbb elutasította, de végül elfogadta az isteni megbízást. Most, hogy készen állt a feladatra, mentegetőzött. Elegendő megjegyezni, hogy ebben a feladatban az a hatalom, amely által a szabadítást végre kellett hajtani, nagyon világos volt. Olyan szabadítás volt, amelyet csak az Úr hatalma által lehetett megvalósítani. Mózes csak egy eszköz volt az Ő kezében.

Figyeljük meg, milyen akkreditációja volt Mózesnek! *„Mózes pedig monda az Istennek: Íme, én elmegyek az Izrael fiaihoz és ezt mondom nekik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nekem: Mi a neve? mit mondjak nekik? És monda Isten Mózesnek: VAGYOK AKI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izrael fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.” (2Móz 3:13,14)*

Ez Isten *„dicsőséges és rettenetes neve" (5Móz 28:58),* amelyet az ember soha sem tud megérteni teljesen, mert az Ő végtelenségét és örökkévalóságát fejezi ki. Önmagában egyik fordítás sem teljes, hanem az összesre szükség van, hogy egyetlen gondolatot mutasson erről a Névről. Együttesen tudják kifejezni az Urat, *„aki van és aki vala és aki eljövendő, a Mindenható" (Jel 1:8).*

Mennyire illett, hogy amikor az Úr azon volt, hogy kiszabadítsa népét - nemcsak az ideiglenes rabságból, hanem a lelki rabságból is, és örökséget adjon nekik, amit nem birtokolhattak, csak az Úr eljövetelekor, feltámadás által – megismertesse Magát a néppel, de nem csak önmagában létező Teremtőként, hanem Azzal, aki jön. Ugyanezzel a névvel nyilatkoztatja ki magát a Biblia utolsó könyvében is, amelyet teljes egészében az Ő eljövetelére szentelt és népe végső megszabadulására nagy ellenségétől, a haláltól.

„És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izrael fiaihoz: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre." (2Móz 3:15) Folyamatosan emlékeztetve vagyunk, hogy ez a szabadulás nem más, mint Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak adott ígéret teljesedése. Ugyanakkor figyeljük meg, hogy az újtestamentum egyik legerőteljesebb evangéliumról szóló prédikációja úgy hivatkozik Istenre, mint Ábrahám, Izsák és Jákob Istenére, mint egy bizonyítékra, hogy közöttünk is ilyen néven kell ismeretesnek lennie, és hogy az atyáknak tett ígéret érvényes nekünk is, ha ugyanolyan hittel fogadjuk el. *„Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre."*

Erre a névre támaszkodva - azzal a bizonyossággal, hogy az Úr vele lesz, és majd megtanítja arra, mit mondjon a csodákra való hatalommal felfegyverkezve, és megnyugodva, hogy Áron, az ő testvére elkíséri őt a munkába - Mózes Egyiptomba indult.

The Present Truth, 1896. augusztus 27.

18. fejezet

Az evangélium hirdetése Egyiptomban

„És méne Mózes és Áron és *egybegyűjték Izrael fiainak minden véneit. És elmondá Áron mindazokat a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt. És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izrael fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulának." (2Móz 4:29-31)*

De ők még nem voltak felkészülve, hogy elhagyják Egyiptomot. Még csak hallgatói voltak az Igének, köves talajhoz hasonlítottak. Eleinte örömmel fogadták az Igét, de amint megjelent az üldözés, mérgesek lettek. Ha akadályok nélkül hagyhatták volna el Egyiptomot és könnyű utazásuk lett volna az ígéret földjéig, kétségtelenül nem zúgolódtak volna. De *„sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk"* (Apcsel 14:22). Azoknak, akik belépnek, meg kell tanulniuk örülni még a nyomorúságban is. Az izraelitáknak még meg kellett tanulniuk ezt a leckét.

A Fáraóhoz intézett üzenet: *„*Így *szól az Úr, Izrael Istene: engedd el a népemet!"*, még fájdalmasabb elnyomáshoz vezetett. Ez pont szükséges volt számukra, hogy még inkább el akarjanak menni Egyiptomból, kisebb legyen a visszatérésük vágya, és meglássák Isten hatalmát. Az Egyiptom földjére hulló csapások ugyanolyan szükségesek voltak az izraeliták számára azért, hogy meglássák benne Isten hatalmát és meg akarjanak szabadulni; mint az egyiptomiak számára is, hogy elengedjék őket. Az izraelitáknak meg kellett tanulniuk, hogy nem emberi hatalom által szabadulnak meg, hanem teljes egészében az Úr hatalma által. Szükség volt megtanulniuk, hogy teljes mértékben az Ő irányítására és gondozására hagyatkozzanak. Mivel a *„régen megírattak, a mi tanulságunkra írattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen" (Róm 15:4)*, ugyanazt a leckét kellene megtanulnunk, mikor olvassuk történetüket.

Nem csoda, hogy kezdetben a nép panaszkodott, amikor Mózes üzenetének következtében az elnyomás fokozódott. Maga Mózes is nagyon csodálkozott ezért elment, hogy megkérdezze Istent. *„Az Úr pedig monda Mózesnek: <<Majd meglátod, mit cselekszem a fáraóval; mert hatalmas kéz miatt kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő földéről>> Az Isten pedig szólt Mózeshez és mondta neki:* <<Én vagyok az

Úr. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak úgy jelentem *meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom a Kánaán földét, az ő tartózkodásuk földét, amelyben idegenek voltak. Fohászkodását is meghallottam az Izrael fiainak amiatt, hogy az egyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. Annak okáért mondd meg az Izrael fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Egyiptom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatuktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. És népemmé fogadlak titeket s Istenetekké leszek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom nehéz munkái alól. És beviszlek titeket a földre, amely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak adom azt, és néktek adom azt örökségül, én az Úr>>" (2Móz 6:1-8).*

A szabadulás evangéliuma

Tanultuk, hogy amikor Isten Ábrahámnak ígéretet tett, az evangéliumot hirdette neki; ebből szükségszerűen az következik, hogy amikor az ígéret teljesedésének ideje elérkezett, annak a magnak, amely életében teljesedett az ígéret, meg kellett ismernie az evangéliumot legalább annyira, mint Ábrahámnak; tehát látnunk kell, hogy ugyanaz az evangélium hirdettetett nekik is. Így is volt. A Zsidókhoz írt levélben azt olvassuk, hogy az evangélium, amely most nekünk hirdettetik, ugyanaz, mint ami nekik hirdettetett. Figyeljük meg a következő felsorolást!

1.) Isten azt mondta Ábrahámról, Izsákról és Jákobról: *„Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom a Kanaán* földét, az ő tartózkodásuk földét, amelyen idegenek voltak".

2.) Majd hozzátette: *„Fohászkodását is meghallottam az Izrael fiainak amiatt, hogy az egyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetsé*gemről*".*

3.) Amikor az Úr kijelenti, hogy megemlékezik egy bizonyos dologról, ez nem azt jelenti, hogy elfelejtette, hiszen ez lehetetlen. Ő semmit sem felejt. De ahogy a különböző példákban is láthatjuk, ez azt jelzi, Isten azon van, hogy megcselekedje azt, amit ígért. Ennek megfelelően Babilon végső ítéletéről ezt olvassuk: *„Isten megemlékezett bűneikről" (Jel 18:5). „Isten megemlékezett a nagy Babilonról, hogy inni adjon neki bosszúálló haragja borának poharából…" (Jel 16:19). „Isten megemlékezett Noéról" (1Móz 8:1),* és megállította az özönvizet, de mi tudjuk, hogy Noéról egy pillanatra sem feledkezett meg a bárkában való tartózkodása alatt, mert Isten egyetlen verebet sem felejt el. Olvassátok el még 1Móz 19:29,30:22; 1Sám 1:19, ahol a „*megemlékezett*" szónak ugyanez az értelme, hogy Isten ígéretének teljesedése folyamatban van.

4.) Ezért a 2Móz 6. fejezetében egyértelmű, az Úr azon volt, hogy teljesítse

Ábrahámnak és az ő magvának tett ígéretét. De mivel Ábrahám már halott volt, ez csak a feltámadás útján teljesedhetett be. Az ígéret teljesedésének ideje, amit Isten esküvel ígért meg Ábrahámnak, nagyon közel volt. Viszont ez azt bizonyítja, hogy az evangélium hirdettetett, mivelhogy csak Isten országa evangéliumának a hirdetése készíti fel az embereket a végidőre.

5.) Isten ismertette Magát a néppel. De Isten csak az evangélium által ismerteti Magát. Azok a dolgok, amik felfedik Isten hatalmát, csak azok ismertetik istenségét.

6.) Isten azt mondta*: „*És népemmé fogadlak titeket *és Istenetekké leszek néktek és megtudjátok, hogy* én vagyok a ti Uratok Istenetek." Hasonlítsátok össze ezt a verset az újszövetség ígéretével: *„és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: <<Ismerjétek meg az Urat>>, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr" (Jer 31:33,34).* Kétségtelen, hogy ez az evangélium hirdetése; de pontosan ugyanezt hirdették a zsidóknak Egyiptomban.

7.) Az a tény, hogy Izrael gyermekeinek szabadítása olyan jellegű volt, hogy csak az evangélium hirdetése által valósulhatott meg bizonyítja, hogy nem egy közönséges fizikai rabságból való szabadítás volt egy ideiglenes örökségért. A legcsodálatosabb kilátás nyílt volna meg Izrael gyermekei előtt, ha megismerték volna a meglátogatásuk napját, és továbbra is hűségesek maradtak volna.

A fáraónak hirdetett evangélium

Igaz az, hogy *„nem személyválogató az Isten; Hanem minden nemzetben kedves őelőtte, aki* őt féli és igazságot cselekszik*" (Apcsel 10:34,35).* Péter apostol idejében ez nem egy új igazság volt, hanem mindig igaz volt, mert Isten nem változik. Az a tény, hogy az emberek lassan ismerték fel ezt az igazságot, semmit sem változtat rajta. Az emberek megtehetik, hogy nem ismerik el Isten hatalmát, de ez nem csökkenti semmivel sem az Ő hatalmát. Ugyanúgy az a tény, hogy az állítólagos istenkövetők többsége nem ismeri el, hogy az Úr egyáltalán nem személyválogató, hanem feltételezik, hogy jobban szereti őket, mint más nemzeteket, ez egyáltalán nem változtat Isten jellemén.

Az ígéret Ábrahámnak és az ő magvának tétetett. De Ábrahám a körülmetélés előtt kapta meg az ígéretet és az áldást *„hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság" (Róm 4:11). „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök." (Gal 3:28,29).* Következésképpen az ígéret magába foglalta az egyiptomiakat is, akárcsak az izraelitákat, feltéve, hogy hisznek. Viszont nem foglalta magába azokat az izraelitákat, akik nem hittek, és a hitetlen

egyiptomiakat sem. Ábrahám a körülmetélteknek atyja, de csak azoknak, *„akik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségében tanúsított hitének nyomdokait” (Róm 4:12). „Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-e neki?”* (Róm 2:26)

Nem szabad elfelejtenünk azt, hogy Isten nem azonnal küldte a csapásokat a Fáraó és népe ellen. Ő nem az izraeliták elnyomóinak megölésével akarta kiszabadítani népét, hanem inkább megtérésükkel, ha lehetséges lett volna.

Isten *„nem akarja, hogy valaki elvesszen, hanem mindenki megtérésre jusson” (2Pét 3:9). „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.” (1Tim 2:4).* „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen.” (Ez 33:11). Minden ember Isten teremtett lénye és az Ő gyermeke. Végtelen szeretettel telített szíve mindenkit magába foglal tekintet nélkül a fajra vagy a nemzetiségre.

Következésképpen kezdetben a Fáraó egy egyszerű üzenetet kapott, hogy engedje elmenni Isten népét. De szemtelenül és arrogánsan így válaszolt: *„Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izraelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izraelt” (2Móz 5:2).* Majd csodákat tettek előtte. Kezdetben ez nem ítélet volt, hanem csupán Isten hatalmának megnyilvánulása. De a Fáraó varázslói, Sátán szolgái, meghamisították a csodákat, így a Fáraó szíve még jobban megkeményedett, mint annak előtte. A figyelmes olvasó azonban észreveheti, hogy Isten felette álló hatalma látszott a varázslók által meghamisított csodákban is.

The Present Truth, 1896. szeptember 3.

19. fejezet

Hogyan keményedett meg a Fáraó szíve?

Mivel az enyhe intézkedések nem győzték meg Fáraót, hogy ismerje el az Úr hatalmát, ezért az ítéletek következtek. Isten, aki kezdettől fogva ismeri a véget, kijelentette, hogy a Fáraó szíve megkeményedik, és hogy Ő fogja megkeményíteni. Így is történt. Mégsem szabad azt feltételezni, hogy Isten szándékosan keményítette meg Fáraó szívét akarata ellenére, és nem volt lehetősége meggondolnia magát, ha akarta volna. Isten azokra bocsátja a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak, akik elutasítják az igazságot, és szeretik a hazugságot. (Lásd, 2Thessz 2:10-12) Mindenki megszerzi azt, amit a legjobban akar. Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti a tanítást; de az, aki elutasítja az igazságot, számára nem marad más, csak a sötétség és a csalás. (Lásd, Jn 7:17)

Érdekes megfigyelni, hogy Isten kegyelmének megnyilvánulása keményítette meg a Fáraó szívét. Isten egyszerű kérését gúnyolva utasította el. Akkor el kezdtek hullani a csapások, bár nem azonnal, hanem bizonyos idő elteltével, hogy a Fáraó elgondolkozhasson. Mivel azonban a varázslók hatalma ugyanolyan nagynak tűnt, mint Mózes és Áron hatalma, a Fáraó nem engedett. Hamar kiderült, hogy ott nagyobb hatalom van, mint a Fáraó varázslóinál. Békák lepték el az egész országot, de a varázslók nem tudták eltávolítani őket. *„És hívatá a Fáraó Mózest és Áront és monda: „Könyörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak." (2Móz 8:8)*. A Fáraó már sokat tanult Istenről, hogy nevén szólítsa Őt.

„És kiméne Mózes és Áron a Fáraótól és *kiálta* Mózes az Úrhoz a békák felől, amelyeket a Fáraóra bocsátott vala. És az Úr Mózes beszéde szerint *cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbüszhödék. S amint látá a Fáraó, hogy baja könnyebbül, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájuk, amint megmondotta vala az Úr." (2Móz 8:12-15)*

„Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát." (Ézsa 26:10). Ez történt a Fáraóval is. Isten ítélete miatt az arroganciája alábbhagyott, és *„amint látá a Fáraó, hogy baja könnyebbül, megkeményíté az ő szívét"*.

Azután Isten parancsára jöttek az ártalmas bogarak, és a Fáraó azt mondta: *„Én elbocsátlak titeket, hogy áldozzatok a ti Uratoknak Isteneteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkozzatok értem. Mózes pedig monda: Íme, én kimegyek te tőled és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Fáraótól és az ő szolgáitól és az ő népétől holnap; csak megint el ne ámítson a Fáraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. És kiméne* Mózes a Fáraótól és *imádkozék az Úrhoz.*

És az Úr Mózes beszéde szerint *cselekedék; s eltávozának az ártalmas bogarak a Fáraótól, szolgáitól és népétől; egy sem marada. De a Fáraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem bocsátá el a népet." (2Móz 8:28-32).*

Így tovább folytatódtak a csapások. Nincs leírva minden csapás részletezve, de láthatjuk, hogy Isten hosszútűrése és kegyelme megkeményítette a Fáraó szívét. Ugyanaz a prédikáció, amely Jézus idejében sok szívet vigasztalt, másokat még kegyetlenebbé tett Vele szemben. Lázár halottakból való feltámasztása megerősítette a hitetlen szívekben azt az elhatározást, hogy megölik Őt. Az ítélet fel fogja fedni, hogy mindazok, akik szívük keménységében elutasították az Urat, kegyelmének megnyilvánulásával szemben tették azt.

Isten célja a Fáraóval

„És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Fáraó eleibe és mondd neki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nekem. Mert ezúttal minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te szolgáidra és a te népedre azért, hogy megtudd, hogy nincs én hozzám hasonló az egész földön. Mert ha most kinyújtanám kezemet és megvernélek téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. Ámde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam neked az én hatalmamat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön." (2Móz 9:13-16)

Dr. Kalisch héber fordításában így hangzik ez a szakasz: *„Kinyújthattam volna a kezemet, és döghalállal eltörölhettelek volna a föld színéről* téged és a te népedet. *De csak azért hagytalak élni, hogy lássad hatalmamat, és az Én nevem elismert legyen az egész földön."*

Isten nem azért adott életet a Fáraónak, hogy rajta töltse ki bosszúját, mint gyakran könnyelműen feltételezik. Egy ilyen gondolat nagyon tisztességtelen az Isten jellemére nézve. Az igazság az, hogy Isten már a kezdetektől el is pusztíthatta volna Fáraót, és így haladéktalanul megszabadította volna népét. De ez nem egyezett volna Isten változhatatlan jellemével, amely mindenkinek bőséges lehetőséget biztosít a megtérésre. Isten sokáig viselte a Fáraó makacskodását ezért elhatározta, hogy szigorúbb ítéleteket küld; ugyanakkor korrekt módon figyelmeztette őt, hogy időben megtérhessen gonoszságából.

Isten életben tartotta a Fáraót, és késleltette a legsúlyosabb ítéleteit, hogy megmutassa hatalmát. De Isten hatalma abban az időben népe megmentésében

nyilvánult meg, az evangélium pedig Isten hatalma az üdvösségre. Következésképpen, Isten életben tartotta a Fáraót makacssága ellenére, hogy bőséges alkalmat biztosítson neki, hogy megtanulja az evangéliumot. Az evangélium hatalma ugyanúgy meg tudta volna menteni a Fáraót, mint ahogyan a zsidókat.

Azért használtam más fordításokat, mert világosabbak, mint a szokásos verziók, nem pedig azért, mintha nem ugyanazt az igazságot írnák le. Nézzük a szokásos verziót (KJV). *„Valójában ezért emeltelek* téged, hogy megmutassam benned *a hatalmamat, és hogy a Nevem hirdettessék az egész földön”,* és fogadjuk el, hogy a Fáraó trónra jutásáról van szó. Még akkor is távol áll az a gondolat, hogy Isten trónra juttatta, hogy csapásokkal verje meg és majd megölje. A bibliaszöveg leírja, hogy a cél az Isten hatalmának megmutatása volt, és hogy Nevét ismertté tegye az egész földön. Az a feltételezés, miszerint Isten az emberek elpusztításával mutatja meg a hatalmát és teszi ismertté Nevét, szégyenletes Istenre nézve, és ellentétes az evangéliummal. *„mert örökkévaló az ő irgalmassága” (1Krón 16:34).*

Isten célja az volt, hogy az Ő nevét hirdessék az egész földön. Ez meg is történt, mert olvassuk, hogy negyven évvel később Kánaán népeit félelem töltötte el, amikor az izraeliták közeledtek, mert eszükbe jutott, mit tett értük Isten, hogyan szabadította ki őket Egyiptomból. De Isten célja ugyanúgy teljesedett volna, ha Fáraó átadta volna akaratát Neki. Tegyük fel, hogy a Fáraó elismerte volna Istent, és elfogadta volna az evangéliumot. Mi lett volna az eredmény? Azt tette volna, amit Mózes is tett, vagyis elhagyta volna Egyiptom trónját Krisztus gyalázatáért, hogy helyet kapjon az örökkévaló örökségben. Ezáltal a leghatalmasabb eszközzé vált volna, amely hirdeti Isten nevét itt a földön. Az a tény, hogy egy ilyen hatalmas király elfogadja az evangéliumot, ugyanolyan hatékonyan ismertette volna az Úr hatalmát a földön, mint ahogyan a csapások tették. Pál apostolhoz hasonlóan a Fáraó is Isten népének üldözőjéből a hit prédikátorává vált volna. Szomorú kimondani, hogy nem ismerte fel a meglátogatásának napját.

Figyeljük meg, hogy Isten célja az volt, hogy Nevét ismertté tegye az egész földön. Ennek nem csak a föld egyik részén kellett megtörténnie. Az Egyiptomból való szabadulásnak nem egy olyan eseménynek kellett lennie, amely csupán néhány embert érint az egész földön. Minden embernek tudnia kellett róla. Az Ábrahámnak tett ígéret szerint Isten megszabadította Izrael gyermekeit a rabságból, ám a szabadulás nem csak őket érintette. Szabadításuk által az Ő neve és hatalma ismertté kellett váljon a legtávolabbi földrészeken is. Közeledett az ígéret teljesítésének ideje, amit Isten megígért Ábrahámnak, de mivel az ígéret magába foglalta az egész földet, ezért szükség volt, hogy az evangélium ugyanúgy elterjedjen az egész földön. Erre a munkára Izrael gyermekei voltak Isten választott képviselői. Isten országának körülöttük kellett volna létrejönnie, és ők lettek volna a sejtmag. Az a tény, hogy hűtlenek voltak ahhoz, amit Isten rájuk bízott, csak késleltette, de nem változtatta meg Isten tervét. Noha nem hirdették az Úr nevét, sőt tagadták is

azt, mindazonáltal Isten kijelentette: *„De életemre mondom, az Úr dicsősége betölti az egész földet.” (4Móz 14:21). „És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek.” (Mt 24:14)*

The Present Truth, 1896. szeptember 10.

20. fejezet

Élet által megmentve

Mózesről ezt olvassuk: *„Hit által hagyta ott Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem mozdíthatatlanul állt, mintha látta volna a láthatatlant. Hit által készítette el a páskát és a vérrel való meghintést, hogy az öldöklő ne érintse elsőszülötteiket." (Zsid 11:27,28)*

Hit által hagyta el Mózes Egyiptomot, de nem akkor, amikor félelem miatt menekült, hanem a páska megtartása után. Akkor a király haragja már semmit sem jelentett számára, mert *„mozdíthatatlanul állt, mintha látta volna a láthatatlant"*. A királyok Királya védelme alatt állt.

Noha ez a szakasz csak Mózesről beszél, nem szabad azt feltételezni, hogy Izrael gyermekei közül csak neki volt hite, mert a következő versben az egész népről olvasunk, akik *„hit által átkeltek a Vörös-tengeren"*. De még ha igaz volna is, hogy az egész csoportból csak Mózes hagyta el Egyiptomot hit által, ez a tény azt bizonyítja, hogy mindenkinek ugyanúgy kellett elhagynia az országot, és hogy az egész szabadulás a hit munkája volt.

„Hanem mozdíthatatlanul állt, mintha látta volna a láthatatlant." Mózes ugyanúgy élt, mint ahogy napjainkban élnek az adventisták. Íme a párhuzam: *„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki nagy irgalmából újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra, akiket Isten ereje őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Ebben örvendeztek, noha most, mivel így kell lennie, kissé szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, amely sokkal becsesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak bizonyuljon Jézus Krisztus megjelenésekor. Őt, noha nem láttátok, szeretitek, és noha most sem látjátok, de hisztek benne, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, elérve hitetek célját, a lélek üdvösségét." (1Pét 1:3-9).*

Mózes és Izrael fiai ugyanazon örökségre kaptak meghívást, mint amelyre mi is. Ők az ígéretet Krisztusban kapták ugyanúgy, mint mi. Egy olyan örökség ez, amit csak Krisztusba vetett hit által lehet megszerezni, és olyan természetűnek

kellett lennie, amely Krisztust élő valósággá teszi, személyessé annak ellenére, hogy láthatatlan. Sőt a hit és a reménység alapjának Jézus Krisztus halottakból való feltámadása kellett legyen. Akkor is, mint most, Krisztus volt az egyház Feje. Az igazi egyháznak nincs és nem is volt egy másik Feje mint az, amely láthatatlan. *„Izrael szentje”* adatott *„fejedelmül és parancsolóul a nemzeteknek” (Ézsa 55:4)* évszázadokkal korábban, mielőtt gyermekként megszületett volna Betlehemben.

Következésképpen láthatjuk, hogy a Krisztusba vetett személyes hit volt Izrael Egyiptomból való szabadulásának az alapja. Ez megmutatkozott a páska megtartásában. Akkor a dolgok válságba kerültek. A Fáraó kitartott makacs ellenállásában, ezért az Úr irgalma már nem tudta befolyásolni őt. Az a tény, hogy a Fáraó szándékosan cselekedett és vétkezett a világosság ellen, a sáskajárás utáni kijelentéséből tudhatjuk. Magához hívatta Mózest és Áront és azt mondta: *„Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenetek ellen és ellenetek. Most azért bocsásd meg még ez egyszer vétkemet, és imádkozzatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, hogy legalább ezt a halált fordítsa el tőlem.” (2Móz 10:16-17).* Odáig eljutott, hogy elismerje az Istent és tudta, hogy az Ellene való lázadás bűn; mindazonáltal, amint látta a csapás halasztását, makaccsá vált, mint mindig. Határozottan és teljes mértékben utasította el az Úr közeledését, ezért most nem maradt más, mint az ítélet végrehajtása rajta, hogy megállítsa őt az elnyomásban, és engedje Izraelt elmenni.

Az első páska ünnep

Izrael utolsó éjszakáját töltötte Egyiptomban. Az Úr éppen arra készült, hogy az utolsó nagy ítéletét hozza meg a király és a nép felett az elsőszülöttek elpusztításával. Izrael gyermekei utasítást kaptak, hogy áldozzanak fel egy hibátlan bárányt és egyék meg a húsát. „És vegyenek a vérből, és azoknak a házaknak, *ahol elfogyasztják húst, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára… Az Úr páskhája ez… Mert általmégyek Egyiptom földén…és ítéletet tartok én, az Úr. És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét.” (2Móz 12:7-13)*

Nem a bárány vére mentette meg őket, és ők ezt jól tudták. Az Úr mondta nekik, hogy ez csak egy jel. A hitük jele volt, hogy hisznek abban, amit a vér jelképez nevezetesen: *„Krisztus drága vére, mint hibátlan és szeplőtlen bárány” (1Pét 1:19), „Krisztus a mi húsvéti bárányunk, megáldoztatott értünk” (1Kor 5:7).* A bárány vére tehát Isten Báránya vérének jele volt; és ezt mind megértették, akik *„mozdíthatatlanul álltak, mintha látták volna a láthatatlant”.*

„A test élete a vérben van” (3Móz 17:11). Krisztus vérében vagyis az Ő életében van a megváltásunk és a bűneink bocsánata, mert Isten rendelte Őt *„engesztelő áldozatul az ő vérében való hit által, hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte”,* mert Isten hosszútűrő. (Róm 3:25). Isten elnézi a bűnöket, de

nem abban a tekintetben, hogy kompromisszumba lép vele, hanem mert *„Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől" (1Ján 1:7).*

Krisztus élete az Isten igazsága, mert a szívből származnak az élet forrásai, és az Ő szívében volt az Isten törvénye, a tökéletes igazság. A vérrel vagy a Krisztus életével való kenés tehát Isten életével való kenés Krisztusban; és ez a bűn eltávolítása. Az ajtófélfa vérrel való bekenése az, ami később jelentetett ki: *„Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok neked, legyenek a te szívedben…És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire, és a te kapuidra." (5Móz 6:4-9).* Isten törvényének igazsága csak Krisztus életében található meg és jelen lehet a szívben, amilyen mértékben Isten élete Krisztusban van jelen a szívben, hogy megtisztítsa minden bűntől. Az ajtófélfa vérrel való bekenése ugyanolyan értékű volt, mint Isten törvényének írása a ház oszlopaira és a kapura; és arra mutat, hogy az ember Krisztusban lakik – az élete az Ő életében van elrejtve.

Krisztus Isten Fia és öröme az Atya akaratának cselekvése volt. Ő volt a Páska Izrael gyermekei számára Egyiptomban, és ugyanúgy a mienk is, mert az Ő élete örök és elpusztíthatatlan és mindazok, akik Benne élnek, hit által részesülnek biztonságában. Egyetlen ember vagy ördög nem tudta Tőle elvenni az életét és az Atya, aki szerette Őt, nem akarta elvenni az életét, hanem Jézus önként adta és visszavette. Azért adta, hogy mi elvehessük azt és újra felvette, hogy általa Magához vegyen minket. Ezért a Benne való élés – ami az ajtófélfa bekenésének a szimbóluma – a bűntől való megszabadulást jelenti, megmenekülni Isten haragjától, amit az engedetlen gyermekekre tölt ki.

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz." (Zsid 13:8). Az Ő vérébe vetett hit, amelynek szimbóluma a bárány vérének hintése az ajtókra volt akkor, ma ugyanazon eredményekhez vezet, mint mindenkor. Amikor úrvacsorát veszünk, – amely a húsvét idején került bevezetésre, amikor Krisztust elárulták és megfeszítették – ugyanazt ünnepeljük, mint amit ünnepeltek az izraeliták Egyiptomban. Még Egyiptomban voltak, amikor ünnepelték az első húsvétot. Megünneplése a hit cselekedete volt, amely megmutatta, hogy bíznak Krisztusban, mint Szabadítójukban. Ugyanígy mi is – a szövetség vérének szimbóluma által – megmutatjuk hitünket az Életébe vetett hatalmában, amely megszabadít a bűntől és a csapásoktól, amelyek a bűn miatt hullanak majd a földre. Azon a napon az Úr megkíméli azokat, akiknek élete el van rejtve Krisztussal Istenben, *„kedvezek nekik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt" (Mal 3:17).* Az ok ugyanaz lesz: Isten megkíméli saját Fiát, és az emberek megkíméltetnek Őbenne.

Az utolsó húsvét

Amikor Krisztus tanítványaival együtt megünnepelte az utolsó húsvétot, azt

mondta: *„Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék: Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában." (Lk 22:15,16).*

Ebből megtudjuk, hogy a húsvét ünnepe közvetlenül az Úr eljövetelére utalt, hogy megbüntesse a gonoszokat és megszabadítsa népét. Ezért olvassuk: *„valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak hal*ál*át* hirdessétek, amíg eljövend*" (1Kor 11:26).* Krisztus halála semmit sem jelent feltámadása nélkül, és az Ő feltámadása egyszerűen minden ember feltámadását jelenti, akinek élete rejtve van az Ő életében. Feltámadása által élő reménységre szült minket egy romolhatatlan, tiszta és hervadhatatlan örökségre; ugyanaz a hit és ugyanaz a reménység, ugyanabban az örökségben mutatkozott meg az igazi Izraelben Egyiptomban. A mennyben van az örökségünk, amit várunk; és Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak megígért örökség, amelybe Isten kész volt bevezetni Izrael gyermekeit, *„egy jobb ország, azaz egy mennyei ország"* volt.

„A vérrel való hintés" (vesd össze 2Móz 12:5-14, Zsid 11:27-28; 12:24 és 1Pét 1:2-10) a nagy láncszem, amely összeköt bennünket a keresztény tapasztalatunkban a régi Izraellel. Ez mutatja, hogy a szabadulás, amit az Úr kidolgozott nekik megegyezik azzal, amit kidolgozott most nekünk. Ez egyesít minket velük egy Úrban és egy hitben. Krisztus ugyanúgy jelen volt valóságban velük, mint ahogy velünk is. Ők mozdíthatatlanul állhattak, mintha látták volna a láthatatlant és mi sem tehetünk többet. Ő *„megöletett a világ megalapítása óta"* és feltámadt a világ megalapítása óta, ezért a halálának és feltámadásának minden előnyét ugyanúgy tudták megragadni ők is, mint mi. A nekik kidolgozott szabadítás nagyon is valódi volt. Reményük az Úr eljövetelében volt, hogy feltámasztja a halottakat és ezzel tökéletessé teszi a szabadítást, nekünk pedig ugyanez az áldott reményünk van. Emlékezzünk, milyen kudarcokon mentek át, és *„az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen tartsuk meg" (Zsid 3:14).*

Ebből a pontból utunk sokkal világosabb lesz, mert minden egyes lépést megvizsgálunk, hogyan dolgozik Isten az Ő népével a megváltás tervében, és megtanuljuk az Ő megmentő hatalmát, amely által véghezviszi az evangélium hirdetésének munkáját. *„Minden, ami régen megíratott, a mi tanulságunkra íratott meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen."*

The Present Truth, 1896. szeptember 17.

21. fejezet

A végső szabadítás

Olvassuk el röviden a történetet a Bibliából! *„Lőn pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomnak földén, a fáraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székében ül vala, a tömlöcbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. És fölkele a fáraó azon az éjszakán és mind az ő szolgái és egész Egyiptom, és lőn nagy jajgatás Egyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna.* És hívatá Mózest és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izrael fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, amint mondátok. Juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, amint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is. És az egyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert azt mondják vala: mindnyájan meghalunk. És a nép az ő tésztáját, minekelőtte megkelt volna, sütőteknőivel együtt ruhájába kötve, vállára veté. Az Izrael fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérének [1] az egyiptombeliektől ezüst edényeket és arany edényeket, meg ruhákat. Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az egyiptombeliek előtt, hogy kérésökre hajlának és kifoszták az egyiptombelieket. És elindulának Izrael fiai Rameszeszből Szukhóthba, mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. Sok elegy nép is méne fel velük; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom." *(2Móz 12:29-38)*

„És lőn, amikor elbocsátá a fáraó a népet, nem vivé őket Isten a filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba. Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövének ki Izrael fiai Egyiptom földéről." *(2Móz 13:17,18)*

„És *elindulának Szukhótból és táborba szállának Ethámban, a puszta szélén. Az*

1 Sok bántó szót mondtak már Izrael gyermekei ellen, sőt még az Úr ellen is a „kölcsön" kifejezés miatt, amely a (KJV) fordításban van. Ez egy fordítási hiba az eredetiből. Izrael gyermekei sokáig nehéz munkát végeztek a semmiért, és most cserébe kértek valamit, amit meg is kaptak. Amit kaptak, jogosan járt nekik.

Úr pedig megy vala előttük nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehessenek. Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől." (2Móz 13:20-22)

„És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj az Izrael fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek tábort Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Cefón előtt; ezzel átellenben üssetek tábort a tenger mellett. Majd azt gondolja a fáraó az Izrael fiai felől: Eltévelyedtek ezek e földön; körülfogta őket a puszta. Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, és űzőbe veszi őket, hogy megdicsőíttessem a fáraó által és minden ő serege által és megtudják az egyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekedének. És hírül vivék az egyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozék a fáraónak és az ő szolgáinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izraelt a mi szolgálatunkból. Befogata tehát szekerébe és maga mellé vevé az ő népét. És vőn hatszáz válogatott szekeret és Egyiptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. És megkeményíté az Úr a fáraónak, az egyiptomi királynak szívét, hogy űzőbe vegye az Izrael fiait; Izrael fiai pedig mennek vala *nagy hatalommal. És az egyiptombeliek utánuk nyomulának és elérék őket a tenger mellett, ahol táboroznak vala." (2Móz 14:1-9)*

„Amint közeledék a fáraó, Izrael fiai felemelék szemeiket, és íme *az egyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izrael fiai. És mondának* Mózesnek: Hát nincsenek-e Egyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Egyiptomból? Nem ez volt-e a szó, amit szóltunk vala hozzád Egyiptomban, mondván: Hagyj békét nékünk, hadd szolgáljunk az egyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az egyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek; mert amely egyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok. Az Úr hadakozik ti értetek; ti pedig veszteg legyetek.*" (2Móz 14:10-14)*

Mindnyájan jól ismerjük, hogy hogyan szabadultak meg. Isten parancsára a tenger kettévált, és a közepén nyitott úton, mint valami szárazföldön, átkeltek Izrael gyermekei. Amikor az egyiptomiak megpróbálták ugyanezt, a tenger visszazúdult és elnyelte őket. *„Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, amit megpróbálván az egyiptomiak, elnyelettek." (Zsid 11:29)* Nézzünk meg néhány tanulságot, amit el kell sajátítanunk ebből a történetből!

1.) Isten vezette a népet. *„És lőn, amikor elbocsátá a fáraó a népet, nem vivé őket Isten a filiszteusok földje felé."* Mózes nem tudta, mit kell tennie vagy melyik úton induljon, csak annyit tudott, amit az Úr kijelentett neki. És Isten közölhette Mózessel, mert *„Mózes hűséges volt Isten egész házában" (Zsid 3:2).*

2.) Amikor a nép zúgolódott, nem Mózes ellen, hanem Isten ellen zúgolód-

tak. Amikor azt mondták Mózesnek: *„miért hoztál ki minket Egyiptomból?”, akkor* valójában tagadták Isten gondviselését ezen a téren, bár jól tudták, hogy Isten küldte Mózest hozzájuk.

3.) Amikor megjelent az első veszély, a nép hite elpárolgott. Elfelejtették, hogy Isten mit tett már értük, és milyen hatalommal szabadította ki őket. Az egyiptomiakra kitöltött utolsó csapásnak elégnek kellett volna lennie arra, hogy megtanítsa őket Istenben bízni, hogy Ő teljes mértékben képes megmenteni őket az életben maradt egyiptomiaktól.

4.) Isten nem tervezte, hogy népe harcoljon. A pusztán át vezette őket, hogy ne lássanak háborút. Tudta azonban, hogyha a pusztán mennek keresztül, az egyiptomiak követni fogják őket. Izrael gyermekeinek soha nem volt nagyobb szükségük a harcra mint akkor, amikor az egyiptomiak utolérték őket a Vörös-tengernél; mégis az Ige így szólt: *„Az Úr harcol érted, te nyugodt maradj!”* Mondhatnánk, hogy az Úr azért nem akarta, hogy háborút lássanak, mert nem álltak készen a harcra. Ez teljesen igaz; de ne felejtsük el, hogy más esetekben, amikor sok képzett harcosuk volt, Isten megszabadította őket anélkül, hogy megfeszítették volna az íjat. Amikor megvizsgáljuk az Egyiptomból való szabadulásuk körülményeit, - hogy minden Isten közvetlen hatalma által teljesedett, emberi erő nélkül, az ő részük csak az volt, hogy hallgassanak az Ő szavára - akkor biztosak lehetünk abban, hogy Isten akarata az volt, hogy a zsidók még önvédelemből se harcoljanak.

5.) Ugyanakkor azt is meg kell tanulnunk, hogy a legrövidebb és látszólag a legegyszerűbb út nem mindig a legjobb. A filiszteusok felé vezető út volt a legrövidebb, de az izraeliták számára mégsem ez volt a legjobb út. Az a tény, hogy nehéz területekre kerülünk, melyekből nem látunk kiutat, nem bizonyítja azt, hogy Isten nem vezet minket. Isten ugyanolyan biztonságban vezette Izrael népét a szűk pusztában a tenger és a hegyek közé, mint amilyen biztonságban vezette ki őket Egyiptomból. Isten tudta, hogy nem segíthetnek magukon egy ilyen csapdában, és szándékosan vezette őket oda, hogy láthassák, mint soha azelőtt, hogy maga Isten felel a biztonságukért, és Ő teljes mértékben képes véghezvinni a vállalt feladatot. Nehézségük célja az volt, hogy felejthetetlen leckét adjon az Istenbe vetett bizalomról.

6.) Végül meg kell tanulnunk, hogy ne ítéljük meg őket hitetlenségük miatt. *„Annak okáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz.” (Róm 2:1).* Amikor elítéljük őket, mert nem bíztak az Úrban azt bizonyítjuk, hogy tudjuk, nincs mentségünk zúgolódásunkért és félelmünkért. Mint a zsidóknak, ugyanúgy nekünk is megvan minden bizonyítékunk Isten hatalmáról, sőt még több. Ha tisztán látjuk, milyen őrültség volt félniük és mennyire helytelen volt a zúgolódásuk, akkor vigyáznunk kell, nehogy őrültebbek legyünk és rosszabbak, mint ők.

Másodszor

Van még egy lecke, amit meg kell tanulnunk ezzel kapcsolatban, ami annyira fontos, hogy külön figyelmet igényel, mivel magába foglalja az összes többit. Tanuljuk meg Ézsaiás 11. fejezetéből! Ez a fejezet röviden leírja az egész evangélium történetét Krisztus születésétől kezdve a szentek végső szabadulásáig és a gonoszok elpusztításáig.

„És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevekedik. Akin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.
És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíráskodik: Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíráskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlent. Derekának övedzője az igazság lészen, és veséinek övedzője a hűség.*" (Ézsa 11:1-5)*

Hasonlítsátok össze az első részt Lukács 4:16-18 versekkel, és az utolsó részt a Jelenések 19:11-21 verseivel és látni fogjátok, milyen nagy időt ölel fel ez a prófécia. Egészen a gonoszok megsemmisítéséig vezet. Magába foglalja a megváltás napját. *„És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, aki a népek zászlója lészen, eljőnek a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség lészen. És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, amely megmaradt Asszíriától, Egyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izrael elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól."* (Ézsa 11:10-12)

Itt Isten népének szabadításán van a hangsúly. Az Úr másodszor is kinyújtja a kezét a szabadításért és sikeres lesz. Első alkalommal Mózes idejében nyújtotta ki kezét, de a nép hitetlensége miatt nem mehetett be. A második alkalommal népe örök üdvösségét fogja eredményezni. Figyeljük meg, hogy a nép végső összegyűjtése Krisztuson keresztül fog megtörténni, Ő a Zászló minden nép számára; mert Isten megvizsgál minden nemzetet, hogy kihozzon belőlük egy népet saját Magának. Össze kell gyűjtenie *„a föld négy sarkából"*, mert *„elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig" (Mt 24:31).*

Az a tény, hogy erre a szabadításra az utolsó napokban kerül sor pont az idő lezárulásakor, nyilvánvaló abból, hogy Isten összegyűjti népének „maradékát", vagyis utolsó gyermekeit. Most figyeljük meg a következő ígéretet és megemlékezést! *„És út lészen népe maradékának, amely megmaradt Asszíriától, amint volt Izraelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből." (Ézsa 11:16)*

Jegyezzétek meg, hogy Izrael Egyiptomból való szabadítása jóval azelőtt kezdődött, mielőtt elhagyták volna az országot. Azon a napon vette kezdetét, amikor Mózes megérkezett Egyiptomba és kezdte felvilágosítani az embereket, hogy Isten szándékozik teljesíteni Ábrahámnak tett ígéretét. Egyiptomban Isten hatalmának teljes megnyilvánulása volt az evangélium hirdetése, ami a szabadulás munkájának része. Ugyanúgy lesz azon a napon, amikor az Úr kinyújtja kezét másodszor is, hogy kiszabadítsa népének maradékát. Az a nap most van, mert *„Íme itt a kellemetes idő, íme itt az üdvösség napja" (2Kor 6:2).* Az egész Izrael megmenekül, mert *„Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat" (Róm 11:26).* Isten népének a bűn rabságából való megmentése ugyanolyan cselekedet, mint a végső szabadítás. Amikor az Úr eljön másodszor, Ő *„elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket" (Fil 3:21).* Az a hatalom, amely által majd a testünk megváltozik, – a feltámadás hatalma – az a hatalom, amely által bűneink legyőzetnek, és megszabadulunk ellenőrzésük alól.
Ezt ugyanaz a hatalom végzi, amely megnyilvánult Izrael Egyiptomból való szabadulásakor.

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek." (Róm 1:16). Aki meg akarja tudni, milyen nagy ez a hatalom, csak nézzen Izrael Egyiptomból való szabadulására és a Vörös-tenger szétválasztására, hogy lásson egy gyakorlati példát. Ez a hatalom fogja kísérni a teljes evangélium hirdetését az Úr eljövetele előtt.

The Present Truth, 1896. szeptember 24.

22. fejezet

A szabadulás éneke

„Akkor éneklé Mózes és az Izrael fiai ezt az éneket az Úrnak, és *szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova. A fáraónak szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefúltak a veres tengerbe. Elborították őket a hullámok, kő módjára merültek a mélységbe. Jobbod, Uram, erő által dicsőül, jobbod, Uram, ellenséget összetör. Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s megemészti az* őket *mint tarlót. Orrod leheletétől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélységes vizek megmerevültek a tenger szívében. Az ellenség monda: Űzöm, utolérem őket, zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom. Leheltél leheleteddel s tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizekben. Kicsoda az Istenek közt olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csodatévő? Kinyújtottad jobb kezedet, és elnyelé őket a föld. Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. Meghallják ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakóit reszketés fogja el. Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsügged a Kanaán egész lakossága Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. Beviszed s megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed* építe. *Az Úr uralkodik mind örökkön örökké." (2Móz 15:1-18).*

Most lássuk, hogy milyen tanítás, bátorítás és remény van számunkra ebben a jelentésben!

1.) Az a hatalom, amely kettéválasztotta a Vörös-tengert, és amely által a nép biztonságosan átkelt rajta az a hatalom volt, amely az ellenségeiket megállította, hogy ne támadhassák meg őket. Hasonlítsátok össze 2Móz 15:14-16 és Józsué 2:9-11 verseit! Ha azzal a hittel mentek volna tovább, amellyel bírtak a szabadításuk idején, nem kellett volna harcolniuk. Egyik ellenség sem merte volna megtámadni őket. Most megérthetjük, hogy az Úr miért vezette őket úgy,

ahogyan tette. Egy utolsó szabadító cselekedet által Isten meg akarta őket tanítani, hogy soha ne féljenek embertől.

2.) Ugyanaz a hatalom által kellett ismertté tenniük az Úr nevét, azaz hirdetniük a mennyek országának evangéliumát az egész földön, hogy felkészítse a történelem lezárulására. Ezt a munkát kellett megtenniük, mielőtt az ígéret teljes mértékben teljesülhetett volna. Ha megtartották volna a hitet, rövid idő kellett volna, hogy véghezvigyék feladatukat.

3.) Szabadításuk célja az volt, hogy az Úr az Ő örökségének hegyére vigye, és letelepítse őket a saját földjükre, ahol örökké biztonságban élhetnek. Ez nem teljesedett be Dávid király idejében akkor sem, amikor királysága csúcsára ért, mert amikor az ellenségei már nem zaklatták többé, és azt javasolta, hogy építsenek templomot az Úrnak, Isten azt mondta neki: *„Sőt helyet is szerzék az én népemnek Izraelnek, és ott elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdíttatik, és nem fogják többé az álnokságnak fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte" (2Sám 7:10).* Hasonlítsátok ezt össze Lk 1:67-75-tel!

4.) Izrael Egyiptomból való szabadulásának alkalmával Isten tervét így mutatták be az ihletett énekben: *„Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre."* Senki sem építhet házat az Úrnak, mert *„a Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik" (Apcsel 7:48). „az Úr trónja az egekben van" (Zsolt 11:4).* Az igazi szentély, Isten valódi lakhelye, *„melyet Isten épített és nem ember" (Zsid 8:1,2)*, a mennyben van, a Sion hegyén. Ez a megértés összhangban áll Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak tett ígéretével, amely arra késztette őket, hogy idegeneknek érezzék magukat ezen a földön, és keressenek egy mennyei országot, *„melynek építője és alkotója az Isten" (Zsid 11:10).* Ez a sokáig halasztott remény a beteljesedés útján volt, és hamarosan be is teljesedett volna, ha Izrael gyermekei megtartották volna az énekükben kifejezett hitüket

5.) Izrael Egyiptomból való szabadulása és a Vörös-tenger kettéválása Isten népének a bátorítása az evangélium utolsó napjaiban, amikor az Úr szabadítása megmutatkozik. Íme a szavak, melyekre Isten tanítja népét, ezt mondják: *„Kelj föl, kelj föl, öltözd fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj* föl, mint a régi időben, a messze *hajdanban! Avagy nem te vagy-e, aki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte? Nem te vagy-e, aki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; aki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jőnek, és örökös öröm fejükön; vigasságot és örömöt találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj!" (Ézsa 51:9-11).*

Ha a régi izraeliták énekelve folytatták volna útjukat, és sohasem zúgolódtak volna, hamar Sionba érnek, a városba, amelynek Isten, és nem ember az építője.

6.) Amikor végre az Úr megváltottai a Sion hegyén fognak állni Isten hárfáival a kezükben, énekelik majd *„Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: <<Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazsá-*

gosak és igazak a te utaid, óh *szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram!* és *ki ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljőnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek>>" (Jel 15:3,4).* Ez a szabadulás éneke, a győzelem éneke.

7.) Ahogyan Izrael gyermekei a Vörös-tenger partján énekelték a győzelem énekét - mielőtt bementek volna a megígért országba -, ugyanúgy fogják Isten gyermekei is énekelni az utolsó napokban a győzelem énekét, mielőtt bemennek a mennyei Kánaánba. Már olvastuk, hogy amikor az Úr kinyújtja másodszor a kezét, hogy megváltsa népe maradékát, *„út lészen* népe maradékának, amely megmaradt Asszíriától, amint volt Izraelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből" (Ézs*a 11:16)*

„És így szólsz ama napon: <<Hálákat adok neked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, *de elfordult haragod, és megvigasztaltál engemet! Íme, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nekem szabadítóm!>> (..) És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izraelnek Szentje!" (*Ézsa *12:1-6).*

Ezzel az énekkel fognak bemenni a megváltottak Sionba. Ez a győzelem éneke, amit már most énekelnek, mert *„az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk"*. Ha az emberek nem hirdetik az Úr szabadítását, akkor nem is részesülnek benne. Miközben Isten Sion felé vezeti őket, megtanulják az éneket, amit akkor fognak énekelni, amikor odaérnek.

The Present Truth, 1896. október 1.

23. fejezet

Mennyei kenyér

Az Úr megváltottai visszatérnek, és öröménekkel érkeznek Sionba. A győzelem éneke a hit bizonyítéka, amely által az igaz élni fog. A buzdítás a következő: *„Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van." (Zsid 10:35). „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk." (Zsid 3:14)* Az Izraeliták az elején jól indultak. *„Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön." (Zsid 11:29).* A tenger túlsó partján énekelték a győzelem énekét. Igaz, még mindig a pusztában voltak, de a hit az, ami legyőzi a világot, és ők éppen megkapták Isten hatalmának legcsodálatosabb bizonyítékát a biztonságos utazáshoz. Ha folytatták volna a győzelem dalának éneklését, akkor hamar eljutottak volna Sionhoz.

De nem tanulták meg tökéletesen a leckét. Nem bíztak az Úrban csak akkor, amikor látták Őt. *„Atyáink nem értették meg Egyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem dacoskodtak a tengernél, a veres tengernél. De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét. Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon. És kisegíté őket a gyűlölő kezéből; kimentette őket ellenség kezéből. Szorongatóikat víz borította el, egy sem maradt meg belőlük. És hittek az ő beszédeinek, és énekelték az ő dicséretét. Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várák az ő tanácsát!" (Zsolt 106:7-13).*

Csupán háromnapos víz nélküli utazás a pusztában elegendő volt ahhoz, hogy elfelejtsék mindazt, amit az Úr értük tett. Amikor vizet találtak, annyira keserű volt, hogy nem tudták meginni, majd zúgolódni kezdtek. Ezt a nehézséget az Úr könnyen megoldotta, hogy Mózesnek mutatott egy fát, amit beledobott a vízbe, és a víz édessé vált. *„Ott ada nekik parancsolatokat és törvényt és ott próbára tette őket." (2Móz 15:25).*

A tábor a pálmafák és az Elim-forrás közelében helyezkedett el, ahol semmi sem zavarta őket, és a nép megszűnt zúgolódni. Akkor kétségtelenül elégedettek voltak magukkal ilyen körülmények között. Most biztosan bíztak az Úrban! Olyan könnyű elképzelnünk, hogy hitben haladunk, miközben le vagyunk horgonyozva, és az áramlat mögöttünk jön; annyira természetes azt gondolnunk,

hogy megtanultunk bízni az Úrban, amikor nincsenek próbák, amelyek tesztelik a hitünket.

Rövid idő múlva a nép nemcsak hogy elfelejtette az Úr hatalmát, de azt is tagadták, hogy Istennek valaha is valami köze volt hozzájuk. Alig másfél hónap telt el azóta, hogy kijöttek Egyiptomból, amikor elérték a Szín pusztáját, amely *„Elim és Sinai”* között van, *„zúgolódék Izrael fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában.*
Mondának nekik Izrael fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Egyiptom földén, amikor a húsos fazék mellett ülünk vala, amikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggel öljétek meg.” (2Móz 16:1-3).

„És monda az Úr Mózesnek: Íme *én esőképpen bocsátok néktek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-e az én törvényem szerint járni, vagy nem? A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik, amit bevisznek, az kétannyi lesz, mint amennyit naponként szedegettek. És monda Mózes és Áron Izrael minden fiainak: Este megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Egyiptom földéről; Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk zúgolódtok?” (2Móz 16:4-7).*

Másnap reggel miután a harmat felszállt: *„íme a pusztának színén apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön. Amint megláták az Izrael fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nekik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelül. Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból ki-ki, amennyit megehetik; fejenként egy* ómert, *a hozzátok tartozók száma szerint szedjen ki-ki azok részére, akik az ő sátorában vannak. És akképpen cselekedének az Izrael fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. Azután megmérik vala* ómerrel, *és annak, aki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, aki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: ki-ki annyit szedett, amennyit megehetik vala.” (2Móz 16:14-18).*

„Azt is mondá nekik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek *hagyának abból reggelre; és megférgesedék s megbüszhödék. Mózes pedig megharagudék reájuk. Szedék pedig azt reggelenként, ki-ki amennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala.” (2Móz 16:19-21)*

„A hatodik napon pedig két annyi kenyeret szednek vala, két ómerrel *egyre-egyre. Eljövének pedig a gyülekezet fejedelmei mindnyájan és tudtára adták azt Mózesnek. Ő pedig monda nekik: Ez az, amit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre. És eltevék azt reggelre, aszerint amint Mózes parancsolta vala, és nem büszhödék meg s féreg sem vala benne. És monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz. És*

lőn hetednapon: kimenének a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ad ő néktek hatodnapon két napra való kenyeret. Maradjatok veszteg, ki-ki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. És nyugoszik vala a nép a hetedik napon." (2Móz 16:22-30)

Az egész történelmük előttünk van, és részletesen tanulmányozhatjuk leckéjét. Jusson eszünkbe, hogy mindezeket nem azokért írták, akik ott voltak, hanem értünk. *„Mert amelyek régen megírattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen." (Róm 15:4)*
Ha ők nem tanulták meg az eseményekből azokat a dolgokat, amiket Isten nekik szánt, akkor még nagyobb okunk van, hogy mi megtanuljuk az írásos jelentésből.

A próba

Az Úr azt mondta, hogy megpróbálja a népet, hogy megtudja, járnak-e az Ő törvényei szerint vagy sem. Különösen a szombattal kapcsolatban próbáltattak meg. Ha megtartják a szombatot, akkor semmi kétség, hogy megtartják az egész törvényt. A szombat volt a döntő próba Isten parancsolatainak megtartásában. Most is ugyanúgy van, mint ahogy a következő pontokban is látni fogjuk:

1.) A nép megszabadult az Ábrahámmal kötött szövetség következtében. Lásd 2Móz 6:3,4. Azt a szövetséget eskü erősítette meg, és közeledett az ígéret beteljesedésének ideje, melyet Isten megígért Ábrahámnak. Ábrahám megtartotta Isten törvényét, és ezen az alapon az ígéret a leszármazottaknak maradt. 1Móz 26:3-5. Az Úr azt mondta Izsáknak, hogy teljesíti az apjának, Ábrahámnak tett esküjét, *„mivelhogy hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet".* Most, amikor Isten teljesítette ígéretét, és kihozta Ábrahám gyermekeit Egyiptomból, próbát akart tenni velük, hogy lássa, az Ő törvényei szerint járnak-e; és a szombat által vizsgálta meg őket. Ez kétségtelenül bizonyítja, hogy Ábrahám megtartotta a szombatot, és a szombat beletartozott a vele kötött szövetségbe. A hit általi megigazulásnak része, amely már a körülmetélés előtt Ábrahámé volt.

2.) *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök."* Tehát, ha a szombat - pontosan ugyanaz, mint amit az izraeliták a pusztában, valamint Jákob leszármazottai őriztek meg vagy vallják, hogy mind a mai napig megőrzik - benne volt az Ábrahámmal kötött szövetségben, ami azt jelenti, hogy ez ugyanaz a szombat, amit a keresztényeknek meg kell tartaniuk.

3.) Már tanultuk, hogy a reményünk ugyanaz, mint Ábrahám, Izsák és Jákob reménye volt. Pál apostol a bíróság előtt állt *„az Istentől a mi atyáinknak tett ígéret reménységéért" (Apcsel 26:6).* A hívőknek szóló ígéret az, hogy Ábrahámmal, Izsákkal, és Jákobbal együtt lesznek majd Isten országában. Az Úr másodszor nyújtja ki

kezét, hogy kiszabadítsa népének maradékát, és ezért a mostani engedelmesség próbája ugyanaz, mint kezdetben volt. A szombat az, amely mindig emlékezteti az embert Isten hatalmáról, mint Teremtő és Megszentelő. Az üzenetet, amely arról szól, hogy eljött az Isten ítéletének órája – vagyis az örökkévaló evangéliumot, amely felkészít a történelem lezárulására – a következő szavakkal hirdetik: *„imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7).*

Isten próba elé állította a népet még a Sínai hegyen kihirdetett törvény előtt, még mielőtt a nép odaért volna. Ebből megértjük, hogy a törvény minden tulajdonsága már ismert volt. A valóságtól messze áll az a gondolat, hogy a Sínai hegynél hangzott el először a törvény, mivel több, mint egy hónappal azelőtt Izrael gyermekei tesztelve lettek ezzel kapcsolatban; és ezek a szavak: *„meddig nem voltak hajlandók megtartani az Én* törvényeimet?" azt mutatják, hogy már régóta ismerték, és gyakran a hitetlenségük miatt sértették meg azokat.

Amikor a törvény kihirdetésének eseményeihez jutunk, tisztábban fogjuk látni, mint most, hogy Krisztus halála semmilyen módon nem befolyásolhatta a zsidók által megtartott szombatot, hanem több évszázaddal a keresztre feszítés előtt mindig az evangéliummal azonosították. Azonban azt is meg kell jegyeznünk, hogy a szombat egy jól meghatározott nap.

Az embereknek azt mondták: *„Hat napon gyűjtsetek, de a hetedik napon, szombaton nem lesz manna".* Pont ezt a kifejezést találjuk meg a negyedik parancsolatban. *„Hat napon át munkálkodjál és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak szombatja; semmi dolgot ne tegyél azon a napon."* Sokan azt gondolják, hogy a parancsolat nem határozott követelményeiben, és a törvény nem rögzíti a szombatot egy bizonyos napra, hanem bármely nap megünnepelhető, ha azt hat munkanap előzi meg. A manna hullásáról szóló jelentés azonban megmutatja, hogy ez egy téves gondolkodás, és a parancsolat nem egy határozatlan időnek a hetedrészét követeli meg, hanem pont a hét hetedik napját.

A manna hullása világosan mutatja, hogy a szombat egy meghatározott nap volt, és az ember nem dönthetett a nap felől. Sőt megmutatta, hogy „a hetedik nap" nem az időnek hetedrészét jelentette, hanem egy ciklikusan visszatérő bizonyos nap. Ha a „hetedik nap" az idő hetedrészét jelentette volna, akkor a „hatodik nap"az időnek hatodrészét jelöli; és ha Izrael gyermekei ezen feltételezések szerint cselekednek, akkor már az elejétől kezdve bajba kerültek volna.

Csak egyetlen hétnapos időszak létezik, és ez a teremtés óta ismert hét. Isten hat napon át munkálkodott, és az első hat nap alatt befejezte a teremtés munkáját, és *„megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten." (1Móz 2:2,3).* Ezért amikor Isten azt mondta, hogy a hetedik nap a szombat, Ő azt jelenti ki, hogy a szombat a hét hetedik napja, az a nap, amit szombatnak ismerünk. A hatodik napon, amelyen

Izrael gyermekeinek fel kellett készülniük a szombatra, a hét hatodik napja volt, az a nap, amit pénteknek ismerünk.

Minden kétséget kizárva láthatjuk ezt Krisztus keresztre feszítéséről és temetéséről szóló jelentésben, amelyben olvassuk, hogy a nők a sírhoz mentek. *„A szombat végén a hét első napjára virradólag" (Mt 28:1),* Márk pedig azt írja: „Mikor pedig elmúlt a szombat" (Mk 16:1). Ezen bibliaversek által mutatjuk, hogy a hét első napja közvetlenül a szombat után következik, és semmilyen idő nem ékelődött be a szombat vége és a nők sírhoz való látogatása között. Lukács jelentéséből megtudjuk, hogy amikor Krisztust eltemették, akkor *„az előkészületek napja volt és elkezdődött a szombat".*

A nők „megnézék a sírt, és hogy miképpen helyeztetett el az ő teste. Visszatérvén pedig, készítének fűszerszámokat és keneteket. És szombaton *nyugovának a parancsolat szerint. A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének." (Lk 23:54-56,24:1)*

A szombat a „felkészülés napja" után következett, és megelőzte „a hét első napját". Következésképpen a szombat a hét hetedik napja volt, a parancsolat szerinti szombat. Ezért a parancsolat szerinti szombat nem más, mint a hét hetedik napja. Ez az a nap, amelyet Isten a legkülönlegesebb módon jelölt meg szombat napnak azáltal, hogy negyven éven keresztül csodákat vitt véghez tiszteletére. Vegyük figyelembe gondosan ezt az igazságot! Ne felejtsük el, hogy a Biblia bárhol tesz említést a szombatról, csak a hét hetedik napjára utal és csak erre. Az a tény, hogy a negyedik parancsolat szombatja az összes törvénnyel együtt elválaszthatatlanul kapcsolódik Jézus Krisztus evangéliumához jóval Mózes napja előtt, nyilvánvalóbb lesz, amint továbbhaladunk a tanulmányunkban.

The Present Truth 1896. október 6.

24. fejezet

Istentől származó élet

Engedelmeskedjetek, és élni fogtok

Pusztai vándorlásuk végén Mózes azt mondta a népnek: *„Mind azt a parancsolatot, amelyet én e mai napon parancsolok neked, tartsátok meg és teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok, bemehessetek és bírhassátok a földet, amely felől megesküdött az Úr a ti atyáitoknak. És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? És megsanyargata* téged, és *megéheztete, azután pedig enned adá a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtodra adja neked, hogy az ember nem csak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik." (5Móz 8:1-3).*

„Mert az Istennek beszéde élő és ható." (Zsid 4:12) Krisztus így szólt: *„a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet" (Jn 6:63).* Ézsaiás prófétán keresztül Isten azt mondta: *„Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek" (Ézsa 55:3). „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek." (Jn 5:25).* Az az idő akkor jött el, amikor Izrael gyermekei a pusztában voltak. A kapott mannán keresztül Isten arra tanította őket, hogy az ember élhet *„minden igével, amely Istennek szájából származik".*

Figyeljetek nagyon erre a dologra! Isten a mannán keresztül próbálta meg őket, hogy az Ő törvénye szerint járnak-e vagy sem. De ugyanakkor arra is tanította őket, hogy a törvény az élet. Jézus kijelentette: *„az ő parancsolata örök élet" (Jn 12:50).* Meg kellett tartaniuk a parancsolatokat ahhoz, hogy éljenek, de csak úgy tudtak engedelmeskedni, ha fülükkel hallják a törvény hangját. Az élet maga a parancsolatokban van, nem az egyénben, aki próbálja megtartani azokat. Erőfeszítéseiből nem szerezhet életet, mégis a parancsolatok által fog életet kapni. A kegyelem az igazság által uralkodik, hogy örök életet adjon Jézus Krisztus, a mi Urunk által. Ennek az oka az, hogy maga az Ige az élet, és ha figyelmesen

hallgatunk rá, feltámadunk általa. *„Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai.” (Ézsa 48:18)*

Jézus azt mondta: *„Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Mt 19:17).* De nem saját erőfeszítéseink által kapunk igazságot és életet, hogy megfeleljünk egy bizonyos mércének, amelyhez képest mérjük magunkat, hogy lássuk, milyen előrelépéseket tettünk. Ezen az úton farizeusok leszünk, nem keresztények. Ábrahám megtartotta Isten minden parancsolatát, bár nem léteztek írott formában. Hogyan tette? Hallgatta Isten hangját és bízott benne. Isten kijelentette, hogy Ábrahám birtokolta azt az igazságot, amely hit által szerezhető meg. Ahogyan Isten Ábrahámot vezette, ugyanúgy vezette Izrael gyermekeit. A prófétákon keresztül szólt hozzájuk és azon csodák által, amelyeket az Egyiptomból való szabadulás során tett; megmutatta, milyen hatalommal művelheti az igazságot bennünk. Az igazság csak akkor nem jelentett volna terhet számukra, ha hallgattak volna az Ő hangjára és hittek volna Neki. Ha bíztak volna Istenben, és nem saját magukban, akkor Ő felelősséget vállalt volna igazságukért és életükért. *„Hallgass Rám én népem, és tanúként fogok állni melletted! Oh Izrael, ha hallgatnál Rám, nem lenne benned egy idegen isten sem, és idegen isten előtt nem hajolnál meg! Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm azt.” (Zsolt 81:9-11) (KJV) „Boldogok, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégíttetnek.” (Mt 5:6).* Isten erre akarta tanítani őket a manna ajándéka által és elvárja, hogy a lejegyzett történelemből mi is megtanuljuk ezeket. Tehát tanulmányozzunk együtt alaposan!

Az élő kenyér

Pál apostol leírta, hogy a pusztában Izrael gyermekei *„mindnyájan egy lelki eledelt ettek” (1Kor 10:3).* Már olvastuk az Úr szavait, mely által megígérte, hogy eledelt ad nekik: *„*És ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek *ajtajait megnyitotta. És hullatott reájuk mannát eledelül, és mennyei gabonát adott nekik. Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nekik eleséget.” (Zsolt 78:23-25).*

Az eledel, amit ettek, nem annak az országnak a terméke volt, amelyen keresztülmentek. Ha így lett volna, már kezdettől fogva részesültek volna benne. A Szentírás viszont kijelenti, hogy a manna a mennyből hullt. Közvetlenül Istentől jött. *„Lelki eledel volt”* az *„angyalok eledele”.* Mi lehetett volna számukra ez az eledel, ha hittek volna, ezt egy másik történet jelentéséből tudjuk meg, amikor a pusztában a nagy sokaság csodálatos módon jóllakott. János evangéliumának hatodik fejezetében olvasunk a csodálatos ételajándékról, amellyel egy nagy sokaság lakott jól a pusztában. *„Ötezeren valának* férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül”, és a tömegnek mindössze öt árpakenyere és két hala volt. Egyik tanítvány azt mondta, hogy 200 dénárért vásárolt kenyér nem volna elegendő, hogy mindenki-

nek jusson egy kevés. Ez a „dénár”, amelyről a bibliaversben van szó, körülbelül nyolc és fél penny-vel egyenlő, tehát 200 dénár több lenne, mint hét font, és ezen a pénzen sokkal többet lehetett vásárolni, mint most.

Még így is egy nagyon szegényes eledelt biztosított volna. Nem csoda, hogy Péter az öt kenyérre és a két jelentéktelen halra azt mondta: *„Mi ez ehhez a sokasághoz?”.*

Jézus azonban *„tudta, mit fog tenni”.* A kezébe vette a kenyereket, hálát adott, majd a tanítványoknak adta, akik szétosztották az embereknek. Ugyanezt tették a halakkal is. Ennek eredményeként a jelentéktelen mennyiségű eledellel, amellyel jó esetben még az étel ízét se nagyon érezték volna, mindenki jóllakott, és még 12 kosarat töltöttek meg morzsával. Több étel volt, amikor befejezték, mint amikor nekiláttak az evésnek.

Honnan származott az a kenyér? Csak egyetlen válasz van nevezetesen az, hogy magától az Úrtól származott. Az isteni élet, amely Benne volt, az élet, amely minden élet forrása, megszaporította a kenyereket ugyanúgy, mint ahogy megnöveszti a gabonát is, amelyből készül a kenyér. A sokaság tehát magától Krisztustól kapott enni. A saját Élete volt aznap az eledelük. A csodát a fizikai igényeik azonnali kielégítése érdekében tette, de a tulajdonképpeni célja az volt, hogy egy nagyobb értékű lelki tanulságra oktassa őket, amit Jézus másnap mutatott be.

A következő nap, amikor az emberek megtalálták Jézust, Ő megdorgálta őket, mert jobban törődtek a kenyérrel és a halakkal, mint a jobb eledellel, amit számukra tartogatott. Azt mondta: *„Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.” (Jn 6:27). „Mondának azért neki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felele* Jézus és monda nekik: Az *az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.” (Jn 6:28,29).* Akkor a látott és tapasztalt dolgok ellenére jelt kértek Tőle, mondván: *„Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit művelsz?”.* Azután anélkül, hogy észrevették volna, hogy a csoda éppen megismétlődött, a mannára hivatkozva azt mondták: *„A mi atyáink a mannát ették a pusztában; amint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniük.” (30,31 versek)*

Akkor Jézus emlékeztette őket, hogy nem Mózes adott nekik kenyeret a pusztában, hanem az Isten az Egyetlen, aki az égből valódi kenyeret ad. Azt mondta: *„Istennek kenyere az, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.”* Még mindig nem értették, mit akart mondani Jézus, ezért kérték az élet kenyerét. Akkor azt felelte, hogy Ő az élet kenyere: *„Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” Később azt mondta nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle*

és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért." (32-51 versek)

Mint ahogyan megették a Jézustól származó kenyeret, és megerősödtek általa, ugyanúgy ha hittek volna, akkor lelki életet kaptak volna Tőle. Élete az igazság és mindenki, aki hitben eszik Belőle, igazságot fog kapni. Az ősi Izraelhez hasonlóan ők is mennyei kenyeret ettek, és ugyanúgy, mint a régiek, ők sem értékelték, hogy teljesen hasznukra váljon.

The Present Truth 1896. október 15.

25. fejezet

Élet az Igéből

A zsidók nehezen hitték el Krisztus szavait nevezetesen azt, hogy Önmagát fogja feláldozni, hogy ők megegyék Őt. Azt mondták: *„Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy azt együk?”* Jézus hangsúlyosabban ismételte meg kijelentését: *„A* lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet”.

Ha közülük mindenki ehetett volna Krisztus testéből, és húsa vissza-visszapótlódott volna, hogy mindenkinek jusson belőle, hogy majd gyomrukba jutva megemészthessék, nem vált volna tartósan hasznukra. Semmi lelki jó nem származott volna ebből. Valójában részesültek Belőle, amikor ettek a kenyérből, amely a Testében lévő életből származott; de ez egyáltalán semmire sem használt nekik. Így hát, ha a római katolikusok állítása igaz lenne, hogy papjainak hatalmuk van a kenyeret Krisztus valódi testévé változtatni, akkor ennek semmi haszna sem volna. Ha az emberek enni tudnának belőle, ugyanolyan rosszak lennének, mint mindig. *„a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Jn 6:63)*

„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.” (Zsolt 33:6) „Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen neki magva e földön. És úgy lőn.” (1Móz 1:11). Minden növény élete csupán az Isten élő Igéjének megnyilvánulása. Az Ő Igéjében létező élet cselekedte azt, hogy kezdetben a gabona növekedett, és ugyanaz az élet miatt növekszik azóta is. Ezért minden étel, amit az emberek megesznek, Isten Igéjéből származik. Nem láthatjuk az életet a búzaszemben, de amikor megesszük a belőle készült kenyeret, megtapasztaljuk azt. De a fizikai erő, amit az ételből nyerünk, csak az Úr Igéjének munkája. Ha ebben nem ismerjük fel Istent, és nem ilyen módon ismerjük meg Őt, akkor csak fizikai erőt nyerünk; de ha mindenben Őt látjuk és Őt ismerjük fel, akkor részesülünk az Ő életének igazságából. Ő azt mondta: *„Minden te utaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te utaidat” (Péld 3:6).*

Amikor Isten igazgatja útjainkat, azok egyenesekké válnak; mert *„Az Istennek*

útja tökéletes" (Zsolt 18:31). Azok, akik Jézus idejében ettek a kenyerekből, nem hittek az Úrnak, és nem ismerték meg az életét, ezért nem nyertek lelki életet. Ugyanez történt Izrael gyermekeivel a pusztában. *„Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő segedelmében, és ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek ajtajait megnyitotta. És hullatott reájuk mannát eledelül, és mennyei gabonát adott nekik." (Zsolt 78:22-24).* Így bár valójában Krisztus életével táplálkoztak, vak hitük miatt nem részesültek lelki életben. A manna adásával Isten ugyanazt a leckét küldte, amelyre Krisztus tanította az embereket, nevezetesen, hogy az Ő Igéje élet, és *„az ember nem csak kenyérrel él, hanem minden igével, amely Isten szájából származik".*

A manna volt Isten törvénye iránti hűségük próbája, különösen a szombat, mint a törvény pecsétje. De a mannával együtt befogadhatták volna magukba Krisztust is, ha ezt megértik. Ezért meg kell tanulnunk, hogy csak akkor, amikor az Ő igéjébe vetett hit által hagyjuk Krisztust szívünkben élni – nem csak az Ige egyik részében, hanem a teljes Igébe vetett hit által – akkor Ő az egész törvény megtartását teszi lehetővé az életünkben, beleértve a szombatot is. Minden szó, amely Isten szájából származik, szükséges az életünkhöz.

Szokás a keresztényeknél hálát adni evés előtt. Ugyanúgy okunk van hálát adni, amikor iszunk, vagy bármilyen más áldást kapunk Istentől. *„Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok."* A probléma az, hogy oly sokszor a hála csak formai. Gyakran csak megszokásból adunk hálát és nem szívből. Mit jelent ez valójában? Azt jelenti, hogy ételünk is, italunk és minden, ami életünkhöz szükséges, Istentől származik. Minden az Ő szeretetének megnyilvánulása irántunk. De mivel *„Isten a szeretet",* az Ő szeretetének megnyilvánulása nem más, mint az Ő életének megnyilvánulása. Azáltal, hogy megosztja szeretetének bőségét, valójában Belőle részesülünk. Ha ezt állandóan elismerjük, akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, mindent az Ő dicsőségére fogunk tenni. Közvetlen jelenlétében fogunk élni. Tudva, hogy Élete igazság, és az Ő Igéje az élete, az ételünkért való hála, az Ő Igéjéért mondott hála lesz.

Ki nem láthatja, hogy egy ilyen életnek szükségszerűen igaz életnek kell lennie? A mindennapi eledellel együtt táplálkozhatunk Krisztusból és természetesen az Ő igazságából. Isten szeretné, hogy megtanuljuk ezt a manna történetéből. A manna volt az életük, és ha felismerték volna benne Krisztust, az életük a törvény igazsága lett volna. De a mi mindennapi ételünk ugyanolyan biztos, hogy Istentől származik, mint amilyen biztos volt az izraeliták életében. Segítsen az Úr megtanulnunk ezt a leckét, amit a zsidók elhanyagoltak!

Egy lecke az egyenlőségről

A manna történetének feljegyzésében gyakran megismétlődik ez a kijelentés: *„ki-ki annyit szedett, amennyit megehetik vala".* Mózes mondta, hogy szedjenek

azoknak is, akik sátraikban maradtak. *„És akképpen cselekedének az Izrael fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. Azután megmérik vala* ómerrel, *és annak aki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, aki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása." (2Móz 16:17,18)*

Van ebben valami csodálatos. Úgy tűnt, hogy ez egy csoda volt, és bizonyos értelemben az is volt. A csoda azonban nem abból állt, hogy a mérésnél, aki többet szedett, összezsugorodott arra a mértékegységre, és aki kevesebbet szedett, csodálatos módon megsokasodott arra a mértékre. A Szentírás segít megérteni a csodát. Az ajándékozásról szóló egyik utasításban ezt olvassuk: *„Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságtok legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségetek pótolja amazoknak fogyatkozását;*
Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozástokat, hogy így egyenlőség legyen; Amint megvan írva: aki sokat szedett, nem volt többje; és aki keveset, nem volt kevesebbje." (2Kor 8:13-15).

A csoda Isten kegyelmének csodája volt, amely ajándékozásban nyilvánult meg. Az, aki sokat gyűjtött, nem volt feleslege, mert megosztotta mással, akinek kevesebb volt; vagy azzal, aki semmit sem tudott összegyűjteni; így tehát az, aki kevesebbet szedett, nem szűkölködött. Ily módon láthatjuk, hogy a pusztában ugyanazon az elv alapján jártak el, mint az egyházban a Pünkösd napja után. *„A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nekik mindenük köz vala. És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon. Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki." (Apcsel 4:32-34)*

Sokat beszélünk a régi Izrael hibáiról, de néha jó szemlélni a másik oldalt is. Az összes hibájuk nem volt nagyobb, mint az emberek megszokott hibái. Nem voltak rosszabbak, mint általában az emberek, ám néha a hitnek és a bizalomnak olyan magaslataira jutottak, ahogy ezt ritkán látni. Nem kell azt feltételeznünk, hogy mindig megőrizték ezt a jóságukat, vagy azt, hogy közöttük nem voltak kapzsi emberek. Ilyenek voltak abban az egyházban is, melynek története az apostolok cselekedeteiben van leírva. De elegendő tudni, hogy egy ideig így tettek, és tudjuk, hogy Isten jóváhagyta ezt. Isten bőségesen adott kenyeret nekik. A részük egyszerűen az volt, hogy összegyűjtsék azt. Ezért semmi okuk nem volt, hogy ne osszák meg szűkölködő testvéreikkel. Valójában, ha erről az oldalról nézzük, úgy tűnik, ez a legtermészetesebb dolog.

De a helyzetünk ugyanaz, mint az övék. Semmink sincs, ami nem Istentől származna. Tőle kapunk mindent, és a legjobb, amit megtehetünk, hogy gyűjtsünk az Ő bőségéből. Ezért semmilyen tulajdonunkat nem szabadna a miénknek tekintenünk, hanem meg kell értenünk, hogy azokkal Istenért sáfárkodunk. Figyeljük meg, hogy ez teljesen különbözik mindenféle kommunizmustól. Nem a javak szétosztásáról van szó valamilyen törvény alapján, hanem egy mindennapi

ajándékozásról, amikor az erős megsegíti a nálánál gyengébbet. Senki sem tartalékol a jövőre, megfosztva másokat a jelen szükségleteitől, hanem mindenki bízik Istenben, aki gondoskodik a mindennapi szükségletekről.

Egy ilyenfajta kommunizmust egyetlen emberi terv sem tud elérni. Ez a szívben élő Isten szeretetének az eredménye. *„Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen lakhat abban az Isten szeretete?" „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok." (2Kor 8:9)* Ez a kegyelem és szeretet az igazi Izrael jellemzője.

The Present Truth 1896. október 22.

26. fejezet

Víz a sziklából - élő víz

„És elindula Izrael fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjuk rendje szerint és tábort ütének *Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize. Verseng vala azért a nép Mózessel és mondák: Adjatok nékünk vizet, hogy igyunk. És monda nekik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat? És szomjúhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Egyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat? Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés híja, hogy meg nem köveznek engemet. És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izrael vénei* közül; pálcádat is, mellyel a folyót megsújtottad, vedd kezedbe és indulj el. Íme *én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sújts a sziklára, és víz jő ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék* Mózes Izrael *vénei szeme láttára. És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Méribának, Izrael fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván: Vajon köztünk van-e az Úr vagy nincsen?" (2Móz 17:1-7)*

Megértettük, hogy a manna által Isten lelki eledelt adott a népnek. Az említett történetből láthatjuk, hogy *„mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kősziklа pedig a Krisztus volt". (1Kor 10:4)*

A víz az élet egyik legfontosabb eleme. Valójában maga az élet. Az emberi test kétharmada víz. Megfelelő vízellátás nélkül az állatok és a növények hamar elpusztulnának. Azok az emberek meghaltak volna a pusztában, ha nem kapnak vizet. Ezért számukra a víz az élet volt. Aki szenvedett már a szomjúságtól, el tudja képzelni, hogyan frissült fel Izrael gyermekeinek lelke, és hogyan kezdődött bennük egy új élet, mihelyt ittak abból a kristálytiszta élő vízből, amely a megütött sziklából fakadt.

„A szikla Krisztus volt." A Biblia Istent sokszor sziklához hasonlítja. *„Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm." (Zsolt 18:3) „Az Úr, az én kősziklám, nincsen hamisság benne!" (Zsolt 92:16). „Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő!" (5Móz 32:3,4).* Jézus Krisztus a szikla, amelyre az egyház épült – *„élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kő" - amelyre, ha Hozzá*

megyünk „mint élő kövek épülünk fel lelki házzá". (1Pét 2:4,5) Mind a próféták, mind az apostolok Jézusra építettek, akit nemcsak „Szegletkőnek" tartottak (Ef 2:20), hanem az egyetlen alapnak, amelyre építeni lehet. (1Kor 3:11). Aki nem Őrá épít, az futóhomokra épít.

A kőszikla, amit a nép a pusztában látott, csak a Szikla szimbóluma volt, Jézus Krisztus, aki a sziklán állt, de Akit ők nem láttak. Az a kemény szikla nem tudott volna vizet adni. Nem volt benne kimeríthetetlen víztömeg, ami ha egyszer kifakad, utána édes friss víz folyik belőle. Magában a sziklában nem volt élet. De Krisztus, *„az élet szerzője"* rajta állt, és a víz saját Magából fakadt. Nem kell elméleteket gyártanunk, mert a Szentírás világosan kijelenti, hogy ők Krisztusból ittak.

Ez a tény nyilvánvaló kell, hogy legyen mindenki számára, aki gondolkodik. Valójában a víz közvetlen válaszként érkezett a hitetlen kérdésükre: *„Vajon köztünk van-e az Úr vagy nincsen?"* A sivár pusztaságban a vizet a kemény sziklából biztosította, és ezzel az Úr megmutatta népének, hogy Ő valójában közöttük van; mert Rajta kívül ezt senki sem tehette volna meg.

De az Úr nem vendégként volt ott közöttük. Ő volt az életük, és a csoda megmutatta ezt a valóságot. Az izraeliták tudták, hogy a víz az egyetlen életreményük, és nem tagadhatták, hogy a víz, amely felfrissítette őket, közvetlenül az Úrtól származott. Ezért azok, akik gondolkodtak, megértették, hogy Isten az életük és támogatójuk. Akár tudták, akár nem, közvetlenül Krisztusból ittak, vagyis az életéből részesültek. Nála van az *„élet forrása" (Zsolt 36:10).*

Hatalmas különbség volt azok között, akik felismerték, és azok között, akik nem ismerték fel, hogy Krisztus az életük forrása. Ha felismerik, ha hittel ittak volna, akkor lelki életet kapnak a sziklából. Ha nem ismerték fel az Urat csodálatos ajándékában, akkor a víz számukra nem jelentett többet, mint amit az állataiknak jelentett. *„Az ember, még ha tisztességben van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, amelyeket levágnak." (Zsolt 49:21).* De amikor az ajándékban az emberek a magasabb értelmükkel az Urat nem ismerték fel jobban, mint a marháik, akkor kevésbé bizonyultak értelmesebbnek, mint az állatok. *„Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izrael nem ismer, az én népem nem figyel rám!" (*Ézsa *1:3)*

Tekintettel a sziklából fakadó víz csodájára, aki maga az Úr volt, jobban megérthetjük Isten későbbi szavainak erejét, amikor így fejezi ki népe döbbenetes bűnét, hogy eltávolodtak Tőle. *„Álmélkodjatok ezen, oh egek, és borzadjatok és rémüljetek meg igen! azt mondja az Úr. Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak magoknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet." (Jer 2:12,13)*

A zsoltáros azt mondta Istenről *„Ő az én kősziklám, akiben nincsen hamisság"*. Élete igazság. Ezért azok, akik hitben élnek Benne, igaz életet élnek. A sziklából azért fakadt a víz, hogy az embereknek életük legyen. A víz Krisztus élete volt.

Ezért miközben ittak belőle felismerték volna a forrást, amelyből a víz fakadt, akkor az igazságban ittak volna, és igazsággal áldattak volna meg, mert meg van írva: *„boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert ők megelégítettnek."* Ha szomjazzuk az igazságot és megelégíttetünk, csak azért elégíttetünk meg, mert abból az igazságból ittunk, amely után szomjaztunk.

Jézus az élő víz forrása. Amikor a samáriai asszony meglepődött, hogy Jézus vizet kért tőle, Ő így szólt hozzá: *„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet."* Mivel a nő továbbra is csodálkozott az Ő szavain, Jézus hozzátette: *„Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne." (Jn 4:10,13,14)*

Most ezt az élő vizet bárki ihatja. *„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen." (Jel 22:17)*

Az élet vize, amelyből mindenki ihat pénz nélkül, az „élet vizének tiszta folyója*, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyi székéből jővén ki". (Jel 22:1)* Ez a folyó Krisztusból áradt ki, mert amikor János látta a trónt, ahonnan az élet vize folyt, *„a trón közepén" látott „egy „Bárányt állani, mint egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, ami az Istennek hét Lelke, amely elküldetett az egész földre". (Jel 5:6)*

Ha a golgotai keresztre tekintünk, még világosabban fogjuk látni ezt a dolgot. Amikor Krisztus a kereszten függött, *„egy a vitézek közül dárdával döfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból". (Jn 19:34)* „És hárman vannak, akik bizonyságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy." *(1Jn 5:8)* Tudjuk, hogy *„az élet a vérben van" (3Móz 17:11,14),* és *„a Lélek élet az igazságért." (Róm 8:10)* Ezért mivel a Lélek, a víz és a vér egyek a bizonyságukban, azt jelenti, hogy a víznek az élet vizének kell lennie. A kereszten Krisztusból az Élete folyt az emberiségért. A teste Isten temploma volt, és szívében Isten trónolt, így az élet vize, amely az átszúrt oldalából áradt, ugyanaz az élet vize volt, amely Isten trónjából ered és trónjából ömlik, amelyből mindnyájan ihatunk és élhetünk. Szíve a kútfő *„a bűn és tisztátalanság ellen". (Zak 13:1)*

Isten Lelke az, Aki az élet vizét adja, vagy inkább az élet vizét kapjuk a Szentlélek befogadása által. Ezt Krisztusba vetett hit által tesszük meg, Akit a Szentlélek képvisel. A sátoros ünnep utolsó napján *„felálla* Jézus és *kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendők valának az őbenne hívők." (Jn 7:37-39).*

A szívbe fogadott Szentlélek Krisztus életét hozza nekünk, vagyis *„az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nékünk". (1Jn 1:2)* Aki örömmel fogadja

a Szentlelket, az élet vizét kapja, amely ugyanaz, mint Krisztus vére; megegyezik Krisztus vérével, amely megtisztít minden bűntől. Az izraeliták a pusztában ugyanezt kaphatták volna, ha hit által isznak. A Mózes révén megütött szikla által ugyanúgy, mint Pál apostol idején a galatabeliek előtt is *„Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha köztetek feszíttetett volna meg". (Gal 3:1)* Krisztus keresztjének lábánál álltak, ugyanolyan valósággal, mint a zsidók tömege Jeruzsálemtől a Golgotáig. Közülük sokan nem ismerték fel a meglátogatásuk napját, és meghaltak a pusztában csakúgy, mint a későbbi zsidók, akik nem tudták, hogy keresztre feszítették Krisztust, és bűneikben haltak meg Jeruzsálem pusztulásánál. *„Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek." (Jn 1:12)*

Mózes idejében az izraelitáknak semmi mentségük nem volt, amiért nem ismerték az Urat, mert Ő megismertette magát sok különleges csoda által. Egyetlen mentségük sem volt, mert nem ismerték fel Jézust, mint *„Isten* bárányát, *aki elveszi a világ bűneit",* mert minden napon bizonyítékát látták annak, hogy Ő volt az életük. A megütött szikla folyamatosan bizonyságot tett az üdvösség sziklájáról, amely bőségesen rájuk árasztotta az Életét az átszúrt oldalából.

Az Úr megváltottai az énekek közepette mennek majd Sion felé, de nem kell őket noszogatni az éneklésre. Ők énekelni fognak, mert boldogok, és csak az ének képes kifejezni örömüket. Örömmel fognak vizet meríteni az üdvösség forrásaiból (Ézsa 12:3). Ez az öröm az Úr öröme. Az égből származó kenyérrel táplálja őket, és örömei folyamából itatja őket. Más szavakkal, Ő saját magát adja. De amikor az Úr saját magát adja, többet nem is adhat. *„Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?" (Róm 8:32)* Isten akkor adja saját Magát, amikor életét ajándékozza Krisztusban; ezt a gondolatot kapták az izraeliták, amikor az élet vizében részesültek, amely Krisztusból fakadt. Innen tudjuk, hogy mindaz, amit Krisztus evangéliuma tartalmaz az emberek számára, az izraeliták mind megkapták a pusztában.

Már láttuk azt, hogy az Ábrahámnak szóló ígéret az evangélium volt. Az eskü, amely megerősítette az ígéretet, nem más, mint az az eskü, amely erős bátorságot ad, amikor menedéket találunk Krisztusnál, az Isten szent helyén. Az eskü célja, hogy biztosítsa az izraelitákat Isten ingyen kegyelméről, és arról, hogy Krisztus életéből ihatnak, ha elhiszik, hogy a víz a Sziklából származik. Az eskünek az is célja volt, hogy biztosítsa őket, hogy Ábrahám áldása nekik szól, vagyis a bűnöknek bocsánata Isten igazsága által Krisztusban. Erről a következő szavak tesznek bizonyságot: *„Megnyitotta a kősziklát és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. Mert megemlékezett az ő szentséges ígéretéről, amelyet tőn Ábrahámnak, az ő szolgájának." (Zsolt 105:41,42)*

Jézus Krisztus a *„Bárány, aki megöletett, e világ alapítása óta." (Jel 13:8) „Aki*

eleve el volt rendelve, a világ megalapítása előtt." (1Pét 1:20) Krisztus keresztje nem valami ideiglenes, hanem jelen van mindenütt, ahol megmentésre váró bűnösök vannak, egészen a bűneset óta. Mindig jelen van, így a hívők Pál apostollal együtt mondhatják: *„Krisztussal együtt megfeszíttettem" (Gal 2:20).* Nem kell visszatekintenünk, hogy megláthassuk a keresztet, mint ahogy az elődeinknek sem kellett előre tekinteniük, hogy meglássák azt. Tárt és kinyújtott karral korszakokat ölel át az elveszített Édentől a helyreállított Édenig. Bárhol és bármikor az embereknek csak felfelé kellett tekinteniük, hogy láthassák a földről felemeltetett Krisztust, magához vonva őket meg nem szűnő szeretete által, rájuk árasztva az élet folyamát.

Valódi jelenlét

A nép zúgolódott a víz hiánya miatt ezt mondván: *„Vajon köztünk van-e az Úr vagy nincsen?" (2Móz 17:7)* Az Úr a legpraktikusabb módon válaszolt erre a kérdésre. A Hóreb szikláján állt, és vizet adott nekik, hogy éljenek. Ő valóságban volt ott jelen, személyesen. Ott volt az igazi jelenléte. Amiért nem láthatták, nem azt jelenti, hogy Ő nem volt ott. Mivel bizonyítékát adta, hogy nincs távol egyikőjüktől sem, ha hit által vágyakoznak Rá; megtalálhatták és elfogadhatták volna, és a valódi jelenléte ugyanolyan valós lett volna bennük, mint a víz, amit megittak.

A mannában, amit az izraeliták minden nap megettek, és a Sziklából fakadó vízben az úrvacsora szent jegyeinek párhuzamát találjuk meg. A kenyér és a víz nem Krisztus volt, mint ahogy a kenyeret és a bort semmilyen módon nem lehet megváltoztatni Krisztus valódi testévé és vérévé. Nem használna semmit sem, mert ha meg is lehetne változtatni, *„a test semmit sem használ".* A szent jegyek Jézus valódi jelenlétére mutatnak azok számára, akik lelki szemeikkel láthatják az Úr testét. A szent jegyek mutatják, hogy Krisztus hit által a szívben lakik ugyanolyan valósággal, mint ahogy a test befogadja a szimbólumokat. Krisztus ugyanolyan valósággal van jelen, mint ahogy azok a szimbólumok megemésztődnek, és hússá válnak; ugyanúgy Krisztus, az Ige, testté válik mindazokban, akik hit által elfogadják Őt. Krisztus a Szentlélek ereje által formálódik bensőnkben.

Isten nem egy mítosz. A Szentlélek nem egy mítosz. Jelenléte ugyanolyan valós, mint Ő maga. Amikor Krisztus azt mondja, hogy „Íme *az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem" (Jel 3:20)*, akkor Ő egy valódi helyzetre utal. Amikor pedig azt mondja, hogy *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk" (Jn 14:23), akkor* nem egy képzelettel akar minket megtéveszteni. Ő ma is testben jön el, olyan valóságosan, mint ahogy eljött Júdeába. Azért mutatta meg Magát akkor, hogy az emberek megbizonyosodjanak ennek a lehetőségnek valódiságáról. Ugyanúgy

most is testben jelenik meg – mindazoknak, akik befogadják Őt –, mint a régi időkben, amikor Izrael a pusztában volt, sőt még Ábrahám és Ábel napjaiban is. Belefáradnánk annak találgatásába, hogyan lehetséges ez, és meghalnánk lelki éhségben, miközben haboznánk *„érezni és látni, milyen jó az Úr”,* és tétováznánk teljes elégedettséget és örömet találni jelenlétében.

The Present Truth 1896. október 29.

27. fejezet

Intuitív tanítások

Isten úgy foglalkozik velünk, mint a gyermekekkel, intuitív leckék és szimbólumok által tanít bennünket. A látható dolgokon keresztül oktat olyan dolgokra, amiket halandó szemmel nem láthatunk. Így a sziklából folyó vízen keresztül, valamint Krisztus oldalából folyó víz és vér által megtanulhatjuk, milyen valódi az az élet, melyet Krisztus ad azoknak, akik hisznek Benne. A lelki dolgok nem képzeletbeliek, hanem valódiak. A nép tudhatta, hogy a testüket élénkítő víz közvetlen Krisztusból származik, és ezen keresztül felismerhették volna, hogy Ő valóban életet adhat nekik. Nem tudhatták, hogyan történik ez, de nem is lett volna szükséges. Elegendő lett volna, ha megismerik ezt a valóságot.

Ha hinnénk az Igében, tudnánk, hogy ugyanolyan közvetlenül iszunk Krisztusból, mint az izraeliták ittak a pusztában. Ő teremtette az eget és a földet, a tengert és a vizeknek forrásait. *„minden Ő benne áll fenn" (Kol 1:17).* A földből jövő víz, amit megiszunk, ugyanolyan valóságosan Belőle származik, mint az, ami a Hóreb sziklájából fakadt. *„tárházakba rakja a mélység vizét" (Zsolt 33:7).*

Az emberek a föld vízéről úgy beszélnek, *„mint a természet termékéről"*, szinte azt gondolják, hogy önmagában létezik. Az esőt és az áramló folyókat „természetes következményeknek" mondják. Ezeket a kifejezéseket használják, hogy ne kelljen dicsőséget adni Istennek. Ha egy tiszta vizű patak partján ülünk, amely a hegyekből fakadva követi medrét, láthatjuk, hogy állandó változásban van, és mégis ugyanaz. Áramlása megállíthatatlan. Miért nem fogy el a tárháza? Van a föld belsejében egy végtelen kapacitású tározó, amely miatt a folyó „végtelenül áramlik" anélkül, hogy kapacitása csökkenne? Nincs valami csodálatos ebben az állandó áramlásban? „Ó nem – mondaná a mindentudó ember – nagyon egyszerű: A föld felszínén lévő víz elpárolog felhők formájában, ebből pedig eső hull a földre, amely állandóan táplálja a földben lévő víztartályokat." De ki csinálja az esőt? *„De az Úr valóságos Isten, élő Isten ő, örökkévaló Király… Szavára vizek zúgása támad az égben, és felhők emelkednek föl a föld széleiről." (Jer 10:10-13)* Ő „az élő Isten", és a „természet" jelenségei meg nem szűnő aktivitásának megnyilvánulásai.

Kétségtelen, hogy a pusztában lévő izraeliták nem sokáig tekintették csodának a sziklából fakadó folyamot. Kétségtelen, hogy sokan közülük soha, még kezdetben sem úgy gondoltak rá, csupán azt látták, hogy biztosítva van a vízszükségletük. Évről évre szüntelenül folyt, hogy végül már megszokott dolog lett számukra, és így a csoda kezdett feledésbe merülni, míg teljesen elveszett. Gyerekek születtek, akiknek úgy tűnt, mintha ez a víz mindig is létezett volna. Számukra úgy látszott, hogy ennek pusztán a természet az oka, ahogy azokra a forrásokra gondolunk, amelyeket ma láthatunk a földből feltörni a felszínre. Ily módon a nagy Eredet feledésbe merült ugyanúgy, mint most.

Biztosak lehetünk abban, hogy azok, akik mindent a természetnek tulajdonítanak, akik nem ismerik el és nem dicsőítik Istent, mint a földi javak közvetlen forrását, ugyanezt fogják tenni a mennyben is, ha befogadnák őket. Számukra az élet folyója, amely az örökkévalóságban Isten trónjából ered, csak a „természet jelenségei" közé tartozna. Nem látták, mikor kezdett folyni az a folyó, ezért úgy tekintenének rá, mint amely csak természetes, hogy létezik, és nem dicsőítenék érte Istent. Az az ember, aki nem ismeri fel és nem érti meg Isten munkáit ezen a világon, ugyanúgy nem figyelne arra az eljövendő világban sem. Az Istent magasztaló dicséretek, melyek az örökkévalóságon át a megváltottak ajkain fognak zengeni, csak annak az éneknek a teljessége lesz, amelynek első akkordjait már a földön énekelték.

Elismerni Istent

„Ismerd őt minden utadban; akkor ő igazgatja a te utaidat." (Péld 3:6) Amikor Isten igazgatja az ember útjait, akkor azok tökéletesek ugyanúgy, mint az Isten útja. *„Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, amelyet válasszon."* Az ember, aki látja és felismeri Istent minden munkájában, és aki mindenért köszönetet mond, az igaz életet fog élni.

Vegyük a víz ajándékát, amit mindig használunk! Mi lenne az eredmény, ha amikor vízre van szükségünk, mindig Istenre, mint a víz adományozójára gondolnánk, ha amikor látjuk vagy használjuk a vizet, mindig Krisztusra gondolnánk, mint az élet vizének adományozója, és akkor eszünkbe jutna, hogy a vízzel együtt az Ő életét kapjuk? Egyszerűen az életünk az Ő állandó ellenőrzése alá kerülne. Elismerve, hogy életünk Tőle származik, megértenénk, hogy csak Neki van joga rendet tenni bennünk; és engednénk, hogy élje saját Életét mibennünk. Ily módon igazságból innánk. Akkor számunkra hűség sarjadna a földből, és igazság tekintene alá az égből. (Zsolt 85:12) Még a felhő is „igazságot hullatna" (Ézsa 45:8).

Ha minden utjainkban ilyen módon ismerjük el Istent, az megvéd bennünket az önző büszkeségtől, és a saját „veleszületett képességeinkben" való dicsekedő

magabízástól. Állandóan szemünk előtt kellene tartanunk a következő szavakat: *„Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál volna? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?" (1Kor 4:7)* Ez megőriz az egyenes úton, mert ígéret szól arról, hogy *„Igazságban vezeti az alázatosokat, és az ő útjára tanítja az alázatosokat." (Zsolt 25:9).* Korlátolt bölcsességünk helyett – amely nem is bölcsesség – Isten bölcsességével kellene rendelkeznünk, hogy irányítson bennünket.

Ugyanezt az igazságot tanulhatjuk meg, ha megnézzük az ellenkező oldalt. Az emberek pogányokká válnak egyszerűen azáltal, hogy nem ismerik el Istent, ahogy Magát kinyilatkoztatja az Általa teremtett dolgokban. Nincs mentség a sűrű sötétségre, melyben elsüllyednek, mert *„bár Istent megismerték, mégsem dicsőítették Istenként, és hálát sem adtak neki, hanem gondolkozásuk hiábavalóvá lett, és értetlen szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallva balgává lettek, és az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték mulandó emberek, madarak, négylábúak és csúszómászók képmásával…* És *mivel nem méltatták Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, ezért Isten méltatlan gondolkozásra adta őket, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek. Ezért megteltek mindenféle hamisággal." (Róm 1:21-23; 28,29).*

Ugyanez történt az izraelitákkal is, akiknek a legcsodálatosabb módon adatott meg, hogy lássanak Isten csodálatos cselekedeteiből néhányat, de ezekben nem ismerték el Istent. *„Borjút készítettek azokban a napokban, és áldozatot vittek a bálványnak, és gyönyörködtek kezük alkotásában." (Apcsel 7:41) „Fölcserélték dicsőségét az ökör képével, amely füvet eszik. Elfeledkeztek szabadító Istenükről, aki nagy dolgokat művelt Egyiptomban, csodákat Hám országában, félelmetes dolgokat a Vörös-tenger mellett." (Zsolt 106:20-22)*

Nem kellett volna ennek megtörténnie akkor, és most sem kellene megtörténnie. Isten vezette Izrael gyermekeit örökségének hegyére, lakóhelyére a szentélybe, amelyet az Ő keze alapított; és miközben utaztak, szerette volna, hogy részesüljenek annak a helynek örömeiben. Tehát adott nekik vizet közvetlenül Belőle, hogy megmutassa nekik, hogy hit által abban a pillanatban közelíthetik meg Trónját, és ihatnak a Belőle származó élet vizéből.

Ugyanezt a leckét kell megtanulnunk nekünk is. Isten nem akarja, hogy várjunk, amíg halhatatlanságba öltözünk, hogy részesüljünk a mennyország örömeiben. Krisztus vére által bátorságot nyerünk, hogy belépjünk a szentek szentjébe. Meghívást kaptunk, hogy bátran jöjjünk kegyelmi Trónja elé, hogy kegyelmet találjunk. Kegyelme az élet, és egy élő folyamba ömlik. Bizonyára, ha engedélyt kaptunk, hogy Isten trónja elé járuljunk, ahonnan az élet folyója ered, akkor semmi sem akadályozhat meg abban, hogy igyunk belőle, annál is inkább, mivel ingyen kapjuk. (Jel 22:17*)*

„Boldogok, akik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen." (Zsolt 84:5). Ha a látott dolgokon keresztül megismerjük a láthatatlan dolgokat; ha Istenre tekintünk és elismerjük Őt minden munkájában és minden utunkban,

akkor valójában még ezen a földön Isten közvetlen jelenlétében fogunk lakni, és folyamatosan dicsérjük őt ugyanúgy, mint az angyalok is teszik a mennyben.

„Plánták ők az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornácaiban virágzanak. Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek; Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne." (Zsolt 92:14-16)
„Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvizéből. Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot." (Zsolt 36:8-10)

Az Éden itt lent

Figyeljük meg a *„Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban"* kifejezést! A héber „dúslakodnak" kifejezés lefordítva: „Éden". Éden azt jelenti, hogy öröm, dúslakodás. Az Édenkert az öröm kertje. Így a szöveg valójában azt mondja, hogy azok, akik a Mindenható árnyékában vannak, dúslakodni fognak házának bőségével, és inni fognak Éden folyójából, amely Isten életének folyója. Ez már most a hívők örökségének része épp most; és ugyanolyan valóságos, mint az a víz, melyet az izraeliták a sziklából ittak; vagy az a tény, hogy nap mint nap az Ő kezéből származó bőségéből élünk. Már most hit által lelkünk felfrissülhet, ha az élet vizéből iszunk, és eszünk a „rejtett mannából". Ehetjük és ihatjuk az igazságot azáltal, hogy esszük az Ember Fiának testét és isszuk az Ő vérét.

Az élő víz folyója

De Isten megáldja az embereket, hogy ők is áldás legyenek mások számára. Isten azt mondta Ábrahámnak: *„és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz".* Ábrahám magvának is ilyennek kell lennie. Ezért Krisztus szavai beteljesedhetnek számunkra ma és minden nap, ha elhisszük:

„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendők valának az őbenne hívők." (Jn 7:37-39).

Mint ahogy Krisztus Isten temploma volt, és az Ő szíve Isten trónja volt, így mi is Isten templomai vagyunk, hogy bennünk lakhasson. De Istent nem lehet börtönben tartani. A Szentlelket nem lehet a szívben hermetikusan elzárni. Ha ott van, akkor dicsősége ragyogni fog. Ha az élet vize a lélekben van, akkor másokhoz is folyni fog. Ahogy Isten Krisztusban volt és megbékéltette a világot saját Magával, Ő az igazi híveiben lakik, és beléjük plántálja a megbékélés igéjét, képviselőivé téve őket, hogy Krisztus helyett buzdítsa az embereket, hogy béküljenek meg

Vele. Örökbefogadott gyermekeinek az a gyönyörű kiváltság adatik, hogy részt vegyenek egyszülött Fiának munkájában. Hozzá hasonlóan ők a Szentlélek szolgái lesznek; nemcsak a Szentlélek által küldött munkások, hanem olyan szolgák, akik a Szentlélek ügynökei.

Így miközben Isten lakóhelyévé válunk, hogy újból Krisztus jellemét reprodukáljuk a világ előtt, és miközben élővíznek folyamai fakadnak belőlünk élénkítve a gyengéket és a fáradtakat, a menny nyilatkozik meg a földön.

Isten szándékában állt, hogy ezt a leckét tanulják meg az izraeliták a Meriba folyónál, és ugyanezt a leckét próbálja türelmesen tanítani nekünk is, annak ellenére, hogy mi is ugyanúgy, mint az izraeliták, zúgolódunk és lázadunk. Nem akarjátok most megtanulni? *„Boldog nép az, amelynek Istene az Úr.”*

The Present Truth, 1896. november 5.

28. fejezet

A törvény bejövetele - első rész

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik: Hogy miképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által." (Róm 5:20-21)

A Sínai-hegyen kiadott törvény célja az volt, hogy a *„bűn megnövekedjen"*. Ez nem azt jelenti, hogy több legyen a bűn; mert figyelmeztetve vagyunk: ne maradjunk meg a bűnben, hogy megsokasodjon a kegyelem. Nyilvánvaló tehát, hogy az igazságos Isten nem szándékosan engedte meg a bűn sokasodását, hogy lehetősége legyen megnövelni kegyelmét. A törvény nem bűn, de a saját igazsága által, a hatása által, nyilvánvalóvá teszi a bűnt, *„hogy így a bűn a parancsolat által igen nagy vétekké legyen" (Róm 7:13).* Következésképpen a Sínai törvény kiadásának az volt a célja, hogy a bűn - amely már létezett - megmutatkozzék a maga valóságában és kiterjedésében, hogy az emberek Isten túláradó kegyelmét a valódi értékében becsüljék meg.

A törvény eljövetele miatt a bűn megsokasodott. De a bűn, amely a törvény miatt sokasodott meg, már létezett. *„Mert a törvény előtt is volt bűn a világon." (Róm 5:13).* Következésképpen a törvény ugyanúgy a világban volt a Sínai-hegyen történt kihirdetése előtt, mint kihirdetése után, mert *„a bűnt nem lehet felróni, ha nincs törvény".* Isten azt mondta Izsáknak: *„hallgatott Ábrahám a szavamra: megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet" (1Móz 26:5).* Ábrahám áldása a bűnöknek bocsánata volt, és *„a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is beszámíttassék az igazság" (Róm 4:11).* Mielőtt az izraeliták a Sínai-hegyhez értek volna, és a manna először hullott, Isten megpróbálta őket, hogy megtudja, *„akarnak-e az én törvényem szerint járni, vagy nem?" (2Móz 16:4).*

Nyilvánvaló tehát, hogy a Sínai törvény adása semmi változást sem hozott az emberek és az Isten közti kapcsolatban. Semmi új nem került bevezetésre. Pontosan ugyanaz a törvény létezett Sínai előtt, ugyanazzal a rendeltetéssel, ne-

vezetesen, hogy rámutasson az emberek bűneire. Minden igazság, amit a törvény megkövetel, minden igazság, amivel minden ember rendelkezhet, az emberek hit által szerezték meg.
Kiváló példa erre Énokh és Ábrahám. Ezért a Sínai törvény adásának oka az volt, hogy az emberek sokkal élénkebben érezzék annak lenyűgöző fontosságát és a bűn borzalmas természetét, amit a törvény megtilt, valamint hogy rávezesse őket, ne saját magukban bízzanak, hanem Istenben.

Isten ezt a hatást vette számításba a törvény kiadásakor. Az ember soha sem tapasztalt ilyen fenséges és lenyűgöző erejű eseményt. Semmi ehhez hasonlót nem láttak addig. Csak Krisztus második eljövetele fogja felülmúlni a Sínai eseményeket, hogy *„bosszút álljon azokon, akik nem ismerik Istent, és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának”* és *„megdicsőüljön szentjeiben, és csodálják mindazok, akik hittek” (2Thess 1:8-10).*

Párhuzamok

A törvény adásakor *„Az egész Sinai hegy füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben.” (2Móz 19:18).* A második eljövetelkor *„maga az Úr leszáll a mennyből”, „tűznek lángjában” (1Thessz 4:16; 2Thessz 1:8).*

Amikor Isten eljött a Sínai-hegyre, jobbján volt a *„tüzes törvény”*, és *„tízezer szent között jelent meg” (5Móz 33:1,2).* Isten angyalai – a menny seregei – mind ott voltak a törvényadáskor. De jóval azelőtt Énokh, a hetedik pátriárka Ádám óta, prófétált Krisztus második eljöveteléről, mondván: *„Íme, eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson” (Júd 1:14,15).* Amikor Krisztus eljön dicsőségben, jönnek vele *„mind a szent angyalok”. (Mt 25:31)*

Isten alászállt a Sínai-hegyre, hogy hirdesse népének az Ő szent törvényét. Úgy jött el, hogy jobbján a *„tüzes törvény”* volt. A Sínai-hegynél a törvény Isten szóban létező igazságának leírása volt. De amikor másodszor jön el, *„az egek jelentik ki igazságát, mert Isten a* bíró.” (Zsolt 50:6).

A Sínai-hegyen az angyalok hirdették Isten jelenlétét, és Ő Királyi minőségben volt jelen, ezért *„a kürt szava mindinkább erősödik vala;” (2Móz 19:19).* Hasonlóképpen *„Isten harsonája”* kíséri majd Krisztus második eljövetelét. *„trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk”,* mert *„elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől” (1Kor 15:52; Mt 24:31).*

Amikor a Sínai-hegyen a trombita egyre hangosabban szólt, *„Mózes beszél vala és Isten felel vala neki hangosan.” (2Móz 19:19).* Majd Isten hangos szóval jelentette ki a tízparancsolatot, *„nagy fennszóval a tűz, a felhő és a homályosság közepéből,… és nem adott hozzá semmit” (5Móz 5:22).* Ugyanilyen módon *„Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat, emésztő tűz van előtte, és erős forgószél körülötte. Hívja az egeket odafenn és*

a földet, hogy megítélje népét" (Zsolt 50:3,4). „Mert maga az Úr fog leszállni a mennyből riadóval, főangyal szózatával és Isten harsonájával." (1Thess 4:16)

De az Úr eljövetele az ítéletre fenségesebb lesz, mint amikor eljött, hogy kihirdesse törvényét; mert akkor egyetlen ember sem látta Őt. *„És szóla az Úr néktek a tűz közepéből. A szavak hangját ti is halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala." (5Móz 4:12)* De amikor másodszor eljön, akkor *„minden szem meglátja őt, még akik őt által szegezték is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége." (Jel 1:7).*

Végül az Úr hangjának hatásáról. Amikor Isten a Sínai-hegyen kihirdette törvényét, akkor *„az egész hegy nagyon reng vala" (2Móz 19:18). „A föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izrael Istene előtt." (Zsolt 68:9) „megrázkódott és megindult a föld" (Zsolt 77:19).* De második eljövetelekor hangjának hatása még nagyobb lesz. A Sínai-hegyről *„szava megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is" (Zsid 12:26). „az egek ropogva elmúlnak" (2Pét 3:10),* mert *„az egeknek erősségei megrendülnek" (Mt 24:29).*

Szép hasonlóságot láthatunk aközött, amikor az Úr eljött a Sínai-hegyre, hogy törvényét kihirdesse, és második eljövetele között, amikor ítélet végett jön, a világ végén. Ahogy haladunk a tanulmányban, látni fogjuk, hogy a hasonlóság semmiképpen sem véletlen.

A halált hozó szolgálat

„A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény." (1Kor 15:56)

A törvény azzal a céllal adatott, hogy az emberek bűnei a legszembetűnőbb módon kerüljenek felszínre. A szunnyadó bűn, amely csak homályosan látszik abban a Fényben, amely minden embert megvilágít, a bűn, melynek erejét nem is sejtjük, mert soha nem kezdtünk élet-halál harcot vele, életre és aktivitásra kel, amikor bejön a törvény. *„törvény nélkül halott a bűn" (Róm 7:8).* A törvény rámutat a bűn igazi természetére és nagyságára, és erejével fegyverzi fel - a halál hatalmával. *„A bűn ismerete a törvény által van." (Róm 3:20)* A törvény egyetlen feladata, hogy rámutasson a bűnre és utálatos erejére. De a halál bűn által van. *„Annak okáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek." (Róm 5:12).* Amerre tart a bűn, arra megy a halál is. A bűn nemcsak vonja maga után a halált, hanem magában hordozza. A bűn és a halál elválaszthatatlanok; mindegyik a másiknak része. Lehetetlen csak annyira nyitni az ajtót, hogy a bűn beléphessen rajta, a halált pedig kizárjuk. Bármennyire is kicsi a rés, ha elegendő, hogy a bűn bejusson, a halál is bejut rajta.

Mivel a bűn már Sínai előtt létezett, a törvény bejövetele átkot jelentett, mert meg van írva: *„Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje." (Gal 3:10).* Az átok a halál volt, mert az az átok volt, amit Krisztus viselt értünk. Ezért nyilvánvaló, hogy a Sínai törvényadás halált hozó szolgálat volt. „A törvény haragot nemz." Minden akkori körülmény ezt hirdette.

A mennydörgés és a villámlás, az emésztő tűz, a füstölgő hegy és a földrengés, mind a halált hirdették. Maga a Sínai-hegy a megsértett Isteni törvény szimbóluma volt, halált jelentett mindazok számára, akik megérintették. Nem volt szükség a hegy körül sorompóra, mely távol tartotta volna az embereket, amikor hallották Isten fenséges hangját, hirdetve törvényét, mert amikor látták és hallották, *„megrémültek, és hátrább álltak",* és azt mondták: *„Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk" (2Móz 20:18,19).*

„Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa." (Róm 7:11) Mert *„a halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény".* Lehetetlen volt életet adó törvényt kiadni. De nem is volt szükséges; ezt akkor fogjuk látni világosabban, amikor az Izráelnek tett korábbi kijelentések fényében mélyebben fogjuk megvizsgálni az okot.

Miért lett kiadva a törvény?

Akarta-e Isten csúfolni népét, amikor olyan törvényt adott, amely csak halált hozhat? Távol legyen tőlünk ez a gondolat! Igen, *„Ő szerette népét",* és soha nem szerette őket jobban, mint amikor hozzájuk jött, és *„jobbja felől tüzes törvény vala számukra" (5Móz 33:2).*

Ne felejtsük el, hogy bár *„a törvény bejött, hogy a bűn megnövekedjék",* mégis *„ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik" (Róm 5:20).* Mivel a törvény az, ami megsokasítja a bűnt, hol lehetne világosabban definiálni utálatos voltát, mint a Sínai-hegynél? De mivel *„ahol a bűn megnövekedik, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik",* ezért nyilvánvaló, hogy a Sínai-hegynél láthatjuk legtisztábban Isten kegyelmének hirdetését. Nem számít, hogy mennyire sokasodik meg a bűn, a kegyelem annál is nagyobb lesz. És mi van, ha *„az egész Sinai hegy füstölgött vala"* az ég közepén? Még mindig megvan a biztosíték, miszerint *„nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te hűséges voltod!" (Zsolt 108:5). „Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt." (Zsolt 103:11)*

Jézus a Vigasztaló. *„ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus" (1Jn 2:1).* Ezért, miközben tanítványai fájdalommal teltek meg arra a hírre, hogy Mesterük eltávozik tőlük, Jézus azt mondta: *„Én kérni fogom az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét"*

(Jn 14:16,17). Amíg Jézus a földön tartózkodott, Ő a Szentlélek megtestesülése volt; de nem akarta, hogy munkája korlátozott legyen, ezért azt mondta: *„Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében." (Jn 16:7,8).* Figyeljük meg, hogy a Vigasztaló első feladata, hogy meggyőzzön a bűnről. A Szentlélek kardja az Isten Igéje, amely *„elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait" (Zsid 4:12).* Mégis, még akkor is, amikor a legmélyebb és legélesebb meggyőzést küldi, a Szentlélek a Vigasztaló. Nem kevésbé Vigasztaló, amikor a bűnre mutat, mint amikor Isten igazságát fedi fel a bűn eltávolítása érdekében. Vigasztalás van abban a meggyőzésben, melyet Isten küld. A sebész, aki csontig vág, hogy eltávolítsa az elmérgesedett, halált hozó húsdarabot, csak azért teszi, hogy utána sikerrel tehesse rá a gyógyító olajat.

Izrael gyermekeinek nagy bűne a hitetlenség volt – önmagukban bíztak Isten helyett. Ez a bűn benne van az egész emberiségben. Szükség van valamire, ami szétrombolja a hiábavaló önbizalmat, hogy bejöhessen a hit. A törvény úgy jött be, olyan módon lett kigondolva, hogy halálos csapást mérjen a hiábavaló önbizalomra, és hangsúlyozza, hogy az igazságot csak hit által lehet elnyerni, nem pedig az ember cselekedetein keresztül. Éppen a törvényadásban van bemutatva, hogy az ember csak Istentől függ az igazság és az üdvösség tekintetében, mivel az emberek nem is érhettek a hegyhez, amelyen a törvény hangzott el anélkül, hogy meg ne haltak volna. Akkor hogy lehet azt feltételezni, hogy Isten azt akarta megértetni az emberekkel, hogy az igazság megszerezhető a törvény megtartása által? A Sínai-hegynél a megfeszített Krisztus olyan hangok közepette hirdettetett, melyek megérintették a nép minden egyes tagját úgy, mint ahogy megrázta az egész földet.

The Present Truth 1896. november 12.

29. fejezet

A törvény bejövetele - második rész

Miután már tanulmányoztuk Izrael történelmét, nincs semmi más, ami pontosabban és egyszerűbben magyarázhatná a Sínai törvényadás célját, mint a Galata levél harmadik fejezete, amelyet most röviden át fogunk tanulmányozni. Ugyanolyan egyszerű, mint egy gyermek mesekönyve, mégis ugyanolyan mély és átfogó, mint az Isten szeretete.

Az első fejezet hatodik és hetedik verse leírja, hogy a galatabeli testvérek egy hamis tanítástól - hamis evangéliumtól megigézve elkezdtek távolodni a hittől. Ezért Pál apostol hevesen felkiáltott: *„De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok. Amint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen." (Gal 1:8,9)*

Pál apostol idejében a Szentírás egyetlen írott része az a könyv volt, amelyet általában Ószövetségnek hívunk. Amikor az apostol prédikált, kinyitotta ezeket a szent iratokat, amik alapján gondolkodott, és érdeklődő hallgatói ugyanazokban a szent írásokban kutattak, hogy meglássák igazak-e, amit hallottak. (Apcsel 17:3,11) Amikor eretnekséggel és lázadással vádolták, az apostol ünnepélyesen jelentette ki, hogy egész szolgálata alatt nem beszélt egyebet, csak *„amiről a próféták és Mózes is megmondták, hogy be fog teljesedni" (Apcsel 26:22).* Amikor ismét olvassuk az apostol anatémáját azok ellen, akik merészeltek más evangéliumot hirdetni, mint amit ő hirdetett, akkor tudjuk azt, hogy ha valaki mást prédikál, mint ami az Ószövetségben található, magára vonja Isten átkát. Ez egy nyomós ok, hogy hűségesen tanulmányozzuk Mózest és a prófétákat.

Tudva tehát, hogy Pál apostol mindig és mindenütt semmi másról nem prédikált, *„csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről",* nem csodálkozunk, amikor felkiáltott: *„Óh balgatag galáciabeliek, kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszíttetett volna meg?" (Gal 3:1).* Mózes és a próféták írásai alapján az apostol megláttatta velük Krisztust, de nem úgy, mint akit keresztre feszítenek majd, és nemcsak úgy, mint akit néhány évvel azelőtt keresztre feszítettek, hanem

mint aki egyértelműen és látható módon közöttük feszíttetett meg. Csak azokat a régi írásokat felhasználva az apostolnak sikerült felébreszteni bennük a lelkesedést és a hitet.

Megtérésük teljes volt, mert kaptak Szentlelket, és üldözést szenvedtek Krisztusért. Ezért az apostol azt kérdezte: *„a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából?" (Gal 3:2).*
Ők hallották a törvény szavait, és hitben el is fogadták azt, így a Lélek munkálta bennük a törvény igazságát. *„Isten azt a dolgot kéri tőletek, hogy higgyetek abban, akit ő küldött." (Jn 6:29)* Az apostol nem értéktelenítette a törvényt, hanem csak megfedte a megváltozott viszonyukat a törvénnyel szemben. Amikor hitben hallották, megkapták a Szentlelket és örültek neki; de amikor a törvény betöltéséhez emberi erőben kezdtek bízni, megszűntek hallgatni az igazságra.

Az apostol újra felteszi a kérdést: *„Tehát az, aki a Lelket adja nektek, és hatalmas erőkkel munkálkodik közöttetek, a törvény cselekedeteiből teszi vagy a hit hallása által?" (Gal 3:5).* Egy ilyen kérdésre a válasz természetesen az, hogy a hit hallásából, mert *„Úgy, amint Ábrahám is hitt Istennek, aki ezt igazságul számította be neki." (Gal 3:6).* Ők, akárcsak Ábrahám, hit által igazultak meg – lettek igazak – nem cselekedetek által.

Mielőtt tovább haladnánk, tartsunk szem előtt néhány definíciót! *„A bűn a törvénytelenség." (1Jn 3:4)* és *„Minden igazságtalanság bűn." (1Jn 5:17).* Következésképpen ez azt jelenti, hogy az igazság hiánya a törvény megsértése, és minden igazság a törvény iránti engedelmesség. Így amikor olvassuk, hogy Ábrahám hitt Istennek, és ez igazságul számíttatott neki, biztosak lehetünk abban, hogy az ő hite a törvény iránti engedelmességnek lett beszámítva.

A hit igazságként való beszámítása nem egy üres formaság volt Ábrahám számára, és számunkra sem az. Jusson eszünkbe, hogy ezt a beszámítást Isten teszi meg, aki nem hazudhat. Ő olyan dolgokat hív elő a nem létezőből, mint meglévők, azzal a hatalommal, amely előhívja a halottakat az életre. Ábrahámnak valóban volt ilyen igazsága. A hit munkálkodik. *„Isten azt a dolgot kéri tőletek, hogy higgyetek abban, akit ő küldött." „Mert szívvel hiszünk az igazságra." (Róm 10:10)*

Ebből a kis kitérőből megérthetjük, hogy ebben a fejezetben nincs alábecsülve a törvény, hanem hogy az igazság – amely a hit gyümölcse – mindig Isten törvénye iránti engedelmességet jelent.

Ábrahám mindazoknak atyja, akik hisznek. *„Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette* Ábrahámnak*, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek." (Gal 3:7,8) Az* Ábrahámnak hirdetett evangélium ugyanaz az evangélium *„minden ember számára",* és *„hirdettetik az egész világon, bizonyságul minden népnek."* Hirdettetik majd *„minden népnek",* és mindenki, aki hisz és megkeresztelkedik, megmenekül. De az evangéliumban *„az Isten igazsága nyilvánul meg*

abban hitből hitbe". Az evangélium hirdetésének célja *„a hitben való engedelmesség".* Az engedelmesség magával hozza az áldást, mert meg van írva: *„Eszerint a hitből valók áldatnak meg a hívő* Ábrahámmal*." (Gal 3:9).*

A törvény átka

„Mert a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: Átkozott mindenki, aki nem marad meg mindazokban, amik meg vannak írva a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje." (Gal 3:10).

Ennek a versnek, vagy pontosabban a vers első részének figyelmetlen olvasása annak az elfogadására késztetett némelyeket, hogy maga a törvény és annak betartása átok. A vers utolsó részének gondos olvasása azonban azt mutatja, hogy az ilyen gondolat nagyon hibás, mert meg van írva: „Átkozott mindenki, aki nem marad meg mindazokban, amik meg vannak írva a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje." Az átok nem az engedelmességért van, hanem az engedetlenségért. Nem az van megátkozva, aki megmarad mindazokban, amik megírattak a törvény könyvében, hanem az, aki nem marad meg benne. Nem csak egy részét kell megtartani, hanem az egészet; nem csak egy ideig, hanem folyamatosan. Aki nem ezt teszi, meg van átkozva; következésképpen, aki megteszi azt, ami a törvénykönyvében van megírva, áldást nyer.

A Galata levél harmadik fejezetének 9. és 10. versében az áldás és az átok között ugyanazt a kontrasztot látjuk, mint az 5Móz 11:26-28 versekben: *„Lásd, áldást és átkot adok ma elétek! Áldást, ha engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek parancsolatainak, amelyeket ma parancsolok nektek, átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek parancsolatainak."* Egyrészt van egy felsorolás: a hit, az engedelmesség, az igazság, az áldás és az élet; a másik oldalon csokorba van szedve a hitetlenség, az engedetlenség, a bűn, az átok és a halál. Ezt a csoportosítást semmilyen módon nem befolyásolja az a korszak, amelyben valaki él.

„Az pedig, hogy a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem aki cselekszi azokat, élni fog általa." (Gal 3:11,12). „Aki cselekszi azokat, élni fog általa."; de egyetlen ember sem cselekedte; *„mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül".* Ezért egyetlen ember sem találhat életet a törvényben. A *„parancsolat",* amely az életre rendeltetett, *„halálomra lett." (Róm 7:10).* Ez az oka annak, hogy aki megpróbálja megtartani a törvényt saját cselekedetei által, átok alá kerül. Azok elé tenni a törvényt, akik nem hit által fogadják el, azok számára nem jelent mást, csak halált hozó szolgálatot. A törvény átka a halál, amellyel sújtja áthágóit.

De *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ" (Gal 3:13).* Itt találjuk annak a bizonyítékát,

hogy a halál a törvény átka, mivel Krisztus a halált szenvedte el a kereszten. *„A bűn zsoldja a halál”;* és Krisztus *„bűnné lett értünk” (2Kor 5:21). „Az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.” „az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ézsa 53:6,5).*
Krisztus nem a törvény iránti engedelmesség alól váltott meg minket, hanem a törvény megsértésétől, és a haláltól, amely a bűn által van. Áldozatának célja az volt, hogy *„a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk” (Róm 8:4).*

Az igazság, miszerint *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk”,* ugyanolyan valóságos volt Izrael napjaiban a Sínainál, mint napjainkban. Több mint 700 évvel azelőtt, hogy a keresztet felállították a Golgotán, Ézsaiás, akinek bűnét az Isten oltáráról vett szén megtisztította - tehát tudta, mit beszél - azt mondta: *„betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá”; „És ő megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg”.* Ez a szakasz azonos a Galata 3:13-mal.

Tehát Ézsaiás írásában külön hivatkozott Izrael gyermekeinek pusztai vándorlására: *„Minden szenvedésüket ő is megszenvedte, és arcának angyala szabadította meg őket, szeretetében és kegyelmében váltotta meg őket, fölvette és hordozta őket a régi idők minden napján.” (Ézsa 63:9).* Dávid, a zsoltáros mondta ezeket a lelket vidámító szavakat, amiket jóval Ézsaiás előtt írt: *„Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem álnokságaink szerint fizet nekünk.” „Amilyen távol van napkelet napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk vétkeinket.” (Zsolt 103:10,12).* Ez a nyelvezet egy megvalósult tényt ír le. Az üdvösség azokban a napokban ugyanolyan teljes volt, mint napjainkban.

Krisztus a *„megöletett bárány a világ megalapítása óta”;* és Ábel napjaitól kezdve egészen napjainkig Krisztus megváltotta a törvény átkától mindazokat, akik hisznek Őbenne. Ábrahám megkapta az igazság áldását; és *„a hitből valók áldatnak meg a hívő* Ábrahámmal *együtt”.*

Ez a tény még jobban ki van emelve a kijelentés által, mely szerint Krisztus átokká lett értünk. *„Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által.” (Gal 3:14).* Minden áldás, amely Krisztus keresztjéből származik, Ábrahámé és mindazoké, akik hit által az ő gyermekei – függetlenül attól, hogy milyen nemzetiségűek és milyen nyelvet beszélnek. Csak Krisztus keresztjének minden áldása volt Ábrahámé. Nem csoda, hogy Ábrahám örült, amikor látta Krisztus napját. Krisztus kereszthalála elhozza nekünk Ábrahám áldását. Semmi többet nem kérhetnénk vagy képzelhetnénk.

A módosítatlan szövetség

„Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített szövetségét senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretek pedig Ábrahámnak *adattak*

és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus. Ezt mondom pedig, hogy a szövetséget, melyet Isten előre megerősített Krisztusban, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény nem erőteleníthetí; ez hatástalanná tenné az ígéretet." (Gal 3:15-17 KJV)

Az első állítás nagyon egyszerű: senki sem semmisítheti meg, nem vehet el belőle, nem adhat hozzá egy emberi szövetséghez, amely jóvá lett hagyva.

A következtetés ugyanolyan egyszerű. Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, és esküvel erősítette meg. *„Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és náluk egy megerősítő eskü minden vitának véget vet. Ezért Isten is esküvéssel kezeskedett, mert még megygyőzőbben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy végzése változhatatlan. Azért, hogy két változhatatlan tény által, amelyekre nézve lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik hozzá menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet." (Zsid 6:16-18 KJV)*. Ezért azt a szövetséget, amit Isten esküje erősített meg Krisztusban saját létezésével garantálva teljesítését, soha nem lehet megváltoztatni. Egyetlen jótát vagy betűdarabot sem lehet eltávolítani vagy hozzáadni, amíg Isten él.

Figyeljük meg, hogy *„Az ígéretek pedig* Ábrahámnak *adattak és az ő magvának",* a mag pedig Krisztus. Ábrahámnak tett minden ígéret Krisztusban erősíttetett meg. Tartsuk észben, hogy *„az ígéretek"* nem csak egy ígéret. *„Mert Isten valamenynyi ígérete őbenne lett igenné, és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk." (2Kor 1:20)*

Ugyanakkor a mi reménységünk is

Figyeljük meg azt is, hogy az Ábrahámmal kötött és Isten esküje által Krisztusban megerősített szövetség az, amely reményt ad nekünk Krisztusban. Eskü által erősíttetett meg, hogy erős bátorságunk legyen a meneküléshez, és erősen kapaszkodjunk az előttünk álló reménységben. A szövetség lényege a hit általi megigazulás a keresztre feszített Jézusban úgy, mint mutatják Péter apostol szavai is: *„Ti vagytok a próféták fiai és annak a szövetségnek fiai, amelyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, amikor ezt mondta* Ábrahámnak*: A te magodban nyer áldást a föld minden nemzetsége. Isten elsősorban nektek támasztotta fel és küldte el Szolgáját, hogy megáldjon titeket azzal, hogy mindegyikőtöket elfordítja gonoszságától." (Apcsel 3:25,26).*

Krisztus keresztje és a megbocsátott bűnök áldása nemcsak a Sínai után létezett, hanem előtte, Ábrahám idejében is. Az üdvösség nem volt biztosabb azon a napon, amikor Jézus feltámadt a sírból, mint azon a napon, amikor Izsák saját áldozatára vitte a fát a Mória hegyén; mert Isten ígérete és esküje *„két változhatatlan tény". „az embernek megerősített szövetségét senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad".* Annál inkább, amikor Isten esküvel megerősített szövetségéről

van szó, amelyet saját életével garantál! Ez a szövetség magába foglalta az emberiség megváltását. Ezért a valóság az, hogy anélkül, hogy Isten beszélt volna Ábrahámnak a jövőről, az Isten Ábrahámnak tett ígéretét és esküjét követően egyetlen más dolgot sem lehetett hozzátenni a megváltási tervhez. Egyetlen kisebb vagy nagyobb kötelezettséget sem lehetett követelni, és a megváltás feltételein sem lehetett változtatni.

Ezért a Sínai törvény bejövetele nem hozhatott semmi újat az Ábrahámmal kötött és Krisztusban megerősített szövetségben, és semmilyen módon nem változtathatta meg az ígéretet. Az a szövetség, amit Isten erősített meg előbb Krisztusban, semmiképpen sem érvényteleníthető, vagy a 430 év után kiadott törvény sem hatástalaníthatja az ígéreteket.

A törvényt azonban meg kellett tartani, mert ha nincs megtartva, akkor biztos következménye a halál. Egyetlen jótát vagy betűtöredéket sem lehet eltávolítani a törvényből. „Átkozott az, aki nem tartja meg e törvény igéit, és aszerint nem cselekszik!" Tehát, mivel a Sínai törvény nem adott hozzá semmit az Ábrahámmal kötött szövetséghez, és mégis a törvényt tökéletesen meg kellett őrizni, azt jelenti, hogy a törvény benne volt az Ábrahámmal kötött szövetségben. Az igazság, amely szövetség által erősíttetett meg Ábrahámnak, - az igazság, amely hit által volt Ábrahámé - a Sínai-hegyen kiadott törvény igazsága volt. Ez még inkább nyilvánvalóbb azáltal, hogy Ábrahám a körülmetélés jelét kapta igazsága pecsétjéül, amely hit által volt az övé. A körülmetélés a törvény megtartásának a jele volt. (Róm 2:25-29)

Isten Ábrahámnak tett esküje - amely teljesen kiábrázolódik a tízparancsolatban - garantálta, hogy Isten belehelyezi igazságát minden hívőbe, és betakarja azzal. Mivel a szövetség Krisztusban erősíttetett meg, és magába foglalta a törvényt is, ez teljes bizonyossággal azt jelenti, hogy Isten elvárásai a napjainkban élő keresztényekkel szemben semmiképpen sem különbözik az Ábrahám idejében lévő elvárásoktól. A törvényadáskor egyetlen új elem se került bevezetésre.

„Akkor minek a törvény?" Ez egy jogos kérdés, amelyre válaszolni kell. Ha a törvény nem változtatta meg az Ábrahámmal kötött szövetséget, akkor mi volt az értelme? A válasz: *„a bűnök okáért adatott"* [1], a törvény megsértése miatt. (Gal 3:19) *„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék." (Róm 5:20)* A törvény nem

1 Egyesek egy érvet építettek az „adatott" szóra, feltételezve, hogy Isten valami újat adott hozzá a korábban megfogalmazott rendelkezéseihez. Az 5Móz 5:22 megmutatja, milyen értelemben van használva ez a szó. Miután Mózes megismételte a tízparancsolatot, azt mondta*: „Ez igéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy fennszóval, és nem adott hozzá többet".* Azaz elmondta, és elhallgatott. Ezt még világosabban látjuk Zsid 12:18,19 versekben: *„Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez. És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet, akik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó."*

volt *„az Isten ígéretei ellen” (Gal 3:21),* hanem teljes harmóniában vele; mert Isten minden ígérete igazság által van, és a törvény az igazság mértéke. Szükség volt, hogy a bűn megnövekedjék, hogy *„miképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által”.* A meggyőződés szükségszerűen megelőzi a megtérést.
Az örökséget csak az igazság útján lehet elérni, még akkor is, ha teljes egészében ígéret által van; mert az igazság a *„kegyelem ajándéka”.* De ahhoz, hogy az emberek értékeljék Isten ígéretét, érezniük kell azok szükségét. A törvény – mely olyan magasztos módon adatott – tudatni akarta velük, mennyire lehetetlen igazságot szerezniük saját erejükből, és ezáltal megértsék, hogy Isten vágyott megajándékozni őket ezzel.

Krisztus a Közbenjáró

Isten azáltal hangsúlyozta ezt a dolgot, hogy „egy *Közbenjáró kezébe”* adta. (KJV) Ki volt az a Közbenjáró? *„A közbenjáró pedig nem csak egyvalakié, Isten ellenben egy.” (Gal 3:20) „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1Tim 2:5).* Jézus Krisztus tehát az, aki a Sínai-hegynél adta a törvényt. Mint Közbenjáró, e minőségben adta, aki közbenjár Isten és emberek között. Így bár lehetetlen volt olyan törvényt adni, ami életet biztosít, mégis a törvény, mely halált jelentett a hitetlen bűnösök számára, a Közbenjáró kezében van, aki feláldozta saját életét, ami a törvény a maga élő tökéletességében. Jézusban a halál eltűnik, és helyébe lép az élet; Ő viseli a törvény átkát, hogy mi részesüljünk a törvény áldásában. Ez azt a tényt tárja elénk, hogy a Sínainál a Kálváriát találjuk.

The Present Truth 1896. november 19.

30. fejezet

A Sínai és a Kálvária

„Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, amelyet rendeltem ő általa a Hóreben, az egész Izraelnek rendelésekül és ítéletekül. Íme, elküldöm nektek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az ÚR nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy amikor eljövök, átokkal ne sújtsam a földet." */vagy szó szerint „teljesen megsemmisítsem"/ (Mal 4:4-6)*

Figyeljük meg, mennyire meghitten kapcsolódik Isten Lelke finom térítő munkája a Hóreben kijelentett törvényhez. Mert a Sínai tulajdonképpen Hóreb, ahogy ezt 5Móz 4:10-14-ben tanuljuk. Mózes az Úr szolgája azt mondta:

*„El ne felejtkezzé*l arról a napról, amelyen az Úr*, a te Istened előtt álltál a Hóreben, amikor azt mondta nekem az Úr: Gyűjtsd egybe nekem a népet, hogy hallja beszédeimet… Odajöttetek tehát, és megálltatok a hegy alatt. A hegy közepe pedig égig érő lánggal égett, bár sötétség, felhő és homály volt. És szólt nektek az Úr a tűz közepéből… Kijelentette nektek szövetségét, parancsot adván nektek a tíz ige teljesítésére, és fölírta azokat két kőt*ablára. Engem is utasított az Úr *abban az időben, hogy tanítsalak meg titeket a rendelkezésekre és végzésekre, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, amelyre átmentek, hogy birtokba vegyétek."*

Amikor az Úr mondja, hogy emlékezzünk a törvényre, amelyet Hórebnél vagy Sínainál jelentett ki, azért teszi, hogy megismerjük azt az erőt, amellyel a szülők szívét a gyermekekhez fordítja, hogy felkészülhessenek az Ő nagy és rettenetes napjára. *„Az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket." (Zsolt 19:8)*

A hasadt szikla

Amikor Isten kijelentette törvényét a Sínai-hegyen, az élet vizének folyója, amely a Hóreb megütött sziklájából fakadt, még mindig folyt. Ha folyása megszűnt volna, az izraeliták ugyanolyan rossz állapotba kerültek volna, mint korábban, mert ez volt az egyetlen vízellátásuk, az egyetlen életreménységük. A Hórebről hirdette Isten a törvényt, ugyanarról a Hórebről, amelyből a víz folyt, és amelyik

helyreállította életüket. A törvény ugyanabból a sziklából származott, amelyből már folyt a víz, *„és a szikla maga Krisztus volt" (1Kor 10:4).*

A Sínaira jogosan tekinthetünk úgy, mint a törvény szinonimája, de nem nagyobb szinonima, mint maga Krisztus. Nem több, mert nála van az élet. Jézus mondta: *„Kedvelem teljesíteni a te akaratodat;* én Istenem, *igen a te törvényed keblem közepette van." (Zsolt 40:9 KJV). Következésképpen a* törvény Krisztus élete volt, *„mert a szí*vből származnak az élet folyói" (*Péld 4:23).*

„Ő megsebesíttetett a mi bűneinkért" és *„az ő sebeivel gyógyulánk meg".* Amikor Krisztust megütötték és megsebesítették a Kálvárián, víz és vér folyt a szívéből, és az a folyó még mindig folyik értünk. De a törvény a szívében van, és miközben hit által iszunk az életadó folyóból, Isten törvényének igazságában iszunk. A törvény, mint egy folyó érkezik hozzánk, mint az élet folyója. *„A kegyelmet és az igazságot* Jézus Krisztus által *kapjuk." (Jn 1:17)* Amikor hiszünk benne, számunkra a törvény nemcsak a *„szavak zengése",* hanem az élet forrása.

Mindez a Sínainál történt. Krisztus a törvény adója, a Hóreben megütött szikla volt, amely tulajdonképpen a Sínai. A folyó élet volt azoknak, akik ittak belőle, és mindazok, akik hálával fogadták el, tudták, hogy az Úrtól származik – az egész föld Urától. Így biztosak lehettek az Isten irántuk érzett szeretetében, és abban, hogy Ő az életük volt, azaz az igazságuk. Így, bár nem közelíthették meg a hegyet anélkül, hogy meg ne haljanak, – mint egy bizonyíték arra, hogy a törvény Krisztuson kívül halált jelent – ihattak a belőle áradó folyóból, és így, Krisztus életében, a törvény igazságából ihattak.

A Sínainál elhangzott szavak, amelyek ugyanabból a sziklából származtak, ahonnan a népnek életadó vize is, megmutatták az igazság természetét, melyet Krisztus megosztott velük. Miközben Ő a *„tűznek törvénye volt"* („égő törvény" KJV) ugyanakkor az élet folyója is, amely gyengéden áramlott. Ézsaiás próféta tudta, hogy Krisztus volt a Sínainál megütött szikla, és hogy Ő volt akkor is az egyetlen Közbenjáró *„az ember Krisztus Jézus, Aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében".* Ennek a ténynek a maga idejében kellett megmutatkoznia, ezért tudta mondani: *„*És *ő megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért"* és *„az ő sebeivel gyógyulánk meg".*

A régi izraelitáknak hangsúlyozták azt a tanítást, hogy csak Jézus Krisztus keresztje által jön a törvény, mint élet az emberekhez. Számunkra ugyanez a tanítás a fordítottjával együtt, éspedig, hogy az igazság, amely a kereszten áldozott élet által jön hozzánk, kifejezetten az, amit a tízparancsolat megkövetel, és nem más. Olvassuk el!

Mit jelentett ki Isten?

1.) „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak

földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek neked idegen *isteneid én előttem.*

2.) Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak.

Ne imádd ezeket, és ne szolgáld őket, mert én, az Úr, a te Istened erős és féltékeny vagyok, és az atyák vétkét megtorlom gyermekeiken, és azok harmadik és negyedik nemzedékén [1], akik gyűlölnek engem! De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják. (Káldi)

3.) Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi.

4.) Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.

5.) Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te neked.

6.) Ne ölj.

7.) Ne paráználkodjál.

8.) Ne lopj.

9.) Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.

10.) Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé."

Ez a törvény hangzott el a Sínai-hegyen félelmetes körülmények között Annak ajkáról, akinek élete volt és van, és Akitől eredt a folyó abban a pillanatban - a saját feláldozott élete az emberekért. Sínainál volt a kereszt, a gyógyító életadó folyójával. Ezért a kereszt, mint történelmi esemény, nem hozhatott változást a törvényben. Az élet, amely Krisztustól származott, mind a Sínainál, mind a Golgotánál azt mutatta, hogy az evangéliumban felfedett igazság nem más, mint a tízparancsolat igazsága. Egyetlen jótát vagy szótöredéket sem lehetett eltávolítani

1 A héber szövegben egyetlen szó sem utal a fordítók által használt „nemzedék" kifejezésre. Nyilvánvaló azonban, hogy a kontextus ezt a szót igényli. Csak azért kell figyelnünk erre a szóra, hogy észrevegyük, hogy a következő versnek ugyanez a szerkezete, de a „nemzedék" szó nem jelenik meg, azonban ugyanúgy hozzátartozik, mint az előző vershez. Egyesek gyorsan feltételezték, hogy „ezeríziglen" csak az egyénekre vonatkozik, és tévesen következtették azt, hogy Isten büntetései hosszabb ideig tartanak, mint a kegyelme. Nem így van. Megvizsgálja a szülők törvénytelenségeit gyermekeikben a harmadik és negyedik generációig, akik gyűlölik Őt, ám kegyelmet mutat ezer generációnak, akik szeretik Őt, és megtartják parancsolatait. Haragja hamar elmúlik, miközben irgalma örökkévalóságig tart. Az angol fordításon kívül más fordítások egyértelműen mutatják ezt a dolgot.

belőle. A Sínainál tapasztalható félelmetes megnyilvánulás a Golgotán is jelen volt, a sötét felhőben, a földrengésben, és Isten Fiának hangos kiáltásában.
A Sínainál a megütött szikla és a folyó a Kálváriát jelképezte; a Kálvária volt ott; tehát a valóság az, hogy a Kálváriáról a tízparancsolat azonos szavakkal jelentetett ki, mint a Sínainál. A Kálvária nem kevesebb, mint a Sínai. Felfedi Isten törvényének fenséges és változhatatlan szentségét, amely annyira fenséges és változhatatlan, hogy még Isten Fiát sem kímélte meg, amikor *„bűnösök közé számláltatott”.* De bármennyire nagy lenne a törvény által inspirált félelem, annál nagyobb a kegyelemből származó remény; mert *„ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik”.*

Minden dolog mögött Isten kegyelmi szövetségének esküje áll, biztosítva a törvény igazságát és a tökéletes életet Krisztusban, ezért bár a törvény a halált jelenti ki, csak megmutatja, milyen nagy dolgokat ígért Isten, hogy megteszi azokért, akik hisznek. Ez arra tanít, hogy ne bízzunk abban, ami testi, hanem lélekben imádjuk Istent, és örvendezzünk Jézus Krisztusban. Így Isten megpróbálja népét, hogy megtanulja *„az ember nem csak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik” (5Móz 8:3).*

Ily módon látjuk, hogy a törvény nem ellentétes Isten ígéreteivel, akkor sem, ha nem adhat életet. Éppen ellenkezőleg, hangos mennydörgéssel támogatja az ígéreteket; mert ha tudjuk, hogy Isten esküje mindörökké változhatatlan, a hívő számára a törvény legnagyobb követelménye is, az ígéret teljesedését jelenti. Így hát, Jézustól lévén tanítva, tudhatjuk, hogy *„az ő parancsolata örök élet”.*

The Present Truth 1896. november 26.

31. fejezet

A Sínai-hegy és a Sion hegye

*„Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Isten*ünknek városában, az ő szentséges hegyén. Szépen emelkedik az egész föld öröme, a *Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa. Isten van az ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék." (Zsolt 48:2-4)*

Ezeket a szavakat Isten mennyországi lakhelyének dicséreteként énekelték, mert *„Az Úr az ő szent templomában van, az Úr trónja az egekben van." (Zsolt 11:4)*. Krisztusról, *„aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára ül" (Zsid 8:1),* Isten azt mondja: *„Én kentem fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen!" (Zsolt 2:6).*

Jézus Krisztus, a Sion felkent Királya, ugyanakkor nagy Főpap is, „örökké való pap*, Melkisédek rendje szerint".* Az Úr azt mondta: *„*Íme*, egy férfiú, a neve Csemete …* ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között" (*Zak 6:12,13).* Így, miközben az Atya trónján ül a mennyben, Ő *„amaz igazi sátornak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített" (Zsid 8:2).*

Erre a helyre - Sion hegyére, az Isten szentségének hegyére, és a rajta lévő szentélyhez, az Ő lakhelyéhez - vezette Izrael népét, miután kiszabadította Egyiptomból. Miután sikeresen átkeltek a Vörös-tengeren, Mózes ezeket az ihletett szavakat énekelte: *„Beviszed és megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítettél, szentségedbe Uram, melyet kezed épített." (2Móz 15:17).*

De nem jutottak oda, mert *„az elkezdett bizodalmat nem tartották meg mindvégig erősen".* Láthatjuk tehát, hogy *„hitetlenségük miatt nem mehettek be".* Isten mégsem hagyta el őket, mert *„ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja".* Ezért megparancsolta Mózesnek, hogy szedjen az emberektől aranyat, ezüstöt, drágaköveket, és más anyagokat, majd azt mondta: „És készítsenek nekem szent hajlékot, hogy ő közöttük lakozzam. Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom *neked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját." (2Móz 25:8,9).*

A sátor, amelyet a pusztában készítettek, „*nem az igazi sátor volt, amelyet Isten*

épített", hanem az emberek által készített sátor, és a berendezés tárgyai *„a mennyei dolgoknak ábrázolatai" voltak, nem pedig „maguk a mennyei dolgok" (Zsid 9:23).* Az igazinak csak az árnyéka volt. Az árnyékot majd később elemezzük. De a régi hívők tudták, ugyanúgy, mint később István is, hogy *„ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: A menny nekem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nekem? azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye?" (Apcsel 7:48,49).*
Fenséges templomának felszenteléséné Salamon azt mondta: *„Avagy lakozhatnék-e valósággal az Isten e földön az emberek között?* Ím *az egek és az egeknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem." (2Krón 6:18).*

Isten minden hűséges gyermeke megértette, hogy a földi szentély vagy a templom nem volt Isten tényleges lakhelye, hanem csupán egy illusztráció, egy szimbólum. Ugyanezt hitték a szentély berendezési tárgyairól is.

Amint Isten trónja az Ő szent mennyei templomában van, ugyanúgy a földi templom az Isten trónjának szimbóluma volt. Igaz, egy nagyon gyenge ábrázolás volt, amely ugyanolyan messze állt a valóságtól, mint ahogy az ember alkotásai messze állnak Isten alkotásaitól, mégis annak a szimbóluma volt. A trón szimbóluma Isten szövetségének ládája volt, amely a törvény tábláit tartalmazta. Néhány bibliavers be fogja bizonyítani ezt.

2Móz 25:10-22-ben találjuk a szövetségláda teljes leírását. Fából készült doboz volt, de színarannyal teljesen beborítva kívülről és belülről. Az Úr utasította Mózest, hogy helyezze ebbe a ládába a bizonyságokat, amelyet Ő ad neki. Mózes így tett, mert később, amikor elmondta Izráelnek a törvény adásának körülményeit, valamint a bálványimádásukat, amely az első táblák összetöréséhez vezetett, azt mondta:

„Abban az időben monda az Úr nekem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és jöjj fel hozzám a hegyre, és csinálj faládát. És felírom a táblákra azokat az igéket, amelyek az előbbi táblákon valának, amelyeket széttörtél; és tedd azokat a ládába. Csinálék azért ládát sittim-fából, és faragék két kőtáblát is, az előbbiekhez hasonlókat; és *felmenék a hegyre, és a két kőtábla kezemben vala. És felírá a táblákra az előbbi írás szerint a tíz igét, amelyeket szólott vala az Úr ti hozzátok a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és* átadá *az Úr azokat nekem. Akkor megfordulék és alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládába, amelyet csináltam vala, hogy ott legyenek, amiképpen az Úr parancsolta vala nekem." (5Móz 10:1-5).*

A szövetségláda tetejét a *„kegyelem trónjának"* nevezték. Vert tömény aranyból volt készítve, és a két szélén, ugyanahhoz az aranydarabhoz tartozva, két kinyújtott szárnyú kérub volt. *„Csinálj fedelet is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. Csinálj két kerubot is aranyból, vert aranyból csináld azokat a fedélnek két végére. Az egyik kerubot csináld az egyik végére innen, a másik kerubot a másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a kerubokat annak két végén. A kerubok pedig terjesszék ki*

szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arcaik egymásfelé legyenek; a kerubok arcai a fedél felé forduljanak. A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ládába pedig tedd a bizonyságot, amelyet adok neked. Ott jelenek meg neked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két kerub közül, melyek a bizonyság ládája felett vannak, mindazokról, amiket általad parancsolok az Izrael fiainak." (2Móz 25:17-22)

Isten azt mondta, hogy a két kérub közötti helyről fog beszélni hozzájuk. Ezért olvassuk: *„Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; kerubokon ül, remegjen a föld! Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett." (Zsolt 99:1,2).* A kérubok beárnyékolták a kegyelem trónját, a helyet, ahonnan Isten szólt a néphez.
A kegyelem hosszútűrést jelent, így hát a földi sátor kegyelemtrónja szimbóluma volt a *„hosszútűrés"* trónjának, amelyhez bátorsággal járulhatunk, hogy *„irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül" (Zsid 4:16).*

Isten kormányának alapja

A két kőtáblán lévő tízparancsolat a szövetségládában volt, a kegyelem trónja alatt, így mutatva, hogy Isten törvénye az Ő trónjának és uralkodásának az alapja. Következésképpen ezt olvassuk: *„Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. Felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége" „Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orcád előtt." (Zsolt 97:1,2; 89:15).*

Mivel a tabernákulumot és mindazt, amit tartalmazott, pontosan a Mózesnek adott mintának megfelelően kellett elkészíteni, és mivel ezek *„a mennyei dolgok szimbólumai",* azt jelenti, hogy a táblákon szereplő tízparancsolat a törvény pontos másolata volt, amely Isten valódi trónjának alapja a mennyben. Ez segít világosabban megérteni, hogyan lehetséges, hogy *„Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocskának elesni." (Luk 16:17).* Mindaddig, amíg Isten trónja megmarad, a Sínai-hegyen elhangzott törvénynek változhatatlannak kell maradnia. *„Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedhet az igaz?" (Zsolt 11:3)* Ha a tízparancsolat - az Isten trónjának alapkövei - megsemmisülnének, maga a trón semmisülne meg, és az igaz ember reménysége elpusztulna. De senkinek sem kell tartania egy ilyen katasztrófától. *„Az Úr az ő szent templomában van, az Úr trónja az egekben van",* mert Igéje örökre erősen áll a mennyben. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyek *„változhatatlanok".*

Most láthatjuk, hogy a Sínai-hegy, - amely a törvény szinonimája, és amely a törvény adásakor valójában a törvény félelmetes nagyságának a megtestesülése volt - szintén Isten trónjának a szimbóluma. Abban az időben valójában Isten trónja volt. Isten volt ott jelen minden szent angyalával.

Ráadásul a Sínai-hegynél megnyilvánuló szörnyű borzalom az Isten meny-

nyei trónjának a borzalma. János apostolnak volt egy látomása Isten mennyei templomáról és a trónon ülő Istenről. *„A királyi székből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jőnek vala ki.” „És megnyilatkozék az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.” (Jel 11:19) „Nagy tűz ment előtte”.*

Isten trónja borzalmának megnyilvánulása ugyanaz, mint a Sínainál – a törvény borzalma. Mégis ugyanaz a trón, a *„kegyelem trónja”,* melyhez bíztatva vagyunk, hogy járuljunk hozzá bátorsággal. Így *„Mózes pedig közelebb ment a felhőhöz, amelyben Isten volt” (2Móz 20:21).*

Nemcsak Mózes, hanem *„Áron, Nádáb és Abihu, és az Izrael vénei* közül hetvenen” *is* felmentek a hegyre. *„Azután felment Mózes és Áron, Nádáb és Abihú és Izráel vénei* közül hetvenen. És látták Izráel Istenét, és az ő lábai alatt valami zafírfényű tárgy volt, olyan tiszta, mint maga az ég. És Izráel fiainak e választottjaira nem emelt kezet. Bár látták Istent, mégis ettek és ittak is.*” (2Móz 24:9-11)* Ha ez nem így történt volna, akkor nem volna pozitív bizonyítékunk arra, hogy valóban bátran járulhatunk a kegyelem trónja elé – a fenséges trón elé, amelyből villámlások, mennydörgések és szózatok jönnek ki – hogy ott irgalmat találjunk. A törvény teljes mértékben láthatóvá teszi a bűnt, *„de ott, ahol a bűn megsokasodik, a kegyelem is megnövekszik”.* A kereszt tehát jelen volt a Sínai-hegynél, ezért ott volt az Isten kegyelmi trónja is.

Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy csak *„Jézus vére által van bizodalmunk a szentélybe való bemenetelre” (Zsid 10:19).* Ha nem lenne a vér, akkor a halál biztos lenne számunkra, ha megközelítenénk Isten trónját, és szánkra vennénk az Ő nevét, ugyanúgy, mint bárki másnak, aki megközelítette a Sínai-hegyet. De a Sínai-hegynél Mózes és mások megközelítették a felhőben levő Istent, és nem haltak meg, ami egy biztos bizonyíték arra, hogy Jézus vére megmentette őket. A Krisztusból fakadó élet folyója folyt a Sínai-hegynél, ugyanúgy, mint *„az élet vizének tiszta folyója”* folyik *„az Istennek és a Báránynak királyi székéből” (Jel 22:1).*

Ez a folyó Krisztus szívéből fakad, amelyben a törvényt szentül megőrizte, és megőrzi. Krisztus Isten temploma, szíve Isten lakóhelye volt. Tudjuk, hogy a folyó – a nép élővize – Krisztusból fakadt a Sínainál, és hogy a vér és a víz, amelyek egyek a bizonyságukban, az Ő oldalából fakadt ki a Kálvárián – az élet folyója volt a világ élete számára. Annak ellenére, hogy a Kálvária keresztje Isten gyengéd irgalmának és az ember iránti szeretetének a lehető legmagasabb megnyilvánulása, mégis tény, hogy a Sínai-hegy borzalma – az Isten trónjának a borzalma – ott volt. Sűrű sötétség volt, földrengés és az emberek megteltek szörnyű félelemmel, mert ott Isten megmutatta a törvény megsértésének rettenetes következményeit. A törvény a maga borzalmával a bűnösök számára ugyanaz volt a Kálvárián, a Sínainál vagy Isten trónjának közepette.

Amikor János apostol látta a mennyei templomot és benne Isten fenséges

trónját, látott a *„trón közepén … egy megöletett bárányt” (Jel 5:6).* Így az élet folyója, amely Isten trónja közepéből folyik, Krisztusból fakadt, ugyanúgy, mint ahogy fakadt a folyó Sínainál vagy a Kálvárián. A Sínai, a Kálvária és a Sion, Istennek három szent hegye, mind a három egy bizonyságukban azok számára, akik hittel jönnek hozzá. Mindegyikben megtaláljuk Isten rettenetes halált hozó törvényét, amely felénk folyik életfolyó formájában az édes és életadó vizével, amely énekre késztet bennünket.

The Present Truth 1896. december 3.

32. fejezet

Az ígéret szövetségei

„Annak okáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés. Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon.*" (Ef 2:11,12)*

Elég elterjedt az a gondolat, miszerint Isten egy külön szövetséget kötött a zsidókkal és egy másikat a pogányokkal; hogy volt egy idő, amikor a zsidókkal kötött szövetség teljesen kizárta a pogányokat, de most létrejött egy új szövetség, amely elsősorban a pogányokra vonatkozik, vagy teljesen csak rájuk. Azt is mondják, hogy a zsidók az ószövetség alatt vannak vagy voltak, a pogányok pedig az újszövetség alá tartoznak. Azt, hogy ez a gondolat nagyon hibás, gyorsan és világosan látjuk a már idézett részből.

Valójában a nemzeteknek – pogány minőségükben – nincs semmi részük az ígéret szövetségeiben, bármiről is szóljanak. Krisztusban van az a bizonyos „igen". *„Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk." (2Kor 1:20).* A pogányok azok, akik Krisztus nélkül vannak, ezért *„az ígéret szövetségeitől távolvalók".* Egyik pogány nemzet sem vesz részt az ígéret szövetségében. De aki akar, Krisztushoz mehet, és így részese lehet az ígéretnek; mert Krisztus azt mondja: *„azt, aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem" (Jn 6:37).* De amikor egy pogány Krisztushoz megy, függetlenül attól, hogy milyen nemzetiségű, megszűnik pogánynak lenni, és tag lesz, „polgári jogokkal Izraelben" (vagy KJV szerint „Izrael közösségének tagja").

De ugyanakkor értsük meg azt is, hogy a zsidó, – vagyis a kifejezés teljes értelmében – egy ember, aki tagja a zsidó nemzetnek, ha elutasítja Krisztust, nincs nagyobb része Isten ígéreteiben, az ígéret szövetségeiben, mint a pogányoknak. Más szavakkal, senki sem részesül az ígéretekben, kivéve azok, akik elfogadják. Mindenki, aki „Krisztus nélkül" van – függetlenül attól, hogy zsidónak nevezi magát vagy a pogányokhoz tartozik, – az *„Isten nélkül van a világon"* és idegen az

ígéret szövetségeitől, idegen Izrael közösségétől. Ezt tanítja az első idézett szöveg. Krisztusban kell lennie annak, aki részesülni akar az „ígéret szövetsége*iben*", és hogy Izrael közösségének tagja lehessen. Ezért „valóban izraelitának" lenni egyszerűen azt jelenti, hogy kereszténynek lenni. Ugyanez volt igaz a Mózes napjaiban élőkre, ugyanúgy, mint a Pál apostol napjaiban élőkre, vagy azokra, akik napjainkban élnek.

Talán valaki felteheti a kérdést: „De mi van a Sínai-hegynél kötött szövetséggel? Azt akarod mondani, hogy ugyanaz, mint az a szövetség, amely alatt a keresztények élnek, és ugyanolyan jó volt? Nem azt mondják, hogy az kifogásolható volt? És ha kifogásolható volt, hogyan származhatott általa élet és megváltás?" Nagyon releváns kérdések ezek, amelyekre könnyű válaszolni. Vitathatatlan, hogy a Sínainál a kegyelem bővölködött, – *„Isten üdvözítő kegyelme"* – mert Krisztus volt ott a kegyelem és az igazság teljességével. Ott találkozott a kegyelem és az igazság, igazság és béke folyt, mint a patak. De nem a Sínai-szövetség minőségében volt jelen a kegyelem és a béke. Az a szövetség nem hozott semmit a népnek, bár minden ott volt, hogy örvendezzenek benne.

A két szövetség összehasonlító értéke – melyet úgy ismerünk, mint „az első" és „a második", vagy „a régi" és „az új" szövetség – a Zsidókhoz írt levélben van bemutatva, amely leírja Krisztust, mint nagy Főpapot, és kontrasztba állítja papságát az emberek papságával. Íme, nagy Főpapunk kiválóságáról szóló néhány pont a földi papokkal összehasonlítva:

1.) *A léviták eskü nélkül lettek papokká, Jézus viszont nem eskü nélkül, hanem esküvéssel, azáltal, aki azt mondta neki: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te örökké pap vagy Melkisédek rendje szerint." (Zsid 7:21).*

2.) A léviták csak rövid ideig lehettek papok, mert *„a halál miatt nem maradhattak meg";* ezért náluk folyamatos változás és utódlás történt. De Krisztus „örökké él", és *„minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága".*

3.) A lévita papok a *„földi parancsolat törvénye szerint"* lettek papok. A papságuk csak külsőleg volt az, test szerint. Ők csupán a bűn külső megnyilvánulásával tudtak foglalkozni, a lényegével nem. De Krisztus, a nagy Főpap, a *„romolhatatlan élet ereje által*" – egy olyan élet által, amely a legteljesebb módon ment meg. Ő Lélekben szolgálja a törvényt.

4.) A léviták csak ember alkotta földi szentély szolgái voltak. Krisztus pedig *„a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített".*

5.) A léviták csak bűnös emberek voltak, amint azt a halandóságuk is bizonyítja. De „a szentség Lelke szerint" Krisztus *„a halálból való feltámadás által hatalmasan bizonyította, hogy Ő az Isten Fia" (Róm 1:4)*, és ezáltal Ő *„szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönített, és aki az egeknél magasságosabb lett" (Zsid 7:26).*

„Annyiban jobb szövetségnek [1][1] lett kezesévé (garancia KJV) Jézus." (Zsid 7:22). A szövetség, amelynek szolgája Krisztus, annyival jobb, - mint az, amelynek szolgái a léviták voltak, akiknek papsága csak a Sínai-szövetség megkötésekor jött létre - mint amennyivel Krisztus és az Ő papsága jobb, mint a léviták papsága. Más szavakkal, az a szövetség, amiben Krisztus szolgál, mint nagy Főpap, annyival jobb a Sínai-szövetségnél, mint amennyivel Krisztus jobb az embernél, mint amennyivel magasabb az ég a földnél, mint amennyivel a mennyei szentély nagyobb a földi szentélynél, mint amennyivel Isten dolgai jobbak a teremtményeinek dolgainál, mint amennyivel az örök élet jobb, mint az az élet, amely csak olyan, mint a „pára, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik", mint amennyivel Isten esküje jobb az ember szavánál.

A különbség

Most elolvashatjuk, miből áll ez a nagy különbség. *„Most azonban Krisztus annyival kiválóbb szolgálatot nyert, amennyivel jobb szövetségnek lett a közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján köttetett. Mert ha az az első kifogástalan lett volna, nem kerestek volna helyet a másodiknak. Mert dorgálóan ezt mondja nekik: Íme, jönnek napok – ezt mondja az Úr –, és Izráel házával és Júda házával* új szövetséget kötök. Nem olyan szövetséget, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptomból. Mivel azonban nem maradtak meg szövetségemben, azért én sem törődtem velük – ezt mondja az Úr. Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig népemmé lesznek. Akkor senki sem tanítja többé így sem a társát, sem a testvérét*, mondván: Ismerd meg az Urat, mert mindnyájan ismerni fognak engem kicsinytől nagyig. Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és bűneikről nem emlékezem többé." (Zsid 8:6-12)*

A következő igazságok tűnhetnek fel az olvasó számára, aki mélyen tanulmányozza ezt az igeszakaszt:

1.) Mindkét szövetség csak Izraellel köttetett meg. A pogányok, amint már láttuk, idegenek az „ígéret szövetségeitől". Mindig elfogadott, sőt követelt, hogy a pogányoknak semmi közük az ószövetséghez, és még kevesebb közük van az újszövetséghez.

1 Az olvasó vegye észre, hogy a „szövetség" szó helyett a régi kiadásban a „testamentum" szó szerepel. A Biblia szokásos változatában található „szövetség" és „testamentum" szavak ugyanabból a görög szóból származnak. Sok zavart okozott az a tény, hogy a fordítók egyes helyeken önkényesen használták a „szövetség" szót, másutt pedig a „testamentum" szót alkalmazták. A fordításnak egységesnek kellene lennie; és mivel a hivatkozás arra vonatkozik, ami a héber fordításban mindig a „szövetség", ezt a szót kellene mindig használni. Ne feledje, hogy a bibliafordításban bárhol megjelenik a „testamentum" szó, a „szövetség" szót kellett volna használni. A „testamentum" szó teljesen indokolatlan és félrevezető.

2.) Mindkét szövetség *„Izrael házával”* köttetett; nem csak néhány emberrel vagy egy megosztott nemzettel, hanem *„Izrael házával és Júda házával”,* és ez a teljes Izrael népét jelenti. Az első szövetség Izrael egész házával köttetett meg, mielőtt kettészakadt volna; a második szövetség akkor jön létre, amikor Isten kihozza Izrael gyermekeit a pogányok közül, és egy nemzetté egyesíti őket, amikor *„Nem lesznek többé két nép, és nem válnak szét többé két királyságra” (Ez 37:22).* De erről később fogunk beszélni.

3.) Mindkét szövetség ígéreteket tartalmaz, és azokon alapszik.

4.) Az „újszövetség” jobb a Sínai-szövetségnél.

5.) Jobb, mert jobbak az ígéretek, amelyen alapul.

6.) Mégis látni fogjuk, - összehasonlítva az újtestamentum terminusait az ótestamentuméval - hogy mindkettő szándéka ugyanaz. Az ószövetségben Isten kijelenti: *„Ha hallgatsz az én szavamra”;* az újszövetség kijelenti: *„Törvényemet elmékbe adom, és szívükbe írom azokat”.*
Mindkettő Isten törvényére utal. Mindkettőnek a célja a megszentelődés és a megszentelődés jutalma. A Sínai-szövetségnél Izraelnek ki lett jelentve: *„papok birodalma és szent nép lesztek” (2Móz 19:6).* A valóságban pontosan ilyen az Isten népe, *„választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok” (1Pét 2:9).*

De a Sínai-szövetség ígéretei soha nem teljesedtek azon egyszerű okból, hogy kifogásolhatóak voltak. A szövetség ígéretei mind a néptől függtek. Azt mondták: *„Valamit rendelt az Úr, mind megtesszük.” (2Móz 19:8).* Megígérték, hogy megtartják a parancsolatokat, annak ellenére, hogy már bebizonyították, maguktól semmit sem tehetnek. A törvény megtartására tett ígéretek, akárcsak maga a törvény, *„erőtlenek”* voltak a földi természetük miatt (Róm 8:3). Ezért a szövetség ereje csak a törvény ereje volt; és ez nem más, mint a halál.

Miért a Sínai-szövetség?

Akkor miért köttetett ez a szövetség? Pontosan ugyanabból az okból, amiért adatott a törvény a Sínai-hegyen: *„a törvény megsértése végett”.* Isten azt mondta: *„amiért nem maradtak meg a szövetségemben”.* A zsidók nem értékelték eléggé az „örökkévaló szövetséget”, amit Isten Ábrahámmal kötött, és ezért kötötte ezt a szövetséget, mint egy bizonyság ellenük.

Az Ábrahámmal kötött „örökkévaló szövetség” nem más, mint a hitnek szövetsége. A szövetség örökkévaló, tehát a törvény kihirdetése nem semmisíthette meg. Isten esküje megerősítette, ezért semmit sem lehetett hozzáadni. Mivel a törvény nem adott hozzá semmit az ábrahámi szövetséghez, és nem is volt az ígéretei ellen, ez azt jelenti, hogy a törvény belefoglaltatott az ígéretekbe. Isten

Ábrahámmal kötött szövetsége biztosítja Ábrahám és az ő magva számára a törvény igazságát, hit által. Nem cselekedet által, hanem hit által.

Az Ábrahámmal kötött szövetség annyira kiterjedt volt céljaiban, hogy magában foglalta a *„föld összes nemzetségét”.* Ezen szövetség által, amelyet Isten esküje erősített meg, új bizodalmunk és reményünk van Jézushoz járulni, akiben a szövetség megerősíttetett. E szövetség alapján és csakis ez alapján kapja az ember Isten áldásait, mert Krisztus keresztje egyszerűen Ábrahám áldását hozza el nekünk.

Ez a szövetség teljes egészében a hit szövetsége volt, és ezért üdvösséget biztosít, mert *„kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez”.* Ábrahám története nagyon kihangsúlyozza, hogy az üdvösség teljesen Istené, nem pedig az ember hatalma által. *„A hatalom az Istené”;* (Zsolt 62:12), és *„az evangélium Isten hatalma minden hívőnek” (Róm 1:16).* Ábrahám, Izsák és Jákob esete tudatja velünk, hogy csak maga Isten tudja teljesíteni saját ígéreteit. Ők a saját bölcsességük, ügyességük, vagy hatalmuk által semmit sem szerezhettek; minden Isten ajándéka volt. Isten vezette, és védte őket.

Ez az igazság még inkább nyilvánvaló lett Izrael Egyiptomból való szabadulásakor. Isten ismertette meg magát velük, mint *„Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene” (2Móz 3:15);* és azzal bízta meg Mózest, tudassa velük, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség teljesítéseként kiszabadítja őket Egyiptomból. Isten beszélt Mózeshez, és azt mondta:

„Én vagyok az Úr. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak úgy jelentem meg, *mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom a Kánaán földét, az ő tartózkodásuk földét, amelyen tartózkodjanak. Fohászkodását is meghallottam az Izrael fiainak amiatt, hogy az egyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. Annak okáért mondd meg az Izrael fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Egyiptom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatuktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. És népemmé fogadlak titeket s Istenetekké leszek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom nehéz munkái alól. És béviszlek titeket a földre, amely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak adom.” (2Móz 6:2-8).*

Olvassátok el újra Isten szavait közvetlen a Sínai-szövetségkötés előtt!

„Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nekem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép.” (2Móz 19:4-6)

Figyeljük meg, Isten mennyire kihangsúlyozza, hogy Ő személyesen tett meg mindent értük. Ő szabadította ki Egyiptomból, és Ő hozta el őket Magához. Ezt folyamatosan elfelejtették, ami zúgolódásban nyilvánult meg. Sőt olyan messzire mentek, hogy kérdőre vonták, köztük van az Úr vagy nincs. Zúgolódásuk azt

a gondolatot fejezte ki, hogy ők maguk jobban tudják kezelni a dolgokat, mint Isten. Isten vezette őket a hegyeken keresztül, átjuttatta őket a Vörös-tengeren és a pusztán, ahol nem volt sem étel sem ital, és csodálatos módon kielégítette szükségleteiket minden alkalommal, hogy megértsék, hogy csak az Ő Igéje által élhetnek. (5Móz 8:3)

Isten Ábrahámmal kötött szövetsége a hiten és a bizalmon alapult. *„Hitt pedig Ábrahám Istennek és tulajdoníttatott neki igazságul."* Így, amikor Isten e szövetség teljesítéseként kiszabadította Izraelt a rabságból, minden értük végzett munkájának célja az volt, hogy megtanítsa őket bízni Benne, hogy valóban a szövetség gyermekei lehessenek.

A bizalom leckéje

Minderre a válaszuk az önbizalom volt. Olvassátok el a 106. Zsoltárban az Isten iránti hitetlenségük jelentését. Isten megpróbálta őket a Vörös-tengernél, a mannával, és a Meriba folyónál. Egyik alkalommal sem bíztak Benne tökéletesen.

Most újra eljött, hogy kipróbálja őket a törvény adása által. Mint azt már megtudtuk, Isten szándéka sohasem volt az, hogy az emberek megpróbálják a törvény megtartása által megszerezni az igazságot, vagy, hogy azt gondolják, ez lehetséges. A törvény megadásakor, mint a megadás körülményei is mutatták, Isten azt tervezte, hogy Izrael gyermekei – és ugyanakkor mi is – tanuljuk meg, hogy a törvény végtelenül meghaladja az ember törekvését, hogy elérje; és világossá tette, hogy mivel a törvény megtartása nagyon fontos a megígért szabadításhoz, Ő maga teljesíteni fogja a törvényt mibennünk. Ezek Isten szavai: *„Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyságot ellened! Oh Izrael, ha te meghallgatnál engem! Nem lenne benned egyetlen idegen Isten sem, és az idegen Isten előtt meg nem hajolnál!" (Zsolt 81:9,10 KJV). „Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek."* (Ézsa *55:3)* Isten szava átalakítja a lelket oly módon, hogy átkerüljön a bűn halálából az igazság életébe, mint ahogyan kihozta Lázárt a sírból.

2Móz 19:1-6 figyelmes olvasása által megtudhatjuk, nincs semmi utalás arra, hogy egy új szövetséget kellene megkötni. Tulajdonképpen az evidencia pont ellentétes. Az Úr hivatkozott szövetségére – amit korábban kötött Ábrahámmal – és ösztönözte őket, hogy őrizzék meg, elmondta, milyen eredmények lesznek, ha megtartják. Az Ábrahámmal kötött szövetség, amint láttuk, a hit szövetsége volt, ezért ők megtarthatták a hit megőrzése által. Isten nem arra kérte őket, hogy új szövetséget kössenek Vele, hanem, hogy fogadják el a békeszövetséget, amit sok idővel azelőtt kötött atyáikkal.

Ezért a nép helyes válasza az kellett volna, hogy legyen: „Ámen, legyen meg a te akaratod Uram". A válaszuk éppen ellentétes volt. Azt mondták: *„mindent*

megteszünk, amit az Úr megparancsol nekünk", és még jobban hangsúlyozva megismételték ígéretüket a törvény elhangzása után. Ugyanaz az önbizalom volt bennük, amely arra indította utódaikat, hogy megkérdezzék Jézustól: *„Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?"* Gondoljatok a halandó emberekre, akik feltételezik, hogy képesek elvégezni Isten munkáját. Krisztus így válaszolt: *„Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött*". Ugyanez történt a Sínainál is, amikor a törvényt kiadta, és megkötötte a szövetséget.

A felelősségvállalásuk, hogy megcselekszik Isten dolgait, azt mutatta, hogy nem ismerik el az Ő nagyságát és szentségét. Amikor az emberek megvetik Isten igazságát, akkor teremtik meg saját igazságukat, és tagadják meg az Isten igazsága iránti engedelmességet. (Lásd Róm 10:3). Ígéreteik nem voltak jók semmire, mert nem volt erejük azok teljesítésére. Ezért a szövetség, amely ezen ígéreteken alapult, teljesen értéktelen volt az életadás szempontjából. Pontosan azt tudták megszerezni ebből a szövetségből, amit magukból szerezhettek meg, vagyis a halált. Bízni benne azt jelenti, hogy szövetséget kötni a halállal, és megállapodást kötni a sírral. A szövetségbe való belépés által tudatták Istennel, hogy nagyon jól elvannak Nélküle, mert képesek teljesíteni minden ígéretét.

De Isten nem hagyta el őket, hanem azt mondta: *„Bizony az én népem ők, fiak, akik nem fognak hazudni; és így lett a megtartójuk."* (Ézsa 63:8 KJV). Tudta, hogy csak egy impulzus hajtotta őket, amikor megtették ezt az ígéretet, és nem realizálták, mit is jelent. Volt Isten iránti buzgóságuk, de nem tudomány szerint. Isten kiszabadította őket Egyiptom földjéről, hogy megtanítsa őket megismerni Őt, és nem haragudott meg rájuk, amiért olyan lassúak voltak a tanulásban. Türelmes volt Ábrahámmal, amikor azt hitte, hogy képes végrehajtani Isten terveit; nagyon türelmes volt Jákob iránt, amikor annyira tudatlan volt, hogy feltételezte, hogy az Isten által megígért örökséget megtévesztés és csalás révén lehet megszerezni. Tehát most türelmesen viselte gyermekeinek tudatlanságát és hitetlenségét, hogy később hitre vezesse őket.

Az isteni együttérzés

Isten elfogadja az embereket ott, ahol vannak. Ő *„együtt*érez a tudatlanokkal és tévelygőkkel*" (Zsid 5:2).* Mindig és mindenkor arra törekszik, hogy vonzza az embereket magához, függetlenül attól, hogy mennyire romlottak; és ezért amikor látja a jóakarat legkisebb szikráját, hogy vágyakoznak Őt szolgálni, azonnal táplálja azt, és mindent megtesz annak érdekében, hogy a lelket egy nagyobb szeretethez és egy teljesebb megértéshez vezesse. Így, annak ellenére, hogy Izrael fiai zátonyra futottak a Benne való bízásban, Isten felhasználta a kifejezett vágyaikat, hogy szolgáljanak Neki annak ellenére, hogy *„maga is körül van véve erőtlenséggel".*

Hitetlenségük miatt Isten nem tudta elérni mindazt, amit akart; de amit hit nélkül szereztek meg, folyamatosan emlékeztette őket, mit birtokolhattak volna, ha teljesen hittek volna. Mivel elvetették az Ő szentségének nagyságát, amit a törvény betartásának ígéretében fejeztek ki, a törvény kihirdetése által továbbra is megmutatta igazságának nagyságát, és teljes képtelenségüket annak teljesítésére.

The Present Truth 1896. december 10.

33. fejezet

A lepel és az árnyék

„Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: Akikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe*." (2Kor 4:3,4)*

„És lőn, amikor Mózes a *Sinai-hegyről leszálla, a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszálla,* Mózes nem tudta, hogy az ő orcájának bőre sugárzik, mivelhogyŐvele szólott*." (2Móz 34:29).* Mivel Mózes beszélt Istennel, arca még akkor is ragyogott, amikor elhagyta Isten közeli jelenlétét. *„És amint Áron és az Izrael minden fiai meglátták Mózest, hogy az ő orcájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. Mózes pedig megszólítá őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velük Mózes. Azután az Izrael fiai is mind hozzá járulának, és megparancsolá nekik mind azt, amit az Úr mondott neki a Sinai hegyen. Mikor pedig elvégezte Mózes velük a beszédet, leplet tőn orcájára. És mikor Mózes az Úr elébe méne, hogy vele szóljon, levevé a leplet, míg kijőne. Kijövén pedig, elmondá az Izrael fiainak, ami parancsot kapott. És az Izrael fiai láták a Mózes orcáját, hogy sugárzik a Mózes orcájának bőre; és Mózes a leplet ismét orcájára borítá, mígnem beméne, hogyŐvele szóljon." (2Móz 34:30-35)*

A hitetlenség az, ami megvakítja az elmét. Úgy működik, mint egy takaró, amely beárnyékolja a világosságot. Csak hit által értjük meg a lelki dolgokat; Mózes mély és kitartó hittel bírt, ezért *„mozdíthatatlanul állt, mintha látta volna azt, Aki láthatatlan".* Neki nem volt szüksége arctakaró lepelre még akkor sem, amikor Isten dicsőségének közvetlen közelében volt. A leplet, amit viselt, amikor lejött a hegyről, hogy beszéljen Izrael gyermekeihez, csak miattuk viselte, mert amikor ránéztek, nem bírták elviselni arcának ragyogását. De amikor visszatért az Úrhoz, levette a leplet.

Mózes arcán lévő lepel egy engedmény volt, amit az emberek gyengesége miatt kellett alkalmazni. Ha nem tette volna fel, akkor mindnyájan kénytelenek lettek volna lepellel fedni az arcukat, hogy megközelíthessék és meghallgathassák Mózest. Az izraeliták képtelenek voltak fedetlen arccal az Úr dicsőségére nézni. Ezért gyakorlatilag mindnyájan leplet viseltek saját arcukon. Mózes arca nem volt letakarva.

Az Izrael gyermekein lévő arctakaró a szívükben rejlő hitetlenség jelképe volt. Így a lepel valójában a szívüket takarta be. *„Hitetlen elméjük megvakult”, és „mind máig, amikor csak olvassák Mózest, lepel borul az ő szívükre” (2Kor 3:15).* Ez nemcsak a zsidó népre igaz, hanem mindenkire, aki nem látja Krisztust Mózes írásaiban.

Ez a lepel az emberek és a világosság között állt, és árnyékba borította őket. Így, amikor Izrael gyermekei kifeszítették a hitetlenség leplét közöttük és *„a Krisztus dicsőséges evangéliumának világossága között”,* természetesen csak annak árnyékát kapták meg. Csak a nekik megígért jó dolgok árnyékát kapták meg, a megígért dolgok helyett. Nézzünk néhány árnyékot a valósággal összehasonlítva!

Árnyék és valóság

1.) Isten azt mondta: *„ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet … lesztek nekem papok birodalma és szent nép”.* De ők soha nem váltak papok birodalmává. Csak egyetlen törzsnek, a Lévi törzsének volt köze a szentélyhez, és Lévi törzséből is csak egy családnak; Áron családjából lehettek papok. Biztos halált jelentett volna mindazok számára, akik nem tartoztak Áron családjához, és merészeltek volna papként szolgálni. Azonban azok, akik Jézus Krisztusba vetett hit által valóban Isten gyermekei, azok *„királyi papsághoz” tartoznak,* hogy *„lelki áldozatokkal áldozzanak, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által” (1Pét 2:5).* Ezt ígérte Isten a Sínai-hegynél a zsidó nemzetnek, de ők ezt soha nem érték el, mert nem őrizték meg a szövetséget, hanem bíztak saját erejükben.

2.) Ahelyett, hogy a mennyei szentélybe mentek volna, amelyet Isten keze épített, és plántáltattak volna benne, helyette ember által épített földi szentélyük volt, és még csak nem is engedték őket bemenni oda.

3.) Isten trónja a mennyei szentélyből egy élő trón, amely mozog, mint a villámlás fénye azonnali válaszként a Lélek gondolatára. (Ez 1) Ezzel ellentétben, a földi szentélyben a trónról csak egy gyenge utánzatuk volt faláda formájában, arannyal beborítva, amit emberek vállán kellett cipelni.

4.) Az Ábrahámmal kötött szövetség ígérete szerint Isten beírja törvényét népe szívébe. Izrael gyermekei számára kőtáblákon voltak a parancsolatok. Ahelyett, hogy hit által megkapták volna *„az élet lelkének törvényét Jézus Krisztusban” (Róm 8:2), „*élő kőbe*”* írva, Isten trónjának közepéből (lásd 1Pét 2:3,4; Jel 5:6), amely életet adott volna nekik, hogy élő kövekké váljanak, ahelyett csak hideg és élettelen kövekre írott törvényt fogadtak el, amely csak halált adhatott nekik.

5.) Ahelyett, hogy Isten igazságának szolgáltak volna Krisztusban, csak a halált szolgálták; mert ami élet illata a hívőnek, az halál illata a hitetlennek. De itt is látjuk Isten jóságát és irgalmát. Dicsőséges evangéliumának ragyogó világosságát

kínálta nekik, és ők a hitetlenség leplével fedték be azt, és így csak annak árnyékát kapták meg. Mégis, még ez az árnyék is állandóan a valóságra emlékeztette őket. Amikor egy mulandó vastag felhő árnyékot vet a földre, tudjuk, hogy a felhő nem vethetne árnyékot a földre, ha a nap nem lenne ott; így hát a felhő bizonyságot tesz a nap jelenlétéről.

Tehát, ha a napjainkban élő emberek, még az állítólagos keresztények is, ha nem volnának ugyanolyan vakok, mint Izrael gyermekei, mindig örülnének Isten arca világosságának, mivel még egy felhő is mindig bizonyítja, hogy a világosság jelen van, és a hit mindig eloszlatja a felhőt, vagy megláttatja benne az ígéret szivárványát.

Isten bizonysága a hitetlenség közepette

Jobb volt a zsidók számára, hogy megkapták a törvényt, akár úgy is, hogy bizonyságul szolgált ellenük, minthogy egyáltalán ne lett volna. Mindenesetre nagy előny volt számukra, hogy Isten rájuk bízta élő szavait. (Róm 3:2) Jobb, hogy legyen törvény, amely kárhoztat bűneinkért, és megmutatja az igazság útját, minthogy teljesen nélkülözzük azt. Így a zsidók, még hitetlenségükben is, előnyben voltak a pogányokkal szemben, mert övék volt *„a törvényben a testet öltött ismeret és igazság" (Róm 2:20).* Noha a törvény formája nem tudta megmenteni, hanem csak még jobban kárhoztatta őket, ha elvetik utasításait, mégis az volt az előnye, hogy állandó bizonyságot tett nekik Istenről. Isten nem hagyta a pogányokat tanúk nélkül, hiszen a teremtett dolgok által bizonyságot tett saját Magáról, hirdetve az evangéliumot keze munkája által, ám a zsidóknak adott bizonyság, a teremtés bizonysága mellett, Isten valóságának külső megnyilatkozása volt.

Éppen ezeket a valóságokat biztosította az Ő népe számára. Csakhogy a szívükön lévő hitetlenségnek leple akadályozta őket meglátni az árnyék valóságát, mert a lepel csak *„Krisztusban tűnik el" (2Kor 3:14)*, és Krisztus akkor is jelen volt közöttük. Ahányszor szívükkel az Úrhoz fordultak, a lepel eltűnt. Még a vak is láthatta volna, hogy az ószövetség szentélye és az azt érintő szertartás nem a valóság volt, amit Isten esküvel ígért Ábrahámnak és magvának. Tehát mind fordulhattak volna az Úrhoz, ahogyan egyesek megtették ezt Izrael története során. Mózes fedetlen arccal beszélt Istennel. Amíg a többiek „távol álltak", Mózes közeledett. Csak Krisztus vérén keresztül lehet megközelíteni. Jézus vére által van bátorságunk bemenni a szentélybe, Isten titokzatos helyére. Az a tény, hogy Mózes ezt megtette, bizonyítja az értékes vér erejéről való ismeretét és az iránta való bizalom nagyságát. De a vér, amely bátorságot adott neki és szabad belépést a szentélybe, ugyanazt tehette volna mindenkivel, ha ugyanolyan hittel bírtak volna, mint Mózes. Ne feledjétek, hogy az árnyék bizonyítja a ragyogó nap jelenlétét.

Ha Isten igazságának a dicsősége nem lett volna jelen a maga teljességében, Izrael népének nem lett volna árnyéka sem. Ha a hitetlenség árnyékot eredményezett, a hit azonnal a világosság teljes ragyogásába vitte volna őket, és ez *„kegyelme dicsőségének magasztalására”* lett volna.

Mózes fedetlen arccal látta Isten dicsőségét, amely átalakította őt. Tehát, ha hiszünk, akkor *„az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).* Ez történhetett volna Izrael gyermekeivel is, ha hittek volna, mert az Úr soha nem volt részrehajló. Abban, amiben Mózes részesült, mindnyájan részesülhettek volna.

Mi lett eltörölve?

„Mert a törvény vége Krisztus, minden hívő megigazulására.” (Róm 10:4) Ő *„eltörölte a halált, és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangélium által” (2Tim 1:10);* ez az evangélium lett hirdetve Ábrahámnak, Izraelnek Egyiptomban és a pusztában. De hitetlensége miatt a zsidók *„nem láthatták annak a végét, ami eltöröltetett” (2Kor 3:13 KJV).* Mivel nem kapaszkodtak hittel Krisztusba, csak a törvényt kapták meg, mint *„halált hozó szolgálatot” (7. vers) „a Jézus Krisztusban való* élet *lelkének törvénye” helyett.*

Az emberek beszélnek az „evangélium korszakáról” és az „evangélium diszpenzációjáról”, mintha az evangélium egy utólagos gondolat lett volna Isten részéről, amit régóta késlekedett odaadni az emberiségnek. De a Szentírás bizonyságot tesz, hogy *„az evangélium diszpenzációja”* vagy az „evangélium korszaka” az elveszett Édentől a visszaállított Édenig tart. Tudjuk, hogy *„az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég” (Mt 24:14).* Akkor lesz az evangélium korszakának vége, azonban a kezdete az ember elesése volt. Pál apostol a kezdetekre irányítja figyelmünket, amikor az ember a becsület és a dicsőség koronáját viselve Isten minden keze munkája felett uralkodott. Miután az Édenkert első emberére irányítja figyelmünket, aki uralkodott mindenen, amit látott, az apostol így folytatja: *„de most még nem látjuk, hogy neki minden alávettetett” (Zsid 2:8).* Miért nem? Mert vétkezett és elveszítette királyságát és dicsőségét. De ha folyamatosan arra nézünk, ahol először láttuk az embert a maga dicsőségében és ártatlanságának erejében, arra nézünk, ahol láttuk őt vétkezni, majd dicsőségétől megfosztva, látni fogjuk Krisztust.

Krisztus azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett; de hol keresse, ha nem ott, ahol elveszett? Azért jött, hogy megmentse az embereket a bukástól, és ezért szükségszerűen odament, ahol az ember elesett. Ahol a bűn megnövekszik, a kegyelem bővelkedik. Így megérthetjük, hogy az „evangélium

diszpenzációja" - Krisztus keresztjével együtt, amely Isten dicsőségének világosságát árasztja a bűn sötétségében - Ádám bukásakor kezdődött. Ott, ahol az első Ádám elesett, felemelkedik a második Ádám, mert ott a kereszt emeltetett fel.

„Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is", mert a második Ádám „megelevenítő Lélekké" lett, mivel Ő az *„élet és a feltámadás"*. Ezért Krisztusban a halál eltöröltetett, az élet és a halhatatlanság pedig az evangélium fényébe kerültek, éppen azon a napon, amikor Ádám vétkezett. Ha nem így lett volna, Ádám azon a napon meghal. Ábrahám és Sára testükben bizonyították be, hogy Krisztus eltörölte a halált, mert mindketten megtapasztalták a feltámadás hatalmát, és örültek, hogy meglátták Krisztus napját. Az „evangélium diszpenzációja" teljes dicsőségében ragyogott a világban jóval Sínai előtt. Ha az emberek egy másik diszpenzációban részesültek, mint az evangélium diszpenzációja, akkor az csak az istentelen szívük megkeményedése miatt volt, amellyel megvetették Isten jóságának gazdagságát, irgalmát és hosszútűrését, és haragot gyűjtöttek maguknak a harag napjára.

Így, a Sínai-hegynél Krisztus eltávolította a halált hozó szolgálatot. A törvény *a „közbenjáró kezében" (Gal 3:19)* volt, ezáltal élet volt mindenki számára, aki általa fogadta el. A halál, amely a bűn által jött a világba, és amelynek ereje a törvény által van, el lett törölve, és az élet a helyére került minden hívő számára, függetlenül attól, hogy sokan vannak vagy kevesen.

De senki se felejtse el, hogy amint az evangélium teljes dicsőségében jelen volt a Sínainál, ugyanúgy a hegyen elhangzott törvény mindig jelen van az evangéliumban. Ha az élettelen kőtáblákon lévő törvény csak árnyék volt, mégis az élő kőbe, azaz Jézus Krisztusba vésett törvény árnyéka volt. Isten tudatja mindenkivel, hogy a megigazulást, amelyben Krisztus az engedelmesség által részesíti a hívőt, a Sínai törvény igazsága, amelynek egyetlen betűje sem változtatható meg. A törvény Isten jellemének pontos fényképe Jézus Krisztusban. Egy fénykép csak a valóságnak árnyéka; de ha jók a fényviszonyok, akkor a fénykép a valóságnak pontos ábrázolása. Ebben az esetben a világosság *„Krisztus dicsőséges evangéliumának világossága, aki az Isten képe" (2Kor 4:4)*, tehát a tízparancsolatról tudhatjuk, hogy Isten igazságának pontos és szó szerinti formája. Pontosan leírja, mit fog a Szentlélek élő betűkkel felírni szívünk hústáblájára, ha az egyszerű hit érzékennyé teszi azt.

The Present Truth, 1896. december 17.

34. fejezet

Két törvény

Az eddig tanultak alapján nyilvánvaló lesz, hogy két törvény létezik, pontosan úgy, ahogy két szövetség is, melyek azonos kapcsolatban állnak egymással, ugyanúgy, mint a két szövetség. Az egyik a másik árnyéka és annak a következménye, hogy a hitetlenség leplét az élet világossága elé helyezik.

„Mert lámpás a parancsolat, a világosság tanítás, és a tanításnak feddése az élet útja." (Péld 6:23 KJV). De Krisztus a világon az egyetlen világosság, az élet világossága; így hát az igazi élő törvény csak Őbenne található meg. Ez az élete, mert a törvény a szívében van, és az élet forrásai a szívből származnak. Ő az élő Kő, amelyben megtaláljuk a megtestesült törvényt, kegyelemmel és igazsággal teljes. A kőtáblákon lévő törvények csak ennek árnyéka, még akkor is, ha pontos és tökéletes hasonmás. A törvény pontosan elmondja, mit találunk Krisztusban.

Noha a kőtáblákon lévő törvény Isten tökéletes igazságát írja le, még sincs semmi hatalma arra, hogy megnyilatkozzon bennünk, függetlenül attól, mennyire szeretnénk azt. A törvény „erőtlen" a földi természetünk miatt. Egy hűséges mutató, amely megmutatja az utat, de nem vezet rajta. Viszont Krisztusban, akinek *„hatalma van minden teremtett lény felett"*, megtaláljuk az élettel teli törvényt, amely csak akkor fog megnyilvánulni a gondolatainkban, szavainkban és cselekedeteinkben a gyengeségeink ellenére is, ha elfogadjuk, hogy a törvény jó, és valljuk, hogy Krisztus megjelent testben.

Azok számára, akik csak könyvből ismerik a törvényt, és azt hiszik, hogy feladatuk teljesíteni azt, számukra a törvény a cselekedetek törvénye, és mint ilyen, csak átkot fog mondani felettük. De azok számára, akik Krisztusban ismerik a törvényt, nem más, mint a hit törvénye, amely kijelenti a megbocsátás és a béke áldását.

A csak kőtábláról vagy könyvből ismert törvény *„a bűn és a halál törvénye" (Róm 8:2),* mivel *„A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény." (1Kor 15:56).* De „az igazság miatt" a Krisztusban ismert törvény az „élet lelkének törvénye".

A *„betűkkel kőbe vésett"* törvény nem lehet más, mint a *„halál szolgálata"*. Azok, akik csak az írott törvényt prédikálják, hirdetve, hogy az emberek köte-

lesek megtartani azt, és buzdítják őket, hogy tegyenek meg mindent a törvény megtartásáért, azok csak az ítélet szolgálatát viszik véghez.

De ugyanaz a törvény *„élet és béke”*, ha a szív hústábláira van írva *„az élő Isten Szentlelkével” (2kor 3:3). A*zok pedig az igazság szolgái, akik prédikálják, hogy *„Krisztus megjelent testben”* (1Jn 4:2), és azt, hogy a mai ember, akinek a szívében Jézus él, engedelmeskedni tud a törvénynek ugyanúgy, mint az 1800 évvel ezelőtt élt ember.

Ők mind az igazság szolgái. Ha csak szabályok kódexének ismerjük a törvényt, amihez igazítanunk kell az életünket - a parancsokból álló törvény - nem más, mint a *„szolgaságnak igája”*, mivel az ember legnagyobb erőfeszítése a törvény megtartásáért is bűn. *„De az Írás mindenkit a bűn alá rekesztett”*; és minden *„igazságunkban véghezvitt”* cselekedettel a törvény csak növeli a halál szorítását, és megvastagítja börtönünk rácsait. *De „Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3:17).* Ezért Krisztusban a törvény *„a szabadság tökéletes törvénye” (Jak 1:25)*.

Sínainál, amikor a zsidók önkéntesen vállalták, hogy véghezviszik Isten munkáját, kezükbe vették a saját üdvösségüket. Semmibe vették Ábrahám történetét és Isten szövetségét, amelyre különösen felhívták a figyelmüket. De Isten hosszútűrő, és nem akarja, hogy valaki elvesszen, hanem mindenki megtérésre jusson. Összhangban az Ábrahámmal kötött szövetséggel, nem vetette meg a népet, hanem hitetlenségük ellenére arra törekedett, hogy tanítsa őket saját Magáról és szabadításáról. Egy áldozati rendszert adott nekik, valamint a szertartások napi és éves körforgását, amely összhangban állt az általuk választott megtartandó törvénnyel, nevezetesen a cselekedeteik törvényével.

Természetesen az áldozati rendszer nem menthette meg jobban őket, mint az általuk megsértett törvény cselekedetei, amelyből származott az áldozati rendszer. Aki jól értette a bűn természetét és az engesztelés szükségét, volt elég értelme annak felismerésére, hogy a megbocsátást és az igazságot soha nem lehet megszerezni a sátorral kapcsolatos ünnepségekkel. Még az áldozat is azt jelzi, hogy a halál a bűn zsoldja és gyümölcse. De bárki láthatta, hogy a bárány, a kecske vagy a bika életének nincs olyan értéke, mint az ember életének. Következésképpen ezen állatok közül egyik sem, és együtt sem tudták kiváltani egyetlen ember életét sem. Kosok ezrei, még akár emberáldozatok sem voltak képesek engesztelést végezni egyetlen bűnért sem. (Mik 6:6,7)

A nép közül a hívők jól megértették ezt a tényt. Dávid azt mondta, miután egy nagy bűnt követett el: *„Mert te nem kedveled a véresáldozatot, és ha égőáldozatot adnék, abban sem gyönyörködnél.” (Zsolt 51:18). „A bikák, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm.” (Ézsa 1:11) „Égőáldozataitok nincsenek kedvemre, véresáldozataitok sem tetszenek nekem.” (Jer 6:20)*. Nincs semmi erény bennük, mert a törvényben „csak az eljövendő jó árnyéka van meg, nem maga a dolgok valós képe, ezért

azokkal az áldozatokkal, amelyeket évről évre szüntelenül bemutatnak, sohasem képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat" (Zsid 10:1).

Jobb lett volna, sőt a legjobb lett volna, ha a nép megőrizte volna Ábrahám és Mózes egyszerű és erős hitét, ebben az esetben nem lett volna más sátoruk, csak az, amelyet *„az Úr épített és nem ember"*.

Nem lett volna egyetlen főpap sem Krisztuson kívül, aki *„főpap lett Melkisédek rendje szerint"*; nem lettek volna korlátozások a papságban, hanem mindegyikük pap lett volna; nem lett volna más törvény, mint *„az élet lelkének törvénye Jézus Krisztusban"*; röviden a valóságot kapták volna, nem csak az árnyékot. De mivel nem hittek, Isten abban mutatta meg jóságát, szeretetét és hosszútűrését, hogy azt adta nekik, ami egy folyamatos intuitív leckeként szolgált számukra.
A cselekedetek törvénye, *„erőtlensége és haszontalansága" (Zsid 7:18)* mindig nyilvánvaló volt mindazok számára, akik erre gondoltak. Amikor az emberek lelke felébredt, az a törvény, amelynek egyetlen haszna a meggyőzés, és egyetlen hatalma a halál volt, most már Krisztushoz vezette őket, aki Magába zárta mindannyiukat, hogy szabadságot és életet találjanak. Azok számára nyilvánvaló volt, hogy Krisztusban, és csak Őbenne találhatnak üdvösséget. Az igazság, ahogy Krisztusban van, nem más, mint a megszentelő igazság.

Hogyan kapjuk a megbocsátást?

Egy másik szempont, amelyet különösen meg kell vizsgálnunk, bár ezt már tanulmányoztuk, az, hogy soha senki sem kapott megváltást vagy bűnbocsánatot a törvény cselekedeteiből, vagy az ezzel kapcsolatos áldozatok alapján. Sőt, Isten sohasem magyarázta népének, hogy a törvény meg fogja menteni őket, és senki, aki igazán hitt Istenben, nem gondolta valaha, hogy ez lehetséges. Sámuel azt mondta Saulnak: *„Jobb az engedelmesség a véres áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérénél!" (1Sám 15:22)*.

A prófétakirály, bűnbánatos szívvel, Isten irgalmából, a következő szavakat írta: *„Nem kívánsz te véres* áldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban sem gyönyörköd*sz. Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, oh Isten nem veted te meg!" (Zsolt 51:18,19)*. Hóseás prófétán keresztül az Úr azt mondta: *„Mert irgalmat kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat." (Hós 6:6 KJV)*. Az állatok zsírjának égetése helyett az Úr azt kívánta, hogy *„áradjon az igazság, mint a víz, és az igazság, mint az apadhatatlan patak"* (Ám *5:24 Rev)*.

„Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyságot nyert afelől, hogy igaz." (Zsid 11:4). Az igazságot nem a nyáj elsőszülöttjének felháldozásával szerezte meg, hanem hit által, amely áldozáshoz vezette őt. *„Megigazul-*

ván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által." (Róm 5:1) „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez." (Ef 2:8) Ez így volt kezdetektől fogva; mert „hitt Ábrahám Istennek, és tulajdoníttatott neki igazságul". Ugyanez a kijelentés vonatkozik Énokhra, Noéra, valamint minden pátriárkára és prófétára.

A sátor építése után nem lehetett máshol áldozni; viszont sokan messze laktak tőle. Évente háromszor kellett a sátorhoz gyülekezniük Istent tisztelni. De nem kellett várniuk e három alkalomra, hogy bocsánatot nyerjenek a közben elkövetett bűnökért.

Bárhol is volt a bűnös ember, aki tudatára ébredt a szívében lakozó bűnre, beismerhette bűnét az Úr előtt, aki mindig közel volt, és megtapasztalhatta, mint ahogy mi is megtapasztalhatjuk, *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól" (1Jn 1:9).* Ezt a tényt Dávid esete is bizonyítja, amikor Isten prófétája megfedte nagy bűnéért. Dávid azt mondta: *„vétkeztem az Úr ellen", és azonnal jött a biztosíték: „Az Úr elvette a te bűnödet." (2Sám 12:13).*

A megbocsátás után a megtért és a bocsánatot nyert lelke tudta hozni az *„igazságnak áldozatát" (Zsolt 4:6; 51:19),* melyek kedvesek az Úr előtt. Csak ezután voltak kedvesek az Úr előtt a teljes égő áldozatok, és a többi áldozat. Miért? Mert azok a szív hálájára mutattak, és mert elismerte, hogy minden az Úré, és minden Tőle származik. Minden igaz áldozatban volt egy elv, amely hangsúlyozta, hogy Az, aki megmenti a lelket, bőségesen képes teljesíteni minden fizikai igényt, még akkor is, ha a világ javainak minden nyoma eltűnne. Nem az a gondolat indít igazi áldozatra, hogy mi adunk valamit Istennek, hanem az a gondolat, hogy Isten mindent ad nekünk, mivel az egyetlen valódi áldozat Krisztus áldozata. Ez világosan megmutatkozott minden felajánlott áldozatban. Az emberek láthatták, hogy nem gazdagítják Istent, mert az áldozat teljesen elégett. Mindaz, aki intelligens módon áldozott – mindaz, aki lélekben és igazságban imádta Istent – egyszerűen azt fejezte ki, hogy kizárólag Istentől függ mind a jelen, mind a jövő életében.

Az értéktelen régi szövetség

Következésképpen a régi szövetségnek és a hozzátartozó törvénynek egyetlen pillanatig sem volt értéke a bűnbocsánatra és a megváltásra nézve. Hatástalan volt kezdetektől fogva. (Lásd Zsolt 89:40) Ennek bizonyítéka Mózes kérése, amit Istenhez intézett, amikor Izrael gyermekei aranyborjút öntöttek, és imádták azt. Amikor Isten így szólt: *„hagyj békét nekem, hadd gerjedjen fel haragom ellenük, és töröljem el őket", akkor* Mózes kérte az Urat, és azt mondta:

„Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel

hoztál vala ki Egyiptomnak földéről? Miért mondanák az egyiptomiak, mondván: Vesztükre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörülje őket a föld színéről? Múljék el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izraelről a te szolgáidról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván nekik: Megsokasítom a ti magotokat, mint az égnek csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírják azt örökké." (2Móz 32:10-13).

Nem szólt egy szót sem az éppen megkötött szövetségről, hanem csak az Ábrahámmal kötött szövetséget említette. Nem kötődött egy pillanatig sem a nép ígéreteihez, hanem csak Isten ígéretéhez és esküjéhez.
Ha a Sínainál kötött szövetség valaha is értéket képviselt volna, bizonyára akkor is lett volna értéke, amikor megköttetett; de látjuk, hogy akkor is teljesen figyelmen kívül lett hagyva. Nem volt több ereje, hogy megmentse a népet, mint a kő, amelyre írva volt.

Majd később Jeremiás így imádkozott: *„Ha bűneink ellenünk tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk ellened!" „Ismerjük Uram a mi gonoszságainkat, atyáink bűnét; bizony vétkeztünk ellened! Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet! Vannak-e a pogányok bálványai között, akik esőt adhatnak? És ad-e záporokat az ég? Avagy nem te vagy-e a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-e bíznunk, hiszen te cselekedted mindezt!" (Jer 14:7; 20-22).* Ez volt a kérés, amit Isten hallani akart abban a pillanatban, és mindig is, mert azt mondta: *„Térj vissza, elpártolt Izrael, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez." (Jer 3:12,13).* Akkor ugyanolyan igaz volt, mint most, hogy *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól."*

Isten Teremtő és Megváltó hatalma, az Ő ígérete és esküje volt az egyetlen, amitől az igaz megtért zsidók megváltása függött. Közülük soha egyikük sem gondolta, hogy saját cselekedeteivel vagy ígéretével támaszkodjon az üdvösségre. Összefoglalva, Ábel napjaitól napjainkig az életnek és a megváltásnak egyetlen útja létezett, ami által az emberek üdvösséget nyerhettek. Attól a naptól kezdve, hogy a nő Magván keresztül kinyilatkoztatott az üdvösség Ádámnak és Évának – az Édenkertből kiűzetésük előtt – nem történt semmi változás a megváltás tervében, sem az Isten követelményeiben a megváltással kapcsolatban, sem azok számában, akiknek felajánlották az üdvösséget, ugyanúgy, mint maga Istenben vagy mennyei trónjában sincs változás.

Az emberek megváltoztak, de Isten nem. Mindig voltak emberek, akik bíztak saját szavaikban, ígéreteikben és a ceremóniákban; de ez nem bizonyítja, hogy ez volt Isten akarata. Mózes és Krisztus napjaiban a legtöbb ember a formaságokban és a ceremóniákban bízott; így van ez napjainkban is. Az emberek

mindig is hajlamosabbak voltak az árnyékot elfogadni a valóság helyett. De ez nem bizonyítja, hogy a régi időkben Isten azt akarta, hogy az emberek saját cselekedeteik által kapjanak üdvösséget, mint ahogy azt sem bizonyítja, hogy napjainkban a megigazulás nem hit által van.

A túlbuzgóság cselekedetei

Az emberek között mindig is létezett egy törekvés, hogy megsokasítsák a rítusokat és a ceremóniákat. Ez a cselekedetek általi üdvösségben bízás elkerülhetetlen következménye. Ez volt Krisztus napjaiban, és most is. Amikor az emberek elfogadják azt a gondolatot, hogy a cselekedeteik által üdvösséget nyernek, vagy, hogy ők maguk véghez tudják vinni Isten munkáját, akkor nem elégednek meg azzal, hogy csak Isten parancsolatait próbálják megtartani.

Ezért *„emberi parancsolatokat”* tanítanak, folyamatosan kiegészítve azokat, amíg az emberek már fel sem tudják sorolni a megkövetelt *„jó cselekedeteket”,* még kevésbé megcselekedni azokat.

Az iga, amely kezdetektől fogva fájdalmas és elviselhetetlen, egyre nehezebbé válik, amíg a vallás „árucikk” lesz, és az emberek pénzzel vagy másvalamivel megveszik az „árut”, hogy véghezvigyék a rájuk kényszerített jó cselekedeteket. Az emberi parancsolatok végrehajtásának teljesítésénél még inkább lehetetlen, hogy az emberek teljesítsék Isten parancsolatait saját erőfeszítéseik által, hamarosan Isten törvényét elveszik szemük elől, és értéktelenebb lesz az emberi parancsolatoknál. Mindez csak azt a természetes és elkerülhetetlen tendenciát képviseli, amely abból a kudarcból származik, hogy nem látják Krisztust Mózes írásaiban, és nem értik, hogy Isten éppen a szertartás ürességén keresztül szándékozik megmutatni az embereknek az abszolút szükségüket, hogy csak Krisztustól függjenek, Aki az egyetlen valóság.

Egy hasonlóság értelme

Még valami az árnyékról és a valóságról. Mint láttuk, az embereknek adott Sínai törvény csupán a valódi törvénynek – azaz Isten életének – árnyéka volt. Ezt gyakran a törvény értéktelenségének fogják fel. Sokan úgy gondolják, hogy mivel a Sínai törvény csak a jó dolgok árnyéka, akkor azt kell választani, ami minél ellentétesebb vele. De nem így gondolkodnak az emberek az ideig tartó dolgokról. Ha van egy fényképünk – egy árnyék – egy emberről, akit meg akarunk találni, nem állunk meg egy olyan ember előtt, aki nem is hasonlít hozzá, kijelentve: „Ez az az ember”. Nem, megtaláljuk azt az embert, akire a kép pontosan illik, és akkor tudjuk, hogy megtaláltuk, akit kerestünk. Tehát az igazi törvény Isten élete,

és Izrael gyermekeinek adott törvény – a jó dolgok árnyéka – Isten jellemének a fényképe.

Az egyetlen ember az egész világon, aki minden vonásában megtalálható a fénykép sajátos jellemzőiben, „az ember Jézus Krisztus”, akinek szívében a törvény van. Ő a láthatatlan Isten élő képe, az élő Kő. Hit által Hozzá járulva mi is élő kövekké válhatunk. Szívünkben ugyanaz a törvény van beírva, mert az Ő Lelke ugyanolyan élő képpé változtat minket, és a Sínai törvény kőtáblái tanúja lesz, hogy a hasonlóság tökéletes. De ha eltérést mutat a tökéletes képtől, a hasonlóság hiánya azt mutatja, hogy nem vagyunk Isten valódi családjából valók.

The Present Truth 1896. december 24.

35. fejezet

Belépés az ígéret földjére

„Közel negyven esztendeig türelemmel hordozta őket a pusztában." (Apcsel 13:18) E néhány szóval Pál apostol az antiochiai zsinagógában tartott beszédében feltárta az izraeliták negyven éves pusztai vándorlását; és a mai tanulmányunkban szintén ilyen röviden említem meg én is. A magatartásuk olyan természetű volt, hogy Isten szó szerint „elszenvedte" őket. A jelentés szerint a zúgolódás és a lázadás volt jellemző rájuk, *„mert nem hittek Istenben, és nem bíztak segítségében" (Zsolt 78:22). „Hányszor lázongtak ellene a pusztában, hányszor okoztak neki fájdalmat a kietlenben! Újra és újra kísértették Istent, ingerelték Izráel szentjét. Nem emlékeztek meg az ő kezéről, sem arról a napról, amelyen megváltotta őket a nyomorgatótól, amikor jeleket tett Egyiptomban és csodákat Cóan mezején." (Zsolt 78:40-43)* Bár negyven éven keresztül mindennap látták Isten cselekedeteit, mégsem tanultak meg az útján járni; ezért mondta az Úr: *„Azért megharagudtam arra a nemzedékre, és ezt mondtam: Mindig tévelyegnek szívükben, mert nem ismerték meg az én utaimat. Úgyhogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba." (Zsid 3:10,11).*

A hit öröksége

„Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenségük miatt." Mit tanulhatunk az örökség természetéről, amelyhez Isten vezette népét? Azt, hogy egyszerűen egy olyan örökség volt, amit csak azok birtokolhattak, akiknek volt hitük; csak hit által lehetett megszerezni. Az ideiglenes világi vagyonokat olyan emberek is megszerezhetik, - és meg is szerzik - akik nem hisznek Istenben, sőt megvetik és gúnyolják Őt. Valójában a hitetleneknek van a legtöbb javuk ezen a világon. Dáviddal együtt sokan irigyelték a gonoszok jólétét; de az irigység érzése csak akkor jelentkezik, ha az örök dolgok helyett az átmeneti, ideiglenes dolgokra tekintünk. *„A bolondok jóléte elpusztítja őket."* Isten a világ szegényeit választotta, *„hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik" (Jak 2:5).* Az az ország *„nem e világból való" (Jn 18:36),* hanem jobb országot, „tudniillik mennyeit"

várunk, melyet a pátriárkák is vártak. (Zsid 11:16) Isten azt ígérte, hogy ebbe az országba vezeti népét az egyiptomi szabadulás után.

De ezt az országot csak azok uralhatják, akik *„hitben gazdagok”*.

Eljött az idő, amikor Isten megvalósíthatta céljait népével. A hitetlenek, akik azt állították, hogy gyermekeik meghalnak a pusztában, mind meghaltak, és most éppen azok a gyermekek, akik megnőttek és éretté váltak, bíztak az Úrban, be kellett lépniük az ígéret földjére. Mózes halála után Isten azt mondta Józsuénak: *„most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, amelyet én adok nekik, az Izrael fiainak. Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam, amiképpen szólottam Mózesnek” (Józs 1:1,2).*

Átkelés a Jordánon

De a Jordán folyója hömpölygött köztük és azon föld között, ahová be kellett lépniük nyájukkal, és gyermekeikkel együtt. A folyó duzzadt volt, elárasztotta az egész partot, és hidak sem voltak; de ugyanaz az Isten, aki átvezette a népet a Vörös-tengeren, továbbra is vezette őket ugyanolyan csodák által. Az egész nép elfoglalta a helyét az Úr parancsa szerint, és a papok, akik vitték a szövetség ládáját, körülbelül ezer lépéssel előbb voltak. A folyó felé haladtak, amely továbbra is követte a megszokott útját. Elmentek egészen a folyó széléig, de a vizek egy cseppet sem húzódtak vissza. Ezek az emberek meg tanultak bízni az Úrban, és amikor Ő azt mondta, haladjanak tovább, egy pillanatig sem haboztak. Beléptek a vízbe, bár tudták, nagyon mély, és lehetetlen lenne számukra átkelni rajta, hisz a víz elég gyors volt, hogy elsodorja őket. De nem az volt a feladatuk, hogy nehézségekkel foglalkozzanak; a részük az volt, hogy engedelmeskedjenek az Úrnak, és az Úr dolga pedig, hogy utat nyisson nekik.

„És amint a láda hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe…*megállt a víz, amely felülről folyt lefelé, és egy tömegben állt, jó messzire, Ádám városánál, amely Cáretán mellett van. A pusztai tenger, a Sós-tenger felé lefolyó víz pedig egészen elfutott; így kelt át a nép Jerikóval szemben. A papok pedig, az ÚR szövetségládájának hordozói ott álltak szárazon a Jordán közepében rendíthetetlenül mindaddig, amíg az egész nép teljesen átkelt a Jordánon. Az egész Izráel szárazon ment át.” (Józs 3:14-17)*

Mekkora bizalom és Istenbe vetett hit nyilvánult meg ott! A Jordán medre száraz volt, hogy a nép átkelhessen, azonban a jobb oldalon egy feltornyosuló vízfal állt, valamiféle látható támasz nélkül. Képzeljük el azt a nagy vízmennyiséget, amely látszólag azzal fenyegette a népet, hogy elnyeli őt, és akkor jobban tudjuk értékelni azok hitét, akik nyugalommal átkeltek a folyón. Az átkelés során a papok mozdulatlanul álltak a folyómeder közepén, és a nép sorban, megszakítás nélkül

folyamatosan átkelt a folyón. Senki sem tolakodott, hogy gyorsabban átérhessen, mielőtt a víz rájuk zúdult volna; mert *„Aki hisz, az nem fut el!" (*Ézsa *28:16).*

Végre szabadok

„Ez időben monda az Úr Józsuénak: Csinálj magadnak kőkéseket, és másodszor is metéld körül az Izrael fiait. … Mert negyven esztendeig jártak Izrael fiai a pusztában, mialatt elemészteték a hadakozó férfiaknak egész népsége, akik Egyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; akiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velük a földet, amely felől megesküdt vala az Úr az ő atyáiknak, hogy nékünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. Fiaikat állította vala azért helyükbe, ezeket metélé körül Józsué, mert körülmetéletlenek *valának, mivelhogy nem metélék vala körül őket az útban. Miután pedig mind az egész nép körülmetéltetett vala, veszteg lőnek az ő helyükön a táborban, míglen meggyógyulának. És monda az Úr Józsuénak: Ma fordítottam el rólatok Egyiptom gyalázatát." (Józs 5:2-9)*

A szertartás erejének teljes megértéséhez emlékezzünk vissza a körülmetélés jelentőségére, és azt is tudnunk kell, mit jelent az *„Egyiptom gyalázata"* kifejezés. A körülmetélés a hit általi megigazulást jelenti. (Róm 4:11) Az igazi körülmetélés, *„amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van"*, a törvény iránti engedelmességet jelenti a Lélek által. (Róm 2:25-29) Azt jelenti, hogy nem bízunk önmagunkban, hanem bízunk és örülünk Jézus Krisztusban. (Fil 3:3) Ebben a példában azt látjuk, hogy maga Isten parancsolta a nép körülmetélését, ami egyértelmű bizonyíték arra, hogy igazaknak fogadta el őket. Mint Ábrahám esetében is, a hitük igazságul tulajdoníttatott nekik.

„Az igazság fölmagasztalja a nemzetet, a bűn pedig gyalázatára van a népeknek." (Péld 14:34) A bűn az *„Egyiptom gyalázata"* és ez el lett távolítva Izrael gyermekeitől, mert ez a szív igazi körülmetélése, és az egyetlen, amit Isten körülmetélésnek fogad el az, amikor levetjük *„a bűn testét Krisztus körülmetélésében" (Kol 2:11). „Ezt mondd nekik: „*Így *szól az én Uram, az Úr: Azon a napon, amelyen kiválasztottam Izráelt, és esküre emeltem kezemet Jákób* háza utódainak, és megismertettem magamat velük Egyiptom földjén, esküre emeltem kezemet nekik, és azt mondtam: Én vagyok az Úr, *a ti Istenetek!…Azt mondtam nekik: Mindenki vesse el szeme elől az utálatosságokat, és ne tegyétek magatokat tisztátalanná Egyiptom bálványaival! Én vagyok az Úr, a ti Istenetek! De pártot ütöttek ellenem, s nem akartak hallgatni rám. Senki sem vetette el szeme elől az utálatosságokat, és nem hagyta el Egyiptom bálványait." (Ez 20:5-8)*

Mivel nem akarták elhagyni Egyiptom bálványait azok az emberek, akik kijöttek abból az országból Mózessel együtt, nem mehettek be a megígért földre. Egy nép nem lehet szabad, és ugyanakkor rabszolga is. Egyiptom rabszolgasága -

„Egyiptom gyalázata” - nemcsak a fizikai munka volt, amire az embereket jutalom nélkül kényszerítették, hanem Egyiptom förtelmes bálványimádása, amibe belemerültek. Ebből akarta Isten kiszabadítani őket, amikor azt mondta a Fáraónak: *„engedd szabadon a népemet, hogy szolgáljon nekem”.* Ezt a szabadságot végül az emberek elérték. Maga Isten jelentette ki, hogy a bűn rabszolgaságát, azaz Egyiptom gyalázatát eltávolította róluk.

Akkor énekelni lehetett: *„Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője.” (Ézsa 26:2).*

A hit győzelme

„Hit által omlottak le Jérikónak kőfalai, midőn hét napig körös-körül járták.*” (Zsid 11:30).*

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1)

„Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására.” (2Kor 10:4)

Izrael gyermekei az ígéret földjén voltak, de minden látszat szerint az ország nem volt birtokukban. Még mindig sátrakban éltek, miközben az ország lakói bekerített városokban laktak, melynek falai *„az égig emelkedtek”.* Olyan erősek voltak ezek a falak, hogy negyven évvel azelőtt, a róluk érkező jelentések miatt Izrael gyermekei megijedtek, és visszatértek sátraikba. A kőfalak és a fegyveres emberek sokasága azonban semmi, mikor az Úr vezeti a csatát.

„Jerikó pedig úgy be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki.” (Józs 6:1) Jerikó volt az első város, amelyet el kellett foglalni, és az Úr úgy számította ki a haditervet, hogy maximumra tesztelje az izraeliták hitét. Mindenkinek teljes csendben kellett menetelnie a város körül, kivéve a papokat, akik előrementek a szövetség ládájával; nekik kellett megfújniuk a trombitákat. *„A népnek pedig azt parancsolta Józsué: Ne kiáltsatok, hangotokat se hallassátok, egy szó se jöjjön ki a szátokból addig a napig, amíg azt nem mondom nektek: kiáltsatok; és akkor kiáltsatok.” (Józs 6:10).* Amint csendben befejezték a város körbejárását, vissza kellett térniük a táborba. Ugyanezt kellett tenniük hat egymást követő napon át, a hetedik napon pedig hétszer.

Képzeljétek el a helyzetet! Lépések zaja, az egész sokaság a város körül menetelt, majd utána bementek a táborba. Újra és újra ezt kellett megismételniük, látható eredmény nélkül. A falak ugyanolyan magasak és rettenetesek voltak, mint azelőtt; egyetlen kő sem esett le, még egy kis vakolat se vált le. Mégsem hallatszott a nép között a zúgolódás szava. Jogosan feltételezhetjük, hogy az első

vagy a második napon a város körül csendben körbejáró nagy hadsereg látványa rémülettel töltötte el a lakosságot, különösen azért, mert korábban megrémültek a jelentéstől, amit hallottak Isten népéről. Mivel azonban a felvonulás napról napra megismétlődött, látszólag céltalanul, csak természetes volt, hogy az ostromlottak visszanyerték bátorságukat, és mindezt nevetségesnek tartották. Lehet, hogy sokan gúnyolni kezdték az izraelitákat az értelmetlen módszereik miatt. A háborús történetnek nem volt precedense egy ilyen erődítmény elfoglalásának módszerére, ezért csak természetes volt, hogy a város lakói közül egyesek kicsúfolták a városon kívül menetelőket.

De egyetlen válasz sem érkezett a sorok közül. Izrael gyermekei türelmesen viseltek minden gúnyolódást. Egyetlen ember sem zúgolódott, mondván: „Mi értelme van mindennek? Miféle hadvezér Józsué? Talán azt gondolja, hogy a lépéseink zajának hatására a falak rezegni fognak, és összeomlanak? Belefáradtunk ebbe az őrültségbe, bent maradunk a sátrainkban mindaddig, amíg valami racionális dolgod nem csinálunk. Bárki, aki tud valamit az emberi természetről, tudja, hogy ilyen körülmények között a legtöbb ember ilyen és ehhez hasonló mondatokat közölne; és rendkívüli dolognak számít, hogy lázadásmentesen történjenek az ilyen procedúrák. Ezt mondták volna Izrael gyermekei negyven évvel azelőtt; de az a tény, hogy türelmesen és csendben már tizenháromszor körbejárták a várost, látszólag cél nélkül, bizonyítja a legfigyelemreméltóbb hitet, amit a világ valaha is ismert. Gondoljatok egy egész nemzetre, akik között nem volt egyetlen hibakereső, sem panaszkodó, amiért olyan helyzetbe került, amit nem ért, és amely nyilvánvalóan értelmetlen.

A hetedik nap majdnem véget ért, és a város tizenharmadik megkerülése befejeződött. Minden ugyanúgy maradt, mint a felvonulás előtt. Most jött el az utolsó teszt a hit megkoronázására. *„Amikor a hetedik forduláskor kürtöltek a papok a kürtökkel, Józsué azt mondta a népnek: Ki*áltsatok, mert nektek adta az Úr *a várost!” (Józs 6:16)*

Miért kiáltsanak? Mert az Úr nekik adta a várost; kiáltaniuk kellett a győzelmet. De mi volt a bizonyítéka annak, hogy győztek? Nem láthatták a győzelmet. Ó, a hit *„a nem látott dolgok valósága”.* A győzelem az övék volt, mert Isten garantálta azt, és a hitük követelte a kimondott szó alapján. Egyetlen pillanatig sem haboztak; a hitük teljes volt, és a parancs szavára győzedelmes kiáltás hagyta el a sokaság ajkát. *„És ahogy meghallotta a nép a kürt szavát, és hangosan fölkiáltott, az történt, hogy magától leomlott a kőfal.” (Józs 6:20)*

Isten ígérete ezeknek az embereknek szólt és nekünk is; és minden róluk szóló jelentés a mi tanulságunkra íratott. *„Mert nem fegyverükkel szereztek földet, és nem az ő karjuk segített nekik” (Zsolt 44:4)*, hanem Isten kinyújtott karja adott

győzelmet számukra. Ő azt mondta, hogy ugyanúgy *„megszabadít ellenségeinktől és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket”*, hogy így megszabadulva az ellenség kezéből, félelem nélkül, szentségben és igazságban szolgálhassuk Őt életünk minden napján. (Lk 1:68-75). A szabadulás Krisztus által történik, aki most is, mint Józsué napjaiban *„a seregek Ura”*. Ő azt mondja: *„E világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.”* (Jn 16:33). „és benne jutottatok teljességre, benne, aki minden fejedelemségnek és hatalmasságnak a feje” (Kol 2:10). Így *„az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Jn 5:4).*

The Present Truth 1896. december 31

36. fejezet

Hiúság és vereség

„Te pedig hit által állsz. Ne fuvalkodjál fel, hanem félj" (Róm 11:20). „Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék." (1Kor 10:12)

Az ember nincs nagyobb veszélyben, mint amikor éppen nagy sikere van, vagy nagy győzelmet aratott. Ha nem elég óvatos, akkor a boldog háláról szóló éneke önmagának gratuláló gőgös dallá változik. Noha Isten hatalmának elismerésével kezdődik, dicsérettel és iránta érzett hálával, észrevétlenül az ember Isten helyére lép, és kijelenti, hogy saját bölcsessége és hatalma hozott számára sikert és győzelmet. Így támadásnak teszi ki magát, és biztos abban, hogy győztes lesz, miközben elválasztja magát a hatalom forrásától. Csak az Úrban, Jehovában van örök hatalom.

„Józsué ugyanis férfiakat küldött Jerikóból Aiba, amely Bethaven mellett van, Bétheltől kelet felé, és azt mondta nekik: Menjetek föl, és kémleljétek ki azt a földet. Föl is mentek a férfiak, és kikémlelték Ait. Majd visszatértek Józsuéhoz, és azt mondták neki: Ne menjen föl az egész nép. Mintegy kétezer férfi vagy mintegy háromezer férfi menjen föl, és megverik Ait. Ne fáraszd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak! Fölment azért oda a népből mintegy háromezer férfi, de megfutamodtak Ai emberei elől. És Ai emberei megöltek közülük mintegy harminchat férfit, és üldözték őket a kaputól kezdve egész Sebárimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvadt a nép szíve, és olyan lett, mint a víz." (Józs 7:2-5)

Mindenki veszélyben

Jerikó és Ai városának története elegendő ahhoz, hogy választ adjon azoknak, akik nagy bizonyossággal ismétlik – mintha a Szentírás részét képezné – azt a mondást, miszerint: „Egyszer a kegyelemben, örökre a kegyelemben". Szerintük ez azt jelenti, hogy az ember, aki valóban az Isten félelmében jár, soha többé nem esik el. Nem kétséges, hogy Izrael gyermekei valóban és teljes mértékben bíztak az Úrban, amikor átkeltek a Jordánon, és amikor Jerikó körül meneteltek. Maga Isten bizonyságot tett, hogy hitük alapján igazak voltak, és Szava kijelentette, hogy hitük által dicsőséges győzelmet arattak. Azonban alig néhány nap telt el, és

súlyos vereséget szenvedtek. Ez volt a hitehagyás kezdete. Noha azután is Isten sok csodát tett értük, és mindig kész volt megtenni mindent azért, hogy megnyerje hitüket, Izrael népe soha nem volt többé egységben, hogy „megharcolja a hitnek nemes harcát".
Csak rövid ideig volt még egység, a pünkösd napján a Szentlélek kitöltetése után, amikor a hívő sokaságnak „szíve és lelke egy volt". De az a tény, hogy ugyanaz az egység és a tökéletes hitben rejlő hatalom újra megnyilvánul az Isten népe között, ugyanolyan biztos, mint Isten bármely más ígérete.

A vereség oka

Bűn volt a táborban, amikor Izrael felvonult Ai városa ellen, és ez volt vereségének oka. Az egész nép szenvedett, nemcsak Ákán bűne miatt, hanem azért is, mert valamennyien vétkeztek. *„Íme, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él." (Hab 2:4).* Nem az a lényeg, hogy a *„bűnnek csalárdsága"* vakította el, vagy az önfelmagasztalásuk vezette őket a bűnre; az biztos azonban, hogy a nép helyet adott a bűnnek és magabiztosak lettek, ami önmagában bűn. A bűn miatt vereséget szenvedtek. Mindaddig, amíg a bűn helyet kapott a szívükben, nem tudtak előrelépni az ország meghódításában. Ez ismét bizonyítja, hogy a megígért örökség, amelybe Isten vezette őket, olyan volt, amit csak igaz lelkű emberek birtokolhattak, azok, akik hit által igazak voltak.

A kémek, akik megnézték a várost, elhitették a néppel, hogy csak néhány emberre van szükség Ai városának elfoglalásához, mert csak egy kicsi vár az. De feltételezésüknek nem volt semmi alapja. Igaz, Ai városa nem volt olyan nagy, mint Jerikó, de a nagyságának semmi köze sem volt a város elfoglalásához.
„Hit által omlottak le Jerikónak kőfalai", és ha az izraeliták csak feleannyian lettek volna, vagy csak tizedannyian, az eredmény ugyanaz lett volna. Ugyanarra a hatalomra lett volna szükség Ai városának elfoglalásához, mint Jerikó elfoglalásához, azaz Isten erejére, amely hitet igényel. Amikor az emberek azt mondták, hogy csak kevés harcosra van szükség Ai város elfoglalásához, azt állították, hogy katonai ügyességük által fogják elfoglalni az országot. Ez keserű nagy hiba volt. Isten megígérte, hogy Ő adja az országot, és azt csak ajándékként lehetett elfogadni. A világ legeredményesebb hadserege a legjobb háborús fegyverekkel felfegyverkezve sem tudta volna elfoglalni; míg néhány fegyvertelen ember – erős hittel és dicsőséget adva Istennek – könnyen birtokba vehette azt. Nem fegyver erejével lehet bemenni Isten országába.

A vereség nem szerepel Isten tervében

Egy másik dolog, amit Ai város történelméből megtanulhatunk az, hogy

Isten nem akarta, hogy az Ő népe vereséget szenvedjen, vagy, hogy az ország elfoglalásakor közülük valaki elveszítse életét.
Egy közönséges harcban, egy megerősített város támadásában harminchat ember elvesztése nem számít nagy veszteségnek, függetlenül attól, hogy a támadás sikeres vagy sikertelen volt; de Kánaán földjének elfoglalásánál egy vereség szörnyű volt. Az ígéret így szólt: *„Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam, amiképpen szólottam Mózesnek" (Józs 1:3),* most pedig menekülésre kényszerültek, és emberi veszteséget is szenvedtek. Az a hatás, amely a Jordán folyó átkelése és Jerikó város elfoglalása által a pogányokat érte, és amely lenyűgözte és félelemmel töltötte el őket, megsemmisült. A saját erejükben bízva az izraeliták elveszítették Isten jelenlétét, és bebizonyították saját gyengeségüket.

A védelmi eszközök

Hogy teljesen Isten terve ellen volt egyetlen izraelita életének elvesztése a megígért ország elfoglalásakor azt bizonyítja, hogy nem az Ő akarata volt, hogy harcoljanak a megígért örökségért. Már láttuk, hogy a létszámnak és a fegyvereknek semmi köze nem volt Jerikó bevételéhez, és azt is láttuk, hogy amikor fegyvereikre támaszkodtak, az az erő, amely egy hagyományos harcban elegendő lett volna, nem segített nekik. Emlékezzetek az Egyiptomból való csodálatos szabadulásra, és a Fáraó teljes seregének pusztulására, anélkül, hogy fegyvert emeltek volna, vagy bármilyen más emberi hatalmat vettek volna igénybe. Emlékezzetek arra is, hogy Isten azzal a céllal vezette népét a leghosszabb és legnehezebb útvonalon, hogy ne lássanak háborút (2Móz 13:18), majd olvassátok a következő ígéretet:

„Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképpen űzhetem én ki őket? Ne félj tőlük; emlékezzél meg csak azokról, amiket cselekedett az Úr, a te Istened a fáraóval és mind az egyiptombeliekkel: A nagy kísértésekről, amelyeket láttak a te szemeid, és a jelekről és csodákról; az erős kézről, és a kinyújtott karról, amellyel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így cselekeszik az Úr, a te Istened minden néppel, amelytől te félsz. Sőt még a darázsokat is rájuk bocsátja az Úr, a te Istened mindaddig, míglen elvesznek azok is, akik megmaradtak, és akik elrejtőztek te előled. Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettenetes Isten!" (5Móz 7:17-21)

Amint cselekedett az Úr a Fáraóval és egész Egyiptommal, megígérte, hogy ezt teszi az összes ellenséggel, akik az izraeliták útját állták volna a megígért országba. De Izrael gyermekei nem harcoltak az Egyiptomból való szabadulásukért, sem azért, hogy elpusztítsák annak seregét. Amikor Mózes negyven évvel azelőtt fizikai erővel próbálta megszabadítani Izraelt, kudarcot vallott, és kénytelen volt szégyenteljesen elmenekülni. Csak azután volt képes félelem nélkül kihozni a népet a király haragja elől, miután megismerte az evangéliumot, mint Isten meg-

mentő hatalmát. Ez meggyőző bizonyíték arra, hogy Isten nem tervezte, hogy ők harcoljanak a megígért országért; és ha nem harcoltak, akkor természetesen egyikük sem veszhetett el a csatában.
Tudjunk meg többet arról, hogyan szándékozta Isten nekik adni az országot:

„Az én rettentésemet bocsátom el előtted, és minden népet megrettentek, amely közé mégy, és minden ellenségedet elfutamtatom előtted. Darazsat is bocsátok el előtted, és kiűzi előled a khivveust, kananeust és khitteust. De nem egy esztendőben űzöm őt ki előled, hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. Lassan-lassan űzöm őt ki előled, míg megszaporodol és bírhatod a földet." (2Móz 23:27-30).

Amikor Jákob évekkel azelőtt ugyanabban az országban maradt családjával, *„Istennek rettentése vala a körülöttük való városokon, és nem* üldözék *a Jákób fiait" (1Móz 35:5). „Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy zsellérek abban,* És *egyik nemzettől a másikhoz bujdosának, egyik országból a másik néphez: Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattuk, mondván: Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok!" (Zsolt 105:12-15).* Pontosan ugyanaz a hatalom kellett, hogy az ígéret földjére vezesse őket, és gyorsan örökséget adjon nekik, mert később, sajnálkozva hitetlenségükön, az Úr azt mondta:

„Ó, ha népem hallgatott volna rám, és Izráel az én utaimon járt volna! Rögtön megaláztam volna ellenségeit, és szorongatói ellen fordítottam volna kezemet. Az Úr gyűlölői hízelegtek volna neki, de az ő idejük örökké tartott volna*." (Zsolt 81:14-16 KJV)*

Miért ők harcoltak?

„De Izrael gyermekei a nemzeti létezésük alatt végig harcoltak, és ezt Isten irányítása alatt tették" – mondhatná valaki. Ez nagyon igaz, de egyáltalán nem bizonyítja, hogy Isten akarata volt, hogy harcoljanak. Ne felejtsük el, hogy „elméjük megvakult" a hitetlenségük miatt, így nem tudták megérteni, hogy mi Isten célja velük. Nem ragadták meg az Isten országának örök valóságát, hanem megelégedtek annak árnyékával; és ugyanaz az Isten, aki kezdetben elviselte megkeményedésüket, árnyék által igyekezett megtanítani őket – ha nem kellett a valóság – ezért továbbra is velük maradt, sajnálkozva figyelembe véve gyengeségeiket. Isten megengedte nekik, hogy szívük keménysége miatt legyen több feleségük, sőt még törvényeket is adott a poligámia szabályozására, de ez nem bizonyítja, hogy ez volt az Ő terve. Tudjuk jól, hogy kezdetben ez nem így volt. Tehát, amikor Jézus megtiltotta követőinek, hogy bármilyen ügy ellen harcoljanak, nem vezetett be semmi újat. Akkor sem, amikor azt tanította, hogy a férfinak csak egy felesége legyen, és legyenek együtt, amíg élnek. Egyszerűen azokat az elveket hirdette, amelyek kezdettől fogva léteztek- teljes reformot hirdetve.

Az írásbeli ítélet végrehajtása

Az egyik dolog, amit soha nem szabadna figyelmen kívül hagyniuk azoknak, akik idézik az izraelitáknak adott parancsolatokat - mintha jóváhagyná a védelmi vagy a hódító háborúkat- az, hogy Isten sohasem utasította őket valaki elpusztítására, akinek még nem telt be gonoszsága pohara, és visszavonhatatlanul nem utasította el az igazság útját. A világ végén, amikor eljön az ideje, hogy a szentek birtokba vegyék az országot, az ítélet a Magasságos szentjeinek adatik (Dán 7:22), és a szentek nemcsak a világot, hanem az angyalokat is megítélik. (1Kor 6:2,3). Ugyanakkor, mint örökösök Krisztussal együtt, nekik is részük lesz az ítélet végrehajtásában. Olvassuk el ezt:

„Vigadozzanak a kegyesek a dicsőségben; … Istendicsőítés legyen a szájukban, kétélű fegyver a kezükben, hogy bosszút álljanak a népeken, és megfenyítsék a nemzeteket, hogy láncra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig vasbilincsekbe, és végrehajtsák rajtuk a megírt ítéletet. Dicsőség lesz ez az Úr *minden kegyesének!" (Zsolt 149:5-9).*

Mivel Krisztus saját Magával azonosítja népét az Ő országában, és mindnyájukat királyokká és papokká tesz, így helyénvaló, hogy szentjei Krisztus és az Ő autoritása által részt vegyenek az igazságos ítéletben, a javíthatatlan gonoszok felett ugyanúgy, mint ahogy Ő teszi. Így tehát, ha emlékezünk arra, hogy az Egyiptomból való szabadulás a vég kezdete volt, és arra, hogy Isten pontosan azt az országot akarta nekik adni, melyet nekünk is ígér most, és amelybe Krisztus hívja majd az áldottakat, amikor eljön, megérthetjük, hogy egy szent nép akkor is tudott, és a jövőben is tud Isten igazságszolgáltatásának ügynöke lenni. De ennek nem egy hódító háborúnak kellett volna lennie, még a megígért föld megszerzése érdekében sem, hanem az ítélet végrehajtásának. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Isten személyesen ad parancsot, mikor kell az ilyen ítéleteket végrehajtani, és nem engedi az embereknek, hogy ilyen esetekben feltételezzék, mi az Ő akarata. Sőt, akik bűntelenek, csak azok hajthatják végre az ítéletet a bűnösök felett.

A háború nem egy siker

Még egy dolgot kell megemlítenünk a háborúval kapcsolatban és a Kánaán földjének birtoklása kapcsán, hogy Izrael fiai a megígért örökséget nem kapták meg, a sok küzdelmük árán sem. A nekik adott ígéret nekünk szól most. *„Mert ha Józsué adott volna nyugodalmat, nem szólna Isten azután egy másik napról" (Zsid 4:8),* amiben megkereshetjük és megtalálhatjuk a nyugalmat. A hitetlenség volt az oka, hogy nem találtak nyugodalmat, és annak is, hogy harcolniuk kellett.

Ha hittek volna Istennek, megengedték volna Neki, hogy teljesen tisztítsa meg az országot a romlott emberektől azon terv alapján, amit kigondolt. Időközben, ha nem tétlenkedtek volna, hanem erőteljesen végezték volna a hit munkáját, amit Isten kigondolt. Erről a következő cikkben fogunk olvasni.

The Present Truth 1897. január 7.

37. fejezet

Izrael - egy misszionárius nép

Amikor Isten elküldte Mózest, hogy kihozza Izraelt Egyiptom földjéről, azt üzente a Fáraónak: *„Izráel népe az én elsőszülött fiam; azért azt mondom neked: bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem, és ha te vonakodsz elbocsátani, íme, én megölöm a te elsőszülött fiadat." (2Móz 4:22,23);* majd Isten kihozta őket, és odaadta nekik a pogányok országait, *„hogy megtartsák rendelkezéseit, és megőrizzék törvényeit" (Zsolt 105:44,45).* A zsidók nagy előnye a többi nemzethez képest az volt, hogy *„Isten rájuk bízta az ő beszédeit" (Róm 3:1,2).* Minden bizonnyal a zsidók nem a maga teljes életerejükben kapták azokat az „élő szavakat", hogy előnyük végtelenül nagyobb legyen; de ez nem Isten miatt volt így. Most nem arról beszélünk, mit birtokolt Izrael, vagy mi volt ő tulajdonképpen, hanem arról, hogy mit birtokolhatott volna, és mivé kellett volna válnia.

Két dolog volt mindig igaz, nevezetesen az, hogy *„egyetlen ember sem él önmagáért",* és *„Isten nem személyválogató".* Ez a két igazság összekombinálva alkotja a harmadik igazságot, éspedig azt, hogy amikor Isten ajándékot vagy előnyt ad valakinek, azzal a céllal teszi, hogy az a valaki mások javára használja fel. Isten egy embernek vagy egy népnek sem ad áldásokat, amiket nem szeretne, hogy mások is birtokolják. Amikor áldást ígért Ábrahámnak, azzal a céllal tette, hogy áldás legyen – benne legyen megáldva a föld minden nemzetsége. Isten az Ábrahámnak tett ígéret alapján szabadította ki Izraelt. Ezért a törvény előnyeit adta nekik, de azzal a céllal, hogy a felbecsülhetetlen előnyöket más népeknek is elvigyék, hogy ők is részesülhessenek belőle.

Isten célja az volt, hogy Neve ismeretes legyen az egész földön. (2Móz 9:16) Nagyon szerette volna, hogy minden ember megismerje Őt, ugyanúgy, mint amennyire szerette volna, hogy Izrael ismerje meg Őt. Az egyedüli igaz Isten megismerése örök életet jelent (Jn 17:3), ezért amikor Izraelnek kinyilatkoztatta Magát, akkor Isten megmutatta az örök élet útját vagy az evangéliumot azzal a céllal, hogy ugyanazt az evangéliumot hirdessék másoknak is. Az ok, amiért először Izraelnek nyilatkoztatta ki Magát az volt, hogy úgymond ez a nép sokkal kézenfekvőbb volt, mint bármely más nép. Emlékezetükben tartották, hogyan

munkálkodott Isten Ábrahámmal, Izsákkal, Jákobbal és Józseffel, és ez által alkalmasabbakká váltak, mint mások. Isten nem azért választotta, mert jobban szerette őket, mint másokat, hanem mert minden embert szeret és azt akarta, hogy a legmegfelelőbb eszközök által ismertesse meg Magát. Az a gondolat, hogy Isten személyválogató, és kegyelmét és igazságát egy különleges népre korlátozza, a legméltatlanabb az Ő jellemére nézve.
Soha nem hagyta a pogányokat a saját Magáról szóló bizonyságok nélkül, és bárhol volt egy ember vagy egy nép, amely engedte, hogy Isten felhasználja, Ő azonnal szolgálatba állította, hogy még nagyobb kinyilatkoztatást tegyen saját Magáról.

Az evangélium hirdetésének hatása Egyiptomban

Az evangélium Isten hatalma az üdvösségre, és mivel Isten nagy hatalma Izrael Egyiptomból való kiszabadításánál nyilvánult meg, kétségtelen, hogy az evangélium abban az időben úgy hirdettetett, mint azóta soha. Az evangélium hirdetésének hatása meglátszik Ráháb, a pogány parázna asszony szavaiban. Mikor a két zsidó kémet házában elrejtette, azt mondta:

„Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, mert megszállt minket a félelem miattatok, és e földnek minden lakosa reszketett előttetek. Mert hallottuk, hogy megszárította az Úr a Veres tenger vizét előttetek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit cselekedtetek az emoreusok két királyával, akik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, akiket megöltetek. És amint hallottuk, megolvadott a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön!" (Józs 2:9-11). Majd kérte és megkapta a szabadulás ígéretét.

„Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel." (Zsid 11:31). Ráháb sorsa bármely jerikói lakos sorsa lehetett volna, ha ugyanazt a hitet gyakorolta volna, mint ő. Ugyanazokat a híreket hallották, mint a parázna asszony, és ugyanolyan jól tudták, hogy *„az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön!".* De az ismeret nem hit. Az ördögök tudják, hogy csak egy Isten létezik, ám még sincs hitük. A hit bizalmat jelent, engedelmességet. Míg Ráháb hajlandó volt engedelmeskedni az Úr követelményeinek, és úgy élni, mint Isten népe közül egy, a polgártársai erre nem voltak hajlandóak. Ráháb esetében bizonyítottnak látjuk, hogy Isten nem azért menti meg az embereket, mert jók, hanem azért, mert hajlandóak arra, hogy jókká tétessenek. Jézus azért küldetett, hogy megáldjon mindenkit, „megtérítvén bűneinkből". A rossz hírnévvel rendelkező szegény pogány asszonynak, aki közömbös arcmimikával és lelkiismeret-furdalás nélkül tudott hazudni, nagyon halvány fogalma volt a jó és a rossz közötti különbségről; Isten mégis népének egy tagjává fogadta őt, mert nem fordult el a világosságtól, hanem az általa megismert világosságban járt. Hitt

a lelke megmentésében. Hite felemelte őt a bűnös körülmények fölé, és az ismeret útjára állította. Nincs ennél nagyobb bizonyítéka annak, hogy Krisztus nem szégyelli testvérének nevezni még a pogányokat sem, és azt sem szégyelli, hogy egy prostituált szerepel a test szerinti családfájában.

Isten buzgósága minden ember iránt

A Ráháb történetének különleges pontja azonban az, hogy Isten nem korlátozódik a zsidó népre. Bárhol is volt a Kánaán földjén egy bálványimádó lakos, aki hajlandó volt elismeri Istent, abban a pillanatban befogadták Isten népe közé. Az a tény, hogy Ábrahám ígérete nem csak Jákob utódait foglalta magában, hanem az egész világot, nem csak egy elméleti, hanem egy gyakorlati, megnyugtató és felemelő lecke. Megmutatja, mennyire türelmes az Úr, *aki „nem akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson" (2Pét 3:9).* Megmutatja, milyen gyorsan észleli Isten az ember leggyengébb hajlandóságát is, mellyel megkeresi Őt, és arra használja, hogy közelebb húzza Magához a bűnöst. Óvatosan fújja meg a leggyengébb szikrát, ha lángot csinálhat belőle. Fülét folyamatosan a föld felé irányítja, és maximálisan figyel, hogy meghallja a leggyengébb suttogást is. Így a leggyengébb kiáltás is, igen, az első impulzus, amellyel az ember a legnagyobb mélységből Istenért kiált, Ő azonnal meghallja és válaszol rá.

Isten papjai

Isten szándéka Izrael népével az volt, hogy vigyék el az evangéliumot az egész világra, ha pedig megmaradtak volna szövetségében, akkor királyi papság lehettek volna. Mindnyájan Isten papjai lettek volna. A pap feladata pedig így van bemutatva Malakiás könyvében, ahol Isten azt mondja Léviről:

„Szövetségem volt vele életre és békességre, amelyet azért kötöttem vele, hogy félve tiszteljen engem, és megalázza magát nevem előtt. Igaz tanítás volt szájában, és nem volt álnokság az ajkán. Békességben és egyenesen járt velem, és sokakat megtérített a bűnből. Mert a pap ajkai őrzik a tudást, és tanítást várnak szájából, mivel a Seregek Urának követe ő." (Mal 2:5-7)

Embereket megtéríteni a gonosztól Krisztus munkája az Ő feltámadása által; ezért az igazi pap munkája egyszerűen az evangélium hirdetése – hirdetni az élő Megváltót, akiben az élő és tökéletes törvény lakozik, amely lelket térít meg. De mivel Izrael minden gyermekének papnak kellett volna lennie, és ezért mindnyájuknak ismerniük kellett volna a törvényt, nyilvánvaló, hogy mások javára kellett volna papságukat gyakorolniuk. Ha elfogadták volna Isten javaslatát, és örömmel megmaradnak szövetségében, ahelyett, hogy ragaszkodtak volna a sajátjukhoz,

nem lett volna szükség papságra, amely megismerteti az igazság és a békesség törvényét. Mindenki megismerte volna az igazságot, és következésképpen mindenki szabad lett volna. De egy pap feladata törvényt tanítani, tehát nyilvánvaló, hogy Isten célja az Egyiptomból való szabadítással az volt, hogy elküldje őket a világba hirdetni az evangéliumot.

Milyen könnyű és gyors feladat lett volna Isten hatalma által támogatva! Isten Egyiptomban véghezvitt cselekedeteinek híre az egész világra elterjedt, és ha ugyanazzal a hatalommal tovább előre haladtak volna, a maga teljességében hirdethették volna az evangéliumot, olyan embereknek, akik már felkészültek annak elfogadására vagy elutasítására. Feleségüket és gyermekeiket ott hagyva a biztonságos Kánaánban, kettesével elindulhattak volna úgy, mint ahogy Jézus küldte tanítványait, és rövid idő alatt el tudták volna vinni az evangéliumot a föld minden szegletére. Tegyük fel, hogy az ellenség megpróbálta volna megakadályozni haladásukat. Egy ember meg tudott volna futamítani ezer embert, ketten tízezer embert. Ez azt jelenti, hogy Isten jelenlétének hatalma által mindegyikük tízezer embernek látszott volna az ellenség szemében, és senki sem merte volna őket megtámadni. Így tovább folytathatták volna az evangélium hirdetésének munkáját zaklatástól való félelem nélkül. A félelmet, amit jelenlétükkel inspiráltak volna az ellenkezőkben, mutatja a hatalmat, amivel az általuk hirdetett üzenet bírt volna azokra a nyitott szívekre, amelyek készek voltak elfogadni az evangéliumot.

Ahogy haladtak volna Isten minden hatalmával felruházva, a területeket nem kellett volna kétszer meglátogatni. Mindenki, aki hallja, azonnal állást foglalt volna az igazság mellett vagy az igazság ellen, és a döntés így végleges, mert ha valaki elutasítja az evangéliumot, amikor az teljes erejében hirdettetik, vagyis Isten teljes hatalma kíséri, akkor már semmit sem lehet tenni érte, mert nincs nagyobb hatalom, mint az Isten hatalma. Így a Jordán átkelése után csak néhány év, vagy talán néhány hónap elegendő lett volna az evangélium hirdetésére az egész világon, bizonyságul minden nemzet számára.

Isten pártatlanságának bizonyítékai

De Izrael nem teljesítette dicsőséges feladatát. A hitetlenség és az önbizalom megfosztotta őket attól a hírnévtől, amellyel beléptek az ígéret országába. Nem engedték, hogy a világosságuk ragyogjon, és idővel ők maguk és elveszítették azt. Megelégedtek azzal, hogy letelepedjenek Kánaánban, ahelyett, hogy az egész földet birtokolták volna. Azt feltételezték, hogy Isten azért adta nekik a világosságot, mert jobban szerette őket másoknál, és így arrogánsak lettek, és megvetettek másokat. Isten azonban nem szűnt meg tanítani őket, hogy ők a világ világossága

legyenek. A zsidók története nem azt mutatta, hogy Isten csak rájuk korlátozódik, hanem azt, hogy Ő folyamatosan próbálta felhasználni őket arra, hogy Nevét ismertessék másokkal is. Bizonyítékul szolgál a szíriai Naámánról szóló jelentés, akit Izrael prófétájához küldtek, hogy meggyógyuljon a leprából. Ott van a sareptai asszony esete, akihez Illés küldetett. Sába királynője messziről jött, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét. Jónás küldetett, leginkább akarata ellenére, hogy figyelmeztesse Ninivét, és a város prédikációja hatására megtért. Olvassátok Ézsaiás, Jeremiás és Ezékiel próféciáit, és lássátok meg, hogy Isten milyen gyakran fordult közvetlenül különböző nemzetekhez.

Mindez azt mutatja, hogy Isten akkor sem volt, és most sem csak a zsidóké, hanem minden nemzeté. Végezetül, mivel Izrael teljes mértékben megtagadta küldetését, Isten rabságba vitette őket, hogy a pogányok kapjanak valamennyit az Istenről szóló tudományból, mert a zsidók nem akarták ezt a tudást önkéntesen megosztani velük. A fogságban Isten csak néhány zsidó lelket tudott használni, akik világosan hirdették az igazságot Nabukodonozornak, a pogány királynak, aki idővel alázatosan elismerte Istent, és hitének vallomását megismertette az egész világgal. Cyrus király, valamint más perzsa királyok világszerte ismertették királyi nyilatkozatok által az egyetlen igaz Isten Nevét.

Összegyűjtve egy nyájban

Láthattuk, hogy Isten semmit sem akart jobban, mint a zsidók körül lévő pogányok megmentését; de nemcsak a zsidók közelében tartózkodók, hanem a távoliak megmentését is, mert az ígéretek nemcsak a zsidóknak és a gyermekeiknek szóltak, hanem mindazoknak, akik *„távol voltak" (Lásd Apcsel 2:39; Ézsa 57:19).* Az, hogy Isten nem tesz különbséget a zsidók és a pogányok között, nyilvánvaló abból, hogy Ábrahám, aki a zsidó nemzet feje, maga is pogány volt, és még körülmetéletlen állapotában kapta Istentől az elfogadás bizonyosságát, *„hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is beszámíttassék az igazság" (Róm 4:11).* Isten mindig is ugyanolyan hajlandó volt magához fogadni embereket a pogányok közül, mint amikor Ábrahámot hívta ki közülük. Amikor Krisztus a földre jött, kijelentette, hogy csak Izrael házának elveszett juhaihoz küldetett, és miközben ezt mondta, megmutatta, kik Izrael háza elveszett juhai, amikor meggyógyított egy hívő pogány asszonyt. (Mt 15)

Amit Krisztus tett a kanaánita asszonyért, ugyanolyan lelkesen tette volna Józsué napjaiban is, Kánaán minden egyes lakójáért, és a világon bárkiért, aki hisz. Akik nem ragaszkodtak volna makacsul bálványaikhoz, azok begyűjtettek volna Izrael nyájába, mindaddig, amíg lett volna egy Pásztor és egy nyáj. Létezett megváltás mindazok számára, akik elfogadták volna, de igazi izraelitákká kellett volna válniuk.

Izrael, egy elkülönített nép

Ez az oka annak, hogy az izraeliták nem köthettek szövetséget az ország lakóival. A szövetség magában foglalja a hasonlóságot, az egyenlőséget, a két hasonló erő egyesülését. De ha Izrael hűséges lett volna elhívásához, tudta volna, hogy semmi közös nincs az ország lakosságával. A zsidók egy elkülönített nép kellett legyen, egyszerűen az Úr megszentelő jelenléte miatt.

Amikor Isten azt mondta Mózesnek: *„Az én jelenlétem lesz veled és nyugodalmat adok neked”,* Mózes azt válaszolta: *„Ha jelenléted nem jár velünk, ne is vigyél ki minket innen! Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-e, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e föld színén van.” (2Móz 33:15,16 KJV).* Szövetséget kötni a környező nemzetekkel azt jelentené, hogy egyesülnek velük, ez pedig egyenlő az Isten jelenlététől való elválással. Isten jelenléte volt az egyetlen dolog, amely elkülönítve tartotta volna Izraelt más nemzetektől, és jelenlétének csak ez lehet a hatása. Isten jelenléte napjainkban is ugyanezt eredményezi, mert Ő nem változik. Következésképpen, ha valaki azt mondja, hogy Isten népe nem szükséges, hogy elkülönüljön minden más nemzettől, valójában azt mondja, hogy nem szükséges az Isten jelenléte.

Ugyanez az elv érvényesült akkor, amikor a nép királyt akart. Olvassuk el ezt a jelentést 1 Sámuel 8. fejezetben! A nép azt mondta Sámuelnek: *„most tehát tégy valakit királyunkká, hogy ő ítéljen fölöttünk, amint minden népnél szokás”.* Ez nem tetszett Sámuelnek, és kétségtelenül sértette érzéseit, de a nép ragaszkodott kívánságához: *„Adj nekünk királyt, hogy ő bíráskodjon fölöttünk.”* Akkor az Úr azt mondta Sámuelnek: *„Fogadd el a nép szavát mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem engem, hogy ne uralkodjam fölöttük. Veled is úgy viselkednek, mint ahogy velem viselkedtek attól a naptól kezdve, amelyen kihoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak engem, és idegen Isteneknek szolgáltak.” (1Sám 8:7,8 KJV).* Akkor Sámuel az Úr parancsára elmondta a népnek az egyik rossz következményt, amely abból származik, hogy király uralkodik majd felettük. De nem hatotta meg őket, és azt mondták: *„Nem úgy, hanem legyen király felettünk, hogy legyünk olyanok, mint a körülöttünk lévő nemzetek.” (KJV)*

A Bibliában a *„nemzetek”* a pogányok. A héber szó, amit gyakran *„nemzetek”,* angolul *„népeknek”* fordítanak, ugyanaz, amelyből minden esetben a *„pogány”* szó származik. Talán a Zsolt 96:5 verse tisztázza ezt az olvasó számára. *„Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.”* Itt nyilvánvaló, hogy a *„nemzetek”* pogány nemzetek. A második Zsoltár első versében azt olvassuk*: „Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiábavalóságot a népek?”* Egy másik fordításban így olvassuk: *„Miért dühösködnek a nemzetek, és gondolnak hiábavalóságot*

a népek?" A *„nemzet"* kifejezés, amit Isten alkalmaz, amikor a földi nemzetekről beszél, a pogányok tömegeit jelenti. Tehát a zsidók valójában azt kérték: „Legyen király felettünk, hogy legyünk mi is olyanok, mint a pogányok!" Ezt akarták, mert az összes többi nép más istent imádott az igazi Istenen kívül, és a föld minden népe felett, Izrael kivételével, király uralkodott. A dán Biblia nagyon egyértelműen fordította az 1Sám 8:20 versét: *„Olyanok leszünk mi is, mint minden pogány".*

Isten terve nem az volt, hogy Izrael egy nemzet legyen. Hajlamosak vagyunk azt nézni, mi volt Izrael, mintha ennek kellett volna lennie, elfelejtve, hogy kisebb- nagyobb mértékben Izrael végig megtagadta az Úr tanácsa szerint való járást. Látjuk a zsidó nemzetet bírákkal és tisztviselőkkel, valamint a polgári kormány minden berendezkedésével; de nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Isten szövetsége teljesen mást foglalt magában, amit ők a hitetlenség miatt soha nem értettek meg teljesen.

Izrael – Krisztus egyháza

A „egyház" szót gyakran használják, de valószínűleg csak kevesen tudják, hogy görög nyelvből származik, aminek „kihozott" a jelentése, és hogy leginkább Izraelre vonatkozik, mint bármely más népre. Ők alkották Isten egyházát, mert Isten kihozta őket Egyiptomból. Az ótestamentum rájuk hivatkozik, amikor a *„gyülekezet"* kifejezést használja, azaz ők gyűltek össze, mert belőlük állt az Úr nyája, akinek Ő volt a pásztora. Istent *„Izrael pásztorának"* nevezi a Biblia. (Zsolt 80:2; 23:1) Így a későbbi idők egyházának elnevezése Isten nyája (Apcsel 20:28). István a szanhedrin előtti védőbeszédében úgy beszélt Izraelről, mint a *„pusztai egyházról" (Apcsel 7:38 KJV).*

Csak egy egyház létezik, mert az egyház Krisztus teste (Ef 1:19-23), és egy a test (Ef 4:4). Ez az egyház azokból áll, akik hallják és követik Krisztus hangját, mert Krisztus mondta: *„az én juhaim hallják az én hangomat…* és *követnek engem" (Jn 10:27).* Tehát a pusztai egyház ugyanaz, mint a Krisztus mindenkori igaz egyháza. A Biblia ezt legvilágosabban a Zsid 3:2-6 verseiben mutatja be. Amikor olvassátok ezt a szakaszt, emlékezzetek arra, hogy *„Isten háza" az „élő Isten egyháza" (1Tim 3:15).* A szakasz leírja, hogy Krisztus hűséges volt Isten házában, éppúgy, mint Mózes. Mózes, mint szolga volt hűséges az Isten házában, *„Krisztus ellenben, mint Fiú a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk." (Zsid 3:6).* Isten Egyiptomból hívta ki Jézust, amint meg van írva: *„Egyiptomból hívtam ki az én fiamat."* (Mt 2:15) Ő volt a seregnek Feje és Vezetője, aki kijött Mózessel együtt Egyiptomból. (1Kor 10:1-10) Krisztus és Mózes ugyanabban a közösségben vannak, és mindenki, aki Krisztussal egyesül, el kell ismernie Mózest, mint hittestvért az Úrban.

Ezek a dolgok nagyon fontosak, mert amikor tanulmányozzuk Isten ter-

vét Izraellel, meglátjuk Isten mindenkori egyházának mintáját, egészen az idők végezetéig. Tisztánlátás nélkül nem idézhetünk Izrael történetéből, mint egy követendő példa, mert ők sokszor lázadtak Isten ellen, és történelmük leginkább a hitehagyásról szól, mint a hitről. Tanulmányoznunk kell Isten ígéreteit, és a nekik intézett feddéseit, mert amit nekik szánt akkor, ugyanazt tartogatja számunkra is.

Az egyház a királyság

Izrael népe már az elejétől fogva királyság volt, évszázadokkal korábban, mint ahogy Saul király lett volna; mert Isten egyháza az Ő királysága, és alattvalói mind az Ő gyermekei. *„Isten háza" „Izrael közössége" (Ef 2:19 KJV)*. Krisztus az Atyával ül a „kegyelem trónján", és az igazi egyház elismeri Őt, és csak Őt, mint Úr. János apostol így írta alá a gyülekezetnek írt levelét: *„testvéretek és társatok a Jézusban való szenvedésben" (Jel 1:9).* Krisztus kijelentette saját Magáról, hogy Király, nevezetesen a zsidók királya (Mt 27:11), és ilyen tiszteletet kapott: *„te vagy Izráel Királya!" (Jn 1:49).* Még akkor is, amikor igényelte, hogy Ő király, Jézus kijelentette: *„Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgáim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való." (Jn 18:36).* Mint ahogy Krisztus királysága nem e világból való, ugyanúgy az Ő egyháza, az Ő teste, az Ő népe, melyet kiválasztott, és akit kihívott a világból, nem képezheti a világ részét, annak ellenére, hogy a világban van. Nem szabad semmiféle szövetséget kötnünk a világgal, függetlenül attól, hogy milyen célból történik. Az egyháznak egyetlen célja a világban, hogy a világ világossága legyen, a só, melyen keresztül legtöbbet tartósíthat a világból. Az egyháznak nem kell, hogy a világ része legyen, mint ahogy a világosság sem része a sötétségnek, melyben világít. *„mi közössége van a világosságnak a sötétséggel?" (2Kor 6:14).* Két különböző osztály létezik a földön – az egyház és a világ; de amikor az egyház szövetségbe lép a világgal, akár formálisan, akár a világ módszereit vagy alapelveit alkalmazva, akkor valójában csak egy osztály létezik – a világ. Isten kegyelméből azonban, mindig létezett néhány hívő, még a legnagyobb hitehagyás idején is.

Nem egy teokrácia

Elég gyakran beszélnek arról, hogy Izraelben teokrácia volt. Valójában Isten azt tervezte, hogy így is legyen, és így kellett volna lennie, de igazi értelemben soha nem így volt. A teokráciától akkor voltak legtávolabb, amikor földi királyt kértek, hogy ők is olyanok legyenek, mint a pogányok. Mikor ezt tették, elutasították Istent, mint királyt. Meglehetősen furcsa, hogy az emberek úgy hivatkoznak Izrael Istennel szembeni ellentétes cselekedeteire, mint egy igazolás napjaink egyházá-

ban hasonló cselekedetekre, és Isten elutasítására, mint egy bizonyíték, hogy Isten hatalma vezette őket.

A „teokrácia" szó két görög szó kombinációja, amely azt jelenti, hogy „Isten kormányzása". Egy igazi teokrácia tehát, egy test, melyben Isten az egyetlen és abszolút uralkodó. Ilyen kormányzatot ritkán láttak a földön, és soha nem volt kiterjedt. Valódi teokrácia létezett, amikor kezdetben Ádám az Édenkertben volt, *amikor „látta Isten, hogy minden, amit teremtett vala, íme igen jó" (1Móz 1:31).* Isten a föld porából teremtette Ádámot, aki uralkodott az Úr keze minden munkája felett. Ádám uralkodott *„a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon" (1Móz 1:26).* Következésképpen, Ádámnak adatott minden hatalom. De legjobb állapotában is, dicsőséggel és tisztességgel koronázva, Ádám csak föld volt, és saját hatalma nem volt több mint a por, amire lépett. Ezért a benne megnyilvánuló dicsőséges hatalom semmiképp nem az ő hatalma volt, hanem Isten hatalma, mely benne működött. Isten Mindenható Úr volt, de ami ezt a földet illeti, tetszett neki, hogy ember által nyilatkoztassa ki hatalmát. Mindaddig, amíg Ádám hű volt Istenhez, tökéletes teokrácia volt a földön.

Ehhez hasonló teokrácia soha nem volt a földön, mert az ember bukása azt jelentette, hogy Sátánt ismerte el e világ urának. De egyéni módon létezett teokrácia Krisztus tökéletességében, a második Ádámban, kinek szívében van Isten törvénye, és akiben Isten teljessége lakozott test szerint. Amikor Krisztus megújítja a földet, és mindent helyreállít eredeti állapotában, lesz egy nyáj és egy Pásztor, egyetlen király a földön, akkor tökéletes teokrácia lesz. Isten akarata az egész földön megvalósul, mint ahogy most a mennyben is. De most van a felkészülésnek ideje. Most Krisztus egy népet gyűjt magának, akikben reprodukálódik az Ő jelleme, kiknek szívében Ő fog élni hit által, hogy mindegyikük olyan legyen, mint Ő, *„hogy így beteljesedjetek az Isten egész teljességéig" (Ef 3:17-19).* Ezek az összegyűjtöttek alkotják Krisztus egyházát, amely összességében *„teljessége annak, aki mindent mindennel betölt" (Ef 1:23).* Tehát az igazi teokrácia elsősorban azon emberek szívében van, akik mindennap őszintén mondják mennyei Atyjuknak: *„tiéd az ország".* A hívők sokasága – az egyház –, amikor egy gondolatban egyesül a Szentlélek által, akkor lesz az egyetlen teokrácia, amely létezett valaha a földön. Amikor hitehagyó az egyház, akkor világi kapcsolatok révén, királyi hatalmat vállalva magára, mutatni akar egy teokráciai vezetési formát, de ez csak egy hamisított forma, isteni erő nélkül, míg Isten valódi követői, akik szám szerint kevesen vannak, szétszóródva az egész világon, nemzetek előtt ismeretlenek, példát mutatnak az igazi teokráciáról.

A próféta által – aki átokra nyitotta száját, de átok helyett áldást mondott – Isten a következőket mondta népéről: *„olyan nép ez, amely egyedül fog lakni, és nem számítja magát a nemzetek közé" (4Móz 23:9).* Isten népe a világban van, de nem

a világból, azzal a feladattal van megbízva, hogy felfedje annak dicsőségét, aki kihozta őket a sötétségből. De ezt csak akkor tudják megtenni, ha Istent Mindenhatónak ismerik el. Az egyház az a királyság, amelyben csak Isten uralkodik, és amelyben az egyház hatalma az Ő hatalma. Az egyház egyetlen törvénye, az Ő törvénye – a szeretet törvénye. Csak Isten hangja hallható, a tagok követik azt, és csak az Isten hangja beszél az egyház által.

Egyetlen földi mintát sem

A földi királyságok vagy szövetségek egyike sem szolgálhat mintául az igazi teokráciára az egyház és Isten királysága számára. A világszervezetek működése nem szolgálhat precedensnek. Minden részletében egyedi, anélkül, hogy függjön egyetlen olyan dologtól is, amire támaszkodnak az emberi kormányok az egység fenntartásáért, és mégis benne a rend, a harmónia, és az erő olyan csodálatosan nyilvánul meg, hogy mindenkit lenyűgöz.

De annak ellenére, hogy Isten igazi népének elkülönülve kell élnie, anélkül, hogy számláltasson a népek közé, és következésképpen nincs semmi része a civil kormányok irányításában, semmiképp sem közömbös az emberiség jóléte iránt. Az isteni Vezetőjükhöz hasonlóan a küldetésük az, hogy jót tegyenek. Mint ahogy Ádám Isten fia volt (Lk 3:38), ugyanúgy az egész emberi család, bár elesett, mégis az Ő gyermekei – tékozló fiak. Ezért Isten igazi gyermekei úgy tekintenek minden emberre, mint saját testvérükre, akiknek jólétéért és megváltásáért munkálkodniuk kell. Feladatuk az, hogy bemutassák Istent a világnak, mint egy szerető és jó Atyát, és ezt csak úgy tehetik meg, ha megengedik, hogy az Ő szeretete ragyogjon az életükben.

Krisztus földi királyságának egyetlen feladata van, hogy a gyakorlatban Hozzá hasonlítva fejezzen ki engedelmességet Iránta, és mindenek Urának mutassa be Őt. Bemutatva az Ő nagyságát, győzzön meg minél több embert, hogy fogadja el Őt királyaként, hogy felkészülve legyenek fogadására, amikor dicsőséges trónján érkezik majd. (Mt 25:31) Krisztus, a király, azzal a céllal jött közénk, hogy bizonyságot tegyen az igazságról (Jn 18:37), és ugyanúgy hűséges alattvalóinak sincs más életcéljuk. A hatalom, amely által bizonyságot tesznek, a Szentlélektől származik, aki bennünk lakik és bennünk is marad (Apcsel 1:8), nem pedig politikai vagy társadalmi harcokból származó hatalom. Krisztus mennybemenetele után egy rövid ideig az egyház elégedett volt ezzel a hatalommal, és csodálatosan haladtak előre az Isten országáról szóló evangélium hirdetésében; de hamarosan az egyház világi módszereket kezdett alkalmazni, és a tagok Krisztus királysága helyett az állam ügyeiben lettek érdekeltek, ezért elveszítették Isten erejét. De ne felejtsük el, hogy az egyház hűséges napjaiban ugyanaz a hatalom volt jelen, mint amit évszázadokkal korábban ugyanazon célokra kaptak az izraeliták is. Ne

felejtsük el azt sem, hogy a nép, aki által az Isten hatalma nyilvánult meg, ugyanaz volt mindkét esetben, *„mert az üdvösség a zsidók közül támad" (Jn 4:22).*

Ami Istent illeti, az Ő útja tökéletes, és tudjuk, hogy *„valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten ezt avégre műveli, hogy az ő orcáját rettegjék." (Préd 3:14).* Ezért, bár Izrael a bírák és a próféták napjaiban hűtlennek bizonyult a rábízott dolgokban, és ugyanaz az egyház az apostolok idejében nagyrészt elhanyagolta kiváltságait és kötelességeit, el kell érkeznie az időnek, amikor az egyház – Isten Izraele – kijön a világból és elkülönül tőle, ezáltal megszabadul a földi zűrzavartól, hogy csak Krisztustól függve ragyogjon, mint a hajnal. „Szép, mint a hold, tiszta, mint a nap; rettenetes, mint a zászlós tábor."

The Present Truth 1897. január 14.

38. fejezet

A megígért nyugodalom - első rész

„A jelenlétem veled megy, és én nyugodalmat adok neked." (2Móz 33:14 KJV). Ezekkel a szavakkal bátorította Isten Mózest, hogy tovább vezesse Izrael népét, miután oly súlyosan vétkeztek, amikor aranyborjút öntöttek és imádták azt.

Krisztus nyugodalma

Isten az Ő népének megígért nyugodalmáról szóló tanulmányunkban emlékezzünk arról, hogy az itt leírt ígéret megegyezik a Mt 11:28-ban leírt ígérettel. A megígért nyugodalom csak Isten jelenlétében volt megtalálható, Aki népe előtt ment. Így Krisztus, Aki *„velünk az Isten" (Mt 1:23)*, és aki velünk van *„minden nap a világ végezetéig" (Mt 28:20),* kijelenti: *„Gyertek mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és* én *megnyugosztlak titeket".* Izrael gyermekeinek a pusztában felajánlott nyugodalom ugyanaz a nyugodalom, amit Krisztus felajánl az egész világnak, Isten nyugodalma, az örök karjaiban - mivel az egyszülött Fiú az *„Atya kebelében van" (Jn 1:18). „Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket." (*Ézsa *66:13)*

De ha Isten mindenütt jelen volt és mindig jelen van, akkor miért nincs mindenkinek nyugodalma? Egyszerűen azért, mert általában az emberek nem ismerik el Isten jelenlétét, még a létezését sem. Ahelyett, hogy az életük minden kérdésében figyelembe vennék az Istent, a legtöbb ember úgy él, mintha Ő nem is létezne. *„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik." (Zsid 11:6)* Az Isten létezésének tagadásából fakad az általános képtelenség arra, hogy kedvesek legyünk Előtte, és nyugodalmat találjunk Benne.

Honnan tudhatjuk, hogy Isten létezik? A világ teremtése óta, ami Istenben láthatatlan, *„tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásaiból megérthető és meglátható." (Róm 1:20)*; így azok, akik nem ismerik Őt, menthetetlenek. Isten Teremtőként nyilatkoztatja ki Magát, mert a teremtő hatalma kiemeli Őt, mint önmagában létező Isten, és megkülönbözteti minden más hamis istenektől.

„Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden Isten felett. Mert a nemzeteknek minden Istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott." (Zsolt 96:4,5) „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király… Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével." (Jer 10:10-12) „Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és földet." (Zsolt 121:2)

„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet." (Zsolt 124:8). Mivel a nyugodalom csak Isten jelenlétében található meg, és jelenléte igazán csak az alkotásain keresztül ismerhető meg, nyilvánvaló, hogy a megígért nyugodalomnak szoros kapcsolatban kell állnia a teremtéssel.

A nyugodalom és az örökség – elválaszthatatlanok

Ez az igazság, mert a nyugodalom és az örökség benne volt az ígéretben. Izrael gyermekei a következő tanítást kapták a pusztában: *„Ne tegyetek úgy ott, ahogy most mi teszünk itt: mindenki azt teszi, ahogy neki jónak tetszik. Mert most még nem mentetek be a nyugalom helyére és az örökségbe, amelyet az Úr, a te Istened ad neked. Mikor pedig átkeltek a Jordánon, és azon a földön fogtok lakni, amelyet az Úr, a ti Istenetek ad nektek örökségül, és nyugodalmat ad minden ellenségetektől, amely körülöttetek van, és biztonságban fogtok lakni, akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve." (5Móz 12:8-11)* Hasonlóképpen Mózes azt mondta a Jordán keleti oldalán lévő törzseknek: *„Az Úr, a ti Istenetek adja néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai, Izrael fiai előtt mind, akik hadakozásra valók vagytok. Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok…maradjanak a ti városaitokban, amelyeket én adtam néktek. Mindaddig, amíg nyugodalmat ad az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet, amelyet az Úr, a ti Istenetek ad nekik a Jordánon túl." (5Móz 3:18-20).* A nyugodalom és az örökség elválaszthatatlanok egymástól. Krisztusban, aki *„velünk az Isten"* találunk nyugodalmat, „Őbenne kaptunk örökséget, ahogyan az előre el volt rendelve annak végzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik" (Ef 1:11). A Szentlélek az örökség első gyümölcse, a megfizetett uralkodás visszaváltásáig *„Az Úr az én osztályrészem" (Zsolt 16:5).* Ő egyaránt a mi nyugodalmunk és örökségünk. Ha Ő a mienk, akkor mindenünk megvan.

Izrael gyermekei megérkeztek a megígért országba. Tehát az ország és a nyugodalom az övék volt; ezt olvassuk Józsué kijelentésében:

„Megadá azért az Úr Izraelnek mindazt a földet, amely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az ő atyáiknak. És bírák azt, és lakozának abban. Nyugodalmat is adott nekik az Úr mindenfelől, szintén úgy, amint megesküdött vala az ő atyáiknak.

És senki nem állott meg ellenükben valamennyi ellenségeik közül; minden

ellenségüket kezükbe *adá az Úr. Nem maradt teljesítetlenül egy szó sem mind amaz jó szóból, amelyet szólott vala az Úr az Izrael házának. Minden teljesedett." (Józs 21:43-45).*

Józsué megemlíti Isten hűségé

De ha itt állnánk meg, nagy hibát követnénk el. Egy fejezetet átugorva Józsué kijelentéséhez érünk, amit mondott *„az egész Izraelnek",* a véneknek, a bíráknak, és a többieknek, *„hosszú idővel azután, hogy az Úr nyugalmat adott Izráelnek minden körülötte levő ellenségétől" (Józs 23:1,2).* Miután emlékeztette őket arra, amit az Úr tett értük, azt mondta:

„Látjátok, elosztottam nektek nemzetségeitek szerint, sorsvetés által örökségül az itt maradt népek birtokát meg azokét a népekét, amelyeket kipusztítottam a Jordántól a Nagy-tengerig napnyugaton. Az Úr pedig, a ti Istenetek maga űzi ki őket előletek, hogy örököseivé legyetek a földjüknek, ahogyan megmondta nektek Istenetek, az ÚR. Legyetek azért igen erősek, hogy megőrizzétek és megtartsátok mindazt, ami meg van írva Mózes törvénykönyvében. Ne térjetek el attól se jobbra, se balra. Ne keveredjetek össze ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak közöttetek. Isteneik nevét ki se ejtsétek, azokra ne esküdjetek, ne is szolgáljatok nekik, előttük meg ne hajoljatok. Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, ahogy mindmáig cselekedtétek! Ezért űzött ki az Úr előletek nagy és erős népeket, előttetek azonban senki nem állhatott meg mindmáig. Egy férfi közületek elűz ezret, mert az Úr, a ti Istenetek az, aki harcol értetek, ahogy megmondta nektek. Azért nagyon vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek Isteneteket, az Urat! Mert ha mégis elfordultok tőle, és e népek maradékaihoz ragaszkodtok, amelyek itt maradtak köztetek, és sógorságot köttök velük, összekeveredtek velük, és ők veletek: bizony megtudjátok majd akkor, hogy az Úr, a ti Istenetek nem űzi ki többé e népeket előletek. Sőt inkább tőrré és hurokká lesznek számotokra, oldalatokon ostorrá, szemetekben pedig tövissé, amíg ki nem vesztek erről a jó földről, amelyet Istenetek, az Úr adott nektek. Én pedig, íme, elmegyek már a minden földi ember útján. Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem veszett el mindabból a jó szóból, amelyet az Úr, a ti Istenetek ígért nektek. Mind beteljesedett rajtatok, egy szó sem veszett el azokból! De ahogy betelt rajtatok mindaz a jó szó, amelyet az Úr, a ti Istenetek mondott felőletek, úgy beteljesíti majd rajtatok az Úr minden fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket e jó földről, amelyet Istenetek, az Úr adott nektek. Ha áthágjátok Isteneteknek, az Úrnak szövetségét, amelyet ő rendelt nektek, és elmentek, és idegen Isteneknek szolgáltok, és meghajoltok előttük, akkor fölgerjed ellenetek az ÚR haragja, és hamarosan kivesztek e jó földről, amelyet ő adott nektek." (Józs 23:4-1

A nyugodalom – csak hit által van biztosítva

Ebben a bibliaszakaszban találunk még egy bizonyítékot arra, hogy az örök-

ség a megígért nyugodalom. Világosan le van írva, hogy Isten adott nyugodalmat Izraelnek, és Józsué sokkal később mondta el ezt a beszédet. Ugyanakkor ebben a beszédben Józsué elmondta, milyen alapfeltételek mellett lesz biztonságos nyugodalmuk, és mi alapján űzi ki Isten az ellenséget az országból. Minden Izrael Isten iránti hűségétől függött. Ha elfordulnak az Úr szolgálatától, és más isteneket szolgálnak, akkor biztosan tudniuk kellett, hogy Isten nem fogja kiűzni előlük az országban lévő megmaradt nemzeteket, hanem azok a nemzetek szüntelen zaklatni fogják őket, és az Úr eltörli népét arról a földről, amelyet neki adott.

Hogy lehet azt állítani Izrael gyermekeiről, hogy nyugalmat kaptak minden ellenségtől, és birtokolták az országot, amikor ellenségeik még mindig azon a földön voltak, és fennállt annak a veszélye, hogy az ellenség elűzi őket, ahelyett, hogy az ellenséget űznék el? A Szentírás válaszol erre a kérdésre. Például, amikor az amoreusok királyai megfenyegették a gibeonitákat, akik az izraelitákkal szövetkeztek, az Úr azt mondta Józsuénak: *„Ne félj tőlük, mert kezedbe adtam őket" (Józs 10:8).* Mit csinált akkor Józsué? Elvette őket az Úr kezéből. Nem kételkedett, ezt mondván: „Nem látok egyetlen bizonyítékot sem arra, hogy az Úr kezembe adta volna őket, mert nem látom ezt". Ostoba módon sem jelentette ki, hogy: „Mivel az Úr a kezembe adta őket, elengedhetem az embereket, és pihenhetek". Ha ezeknek a gondolatoknak helyet adott volna, akkor vereséget szenved, még akkor is, ha Isten győzelmet ígért. Cselekedete által Józsué megmutatta, hogy valóban hisz abban, amit az Úr mondott neki. A hit munkálkodik, és munkálkodni fog továbbra is.

Ily módon Józsué elmondta a népnek, hogy Isten győzelmet adott nekik, még akkor, amikor Jerikó magas falai előtt álltak, a bezárt kapuk előtt. Igaz, hogy Isten győzelmet adott nekik, mégis minden tőlük függött. Ha nem lettek volna hajlandóak kiáltani, sohasem győztek volna.

Krisztusban van a nyugodalmunk és az örökségünk; de csak akkor vagyunk részesei Krisztusnak, ha *„az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk" (Zsid 3:14).* Jézus azt mondta: *„E világon nyomorúságtok lészen; de bízzatok: én meggyőztem a világot." (Jn 16:33).* Ugyanebben a beszédében Jézus ezt mondta: *„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek."* Micsoda?! Békesség a nehézség közepette? Igen, mert továbbá azt mondta: *„nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!".* Bajok közepette nem aggódni; veszély közepette lenni és nem félni; a csata hevében lenni, és mégis élvezni a teljes békét; valóban Jézus teljesen más módon adja a békét, mint ahogyan a világ adja.

A már befejezett harc

Hallgassátok meg az üzenetet, amelyet Isten Ézsaiás próféta által küldött Izraelnek, amikor a legnehezebb megpróbáltatásokon ment keresztül. Ez egy ak-

tuális üzenet, amely inkább nekünk szól, mint azoknak az embereknek, akiknek Ézsaiás elmondta: *„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott." (*Ézsa *40:1,2).* Csodálatos biztosíték! A háborúnak vége, a küzdelem véget ért, a győzelem diadalmaskodik! Tehát azt a következtetést vonhatjuk le, hogy mehetünk aludni, biztonságban? Semmiképp; ébernek kell lennünk, és használnunk kell azt a győzelmet, amelyet az Úr vívott értünk. A küzdelem *„a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen"* van *(Ef 6:12)*, de Jézus lefegyverezte *„a fejedelemségeket és a hatalmasságokat" (Kol 2:15),* és diadalmaskodott rajtuk, majd feltámadt, és Isten *„a maga jobbjára ültette a mennyekben, feljebb minden fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon és minden néven, amelyet valaki kap nemcsak e világon, hanem az eljövendőben is." (Ef 1:20,21).* Isten feltámasztott minket is Jézussal együtt, hogy Vele lehessünk ugyanazon mennyei lakhelyen (Ef 2:1-6), következésképpen ugyanúgy feljebb minden fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon és minden néven, amelyet valaki kap nemcsak e világon, hanem az eljövendőben is. Ezért mondhatnánk, és szívből mondanunk is kell: *„Hála Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!"*

Leckék a Zsoltárok könyvéből

Dávid megértette, és örült ennek a győzelemnek, amikor még üldözték a hegyekben, mint a fogolymadarat. Egyszer egy barlangban rejtőzött el Zif pusztájában, és a zifeusok Saulhoz mentek, és aljas módon elárulták, hol van a rejtekhely. Azt mondták: *„Most tehát, mivel lelked fő kívánsága az, hogy lejöjj, ó, király, akkor jöjj le. A mi gondunk lesz, hogy a király kezébe adjuk őt." (1Sám 23:20).* Dávid, bár mindezt tudta, elővette hárfáját, és egy hálazsoltárt énekelt: *„Kész szívvel áldozom neked; áldom nevedet, Uram, mert jó vagy. Minden nyomorúságból megszabadítottál engem, és megpihentetted szememet ellenségeimen." (Zsolt 54:8,9).* Olvassátok el az egész zsoltárt, beleértve a bevezetőt is. Ezért tudott így énekelni: *„Ha egy sereg fog is körül, nem fél a szívem. Habár háborúság tör rám, én mégis bízom." (Zsolt 27:3).* A harmadik zsoltár az Istenbe vetett teljes bizalom kifejezéseivel és a győzelem dallamával akkor készült, amikor száműzetésben volt távol trónjától, Absalon elől menekülve. Meg kell tanulnunk a 23. zsoltárt, hogy ne csak üres szavak legyenek, amikor azt mondjuk: *„Asztalt terítesz nekem ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal. Csordultig van a poharam".*

A legyőzött erős

A hit az, ami legyőzi a világot. Ó, ha mindig megérthetnénk, és szem előtt tartanánk, hogy a győzelem már a miénk, és a Mindenható Krisztus, az erős

ellenfelünk és elnyomónk ellen hadakozott, legyőzte őt, és megfosztotta minden páncéljától, amiben bízott, így hát egy legyőzött és fegyvertelen ellenséggel kell harcolnunk. Vereségünk oka az, hogy nem hiszünk, és nem ismerjük ezt a valóságot. Ha ismernénk és emlékeznék rá, soha nem esnénk el, mert ki lenne az a balga, aki megengedné, hogy egy erőtlen és páncél nélküli ellenség fogságba vigye őt?

Milyen sok Istentől származó áldás veszik el, egyszerűen azért, mert hitünk nem ragadja meg. Milyen sok áldást adott nekünk: *„Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban." (Ef 1:3). „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való az Ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott." (2Pét 1:3).* Mégis annak ellenére, hogy minden a miénk (1Kor 3:21), gyakran úgy viselkedünk, mintha semmink sem volna. Egy vallástanító és gyülekezetvezető egyik alkalommal azt mondta, amikor ezeket a bibliaszövegeket mondták el neki bátorításul: „Ha Isten nekem adta mindezeket, akkor miért nincsenek meg?" Kétségtelen, itt sokan saját tapasztalatukra ismernek rá. A válasz könnyű volt; mert nem hitte el, hogy Isten megadta neki. Nem érezhette, hogy birtokolja azokat, és ezért nem hitte, hogy megvan neki. Hittel kell megragadni, mert az ember nem remélheti, hogy érezhet egy olyan dolgot, amit nem érinthet meg. A győzelem nem kételkedés, látás vagy érzés, hanem hit.

The Present Truth 1897. január 21.

39. fejezet

A megígért nyugodalom - második rész

Az izraeliták birtokolták a földet; Isten egyetlen ígérete sem maradt teljesítetlenül. Isten saját Magával együtt mindent odaadott nekik; de ők nem értékelték a csodálatos ajándékot, és így Isten kegyelme hiábavalónak bizonyult.

Józsué életében a zsidók legalább névlegesen hűségesek voltak Istenhez, de Józsué halála után *„gonoszul cselekedtek az Izrael fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak. És elhagyták az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, akik körülöttük voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. És elhagyták az Urat, és szolgáltak Baálnak és Astarótnak. És felgerjedett az Úrnak haragja Izrael ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt. Ahova csak kivonultak, mindenütt ellenük volt az Úr keze rontásukra, amint megmondotta volt az Úr, és amint megesküdt volt az Úr nekik. És igen megnyomorodának." (Bír 2:11-15)*

Láthatjuk, hogy bár Isten nyugodalmat adott nekik, mégsem tudtak belépni a nyugodalomba. Ezért ugyanolyan igaz volt rájuk nézve, mint azokra, akik elestek a pusztában, hogy *„hitetlenségük miatt nem mehettek be a nyugodalomba".*

Melyik a mi állásfoglalásunk?

„Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek nélkülözze azt. Mert nékünk hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak is: de a hallott beszéd nekik semmit nem használt, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották." (Zsid 4:1,2 KJV) Pontosan ugyanabban a helyzetben vagyunk a világban, mint a régi Izrael, ugyanazokkal az ígéretekkel, ugyanazon kilátásokkal, azonos ellenséggel és veszélyekkel.

Nem olyan ellenség fenyeget, aki ellen szokásos háborús fegyvereket használhatnánk, annak ellenére, hogy Krisztus követői üldözéseket fognak szenvedni (2Tim 3:12), és a világ halálig gyűlölni fogja őket, (Ján 15:18,19; 16:1-3), azonban

„a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek”. Tehát a mi esetünk semmiképp sem különbözik a régi Izraelétől.

A győzelmet csak hit által lehetett elérni, és amint már láttuk, ha a zsidók igazán hívők lettek volna, nem kellett volna kardot használniuk a kánaániták kiűzéséhez, mint ahogy nem volt szükség kardot használniuk a Fáraó seregének elpusztításához sem. Valójában a hitetlenség miatt nem szerezhettek teljes ellenőrzést az ország felett, és ezért volt szükségük kardra; mert abszolút lehetetlen, hogy Isten által Ábrahámnak ígért mennyei országot emberek karddal vagy fegyverekkel szerezzék meg. A régi Izraelnek nem kellett volna harcolnia, ahogyan nekünk sem kell, mert *„Akinek útjaira jóindulattal tekint az Úr, annak még az ellenségeit is a jóakaróivá teszi” (Péld 16:7),* nekünk pedig teljesen tilos harcolnunk.

Amikor Krisztus megparancsolja követőinek, hogy ne harcoljanak, és figyelmezteti őket, ha mégis megteszik, el fognak pusztulni, akkor nem új rendet vezet be, hanem egyszerűen visszavezeti népét az eredeti elvekhez. A régi Izrael hűen szemlélteti azt, hogy aki kardot használ, kard által vész el. Bár az Úr nagyon türelmes volt velük, és gyengeségeik miatt sok engedményt tett, és velünk még türelmesebb, azt akarja, hogy mi kerüljük el a hibáikat. Minden, ami velük történt, *„a mi tanulságunkra írattak meg, akikhez az időknek vége elérkezett” (1Kor 10:11).*

Kánaán ígérete

Most kissé tovább kell mennünk, és látnunk kell, hogy a mi helyzetünk pontosan olyan, mint a régi Izraelé, és hogy ugyanaz a nyugodalom és az örökség, amit Isten adott nekik, és amit ostobán hagytak kicsúszni a kezükből, most a miénk, feltéve, hogy mi *„az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk”.* Szerencsére a bizonyíték egyszerű és világos, és már nagyrészt elemeztük is. Frissítsük emlékezetünket az alábbi tényekkel.

Kánaán az a föld, melyet Isten Ábrahámnak és magvának adott *„örök birtokul” (1Móz 17:7,8).* Ennek a földnek örök birtokul kellett lennie úgy Ábrahámnak, mint az ő magvának. De maga Ábrahám valójában nem kapott egy lábnyomnyit sem abból a földből (Apcsel 7:5), és nem kapott senki az ő magvából sem, mert közülük még az igazak is (csak az igazak Ábrahám magva) *„hitben haltak meg, nem nyerve meg az ígéreteket” (Zsid 11:13,39).*

Ezért, mint már korábban láttuk, az ország birtoklása feltételezte a halottak feltámadását, amikor eljön Krisztus, Aki mindent visszaállít eredeti állapotában. Krisztus feltámadása által Isten *„újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra. Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen” (1Pét 1:3-6).*

Az egész világon elterjedt királyság

A Kánaán feletti uralom azonban nem kevesebb, mint az egész világ feletti uralom, mint ahogy látjuk, ha összehasonlítjuk az 1Móz 17:7,8,11 verseket a Róm 4:1-13 versekkel. Tehát, a körülmetélés a szövetség pecsétje volt, hogy Ábrahám és az ő magva örökké birtokolni fogják Kánaán országát. A körülmetélés ugyanakkor a hit általi megigazulás jele vagy pecsétje volt; *„Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak és utódainak, hogy e világ örököse lesz, hanem a hit igazsága által."* Vagyis a pecsét, ami elpecsételte Ábrahámnak azt a jogot, hogy birtokolja Kánaán országát, volt a pecsét, amely jogot adott neki, hogy birtokolja az egész földet.

Azáltal, hogy Isten neki és az ő magvának adta Kánaán országát, tulajdonképpen az egész földet odaadta. Természetesen nem *„ezt a rossz világot",* mert *„a világ elmúlik";* de mi *„új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik" (2Pét 3:13).* Nem néhány ezer négyzetkilométernyi bűnnel szennyezett földterület feletti uralmat ígért Isten Ábrahámnak és magvának, hanem az örök uralmat az egész föld felett, amely mentes az átok minden nyomától. Még ha igaz is lenne, hogy Kánaán kicsi területéből állt volna a megígért örökség, ugyanolyan igaz volna, hogy az izraeliták soha nem birtokolták; mert az ígéret, amit Isten esküvel erősített meg arról szólt, hogy Ábrahám és az ő magva Kánaán egész országát kapja meg örök birtoklásban. Tehát Ábrahámnak örök birtokba kellett vennie az országot, és az ő magvának szintén örök birtokként kellett vennie azt. De ők mind meghaltak, és idővel maga az ország is egy másik nép kezébe került. A palesztin földön való ideiglenes tartózkodás nem jelentheti az ígéret teljesítését. Az ígéret még teljesedésre vár Ábrahám és egész magva számára.

Az új föld

A nyugodalom az örökség; az örökség Kánaán földje; de Kánaán országának birtoklása az egész föld feletti uralmat jelenti, nem a jelenlegi állapotában, hanem helyreállítva, ahogy kezdetben volt Édenben. Ezért a nyugodalom, amit Isten ad, nem választható el az új földtől, mert az a nyugodalom, amit csak az új föld állapota adhat, az a nyugodalom, amely csak Istenben található. Amikor minden dolog helyre lesz állítva, amikor Isten Krisztusban minden dolgot akadálytalanul és teljesen megtölt, akkor mindenütt teljes nyugodalom lesz. Mivel a nyugodalom csak Istenben található, egyértelmű, hogy Izrael gyermekei még a palesztinai tartózkodásuk alatt sem örültek az örökségnek és a nyugalomnak, mert bár *Isten „népeket űzött ki előlük, elosztotta nekik az örökséget sorsvetéssel, és letelepítette sátraikban Izráel törzseit. De ők megkísértették a magasságos Istent, lázongtak ellene, és nem őrizték meg parancsolatait. Elfordultak, és hűtlenek lettek, mint atyáik, átfordultak, mint a csalfa íj.*

Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal", így hát Isten „nagyon megutálta Izráelt". (Zsolt 78:55-59 KJV)

Ne felejtsétek el, hogy Ábrahám egy mennyei országot várt. Azonban Isten ígérete, hogy neki és az ő magvának – beleértve minket is, ha Krisztuséi vagyunk Gal 3:16,29 – adja Kánaán országát örök birtokba, szó szerint fog teljesedni.

Amikor az Úr eljön, hogy Magához vegye gyermekeit, a nekik készített helyen (Jn 14:3), az igaz halottak feltámadnak a halhatatlanságra, az élő igazak pedig halhatatlanokká válnak, és mind elragadtatnak *„a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk" (1Thessz 4:16,17; 1Kor 15:51-54).* A hely, ahová Isten elvisz minket, az mennyei Új Jeruzsálem lesz, amely *„mindnyájunknak anyja" (Gal 4:26)*; mert ott van most Krisztus, és helyet készít nekünk. Olvashatunk néhány bibliaverset, hogy még világosabban lássuk ezt. Azt, hogy a mennyei Jeruzsálem az a hely, ahol van most Krisztus, *„Isten jelenlétében értjük"*, nyilvánvaló Zsid 12:22-24 versekből, ahol azt olvassuk, hogy most azok, akik hisznek, közelednek Sion hegyéhez, *„az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez", „mindenek bírájához Istenhez"* és *„az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz"*. Krisztus *„a mennyei Felség királyi székének jobbjára ül"* és jó, ha emlékezünk, hogy ebből a trónból *„az élet folyója folyik" (Jel 22:1).*

A város, amit Ábrahám várt

Ez a város, az Új Jeruzsálem – melyet Isten készített azok számára, akiket nem szégyell, mert ők egy mennyei várost keresnek (Zsid 11:16) – uralkodásának fővárosa. Ez a város, az *„erős alapokkal bíró város, melynek építője és alkotója az Isten" (Zsid 11:10),* az a város, amit Ábrahám várt. A Jelenések 21. fejezetében megtaláljuk az alapok leírását, és ugyanitt olvassuk, hogy a város nem marad mindig a mennyben, hanem leszáll a földre a szentekkel együtt, akik feltámadásuk után ezer éven át uralkodnak benne Krisztussal együtt. (Jel 20) A város földre szállásáról a következőket olvassuk:

„És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Íme *az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. És monda az, aki a királyi széken ül vala:* Íme *mindent újjá teszek. És monda nekem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. És monda nekem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem.*

A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és

bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz, ami a második halál."

Ézsaiás 49:17-21 verseiből megtudjuk, hogy a város ékessége - amellyel fel lesz díszítve, amikor a földre száll, mint a férje számára felékesített menyasszony - a hívők, az igazak, az Új Jeruzsálem gyermekei. Tehát láthatjuk, hogy amikor Krisztus eljön értük, Isten szentjei azonnal az Új Jeruzsálembe fognak menni, és majd visszatérnek vele együtt erre a földre, amikor elérkezik az ideje a föld megtisztításának azoktól a dolgoktól, amik megrontják, és megtisztíttatik mindazoktól, akik szeretik a törvénytelenséget, hogy minden helyreálljon, mint kezdetben volt.

A hely, ahol leszáll a város

De a föld mely részén száll le a város? A gonoszok megsemmisítésének idejéről Zakariás próféta így szólt:

„Mert eljön az Úr, és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt vala ama napon, a harcnak napján. És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugat felé, igen nagy völggyé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad. És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, amint futottatok a földindulás elől Uzziásnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, és minden szent vele. És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak. De lesz egy nap, amelyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estének idején. És e napon lesz, hogy élő vizek jőnek ki Jeruzsálemből, felerészük a napkeleti tenger felé, felerészük pedig a nyugati tenger fel és nyárban és télben is úgy lesz. És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lészen, és a neve is egy." (Zak 14:3-9).

Láthatjuk, hogy amikor az Úr visszahozza népét, akkor pont arra a földrészre hozza, - Kánaán országába, amit az Úr megígért Ábrahámnak örök birtokul. De Kánaán országának birtoklása az egész föld birtoklását jelenti, és nem csak néhány évre, hanem az örökkévalóságra. *„Halál nem lesz többé."* A dicsőséges örökség ez, amely Izrael gyermekeinek kezében volt, amikor átkeltek a Jordánon, de amit hitetlenségük miatt elveszítettek. Ha hűségesek maradnak, akkor nagyon rövid idő elegendő lett volna arra, hogy Isten nevét és megmentő erejét a föld minden részén ismertté tegyék, és akkor a vég eljött volna. De kudarcot vallottak, és így az idő meghosszabbodott egészen napjainkig; de egyetlen célként ugyanaz a reménység maradt mindig is az Isten népe számára. Így hát előre tekinthetünk Kánaán birtoklása felé, ugyanolyan buzgalommal és szilárd reménységgel, mint Ábrahám, Izsák, Jákob, József és Mózes.

Isten Izráelének helyreállítása

Ha ezeket a vázlatokat szilárdan szem előtt tartjuk, akkor öröm lesz az Ó és az Újszövetség próféciáinak elolvasása, mert sok tévedéstől kíméljük meg magunkat, és sok látszólagos ellentétet világosan fogunk látni. Amikor a Jeruzsálem helyreállításáról olvasunk, azt, hogy az egész föld öröme lesz, tudni fogjuk, hogy az Új Jeruzsálemről van szó, amely a földre száll a régi helyett. Ha a földön egy város alapjaiban elég, és az emberek építenek egy újat ugyanarra a helyre, akkor azt mondjuk, hogy a várost újjáépítették, és ugyanaz a neve. Ugyanez vonatkozik Jeruzsálemre, azzal a különbséggel, hogy a várost újjáépítik a mennyben, ezért nincs semmi időintervallum a régi megsemmisítése és az új város megjelenése között. Olyan, mintha az új város hirtelen a régi város romjaiból emelkedne fel, de végtelenül nagyobb dicsőségben.

Ugyanúgy, amikor Izrael Jeruzsálembe való visszatéréséről olvasunk, tudjuk, hogy nem néhány ezer halandónak a romokhoz való visszatéréséről van szó, hanem a megszámlálhatatlan megváltott sereg eljöveteléről az új, nagy városba, ahol az állampolgárságukat már régóta rögzítették. Nem a halandó emberek fogják újjáépíteni a várost téglával, kővel, és vakolattal, hanem maga Isten fogja újjáépíteni arannyal, gyémánttal, és mindenféle értékes kővel. *„Amikor az Úr megépíti Siont, megláttatja magát a maga dicsőségében." (Zsolt 102:17)* Azt mondja Jeruzsálemnek: *„Oh, te szegény, szélvésztől hányt, vigasztalás nélkül való! Íme, lerakom szép színes köveidet, és zafír alapokat rakok. Rubinból csinálom falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodat drágakövekből;* És *minden fiad az Úrtól tanított lesz és nagy lesz fiaid békessége." (*Ézsa *54:11-13 KJV).* Ezeket a köveket szeretik az Ő gyermekei. (Zsolt 102:15)

Ott nyugodalom lesz, végtelen és tökéletes béke. Az ígéret így szól: *„Igazság által leszel erős, távol leszel a nyomortól, mert nem fogsz félni, és rettegni, mert nem közeleg hozzád." (*Ézsa *54:14 KJV). „Ama napon ezt az éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt!" (*Ézsa *26:1)* Maga Isten örökké népével lesz, és *„ők látni fogják az ő arcát",* ezért nyugodalmas lesz, mert Ő azt mondta: *„az én jelenlétem"* azaz szó szerint *„az én arcom" „veled megy és nyugodalmat ad".*

Miért akarják megsemmisíteni az emberek ezeket a csodálatos ígéreteket, úgy olvasva őket, mintha csak a bűn által átkozott romos földi város ideiglenes birtoklásáról szólnának? Mert korlátozzák az evangéliumot anélkül, hogy megértenék, hogy Isten minden ígérete Krisztusban van, és senki sem örülhet azoknak, csak azok, akik Krisztusban vannak, és akikben Ő lakozik hit által. Ó, ha Isten állítólagos népe késedelem nélkül elfogadná a *„bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét",* hogy megismerjék Őt, és értelmük szemei megvilágosodnának, hogy megtudják,

„milyen reménységre hívott el, és milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott Krisztusban, amikor feltámasztotta a halottak közül, és a maga jobbjára ültette a mennyekben." (Ef 1:17-20).

Most, hogy röviden a jövőbe tekinthettünk, és láttuk Isten ígéretének beteljesedését, mely szerint népének nyugodalmat ad Kánaán országában, visszatérhetünk és kiemelhetünk néhány részletet, amiket sokkal könnyebben érthetünk meg e vázlatnak köszönhetően, és amely sokkal jobban kidomborítja a már meglévő víziónkat.

A sorozat jövő héten megjelenő cikkének a címe: „Egy másik nap", tanulmányozni fogjuk Isten népének maradandó nyugalmát. (Zsid 4)

The Present Truth 1897. január 28.

40. fejezet

Egy másik nap - első rész

„Mert ha őket Józsué nyugodalomba helyezte volna, akkor Isten nem beszélt volna utána egy másik napról. Annak okáért megvan a nyugodalma az Isten népének". *(Zsid 4:8,9 KJV)*

Láttuk, hogy bár Isten Izraelnek tett ígéretéből egyetlen szó sem maradt teljesítetlen, *„nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották" (Zsid 4:2).* Azt is láttuk, hogy sok idővel azután, hogy az Úr nyugalmat adott nekik, Józsué által eléjük tárta azokat a feltételeket, amelyek alapján örülhettek az örökségnek.

Az ország az Úré

Átlépve egy több mint négyszáz éves időszakot, amely idő alatt Izrael gyermekeinek története hullámzott hitehagyás és megtérés között, Dávid idejéhez érünk, amikor Izrael királysága erejének csúcspontján volt. Noha Izrael gyermekei királyt kérve elutasították Istent, az Úr mégsem utasította el őket. Nem volt Isten tervében, hogy Izraelben valaha más király uralkodjon, mint Ő, de a zsidók nem akartak hitben járni, miközben olyan királyuk van, Akit nem látnak. A királyság azonban az Úré maradt, és ezért Isten gyakorolta az uralkodók kinevezésének jogát.

Ugyanígy van az egész világon. *„Az Úré a föld és annak teljessége" és* „Ő uralkodik m*inden felett"*. A világi emberek nem ismerik el Istent királynak, és dicsekednek saját kormányukkal, de *„Isten uralkodik az emberek birodalmán, és azt rendeli föléje, akit akar".* Isten *„dönt királyokat és tesz királyokat" (Dán 2:21). „Nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek." (Róm 13:1)* Ez az oka annak, hogy minden léleknek engedelmeskednie kellene *„a felső hatalmasságoknak".* Ez a bizonyítéka annak, hogy Isten országa magában foglalja az egész földet, még akkor is, ha a kormányzók, kiknek megengedi, hogy rövid időre elképzeljék, hogy náluk van a gyeplő, ellenállnak Neki.

Jövevények és zsellérek Dávid idején

Így, amikor Isten gondviselése által Dávid elfoglalta Izrael trónját, és *„az Úr mindenfelől békességet adott neki minden ellenségeitől” (2Sám 7:1)*, szívében megszületett a vágy, hogy építsen az Úrnak egy templomot. Kezdetben Náthán próféta a saját gondolatait mondta el: *„menj, és szíved szerint cselekedj”*; de később az Úr szavát tolmácsolta, miszerint Dávidnak nem kellene építkeznie. Akkor az Úr azt mondta Dávidnak:

„Helyet is szerzek az én népemnek Izraelnek, és ott elplántálom őt, hogy lakozzon az ő helyén, és többé helyéből ki nem mozdíttassanak, és nem fogják többé az álnokságnak fiai nyomorgatni őt, mint annak előtte, attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izrael felett. Békességet szereztem tehát neked minden ellenségeidtől. Sőt az Úr mondja, hogy házat épít neked.” (2Sám 7:10,11 KJV)

Tehát, Izrael gyermekei még nem kapták meg a nyugodalmat és az örökséget. Dávid hatalmas király volt, és Isten hírnevet szerzett neki, *„mint amilyen a föld legnagyobbjainak a hírneve”.* Mégis amikor átadta királyságát Salamonnak, az ő fiának, és minden építőanyagot a templom építéséhez, imában azt mondta Istennek: *„Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, amint a mi atyáink is egyenként; a mi életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen.” (1Krón 29:15).*

Abban az időben, amikor Izrael királysága olyan nagy és hatalmas volt, mint amilyen azóta nem volt a földön, maga a király kijelenti, hogy csak jövevény és zsellér ezen a földön, mint Ábrahám, aki nem kapott *„egy lábnyomnyit sem abból a földből”.* A cédrusfából épült házában ugyanúgy, mint Ábrahám, Izsák, és Jákob, akik sátrakban laktak, Dávid *„lakott az ígéret földén, mint idegenben”.* Nemcsak Ábrahám, Gedeon, Bárák, Sámson, Jefté, Dávid, Sámuel, hanem a próféták és sokan mások is *„noha hit által jó bizonyságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet” (Zsid 11:32,39).* Milyen nagyobb bizonyítékot lehetne felsorolni, hogy az Isten által Ábrahámnak és magvának megígért örökség soha nem egy ideiglenes birtoklás volt *„ebben a rossz világban”?*

Az ideiglenes Jeruzsálem rabságot jelent

Mivel Dávid, a nagy király hatalmának csúcsán nem kapta meg az ígéretet, milyen balgaság lenne azt feltételezni, hogy az Izrael helyreállításáról szóló ígéret megvalósulna a zsidók visszatérésével a régi Jeruzsálembe. Azok, akik reményüket a *„mostani Jeruzsálemre”* építik, elveszítik az evangélium minden áldását. *„Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre”*; azért nem fogunk bízni semmiben,

ami a régi Jeruzsálemmel kapcsolatos, mert a *„mostani Jeruzsálem…fiaival együtt szolgaságban van; de a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja" (Gal 4:25,26).*

Amikor az ígéret teljesül, és Izrael népe valóban birtokolni fogja a földet anélkül, hogy idegenek és vándorok lennének azon, akkor napjaik nem lesznek olyanok, mint az árnyék, hanem örökkévalóak.

De *„Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson." (2Pét 3:9).* „És *a mi Urunknak hosszútűrését üdvösségnek tartsátok" (15. vers).* Még Mózes napjaiban is az ígéret teljesítésének ideje közel volt (Apcsel 7:17), de a nép nem akarta, hogy teljesedjen. Ezt a gonosz világot választották az eljövendő világ helyett. De Isten saját Magára esküdött, hogy a hűséges Ábrahám és az ő magva be fog menni az országba *„Mivel tehát még hátravan, hogy némelyek bemenjenek abba, és akiknek először hirdettetett az evangélium, nem mentek be engedetlenségük miatt, ismét mának jelöl egy napot, amikor Dávid által annyi idő után így szólt, ahogyan előbb mondtuk: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!" (Zsid 4:6,7).*

Ember hitetlensége nem teszi hiábavalóvá Isten ígéretét. (Róm 3:3) *„Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja." (2Tim 2:13)* Ha Ábrahám és Jákob természetes leszármazottaiból egyetlen lélek sem bizonyulna Ábrahám gyermekének, hanem mind az ördög gyermekei lennének (Jn 8:39-44), Isten ígérete, amit ígért Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, akkor is szó szerint teljesedne, mert Isten akár a kövekből is tud támasztani *„Ábrahám gyermekeit" (Mt 3:9).* Ez egyszerűen csak annak megismétlése volna, amit kezdetben az Úr megtett, amikor megteremtette az embert a föld porából. Ha Józsué nyugodalmat adott volna nekik, természetesen nem lenne szükség egy másik megváltási napra, de Isten állítólagos követőinek hitetlensége késlelteti a beteljesedést, így Isten az Ő nagy kegyelmében egy újabb napot kínál, és ez a nap „Ma" van. „Íme, itt a kellemetes idő, íme, itt az üdvösség napja." (2Kor 6:2) „Ma, hogy ha halljátok az ő hangját, meg ne keményítsétek a ti szíveteket." (Zsid 4:7)

A „Ma"

Csak gondolkodjatok el ezen! Amikor Dávid még élt, elhangzott: *„annyi idő után".* Valóban *„sok idő"* telt el, majdnem ötszáz év azóta, hogy az ígéret teljesülhetett volna; és mégis még több idő eltelte után az Úr felajánl egy *„másik napot".* Ez a másik nap ma van; nem kaptunk még egy évet, hogy az alatt fogadjuk el a felajánlott megváltást, nem egy másik hónapot, nem jövő hetet, de még legalább a holnapot sem, hanem csak a mai napot. Ezt az időt adta nekünk Isten - a próbaidő

csak egy napig tart. Tehát, mennyivel nagyobb erővel érkeznek hozzánk ezek a szavak ilyen hosszú idő után! *„Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket."*

Milyen dicsőséges kincset adott nekünk Isten a mában – a lehetőséget, hogy belépjünk az igazság kapuján. Krisztus volt az ajtó, és rajta keresztül mindenki beléphet, *„amíg tart a ma"*. Nem akarjátok elfogadni, mint egy olyan napot *„amelyet az Úr szerzett"* és *„vigadjunk és örvendezzünk ezen"? „Az öröm és a megváltás hangja az igaz sátrában lakik." „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk." „Mert így szól az Úr Isten, Izraelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségetek lett volna." (Ézsa 30:15)*

Ez a nyugodalom az evangélium által hirdettetik, mert Krisztus azt mondta: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és* én *megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű." (Mt 11:28-30).* A régi Izrael nem lépett be ebbe a nyugalomba, de nem azért, mert nem ajánlották nekik, hanem azért, mert amikor az evangélium szólt hozzájuk, ők nem hittek. Az evangélium, ami ma hirdettetik nekünk ugyanaz, mint ami nekik is hirdettetett. (Zsid 4:2)

A nyugodalom el van készítve, *„mert mi, hívők bemegyünk a nyugodalomba, miképpen megmondotta: <<Amint megesküdtem az én haragomban, ha* [1] *bemennek az én nyugodalmamba>>" (KJV).* Isten önmagára esküdött, hogy Ábrahám magva – azok, akiknek hitük van – bemennek a nyugodalomba; és ez azonos egy esküvel, mely szerint azok, akik nem hisznek, nem mennek be a nyugodalomba, ezért Isten valóban megesküdött, hogy hit nélkül nem léphetnek be. Ez nem egy önkényes rendelkezés volt, hanem a valóság kihirdetése, mert annyira lehetetlen egy hitetlen ember számára belépni a nyugalomba, mint egy embernek élnie és erősnek lennie táplálkozás, víz és levegő nélkül.

Az a tény, hogy *„hitetlenségük miatt nem léphettek be"* azt bizonyítja, hogy beléphettek volna, ha hittek volna; és azt a tényt, hogy a tökéletes nyugodalom nekik volt elkészítve, világosan megérthetjük a következő kijelentésből: *„jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte." (Zsid 4:3).* A munka befejezése

1 Egy eskü két részből áll – a feltételből és a következményből, ha a feltétel nem teljesül. Például egy ember esküszik: „Ezer fontot veszitek, ha nem mentem meg ezt az embert a börtöntől"; vagy „Saját magamra esküszöm, hogy nem engedem a foglyot elmenekülni." A héber nyelv nagyon tömör, elénk tárja a feltételt anélkül, hogy megnevezné a következményt az esküvel kapcsolatban. Mindenki megtöltheti szörnyű eredménnyel a következményt, és el tudja képzelni azokat, ha Isten nem tartaná be a Szavát. Amikor Isten önmagára esküszik, zálogba teszi Saját létezését – ha a dolgok ellentétesek lesznek Szavával; de ez a szörnyű alternatíva nincs megemlítve, mert túl van minden lehetőségen, hogy ez megtörténjen.

után következik a pihenés; következésképpen azt olvassuk: „És *megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől." (Zsid 4:4).* Így beszélt Isten egy helyen a hetedik napról; de egy másik helyen azt mondta: *„Nem mennek be az én nyugodalmamba." (5. vers)*

Látjuk tehát, hogy az elkészített nyugalom, amelybe Izrael gyermekei hitetlenségük miatt nem léphettek be, a hetedik nap nyugalma volt. Mert nekik lett felajánlva Isten nyugalma, és az Ő nyugalmát vetették el, a hetedik nap pedig a szombat, az Úr nyugalma. Ez az egyetlen nyugalom, amelyről olvasunk Istennel kapcsolatban. Isten megpihent a hetedik napon minden munkájától; és a nyugalom elkészült rögtön a teremtés befejezése után.

Isten munkája és pihenése

A megígért nyugodalom Isten nyugodalma. A pihenés a munka után következik, de csak a munka befejezése után van ennek helye. Az ember nem pihenhet bizonyos munkától, amíg a munka be nem fejeződik. Isten munkája a teremtés, amely egy teljes és tökéletes munka. *„És látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala,* íme *igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.* És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten." *(1Móz 1:31, 2:1-3)*

A munka tökéletes volt – olyan jó, mint ahogy csak Isten tudta elvégezni, ugyanolyan tökéletes volt, mint Ő maga – és teljesen be lett fejezve; ezért a nyugodalom tökéletes volt. Az átoknak nem volt semmi nyoma, abszolút nyugalom volt, tiszta és romlatlan. Isten saját munkájára tekintett, és semmit sem bánt meg abból, amit teremtett; semmi sem volt, amiért ezt mondta volna: „ha újra megtenném" – a változásnak vagy a hozzáadásnak nem volt helye. Teljesen elégedett volt és örült annak, amit teremtett. Ó, milyen nyelv vagy toll tudná leírni, vagy milyen elme tudná elképzelni a határtalan elégedettség érzését, az elbűvölő békét és örömöt a jól elvégzett és befejezett munka miatt. Ez a föld nem nyújt ilyen örömet.

De azon a hetedik napon, amikor megpihent minden munkájától, a kellemes elégedettségnek és édes pihenésnek Isten sokkal jobban örült, mint ahogy azt az emberi elme el tudja képzelni, mint amennyivel nagyobb Isten az embernél.

A nyugodalom, amelybe Ádám belépett

Ez a nyugalom semmihez sem hasonlítható, mert nem más, mint amit Isten adott kezdetben az embernek. „És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt

az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.*" (1Móz 2:15)* „Éden" azt jelenti: öröm, élvezet, az Éden kertje az élvezet kertje. A „helyezteté" szó héberül pihenést jelent, az a szó, amelyből Noé személyneve származik. (Lásd 1Móz 5:29 széljegyzete) Tehát 1Móz 2:15 versét így olvashatjuk: „Az Úr Isten vette az embert és pihentette őt az élvezet kertjében, hogy művelje és őrizze azt."

Az ember nyugalomba lépett be, mert Isten tökéletesen elvégzett munkájába lépett be. Az ember volt Isten kezének munkája, Jézus Krisztusban megteremtve jó cselekedetekre, amelyeket Isten előre elkészített, hogy azokban járjon. *„Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött." (Jn 6:29)* Ádám csak hit által tudott örülni Isten munkájának, és részesülni az Ő nyugodalmában; mert mihelyt nem hitt Istennek, hanem hitt Sátánnak, mindent elveszített. Ádámnak önmagában semmi hatalma sem volt, mert csak a földnek pora volt, és csak akkor tudott megmaradni a nyugodalomban és az örökségben, amíg megengedte Istennek, hogy munkálja benne *„mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből".*

„Mi, akik hiszünk, belépünk a nyugodalomba", mert *„az az Isten dolga, hogy higgyetek".* A két állítás nem ellentmondásos, hanem értelmükben azonosak, mert Isten munkája, amely hit által a miénk, egy befejezett munka, következésképpen belépni abba a munkába azt jelenti, belépni a nyugodalomba. Isten nyugalma következésképpen nem heverés, és nem lustaság. Krisztus azt mondta: *„Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom" (Jn 5:17). M*indazáltal az *„örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait, nem fárad és nem lankad el" (*Ézsa *40:28).* Isten az Ő szava által munkálkodik, hogy fenntartsa, amit kezdetben megteremtett, ezért azok, akik hittek Istennek, és következésképpen beléptek a nyugodalomba, buzdítva vannak, *„hogy igyekezzenek elsők lenni jó cselekedetekben" (Tit 3:8).* Mivel azonban a jó cselekedetek hit által nyerhetők el, - és *„Nem az igazságnak cselekedetei, amelyeket mi cselekedtünk." (Tit 3:5)* - azokat hit által kell fenntartani; de a hit nyugodalmat ad, és ezért Isten nyugodalma kompatibilis, és szükségszerűen a legnagyobb aktivitás kíséri.

The Present Truth 1897. február 4.

41. fejezet

Egy másik nap - második rész

A múlt héten tanulmányozva ezt a témát láttuk, hogy a megígért nyugodalom az Úr nyugodalma, az a pihenés, amibe belépett Ádám, amikor Isten *„pihentette őt az élvezet kertjében”.*

A bűn az, ami fáradtságot hoz. Az Éden kertjében Ádámnak munkát kellett végeznie, mindazonáltal tökéletes pihenésben volt része egészen addig, amíg nem vétkezett. Ha nem vétkezik, a fáradtság ismeretlen lett volna a földön. A munkavégzés nem része az átoknak, de a fáradtság igen. *„Mivelhogy … ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Tövist és bogáncskórót teremjen teneked; s egyed a mezőnek füvét. Orcád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe…” (1Móz 3:17-19)*

Megtartva a nyugodalmat

Egészen addig a pillanatig Ádám örült a tökéletes nyugalomnak, miközben dolgozott. Miért? Mert a munkája abból állt, hogy „őrizze meg” Isten tökéletes munkáját, amit számára készített, és amit átadott neki. Ádámnak nem kellett teremtenie. Ha csak egy virágot vagy egy fűszálat kellett volna teremtenie, valószínűleg haláláig fáradozott volna, és halálakor feladatát befejezetlenül hagyta volna. De Isten elvégezte a teremtés munkáját, és átadta Ádámnak birtokba azzal a paranccsal, hogy őrizze azt. Ádám csak addig tudta megőrizni a kertet, ameddig hitét „megőrizte”.

Vegyük észre, hogy ez a tökéletes nyugodalom az új föld tökéletes nyugodalma volt, továbbá figyeljük meg, hogy ha a bűn soha nem lépett volna be a világba, akkor a föld örökké új maradt volna. A bűn rontotta meg a földet, és megöregítette azt. Isten tökéletes nyugodalma csak a mennyei állapotban található meg, és az új föld kétségtelenül *„egy jobb ország volt, tudniillik mennyei”.* Amit kezdetben az ember kapott, – amikor *„dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg”*, és amit elveszített, amikor *„vétkezett és szűkölködött Isten dicsősége nélkül”,* de amit a második

Ádám jogosan megszerzett, dicsőséggel és tisztességgel megkoronázva a halála által, melyet elszenvedett – az, amit Isten megígért Ábrahámnak és magvának, amit akkor kapnak meg, amikor eljön a Messiás, *„amikor minden újjáteremtetik”.*

Még megmaradt valami Édenből

Ez az új és tökéletes teremtés eltűnt - de a nyugodalom megmarad. A bizonyíték, hogy a teremtés be lett fejezve, és a nyugodalom el volt készítve a világ megalapítása óta az, hogy *„Isten megpihent minden munkájától a hetedik napon”.* Az Úr szombatja - a hetedik nap - az Éden azon része, amely az átok közepette megmarad; az új föld nyugalmának egy része, amely átnyúlik az elveszett Éden és a helyreállított Éden felett. Mivel a szombat kikerekítette a teremtés hetét, és a munka befejezésének bizonyítéka volt, ezért az új és tökéletes teremtés pecsétje. Most egy újjáteremtésre van szükség, amit ugyanazzal az erővel lehet véghezvinni, mint kezdetben. Minden dolog Krisztusban teremtetett, és *„ha valaki Krisztusban van, új teremtés az”*; de a tökéletesség pecsétje mindkét esetben ugyanaz. Ezért a szombat a tökéletesség pecsétje, a tökéletes igazság pecsétje.

Mit jelképez a jel?

Azt azonban meg kell értenünk, hogy a szombat pihenése nemcsak a péntek naplementétől szombat naplementéig a munkától való tartózkodást jelenti. Ez a tartózkodás csak a pihenés jele, és mint minden más jel, így ez is egy csalás, ha a szimbolizált dolog nincs jelen. Az igazi szombatpihenés Isten teljes és folyamatos elismeréséből áll, mint minden dolognak Teremtője és Fenntartója, az Igaz, akiben életünk, mozgásunk és létezésünk van életként és igazságként. A szombat megtartása nem egy kötelesség, amit teljesíteni kell Isten kegyelmének megszerzése érdekében, hanem a hit megőrzése, amely által az igazság beszámíttatik nekünk.

Nincs helye annak a kifogásnak, hogy nem kell megtartanunk a hetedik nap szombatját, mert nem cselekedetek által üdvözülünk, mert a szombat nem egy cselekedet, hanem pihenés - az Isten nyugodalma. *„Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól.” (Zsid 4:10)* A szombat igazi megtartása nem cselekedetek általi megigazulás, és teljesen el van különítve egy ilyen gondolattól; éppen ellenkezőleg, nem más, mint a hit általi megigazulás - az abszolút pihenés, amely az Isten hatalmába vetett tökéletes hitből származik, hogy új embert tud teremteni, és megőrzi lelkét a bűntől.

De *„a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által” (Róm 10:17).* Tehát mesét mond az, aki állítja, hogy hisz Istenben, miközben figyelmen kívül hagyja vagy elutasítja Istennek akár egyetlen szavát is. Az embernek élnie kell minden igével,

amely Isten szájából származik. Isten minden szavában élet van. Ha az ember nem ismerné Istennek csak egyetlenegy szavát, és elfogadná azt a szót, hogy az valóban Istentől származik, akkor e szó által megszabadulna. Isten szánakozik a tudatlanon, és nem vár el az emberektől bizonyos tudásmennyiséget, mielőtt megmentené őket. De a szándékos tudatlanság, az más. Az ember tudatlansága az ismeret szándékos elutasításának a következménye lehet, és az, aki ezt teszi, elutasítja az életet. Mert ha Isten minden szavában élet van, és ugyanaz az élet minden egyes szóban, akkor ha valaki elutasít egyetlenegy szót, amely világos módon érkezik hozzá, ezáltal mindent elutasít. A hit elfogadja Istent mindazért, ami Ő maga, mindazért, amit ismerünk Róla, és az egész ismeretlen végtelenért.

Egy ajándék az embernek

Ne felejtsük el, hogy a szombat nem egy teher, amit Isten az emberekre rak (ki hallott már olyat, hogy a tökéletes nyugodalom teher lenne?), hanem egy áldás, amit az embernek kínál. Nem más, mint a terhek eltávolítása. *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és* én *megnyugosztlak titeket."* Ahelyett, hogy a szombat megtartására kényszerítené az embereket, Isten azt mondja, hogy senki sem részesülhet a szombat nyugodalmában, hanem csak az, aki hisz. Az embernek, aki így gondolkodik: „Nem hiszem, hogy szükséges megtartanom a szombatot", annak Isten így válaszol: „Te nem tudod megtartani; ha nem lépsz be a nyugodalmamba, nem lesz részed benne." Az embernek lehetetlen megtartani az Úr szombatját hit nélkül, mert *„Az igaz pedig hitből él."* A szombat Isten nyugodalma, Isten nyugodalma tökéletesség, és a tökéletességet csak tökéletes hit által lehet elérni.

„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják." (Jn 4:24) Ezért Isten nyugodalma lelki, így hát csak a fizikai pihenés lelki pihenés nélkül egyáltalán nem jelenti a szombat megtartását. Csak a lelkiek tudják valóban megtartani az Úr szombatját. Mindaddig, amíg Ádám hagyta, hogy a Lélek vezesse, örült a teljes nyugalomnak, úgy a testinek, mint a lelkinek, de amint vétkezett, elveszítette a nyugodalmat. De annak ellenére, hogy a föld átka a test fáradtságát okozza, Édentől fogva a szombat továbbra is a lelki pihenés garanciája és pecsétje maradt. A hetedik napon a tartózkodás minden munkánktól és örömünktől – a tartózkodás mindattól, amiből személyes profit származna – egyszerűen az Isten elismerésén alapszik, mint minden dolog Teremtője és Fenntartója, akinek hatalma által élhetünk. De ez a látszólagos pihenés csak egy csalás, ha nem teljes szívből ismerjük el Istent, és nem kötelezzük el magunkat teljesen a szombat megtartása mellett.

Következésképpen a szombat különösen a szegény ember barátja, mert mindenekfelett a dolgozó embert szólítja meg, mert az evangélium a szegényeknek

hirdettetik. A gazdagok nehezen hallják az Úr hívását, mert valószínűleg elégedettek sorsukkal. Bíznak vagyonukban, és úgy érzik, képesek megélni a jelenben, és a jövőre nézve pedig azt gondolják, hogy *„az ő házuk örökkévaló”*. De a szegény ember számára, aki egyik napról a másikra él, a szombat reményt és örömöt hoz azáltal, hogy elméjét Istenhez irányítja, a Teremtőhöz, Aki a mi életünk. Ő azt mondja: *„keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek”.* A szegény ember ahelyett, hogy kényszeredetten azt mondaná: „Hogyan fogok megélni, ha megőrzöm a szombatot?”, úgy tekint a szombatra, mint az élete problémáinak megoldására. *„A kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete.” (1Tim 4:8)*

Az áldott nap és az áldott ember

Tartsuk észben, hogy míg a szombat a hétnek hetedik napja, a nyugodalmat, amelyet a szombatnap kiemel, folyamatos. Úgy, mint ahogy egy nap nem egy ember, ugyanúgy különbség van egy ember es egy nap áldása között. Isten megáldotta a hetedik napot (1Móz 2:3), de Ő minden nap megáldja az embereket. A szombatot csak azok őrzik, akik folyamatosan az Úrban pihennek. Mint ahogy senki sem tarthatja meg a szombatot, miközben figyelmen kívül hagyja azt a napot, amit Isten megáldott, ugyanolyan igaz, hogy az ember, aki nem pihen folyamatosan az Úrban, nem tartja meg a szombatot.

A Benne való pihenés tehát csak az Úrba vetett hit által található meg. De a hit megment a bűntől, és az élő hit ugyanolyan folyamatos, mint a lélegzés, mert *„Az igaz pedig hitből él”*. Ha egy ember nem bízik az Úrban a hét folyamán, kételkedő és félénk a megpróbáltatásokkal szemben, talán izgatottságában és aggodalmában türelmetlen, szigorú, vagy igazságtalan embertársaival, akkor biztos nem pihen az Úrban. Nem fog emlékezni a szombatnapról, hogy megszentelje azt. Ha igazán megemlékezne a szombatnapról, megismerné Isten hatalmát, amely vigyáz az emberre, és mint egy hű Teremtőre, Őrá bízná lelkének megőrzését, hogy jót tegyen.

Krisztus Keresztje

A szombat felfedi Krisztust, a Teremtőt, mint a terhek hordozója. Ő viseli az egész világ terhét, minden munkájával, bűnével, és szenvedésével együtt – az Ő terhe könnyű. *„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pét 2:24)* Krisztus keresztje által életet kapunk, és új teremtményekké válunk. A kereszt ereje tehát egy teremtő erő. Így, amikor Jézus a keresztfán felkiáltott: *„Elvégeztetett”,* egyszerűen bejelentette, hogy Benne, az Ő keresztje által Isten tökéletes tettei

szerezhetők meg, amelyeket a világ teremtése óta elkészített. Így a szombat – a hetedik nap nyugalma, amely kezdettől fogva megemlékezik a teljes teremtésről – annak a ténynek az áldott emléke, hogy Krisztus keresztje által ugyanaz a teremtő erő van kínálva pénz nélkül, amely megszabadít az átoktól, és tökéletessé tesz minket, mint kezdetben, amikor Isten megtekintette munkáját, és azt mondta: *„Íme, minden igen jó."* Az élet Igéje így szól hozzánk az evangéliumon keresztül: *„Ami kezdettől fogva vala".*

Isten nem vall kudarcot, nem válik türelmetlenné, nem bátortalanodik el; ezért minden aggodalmunkat bizalommal Őrá vethetjük. Ily módon a szombat valóban élvezet. Szombatnapi zsoltárában Dávid így énekelt: „Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedeteddel, a te kezednek műveiben örvendezem." (Zsolt 92:5) A szombat jelentése: diadalmaskodni Isten kezének műveiben, nem a mi munkánkban. Győzelmet jelent a bűn és a halál felett – mindaz felett, ami az átokkal kapcsolatos – Urunk Jézus Krisztusunk által, aki által létrejöttek a világok. A szombat az átok előtti Édenkert maradéka, és következésképpen, aki igazán megőrzi, valósággal megkezdi az örök pihenést, annak van nyugodalma, tökéletes nyugodalma, amit csak az új föld tud adni.

Isten hívása a szombat megtartására

Most már megérthetjük, hogy a szombat miért foglal egy olyan kiemelkedő helyet abban, ahogyan Isten kezelte Izraelt. Nem azért, mert a szombat kizárólag az övék volt, mint ahogy a megváltás sem kizárólag az övék, hanem azért, mert a szombat megtartása annak a nyugodalomnak a kezdete, amelyet Isten ígért az Ő népének Kánaán földjén. Néha azt mondják, hogy a szombat nem a pogányoknak adatott, de arra is emlékeznünk kell, hogy az ország sem a pogányoknak lett megígérve. A pogányok *„az ígéret szövetségeitől távolvalók".* De az is igaz, hogy a pogányok – az egész világ – Krisztushoz kaptak meghívást, az élet vizéhez. *„Ó, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek a vízhez."* Izraelnek szóló ígéret mindig is ez volt: *„a nép, amely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izrael Szentjéért, hogy téged megdicsőített." (Ézsa 55:5)* Továbbá ugyanabban a meghívásban az Úr azt mondja:

„Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjetek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljöjjön, és igazságom, hogy megjelenjék. Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. És ne mondja ezt az idegen, aki az Úrhoz jött: <<Bizony elszakaszt az Úr engem az Ő népétől>>....; És az idegeneket, akik az Úrhoz *adák magukat, hogy neki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő neki szolgái legyenek; mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és*

*a szövetségemhez ragaszkodókat: Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házának hívatik minden népek számára! Így szól az Úr Isten, aki összegyűjti Izrael elszéledt fiait: <<Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez>>." (*Ézsa *56:1-8).*

Mind ezeknek, mind amazoknak – mindenkinek, akiknek békét hirdet az Isten, akár közel valók, akár távol valók (Ézsa 57:19), az Úr hirdet nekik egy dicsőséges ígéretet.

Egy dicsőséges ígéret

„Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én *hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!" (*Ézsa *58:13,14)*

Azok, akik a szombatot örömnek nevezik – nem tehernek –, örvendezni fognak az Úrban. Miért? Mert az Úr szombatja, az Ő nyugodalma. Ezt a nyugodalmat csak az Ő jelenlétében lehet megtalálni, akiben „örömnek teljessége" van. Az Éden nyugodalma – mert Éden élvezet, öröm – az új föld nyugodalma, mert Éden az új földhöz tartozik. Olvastuk már, hogy azok, akik eljönnek az Úrhoz, hogy megtartsák a szombatot, megtelnek örömmel az Úr házában, és róluk olvassuk: *„Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvizéből." (Zsolt 36:9).* Ez az Úr öröksége. Most van az idő, ma van a nap, amikor bemehetünk, mert Ő az örökségünk osztályrésze, és Benne van mindenünk.

The Present Truth, 1897. február 11.

42. fejezet

Újra fogságban - első rész

Annak ellenére, hogy Izrael gyermekei énekelték a szabadulás énekét a Vörös-tengernél jó gondolatokkal, ameddig nem keltek át a Jordán folyón, nem szabadultak meg valóságosan Egyiptomból. Ők *„nem tartották erősen mindvégig az elkezdett bizodalmat”,* hanem *„szívükben Egyiptom felé fordulának, ezt mondván Áronnak: Csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak” (Apcsel 7:39,40).* Miután átkeltek a Jordán folyón, és bementek Kánaán földjére, az Úrtól bizonyságot kaptak, hogy levette róluk az Egyiptom gyalázatát. Utána nyugalmuk volt, és szabadok voltak az Úrban.

De ez a szabadság nem sokáig tartott; hamarosan zúgolódás, bizalmatlanság és hitehagyás jelent meg Isten népe között. Királyt kívántak maguknak, hogy olyanok legyenek, mint a körülöttük lévő pogányok, és vágyaik teljesültek. *„Összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. És tiszteltek azoknak bálványait, és tőrré levének azok reájuk. És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek, És ártatlan vért ontának: fiaik és leányaik vérét, akiket Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőzteték a föld öldökléssel.” (Zsolt 106:35-38).* Így szó szerint olyanok lettek, mint a körülöttük lévő pogányok.

Egy rövid betekintés Izrael és Júda egyes királyainak történetébe meg fogja mutatni, mennyire teljesült Izrael gyermekeinek vágya, hogy olyanok legyenek, mint a pogányok, azzal, hogy királyt kaptak. Az Isten prófétája azt mondta Saulnak, az első királynak: *„Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és az ellenszegülés mint a* bálványozás és *a bálványimádás. Mivel te megvetetted az Úrnak beszédét, ő is megvet* téged, *mint király.” (1Sám 15:22,23).*

Salamon sok idegen feleséget vett magának a pogányok közül. *„És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívét az idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő Isteséhez, amint az ő atyjának, Dávidnak szíve. Mert Salamon követi vala Astoretet, a Sidonbeliek istené*t, és Milkómot, az A*mmoniták utálatos bálványát.” (1Kir 11:4,5)*

Roboám, Salamon fia uralkodása alatt *„Júda is gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták őt az ő vétkeikkel, amelyekkel vétkeztek, mint atyáik azokkal, amelyeket ők cselekedtek volt. Mert ők is építének maguknak magaslatokat, és faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldellő fa alatt. És valának férfi paráznák is az országban, és cselekedének a pogányok minden utálatos vétkei szerint, akiket az Úr kiűzött volt az Izrael fiai előtt." (1Kir 14:22-24).*

Ugyanerről olvasunk Akház királynál (2Kir 16:1–4), és bár *„az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izrael királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen"*, mégis *„még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király. Mert áldozék Damaszkusz isteneinek, akik őt megverték vala, ezt mondván: <<Mivel Szíria királyainak istenei megsegítik őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segéljenek engem is>> Holott mind neki, mind az egész Izraelnek azok okozták romlását." (2Krón 28:19-23).*

Rosszabb, mint a pogányok

Manassé, Ezékiás fia *„gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok utálatossága szerint, akiket az Úr kiűzött volt az Izrael fiai elől: Mert újra megépítette a magaslatokat, amelyeket Ezékiás, az ő atyja lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint ahogy Akháb, az Izrael királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált … Oltárokat épített az egész mennyei seregnek, az Úr házának mind a két pitvarában. És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást űzött és ördöngösöket és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje.* És az Asera-bálványt, amelyet készített, bevitte abba a házba, amely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben a házban és Jeruzsálemben, amelyet magamnak választottam Izraelnek minden nemzetségei közül, helyeztetem az én nevemet mindörökké;

És ki nem mozdítom többé Izrael lábát erről a földről, amelyet adtam az ő eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolataim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, amelyet nekik Mózes, az én szolgám parancsolt. *Ők azonban nem engedelmeskedtek, mert* tévelygésbe ejté őket Manasse, *hogy még gonoszabbul viseljék magukat azoknál a pogányoknál, akiket az Úr kivesztett az Izrael fiai elől." „*És Manasse nagyon *sok ártatlan vért is ontott ki úgy, hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kívül, amellyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt." (2Kir 21:2-9;16).*

Amon következett Manasse után. *„És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atyja Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon mindama bálványoknak, amelyeket az ő atyja Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala." (2Krón 33:22)*

Az északi királyság

Ha megvizsgáljuk azokat a királyokat, akik uralkodtak Izrael északi részén – miután a királyság kettévált Salamon halála után – még rosszabb jelentést találunk. Jeruzsálemben volt néhány igaz király; de Jeroboámmal kezdve *„aki maga is vétkezett és az Izraelt is bűnbe ejtette" (1Kir 14:16),* minden egymást követő király rosszabb volt, mint az előtte lévő. Nádáb, Jeroboám fia *„gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az ő atyjának útján és annak vétkében, amellyel bűnbe ejtette volt az Izraelt." (1Kir 15:26).* Baása *„gonoszul cselekedett az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám útján, és az ő vétkében, amellyel bűnbe ejtette az Izraelt". (1Kir 15:34).* Omri, aki megépítette Samáriát, *„gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá mind az őelőtte valókat. És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden útján és az ő bűnében, amellyel vétekbe ejté az Izraelt, haragra indítván az Urat, Izrael Istenét az ő bálványozásai által" (1Kir 16:25,26).* Ugyanolyan gonosz, mint Omri „És *gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, akik őelőtte voltak."* „És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izrael Istenét, mint az Izrael valamennyi királya, akik őelőtte voltak". *(1Kir 16:30,33).*

Ezek a gonosz cselekedetek mindaddig folytatódtak, amíg Isten azt üzente Jeremiás prófétán keresztül: *„Járjátok el Jeruzsálem utcáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piacain, ha találtok-e egy embert; ha van-e valaki, aki igazán cselekszik, hűségre törekszik, és én megbocsátok neki!" (Jer 5:1).* Nehéz volt találni ilyen embert; *„Mert istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülelnek, mint a madarászok; tőrt hánynak, embereket fogdosnak. Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká! Meghíztak, megfényesedtek a zsírtól; rosszabbak a pogányoknál." (Jer 5:26-28 KJV).*

Figyelembe véve, hogy Isten kiűzte a pogányokat az országból bálványimádásuk miatt, egyértelmű, hogy Izrael gyermekeinek nem lehetett részük az örökségben, miközben éppen olyanok voltak, mint a pogányok, sőt rosszabbak. Azok, akik Istenhez tartozóknak mondják magukat, de pogány szokásokat követnek, nem elfogadhatóbbak Isten előtt, mint maguk a pogányok. Az a tény, hogy a pogányság jelen van az egyházban, nem azt jelenti, hogy Isten elfogadja azt. Éppen ellenkezőleg, minél magasabb az Istenhez tartozás igénye, annál rosszabb és visszataszítóbb a gyakorlat. Következésképpen Izrael gyermekei a valóságban nem birtokolták Kánaán földjét, mivel a pogányok útján jártak. Nem, mivel az egyiptomi rabság gyalázata volt a bűn, amibe belemerültek, ezért nyilvánvaló, hogy bár Kánaán földjén szabadságukkal dicsekedtek, valójában a legnagyobb rabságban voltak. Amikor később a zsidók büszkén mondták: *„Ábrahám magva*

vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek", Jézus megismételte*: „Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké." (Jn 8:33-35).*

Isten hűsége

Ennek ellenére a nép kezében hatalmas lehetőségek voltak. Bármikor megtérhettek és visszafordulhattak volna Istenhez, Aki mindig készen állt, hogy teljesítse a nekik tett ígéretet. Bár *„még a papok fejedelmei és a nép is, mindnyájan szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint",* mégis *„az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájuk követeit időben, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének." (2Krón 36:14,15).* Amikor az ellenség elnyomta őket, és alázatosan keresnék az Urat, a számtalan szabadítás megmutatta, hogy ugyanaz az Isten, aki kiszabadította atyáikat Egyiptomból, kész volt és hajlandó ugyanazt a hatalmat gyakorolni értük, hogy teljesítse adott Szavát, amit megígért, amikor az ígéret földjére vitte őket. Isten munkájának egy csodálatos példáját Josafát történetében, a 2Krón 20. fejezetében találjuk azok számára, akik bíznak az Úrban és a hit győzelmében. Ez a történet különösen nekünk szól, mert megmutatja, hogyan kell győzelmet vívni. Ugyanakkor azt is megmutatja, hogy Izrael valódi győzelmeit Istenbe vetett hit által, nem pedig kard által nyerték meg. Röviden a történet a következő:

A moábiták és az ammoniták egy másik néppel együtt Josafát ellen vonultak fel. Seregük sokkal nagyobb volt az Izrael seregénél, és szorult helyzetében Josafát félni kezdett. *„az Urat kezdte keresni, és egész Júdában böjtöt hirdetett. Erre összegyűltek a júdaiak, hogy az Úr segítségét kérjék. Júda összes városából eljöttek, hogy az Úr segítségét kérjék."*

Josafát akkori imája egy minta. Akkor Josafát így imádkozott: *„Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-e egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezedben van az erő és hatalom, és senki nincsen, aki ellened megállhatna. Oh mi Istenünk! nem te űzéd-e ki e földnek lakóit a te néped az Izrael előtt, és nem te adád-e azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké?..És most íme az ammoniták, a moábiták és a Seir hegyén lakozók…Íme ezért azzal fizetnek nékünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiűzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nékünk. Oh mi Istenünk, nem ítéled-e meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemeink."*

Először is elismerte Istent a menny Istenének, akinek teljes hatalma van. Majd kérte, hogy ez a hatalom legyen az övé azáltal, hogy magáénak mondta az Istent. Azután készen állt, hogy ismertesse szükségét, és elmondja kérését, teljes

hittel. Annak, aki így imádkozik, minden lehetséges. Nagyon sokan anélkül imádkoznak Istenhez, hogy valóban éreznék létezését, mintha egy absztrakt névhez imádkoznának, nem pedig személyes, élő Megváltóhoz, és természetesen nem kapnak választ, mert valójában nem is számítanak semmire sem. Mindenki, aki imádkozik, először gondoljon mélyen Istenre, mielőtt önmagára vagy szükségleteire gondolna. Kétségtelen, hogy a legtöbb ember, amikor imádkozik, inkább önmagára gondol, mint Istenre. Ehelyett el kellene mélyülnie Isten nagyságában és jóságában, majd utána nem lesz nehéz elhinni, hogy Isten megjutalmazza azt, aki kitartóan keresi Őt. Erről írt a zsoltáros is, „Azért te benned bíznak, akik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, akik keresnek téged." (Zsolt 9:11).

Miközben a nép még mindig imádkozott, Isten prófétája azt mondta: *„Mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek, és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten… Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek, és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenük, mert az Úr veletek lesz."*

A nép elhitte az üzenetet. *„És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megálla Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízzatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősíttettek; bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség szépségét, a sereg előtt menvén, és mondják: <<Tisztelljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága>>."*

Amikor énekelni kezdtek

Furcsa így elindulni egy csatába! Ez kissé emlékeztet a Jerikó körüli menetelésre, és a győzelem kiáltására. Általában amikor az emberek ilyen ígéretet kapnak, mint amit akkor ők kaptak, hogy Isten fog harcolni értük, hajlamosak azt hinni, hogy hatalmas hitet mutatnak azzal, ha elindulnak az ellenség ellen. Hajlamosak azt mondani: „Isten megígérte, hogy segít nekünk, de meg kell tennünk a részünket"; és így megtennének bármit, hogy felkészüljenek a harcra. De azok az emberek elég egyszerűek voltak ahhoz, hogy az Úr szavát úgy értsék, ahogy mondta. Tudták, hogy valóban meg kell tenniük a maguk részét, de tudták azt is, hogy az ő részük az, hogy higgyenek, és haladjanak előre hitük szerint. És hittek. Olyan erős volt a hitük, hogy énekeltek. Nem egy kényszeredett dalt lehetett hallani, amely alig jött ki remegő ajkukról, hanem erőteljes, spontán és szívből jövő öröm és győzelmi ének, és mindez miközben az ellenség nagy számban és túlerőben állt velük szemben. És mi volt az eredmény?

„És amint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták *és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének. Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. A Júda népe pedig méne Mispába a puszta felé, és mikor a sokaság felé fordulának:* íme *csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg."*

Amint elkezdtek énekelni, az ellenség legyőzetett. Pánik lett úrrá az ammoniták és a moabiták seregei fölött, és egymásnak estek. Lehetséges, hogy amikor meghallották az éneket és az örömkiáltást, azt hitték, hogy erősítést kaptak; de valójában ez is történt. Izrael népe olyan erősítést kapott, hogy nem kellett harcolniuk. A hitük volt a győzelmük, és az ének bizonyította a hitüket.

Ez egy lecke számunkra, amikor konfliktushelyzetbe kerülünk ellenségeinkkel – erősségekkel, hatalmasságokkal és rossz lelkekkel szembe. *„Álljatok ellent az ördögnek és elfut tőletek";* de *„erősen kell álljatok a hitben".* Csak az ilyen ellenkezés futamítja meg az ellenséget, mert tudja, hogy nem állhat ellent Krisztusnak. Ily módon újra megtanuljuk, hogy *„az Úr megv*áltottai *ujjongás közepette jönnek Sionba".* Ilyen tapasztalatok által, mint amilyet most elemeztünk, az Úr megmutatja Izraelnek, hogyan kell győzni. Ő pedig mindig türelmetlenül várja, hogy teljesítse az atyáknak tett ígéretét.

The Present Truth 1897. február 18.

43. fejezet

Újra fogságban - második rész

Tudjuk, hogy Izrael gyermekei egy több száz éves időszakban bármikor örülhettek volna az Ábrahámnak tett ígéret teljességének – az örök pihenésnek a megújult földön Krisztussal és a megdicsőült szentekkel együtt, akik győzedelmeskedtek az utolsó ellenség felett. Amikor Mózes megszületett, az ígéret teljesedésének ideje közeledett, és Józsué nem halt meg, csak *„sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izraelnek" (Józs 23:1).* Az időt, amikor Isten Dávidon keresztül beszélt egy „másik napról", napjainkban úgy említik, mint ami „annyi idő után" következett be. Isten vágyakozott, hogy népe fogadja el mindazt, amit adott nekik. Hogy mennyire igaz ez, Isten szavaiból derül ki, amit Jeremiás prófétán keresztül küldött.

Ha hallgattak volna Istenre

Bár Júda bűne vastollal és gyémántheggyel volt feljegyezve, ennyire megkeményedett a nép a bálványimádásban, mégis az irgalmas Isten a következőt ígérte nekik:

„Ezt mondá nekem az Úr: <<Menj és állj meg a nép fiainak kapujában, amelyen bemennek és amelyen kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek is minden kapujában! És ezt mondd nekik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, akik bejártok e kapukon! Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombat-napon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! Házaitokból se vigyetek ki terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat-napot, úgy amint atyáitoknak megparancsoltam! De ők nem hallgattak, és fülüket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakukat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne vehessék. Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin szombat-napon, és megszentelitek a szombat-napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon. Akkor e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, akik a Dávid székén ülnek, szekereken és lovakon járnak, mind maguk, mind fejedelmeik, Júdának férfiai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mind-

örökké. És bejőnek Júda városaiból, Jeruzsálem környékéről, Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről és dél felől, hozván égőáldozatot, véres áldozatot, ételáldozatot és tömjént, és hozván hála[áldozat]*ot az Úrnak házába>>" (Jer 17:19-26).*

Nem a mi feladatunk spekulálni, hogyan teljesedhetett volna ez az ígéret; elég annyit tudni, hogy Isten megígérte, és Ő képes minden ígéretét teljesíteni. A régi várost felépíteni és újjá tenni minden bizonnyal olyan egyszerű lett volna, mint elváltoztatni *„a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez," (Fil 3:21),* vagy olyan egyszerű, hogy egy teljesen új város lépjen a régi helyére.

A helyreállítási ígéret elutasítása

Ne felejtsük el, hogy Isten ezt az ígéretet Jeremiás prófétán keresztül küldte, éppen a Júda királyságának utolsó napjaiban, mert Jeremiás nem prófétált csak *„Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda királyának napjaiban" (Jer 1:2),* uralkodásának tizenharmadik évében, csupán 21 évvel a babiloni fogság kezdete előtt. Mielőtt Jeremiás prófétálni kezdett, szinte minden próféta befejezte munkáját, és meghalt. Ézsaiás, Hóseás, Ámos, Mikeás és mások – a fő próféták – mind a nép kezébe kerültek, mielőtt Jeremiás megszületett volna. Ezt a tényt nem szabad figyelmen kívül hagyni, mert különösen fontos. Ezekben a próféciákban sok ígéret van Jeruzsálem helyreállításáról, és mindegyik teljesedhetett volna, ha a nép figyelt volna rájuk. De mint Isten minden ígérete, úgy ezek is mind Krisztusban voltak. Mind az örökkévalóságra mutattak, nem csak egy időre. De mivel azokban a napokban a nép nem fogadta el őket, ugyanolyan frissek maradtak számunkra. Ezek csak az Úr eljövetele által teljesedhettek volna, Akit most várunk. Azok a próféciák az erre az időre szóló evangéliumot tartalmazzák, ugyanolyan biztosan, mint Máté, János vagy Pál levelei is.

Mindig a teszt

Figyeljük meg, hogy a szombat megtartása a próba, amellyel megpróbáltatnak mindazok, akik megkapták ezt az igazságot. Ha megtartották volna a szombatot, akkor városukkal együtt örökké megmaradtak volna. Miért? Jusson eszetekbe, mit tanulmányoztunk Isten nyugodalmáról, és megkapjátok a választ. A szombat a teljes és tökéletes teremtés pecsétje.
Ebben a minőségben a szombat felfedi Istent Teremtőként és Megszentelőként (Ez 20:12,20), Aki teremtő hatalma által megszentel. Ezért a szombat nem egy cselekedet, amely által próbáljuk megnyerni Isten kegyelmét, hanem pihenés az örök karokban. A szombat Isten örök hatalmának emlékműve és jele. Megőrzé-

se annak a tökéletességnek a pecsétje, amit csak Isten tud véghezvinni, és amit mindazoknak ad, akik bíznak Benne. Az Istenbe vetett teljes és tökéletes bizalom azt jelenti, hogy Ő képes megmenteni, és meg is ment ugyanazon hatalom által, amellyel kezdetben mindent megteremtett. Tehát látjuk, hogy ugyanaz az ígéret, ami a régi Izráelnek adatott, ránk maradt, ezért szükséges, hogy napjainkban a szombat különleges módon ki legyen emelve, egyre jobban, ahogy Krisztus eljövetelének napja közeledik.

A kihirdetett ítélet

De létezett egy alternatíva abban az esetben, ha a nép nem akart volna megpihenni az Úrban. A próféta utasítást kapott, hogy a következőket mondja el:

„Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható." (Jer 17:27).

És így történt; bár Isten hűséges és hosszútűrő volt, és figyelmeztetéseket küldött a népnek, „ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úrnak haragja *felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség. És reájuk hozá a káldeusok királyát, aki fegyverrel ölé meg ifjaikat az ő szent hajlékukban, s nem kedveze sem az ifjaknak és szüzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindnyájukat kezébe adá. És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába viteté. Az Isten házát meggyújták, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind elégeték* tűzzel, és minden drágaságait elpusztították. És akik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurcolta Babilóniába, és neki és fiainak *szolgáivá lettek mindaddig, míg a perzsiai birodalom fel nem támadott; Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg az ország megtartotta az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt megtartották a szombatokat, amíg betelnének a hetven esztendők." (2Krón 36:16-21).*

Babilon királya a Jeruzsálem uralkodója

Sedékiás volt Jeruzsálem utolsó királya, de nem volt önálló király. A trónra lépése előtt néhány évvel Nabukodonozor megostromolta Jeruzsálemet, és az Úr kezébe adta a várost. (Dán 1:1,2) Bár Joákim király vereséget szenvedett, megengedték neki, hogy uralkodjon Jeruzsálemben, mint adófizető herceg. Joákim nyolc évig uralkodott. Halála után a fia Joákin követte a trónon. Csak három hónapig uralkodott, mielőtt Nabukodonozor újra megszállta és meghódította Jeruzsálemet. Babilonba hurcolta a királyt és családját, a kézműveseket és a ková-

csokat; *„a föld szegény népén kívül senki sem maradt ott" (2Kir 24:8-16).*

Nabukodonozor mégis hagyott egy királyt Jeruzsálemben, Mattaniát, kinek nevét Sedékiásra változtatta meg. (17. vers) A Sedékiás szó jelentése „Jehova igazsága". Nabukodonozor ezt a nevet adta az új királynak, mert „Isten nevére esküdtette" (2Krón 36:13), hogy nem lázad hatalma ellen. Azt a tényt, hogy Nabukodonozornak jogában állt ezt megtenni, a következő szakaszból láthatjuk:

„A Jojákim uralkodásának kezdetén, aki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szóla az Úr Jeremiáshoz, mondván: Így szól az Úr nekem: Csinálj magadnak köteleket, és jármot és vedd azokat a nyakadba. És küldd azokat *Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, akik eljőnek Jeruzsálembe Sedékiáshoz, Júdának királyához, És parancsold meg nekik, hogy mondják meg az ő uraiknak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izraelnek Istene, ezt mondjátok a ti uraitoknak: Én teremtettem a földet, az embert és a barmot, amelyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyújtott karommal, és annak adom azt, aki kedves az én szemeim előtt: És most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is neki adom, hogy neki szolgáljanak. És neki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak neki sok nemzetek és nagy királyok. Azt a nemzetet és azt az országot pedig, amely nem szolgál neki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és aki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem meg azt a nemzetet, azt mondja az Úr, míglen kiirtom őket az ő kezével. Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se szemfényvesztőitekre, akik ezt mondják nektek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. Mert ők hazugságot prófétálnak nektek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzzelek titeket, és elvesszetek! Azt a nemzetet pedig, amely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál neki, az ő földében hagyom, azt mondja az Úr, és műveli azt és lakozik benne." (Jer 27:1-11).*

Tehát Nabukodonozor ugyanolyan joggal uralkodott Jeruzsálemben, mint Izrael bármely más királya. Sőt az ő királysága kiterjedtebb volt, mint amin Izrael bármely királya valaha is uralkodott.

Ráadásul miután az Úr hosszú időn keresztül felkészítette, Nabukodonozor megragadta a lehetőséget, hogy az igaz Istenről szóló igazságot az egész világon elterjessze. (Lásd Dán 4) Ezért amikor Sedékiás fellázadt Nabukodonozor ellen, aljasan az Isten ellen támadt, aki Nabukodonozor hatalmába adta Izraelt, hogy megbüntesse bűneiért. A következő szakaszban annak a plasztikus leírását találjuk, hogyan kelt Nabukodonozor Jeruzsálem ellen, és hogyan vezetett Isten egy pogány királyt, még akkor is, amikor jóslatokat használt:

„És *te, embernek fia, csinálj magadnak két utat, amelyen jöjjön a babiloni király kardja; egy földről jöjjön ki mind a kettő; s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejénél vésd föl. Utat csinálj, hogy jöjjön a kard az Ammon fiainak Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített*

Jeruzsálemre. Mert megáll a babiloni király az utak kezdetén, a két út fejénél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a májat. Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy töltsön sáncot, építsen tornyot. De ez nekik hamis jövendölésnek látszik: szent esküik vannak nekik Istentől; ám Ő emlékezetbe hozza vétküket, hogy megfogassanak. Ez okáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy büszkélkedtek vétkeitekkel, nyilvánvalókká téve gonoszságaitokat, hogy látszódjanak bűneitek minden cselekedeteitekben; mivelhogy *büszkélkedtek velük, kezével megfogattatok." (Ez 21:19-24).*

Izrael függetlenségének vége. Ideiglenes uralkodás

Ezután következtek a Sedékiáshoz intézett fatális szavak:

*„*És *te, elvetemedett gonosztevő, Izráel fejedelme, akinek napja elérkezett, amikor véget vetek a törvénytelenségnek. Így szól az Úr Isten: <<El a süveggel, le a koronával! Ez nem marad így: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! Én veszem le, Én veszem le, Én veszem le: és nem lesz többé, míg el nem jő az, Akié jogosan az uralkodás, és neki adom azt!>>" (Ez 21:25-27 KJV).*

Sedékiás elvetemedett és gonosz volt, mert minden utálatos bálványimádásához hozzátette a hamis eskü bűnét, megsértve az ünnepélyes szövetséget. Ezért az ő királysága teljesen elvétetett. A süvege Dávid leszármazottaitól átkerült egy káldeus fejére, és akkortól Babilon királyságáról beszélünk. Terjeszkedéséről már olvastunk, továbbá itt vannak Dániel próféta szavai annak az óriási szobornak a magyarázatában, amelyet Nabukodonozor a menny Istenétől jövő álmában látott:

„Te, oh király! királyok királya, kinek az egek Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; És valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak lakoznak, a te kezedbe adta azokat, és úrrá tett téged mindezeken: Te vagy az arany-fej." (Dán 2:37,38).

Itt láthatjuk az uralkodást, amely kezdetben az embernek adatott (lásd 1Móz 1:26), bár a dicsősége és a hatalma nagymértékben csökkent. De látjuk, hogy Isten még mindig szem előtt tartotta az Ábrahámnak tett ígéret szerint, és a helyreállításán munkálkodott.

Babilontól az örök királyság megalapításáig

A Biblia nagyon kevés helyet szentel az emberi nagyság leírására, és a próféta a vége felé siet a leírással. Három változást, vagy forradalmat jövendöl Ezékiel 21:27 versében, miután az egész föld uralma Nabukodonozor kezébe került. Mivel királysága az egész világra kiterjedt, a megjövendölt forradalmaknak egy egyetemes birodalom megdöntéséről és helyreállításáról kellett szólniuk. Dániel próféta így folytatta Nabukodonozor álmának magyarázatát:

„És utánad más birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, amely az egész földön uralkodik.” (Dán 2:39).

Dániel 5. fejezetében azt olvassuk, hogy a Babiloni Birodalom után Médo-Perzsia volt a következő birodalom; és Dániel 8:1-8,20,21 verseiből megtudjuk, hogy Médo-Perzsia után a harmadik királyság a Görög Birodalom volt. Így látjuk a világtörténelem egy több száz évet átfogó vázlatát. Az Ezékiel 21:27 versben az első két változás világos; Babilont Médo-Perzsia követte, majd a Görög Birodalom.

Az utolsó királyság, amely a harmadik nagy forradalmat követően született, nincs közvetlenül megnevezve, de kellőképpen körül van írva. Jézus Krisztus Augustus császár idejében született, aki egy népszámlálási rendeletet adott ki. (Lk 2:1) Ezért bizonyítottan a Római Birodalom a harmadik forradalom terméke. Valójában ő az egyetlen, akit birodalomnak nevezhetünk, mert a történelemben senki más nem vette át a helyét. Tehát Babilon uralta a világot; az ő napjaiban három forradalom lett megjövendölve, amely három egymást követő birodalmat eredményezett maga helyett; Médo-Perzsia és Görögország közvetlenül megnevezve, utána pedig a Róma császárjáról olvassuk, hogy uralta az egész világot. Ez szigorúan egy szentírási bizonyíték. Megerősítő bizonyítékokat, azaz bizonyítékok, amik alátámasztják a Szentírás pontosságát, nagy számmal találhatók a világi történelemben.

De a forradalom, amely eredményeként született a Római Birodalom a világ vezetésével, az utolsó nagy forradalom volt, *„míg el nem jő az, Akié jogosan az uralkodás”.* Róma bukása óta sokan álmodtak arról, hogy ők uralkodnak majd az egész világ felett, ám álmaik szertefoszlottak.

Igaz, hogy Krisztus a földön járt, de olyan volt, mint egy idegen, mint Ábrahám, nem volt fejét hová lehajtania. Azért jött, hogy hirdesse a foglyok szabadon bocsátását, és bejelentse, hogy mindenki, aki az Ő szavában marad, megismeri az igazságot, és általa szabad lesz. Az idő folyamán minden napon és évről évre elhangzott a szabadság hirdetése, és a fáradt foglyok megszabadultak a sötétség hatalmától.

Nem a mi dolgunk „tudni az időket vagy alkalmakat”, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett, de tudjuk, hogy amikor Krisztus állítólagos egyháza beleegyezik abba, hogy megteljen Szentlélekkel, akkor az egész világ rövid idő alatt meghallja az evangéliumot, erejének teljességében, és akkor eljön a vég, amikor maga a teremtés, amely nyög, megszabadul a romlottság rabságából, hogy meglássa Isten gyermekei szabadságának dicsőségét.

The Present Truth 1897. február 25.

44. fejezet

Újra fogságban - harmadik rész

Annak ellenére, hogy szabadsággal és függetlenséggel dicsekszenek, az emberek általában szeretik a rabszolgaságot, és inkább szolgaságot akarnak, mint szabadságot. Ezt a cselekedeteik bizonyítják.

A szabadság elutasítása

A világegyetem Istene az egész emberiségnek hirdette a szabadságot; mindenkinek szabadságot adott, ennek ellenére csak kevesen használják ki. A régi Izrael tapasztalata nem más, mint az emberi szív tapasztalata. Az Úr kétszer mondta el nagyon világosan Ábrahámnak, hogy a magva szabad lesz. Először akkor mondta, amikor kijelentette, hogy nem Eliézer, a szolgája lesz az örököse; és amikor azt mondta, hogy a rabszolga nőtől született gyermek nem lehet örökös. Később Isten kiszabadította Izraelt az egyiptomi rabszolgaságból, hogy örüljön a szabadságnak, nevezetesen a tökéletes törvény iránti engedelmesség szabadságának, de zúgolódtak *„és szívükben Egyiptom felé fordulának, ezt mondván Áronnak: <<Csinálj nekünk Isteneket, kik előttünk járjanak>>" (Apcsel 7:39,40).* Negyven évvel később Isten eltávolította tőlük Egyiptom gyalázatát, ám utána mégis olyanok akartak lenni, mint a körülöttük lévő pogányok, királyt kívántak maguknak, aki - mint figyelmeztetve is lettek - rabszolgát csinál majd belőlük. Ez így is történt, mert nem csak követték a pogányok útjait, hanem túlszárnyalták őket. *„És az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájuk követeit jó idején, hogy figyelmeztesse őket, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének. De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség." (2Krón 36:15,16)* Így hát betöltötték a mértéket, hogy Isten Babilonba vigye őket. (Ám 5:25-27; Apcsel 7:43)

A bűn rabszolgái

A babiloni fogság csak látható kifejezése volt annak a rabszolgaságnak,

amelybe a nép már korábban önkéntesen beleegyezett. Azzal dicsekedtek, hogy szabadok, *„holott ők maguk a romlottság szolgái; mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett” (2Pét 2:19). „mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek” (Jn 8:34).* A fizikai rabszolgaság jelentéktelen a lélek rabszolgasága mellett, és ha az utóbbi nem létezett volna, az elsőt soha nem ismerték volna.

Izrael Babilonba való hurcolása nagyon találó volt. Nem véletlen, hogy odavitték őket, és nem máshova. Babilon – Bábel – zavart jelent, de önfelmagasztalásból és a büszkeségből származó zavar; *„Mert ahol irigység és civakodás van, ott zavar és minden gonosz cselekedet is van.” (Jak 3:16).* Babilon nevének eredete a következő:

Bábel építői

„Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. És lőn mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nekik a tégla kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. Az Úr pedig leszálla, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. És monda az Úr: Íme *e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban. Nosza szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építeni a várost. Ezért nevezék annak nevét Bábelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét.” (1Móz 11:1-9)*

Istennel dacolva

Ezek az emberek azt képzelték, hogy építhetnek egy olyan nagy várost és egy olyan nagy tornyot, hogy dacolhatnak Isten ítéleteivel. Valójában nagyobbaknak érezték magukat, mint Isten. Ugyanígy gondolkodott Lucifer is, akiről a következőket olvassuk:

„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te ezt mondád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ézsa 14:12-14).

Világosan látni fogjuk, hogy Lucifer lelkülete ugyanaz volt, mint a Bábel torony építőinek lelkülete, és ennek az volt az oka, hogy maga Sátán – a bukott Lucifer – volt az, aki inspirálta ezt a munkát. Ő *„e világ fejedelme” (Jn 14:30), „ama lélek, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik” (Ef 2:2).* Térjünk vissza a fejezet elejére, amelyből olvastuk az előbbi szakaszt, és lássuk a bukott Lucifer és

a Babilon közötti kapcsolatot, és közben figyeljük meg, hogy Ézsaiás 13. fejezete leírja a romlást, amely Babilont fogja sújtani.

E világ fejedelme megítélése

A büszke város teljesen megsemmisül.
„Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét Izraelt választja, és megnyugotja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; És *felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyükre, és Izrael háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. És majd ama napon, amelyen nyugalmat ad neked az Úr fáradságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, amellyel szolgálnod kellett, E gúnydalt mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lőn vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lőn! Eltörte az Úr a gonoszok pálcáját, az uralkodóknak vesszejét. Aki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartózhatlanul. Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek. Még a ciprusok is örvendenek rajtad: a Libanon cédrusai ezt mondják: Mióta te megdőltél, nem jő favágó ellenünk. Alant a sír megindul te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait; Mind megszólalnak, és ezt mondják neked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél! Kevélységed és lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók!" (Ézsa 14:1-11)*

Utána következik Isten közvetlen kérdésre: *„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!?"* megemlítve, hogy bukása az önfelmagasztalás eredménye volt, majd így folytatta:

„Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe! Akik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-e a föld ama háborgatója, aki királyságokat rendített meg? Aki a föld kerekségét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza! A népeknek minden királyai dicsőségben nyugosznak, ki-ki az ő sírjában, Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány gally, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest! Nem egyesülsz velük a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem!" (Ézsa 14:15-20).

Az isteni döntés - az elnyomó elpusztítása

Annyi váddal illetik ezt a szörnyű zsarnokot! Majd a róla szóló elbeszélés így folytatódik:

„Készítsetek öldöklést az ő fiainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják e földet, és városokkal töltsék be e földnek színét! <<Én kelek fel ő ellenük>>, szóla a seregeknek Ura, <<és eltörlöm Babilon nevét és nyomát, fiait és unokáit>> szól az Úr; <<És *a sündisznónak örökségévé és mocsárrá teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás sep-*

rőjével>> szól a seregeknek Ura. Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: <<Úgy lészen, mint elgondolám, úgy megy véghez, mint elvégezém: Megrontom az asszíriait földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk igája, és terhe válláról eltávozik>>" (Ézsa 14:21-25). Most pedig rettenetes szavak következnek, melyek összefoglalják az egész kérdést: *„Ez az elvégezett tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz minden népek fölött. Mert a seregek Ura végezte, és ki állhat ellene? Az ő keze fel van emelve; ki fordítja el azt?" (Ézsa 14:26,27).*

A földi uralom büszkesége

Lehetetlen, hogy az olvasó ne vegye észre, hogy Izrael végleges és teljes szabadítása megegyezik a Babilon királyának teljes megsemmisítésével, továbbá hogy Babilon királya uralkodik az egész föld felett. Elpusztítása nyugalmat ad az egész földnek. Meg kell jegyezni azt, hogy Babilon királyát Lucifernek is nevezik, aki perbe szállt Istennel a föld feletti uralkodás miatt. Ezért az igazság az, hogy bárki volt Babilon tényleges, látható vezetője, tulajdonképpen Sátán volt az igazi király. Ez egyértelműen látszik abból a tényből, hogy Babilon egy pogány ország volt, és *„amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek" (1Kor 10:20).* Sátán „e világ fejedelme". Az önfelmagasztalás lelkülete radikálisan ellentétben áll Isten lelkületével, akinek alázatossága és jósága alkotja az Ő nagyságát. Sátán lelkülete az antikrisztusi lelkület, *„Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát." (2Thess 2:4).*

Ez a lelkület mélyen jellemző volt Babilonra, kivéve azt a rövid időszakot, amikor Nabukodonozor magához tért. Büszkeségében azt mondta: *„Nem ez-e ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére?" (Dán 4:27).* Belsazár bort ivott az Isten házának edényeiből, feleségeivel és ágyasaival együtt, „és dicsérék az arany-, ezüst-, érc-, vas-, fa- és kőisteneket" (Dán 5:3,4), így büszkélkedett azzal, hogy az általa csinált istenek hatalmasabbak voltak Izrael Istenénél. Babilonról kijelentetett: *„Gonoszságodban bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcsességed és tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több." (Ézsa 47:10).*

Mit jelent a Babilonból való szabadulás?

Pontosan ugyanez a lelkület vezette a zsidó népet is. Amikor ragaszkodtak ahhoz, hogy legyen királyuk, és olyanok legyenek, mint a körülöttünk élő pogányok, elutasították Istent, mert azt hitték, hogy a királyok jobban vezetik majd őket. *„Cserélt-e valamely nemzet isteneket? noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! Álmélkodjatok ezen, oh egek, és borzadjatok és*

rémüljetek meg igen! azt mondja az Úr. Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet." (Jer 2:11-13).

„Puszta voltam-e én Izraelnek, avagy a sötétség földje? Miért mondotta az én népem: <<Szabadok vagyunk, nem megyünk többé hozzád>>!" (Jer 2:31) Ezért amikor Izrael gyermekeit Babilonba hurcolták, a büszkeség és a dicsekvés városába, ez csak a látható és szembetűnő megnyilvánulása volt annak a helyzetnek, amelyben már régóta voltak. Babilonba kerültek, mert nem őrizték meg a szombatot úgy, mint olvastuk Jer 17:27-ben, és a 2Krón 36:20,21 verseiben. Már láttuk, hogy a szombat megtartása az Istenben való megnyugvást jelenti; tökéletesen elismerni Őt, mint legfelsőbb és igazságos vezetőt. Ezért meg kell értenünk, hogy a Babilonból való teljes szabadulás az én rabságából való megszabadulást jelenti, az Istenbe vetett abszolút bizalom az Iránta való engedelmesség érdekében.

A beteljesedett hetven év

Mint ahogy Isten egy időt határozott meg az Egyiptomból való szabaduláshoz, ugyanúgy a babiloni fogságból való szabaduláshoz is egy pontos időt határozott meg. *„Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre.*
Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak nektek. Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból, és összegyűjtlek titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, ahová kiűztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, ahonnan számkivetettelek titeket." (Jer 29:10-14)

Ahogyan az első esetben, ugyanúgy történt a második esetben is, minden Isten Igéje szerint történt. A fogság Kr.e. 606-ban kezdődött, és 68 évvel később, Kr.e. 538-ban, a médó-perzsák bevették Babilon városát. (Lásd Dán 5. fejezetét) Arról az időről a következőket olvassuk: *„Dáriusnak, az Asvérus fiának első esztendejében, aki a médiabeliek nemzetségéből vala, aki királlyá tétetett vala a káldeusok országán; Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, amelyről az Úr igéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. És orcámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem [őt] imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban." (Dán 9:1-3).* Itt legalább láthatunk egy embert, aki teljes szívből kereste Istent. Nem tudjuk, hogy Dánielhez hasonlóan mások is keresték volna az Urat - biztos nem sokan voltak - de Isten szó szerint teljesítette ígéretét. Két évvel Dániel imája után, Kr.e 536-ban, pontosan hetven

évvel a babiloni fogság megkezdése után Cyrus, a perzsa király, egy rendeletet adott ki, amely így hangzott:

„Círus perzsa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, felindítá az Úr Círus perzsa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván: <<Így szól Círus, a perzsa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nekem adta, és Ő parancsolta meg nekem, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izrael Istenének házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben lakozik. És mindenkit, aki még megmaradt, minden helyről, ahol lakik, segítsék azon helynek férfiai ezüsttel, arannyal, jószággal és barommal, azzal együtt, amit önkénytesen adnak az Isten házának, mely Jeruzsálemben van>>" (Ezsd 1:1-4).

A rendelet kiadása után, akik visszatértek Jeruzsálembe, azok száma becslés szerint: *„negyvenkétezer-háromszázhatvan. Szolgáikon és szolgálóikon kívül - ezek száma hétezer-háromszázharminchét - valának nekik énekes férfiaik és asszonyaik kétszázan…* És *lakozának mind a papok, mind a léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a léviták szolgái városaikban, s így az egész Izrael a maga városaiban vala." (Ezsd 2:64,65,70).*

A még mindig meg nem tanult lecke

Nem az egész nép tért vissza Jeruzsálembe, de mindenki visszatérhetett volna. Ha az egész Izrael megtanulta volna a fogság által tervezett leckét, akkor a sokáig késleltetett ígéret korábban teljesedett volna; mert a fogság kezdetéig a prófécia egyetlen meghatározott ideje a hetven év volt. Mint ahogy az emberek a valóságban voltak babiloni fogságban – azaz a büszkeség és az önbizalom rabságában – még mielőtt Nabukodonozor elhurcolta volna őket; ugyanolyanok maradtak, ugyanabban a rabságban voltak hetven év eltelte után is. Isten előre látta, hogy ez lesz a helyzet, és ezért az időszak vége felé Dánielnek látomásban megmutatott egy másik időpontot.

A jövő héten erről a nagy prófétai időszakról fogunk tanulni, és azokról az eseményekről, amelyekhez vezet bennünket – az utolsó hívás, hogy jöjjünk ki Babilonból.

The Present Truth 1897. március 4.

45. fejezet

Közel az ígéret beteljesedésének ideje

A múlt héten a babiloni fogságról szóló tanulmány végén láttuk, hogyha Izrael megtanulta volna az Istenbe vetett bizalom leckéjét, nem folytatta volna életét a büszkeség és az önbizalom rabszolgaságában. A hetven év arra a pontra hozta volna őket, amikor a sokáig késleltetett ígéret gyorsan teljesedhetett volna, mert mint láttuk, a babiloni fogság kezdetéig az egyetlen meghatározott prófétai idő a hetven év volt. De Isten előre látta, hogy még mielőtt ez az időszak véget ért volna, nem tanulják meg a leckét, ezért az időszak vége felé látomást adott Dániel prófétának, amelyben egy hosszabb időszakot mutatott. Röviden a prófécia a következő:

Dániel nyolcadik fejezetének látomása

Dániel látomásában egy különleges kost látott, amelynek az egyik szarva magasabb volt, mint a másik, és a magasabb szarv később nőtt ki. Dániel látta „*a kost szarvaival* öklelkezni *napnyugat, észak és dél felé; és semmi állat sem* állhata *meg előtte, és senki sem szabadíthata meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és naggyá lőn". (Dán 8:3,4).*

Azután látott egy kecskebakot dühösen jönni nyugatról, amelynek nagy szarva volt a szemei között. „És *méne a kétszarvú koshoz, amelyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában. És látám a koshoz érni; és neki dühödött és leüté a kost, és letöré* két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani előtte, és *leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, aki őt megmentse annak kezéből. A kecskebak pedig igen naggyá lőn; de mikor elhatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy szele felé. És azok közül egyből egy kis szarv támada, és nagyon megnöve* délre, napkeletre és a kívánatos föld felé. És *megnöve mind az ég seregéig; és a földre vete* némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat *megtapodá. És a seregnek fejedelméig növekedék…" (Dán 8:5-11).*

Miután néhány részletet mond még a kis szarvról, a próféta a következőképpen foglalja össze a látomását:

„És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, aki szól vala: Meddig tart a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről szóló látomás, hogy a szentélyt és a sereget megtapossa? És monda nekem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután a szentély meg lesz tisztítva." (Dán 8:13,14 KJV).

Az angyal magyarázata

Nem célunk, hogy belemerüljünk a részletekbe, hanem a lehető legrövidebben tekintsük át a látomás vázlatát, hogy felvázoljuk az ígéret történetét. Egy angyal megbízást kapott, hogy elmagyarázza Dánielnek a látomást. Az angyal azt mondta:

„Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Perzsiának királya. A szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, amely szemei között vala, az az első király. Hogy pedig az letöretett, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével. És ezek országai után, mikor a törvénytaposók teljességre jutnak, támad egy kemény orcájú, ravaszságokhoz értő király. És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és sokat fog pusztítani és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. És a maga esze szerint jár, és foglalkozása szerencsés lesz az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és béke által elveszt sokakat; sőt a fejedelmek Fejedelme ellen is feltámad, de kéz érintése nélkül rontatik meg. És az estéről és reggelről való látomás, amely megmondatott, igazság." (Dán 8:20-26).

Két nagy királyság van megnevezve, melyek Babilont követték, és annyira kifejezően vannak jelölve, hogy azonnal megnevezhetjük. A hatalom, amely megszerezte a világ feletti uralmat a harmadik forradalom eredményeként, amiről Ezékiel beszélt, Róma volt, amely egyértelműen a fejedelmek Fejedelme elleni cselekedetei által világosan leíratott. Nagy Sándor, görög király halála után királyságát négyfelé osztották Macedónia hódítása által. A négy felosztás közül az egyik Róma volt, amely Kr.e. 68-ban olyan hatalmat szerzett, hogy diktálhatott az egész világnak. Ezért olvassuk, hogy közülük az egyik felemelkedik.

Egy hosszú prófétai időszak

De ebben a látomásban volt egy olyan időszak, amit az angyal nem magyarázott meg a látomás többi részével együtt. A 2300 napról van szó, vagy szó szerint 2300 este és reggel. Hogy ezek nem szó szerinti napok, az alábbiakból lehet tudni: szimbólumok által van kifejezve ez a prófécia, melyben rövid életű állatokkal szimbolizál olyan királyságokat, amelyek néhány századig léteztek.

Tökéletesen megegyezik a szimbólumok által kifejezett próféciák módszerével,

hogy napokat használ szimbólumokkal kapcsolatban, de nyilvánvaló, hogy azoknak hosszabb időtartamot kell képviselniük, mivel a 2300 nap - kicsivel több, mint hat év - alig fedné az első királyság kezdetét. Így felhatalmazva vagyunk azt következtetni, hogy minden nap egy évet jelent, mint Ezékiel 4:6-ban, ahol Isten a napok segítségével éveket szimbolizál.

Később ugyanez az angyal visszatér Dániel imája eredményeként, hogy elmagyarázza a látomás többi részét, azaz a napokra vonatkozó részt. (Lásd Dán 9:20-23) Az angyal ott folytatta, ahol abbahagyta, mintha egyetlen pillanat se lépett volna közbe, és azt mondta: „Hetven hét szabatott a te népedre" (24. vers).

Hetven hét, vagyis 490 év szabatott a 2300 évből a zsidó nép számára. Ez az időszak a Jeruzsálem újjáépítéséről szóló rendelt kiadásakor kezdődött. Ez a rendelet a maga teljességében Ezsdrás 7:11-26 versekben található, és Artaxerses király uralkodásának hetedik évében adták ki, vagyis Kr.e. 457-ben. Kr.e. 457-től kezdve a 490 év Kr.u. 34-ben ér véget.

De a prófétai időszak utolsó hete ketté van osztva. 69 hét, azaz 483 év, Kr.u. 27-hez érünk, ami jelzi az időpontot, amikor keresztségekor a Messiás felkenetett Szentlélekkel. Az utolsó hét felénél, azaz három és fél évvel Jézus keresztsége után a Messiás „levágatott, de nem önmagáért" (KJV). Az egész hét alatt, azaz a hét év alatt a szövetség megerősíttetett.

A 2300 éves próféciával - gyorsan ki lehet számolni - 1844-hez érünk, amely már rég elmúlt. A Biblia leghosszabb prófétai időszaka már lejárt, tehát most az „ígéret beteljesedésének ideje" nagyon közel kell, hogy legyen. Senki sem tudja megmondani, mikor jön vissza az Úr, hogy helyreállítson mindent, mert *„senki sem ismeri azt a napot és azt az órát"*.

Isten országa elvétetett a zsidóktól

Egy kicsit vizsgáljuk tovább a 490 évet, mely a zsidóknak adatott. Egy olyan időszak volt ez, amikor Isten személyválogató akart lenni, vagyis nem érdekelte más emberek üdvössége? Lehetetlen, mert Isten nem személyválogató. Ez egyszerűen Isten hosszútűrése volt, amely abban mutatkozott meg, hogy még sok évet várt az Ő népére, Izráelre, hogy esélyt adjon nekik elfogadni magasztos elhívásukat, hogy Isten papjai legyenek, és ismertessék a világgal az Ő ígéretét. De ők nem akarták. Éppen ellenkezőleg, ők maguk annyira elfelejtették, hogy amikor a Messiás eljött, elutasították Őt.

Így ahelyett, hogy ők legyenek azok, akik körül Izrael Királysága – a világ ötödik és egyben utolsó királysága - összpontosul, megszűntek a megkülönböztetett helyet elfoglalni az ígéretben. Nemzetükből egyének üdvözülhetnek, ha elfogadják az evangéliumot, ugyanúgy, mint bármely más ember; de ez minden.

Az elpusztított templom az elszakított függönnyel azt mutatta, hogy Isten dicsősége nem lakott már a szentélyben, mindez szimbolizálta a nép állapotát a szövetséggel szemben. Mint egyéneket, be lehetett oltani őket a jó olajfába, akárcsak a pogányokat, akik ezáltal Izraelhez tartozókká váltak; de a vezető pozíciójuk, mint a világ vallásos tanítói, örökre elveszett, mivel nem értékelték. Nem ismerték fel meglátogatásuk idejét.

Utolsó kihívás Babilonból

Most már mi maradt mindebből? Csak annyi, hogy Isten népe hallja meg és engedelmeskedjen a felszólításnak, hogy hagyják el Babilont, nehogy kapjanak csapásaiból. Bár az Eufrátesz partján fekvő várost szétrombolták sok száz évvel Krisztus előtt, mégis körülbelül száz évvel Krisztus után a Szentlélektől indítva János apostol szinte azonos szavakkal megismételte ugyanazt a fenyegetést, amit Ézsaiás mondott Babilon ellen:

„Amennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínnal és gyásszal fizessetek neki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. Ennek okáért egy nap jőnek ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség.” (Ézsa 47:7-10) Hasonlítsátok össze Jel 18:7-10 szakasszal!

Babilon egy pogány város volt, amely Isten fölé emelte magát. Mint látható volt Belsazár lakomáján (Dán 5), Babilon egy vallásnak a jelképe volt, ami szembeszállt Istennel. Ugyanez a lelkület létezik ma is, nem csak egy bizonyos társadalomban, hanem bárhol, ahol az emberek hamarább választják útjukat a vallásban, minthogy engedelmeskedjenek minden, Isten szájából származó Szónak. Isten hosszútűrésében és gyengéd irgalmában várja az időt, amikor népe kijön Babilonból, megalázza magát, hogy Vele járhasson, és hirdeti az Ő országának evangéliumát, minden hatalmával, azaz az eljövendő világ hatalmával *„az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég”.*

Jeremiás próféta jövendölése szerint ez a „vég” elpusztítja Babilont. Mint ahogy a régi Babilon egy világkirályság volt, valódi királlyal, - aki ahogy láttuk Ézsaiás 14. fejezetében Sátán volt, e világ ura - ugyanúgy Babilon megsemmisítése sem más, mint Isten ítélete az egész földön, amikor eljön, hogy megszabadítsa népét. Olvassátok el azokat a szavakat, amelyeket *„prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől”,* amikor a babiloni fogság végéről prófétált!

Isten pere a nemzetekkel

„Mert ezt mondotta az Úr, Izraelnek Istene nekem: Vedd el kezemből e harag borának poharát, és itasd meg vele mindama nemzeteket, akikhez én küldelek

téged. Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, amelyet én közéjük bocsátok. És elvevém a pohárt az Úr kezéből, és megitatám mindama nemzeteket, akikhez külde engem az Úr: Jeruzsálemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csodává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, amint e mai napon van: A fáraót, Egyiptom királyát, az ő szolgáit és fejedelmeit és minden ő népét, És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaront és Azótusnak maradékait, Edomot, Moábot és az Ammon fiait, És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, akik túl vannak a tengeren, Dedánt és Témánt és Búzt és mindazokat, akik lenyírott üstökűek, És Arábiának minden királyát és az egyveleg nép minden királyát, akik a pusztában laknak, És Zimrinek minden királyát és Elámnak minden királyát és a médusok minden királyát, És északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, amelyek e föld színén vannak; Sésák királya pedig ezek után iszik. Azért ezt mondd nekik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izraelnek Istene: Igyatok és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljetek a fegyver előtt, amelyet én küldök közétek. És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mondd nekik: Így szól a Seregek Ura: Meg kell innotok. Mert íme, a város ellen, amely az én nevemről neveztetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-e? Nem menekesztek, mert én fegyvert hozok e földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, Te pedig prófétáld meg nekik mind e szókat, és ezt mondd nekik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő bírája, a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr. Így szól a Seregek Ura: Íme, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől. És azon a napon az Úrtól levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj." (Jer 25:15-33).

Ez a félelmetes sors, amibe rohan a föld minden nemzete. Arra a nagy csatára készül minden nemzet. Közülük sokan álmodnak egy föderációról, és egy egyetemes uralkodásról. De Isten azt mondta a föld egyetemes uralkodásáról: *„Nem lesz többé, míg el nem jő Az, akié jog szerint az uralkodás, és Neki adom azt!" (Ez 21:27).* Az utolsó általános forradalom akkor lesz, amikor *„eljön a Mag, akinek tétetett az ígéret" (Gal 3:19)*, aki Magához veszi a királyságot. Még egy kis ideig késleltetve vannak az ítéletek, hogy mindenkinek lehetősége legyen arra, hogy a természet fegyvereit kicserélje a Lélek kardjával, Isten Igéjével, melyek *„Isten által erősek, az erősségek lerontására; Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete*

ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak" (2Kor 10:4,5 KJV). Ez a „foglyul ejtés" szabadság. Isten szava által szabadulunk meg a babiloni rabságból, a büszkeség és az önbizalom rabságából, Isten jóságának szabadságára.

Ki akar figyelni Isten hívására, hogy jöjjön ki Babilonból, és cserélje le az emberi hagyomány és spekuláció rabságát a szabadsággal, amelyet Isten ad az örök igazsága által?

The Present Truth 1897. március 11.

Izrael újragyűjtése

46. fejezet

Izrael elveszett törzsei

Van egy népszerű, szinte egyetemes elmélet, miszerint a babilóniai fogságban a tizenkét törzs közül tíz teljesen elveszett, és a hetvenéves fogság végén csak két törzs tért vissza Palesztinába. Annyira mélyen gyökerezik az emberekben ez a gondolat, hogy mindenki, amikor hallja, szinte azonnal tudja, hogy mire utal a „tíz elveszett törzs" kifejezés. Nem fogjuk tanulmányozni, hogyan jelent meg ez a gondolat, hanem megelégszünk azzal, amit a Biblia kijelent az elveszett izraelitákról.

Júda és Izrael

Először is jó figyelembe venni a „Júda" és „Izrael" kifejezésekkel kapcsolatos tévhitet. Amikor Salamon halála után kettészakadt a királyság, a déli rész Júda és Benjamin törzséből állt, Júdai Királyságnak nevezték, és Jeruzsálem volt a főváros. A többi törzsből álló északi részt Izraeli Királyságnak nevezték, amelynek fővárosa Samária volt. Az északi királyság került először fogságba, és azt feltételezik, hogy a királyságot alkotó törzsek elvesztek. A tévhit az, hogy a „zsidók" kifejezés csak a déli királyság népére utal, nevezetesen Júda és Benjamin törzseire, és az „izraeliták" kifejezés csak azokra a törzsekre vonatkozik, amelyek az északi királyságot alkották, amikről feltételezik, hogy elvesztek. Ezekből a feltételezésekből egyes spekuláns teológusok „forró és rakoncátlan" elképzelése, hogy egy olyan fantáziát eresztettek útnak, miszerint a zsidó emberek csak Júda és Benjamin törzseiből származnak, és hogy az angolszász faj, konkrétan Nagy-Britannia és Amerika népessége izraeliták, vagyis más szavakkal: az újra megtalált „elveszett tíz törzs".

Jellem, nem nemzetiség

Könnyű meglátni, hogyan született ez a gondolat. Az evangélium ígéretének abszolút téves megértéséből származik. Azzal a céllal találták ki, hogy az angolszász

fajt az Ábrahám ígéretének örökösévé tegyék, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy ezek az ígéretek az egész világra vonatkoznak, nemzetiségtől függetlenül, és hogy *„nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetből kedves őelőtte, aki őt féli és igazságot cselekszik" (Apcsel 10:34-35 KJV).* Ha az emberek hittek volna a Biblia kijelentésében, miszerint *„egy igazi izraelita"* az, *„akiben nincsen hamisság" (Jn 1:48),* akkor megértették volna, mennyire balga az a gondolat, hogy bármennyire is gonoszok vagy hitetlenek lennének az emberek, akkor is izraeliták, csak azért, mert egy bizonyos nemzethez tartoznak. De egy nemzeti egyház és egy nemzeti vallás gondolata elbűvölő, mert sokkal kellemesebb az ember számára feltételezni a csoportos üdvösség létezését, amely eltekint a jellemtől, ahelyett, hogy a személyes hit és igazság által kapjanak üdvösséget.

Bibliai kifejezések, melyek eltávolítják az alaptalan megkülönböztetéseket

Néhány bibliaszöveg elegendő annak bizonyításához, hogy a „zsidó" és „izraelita" kifejezések váltófogalmak, és mind a kettő ugyanazon személyre alkalmazható. Például Eszter könyve második fejezetének ötödik versében olvassuk, hogy *volt „egy zsidó férfiú Susán várában, akinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, aki Simei fia, aki Kis fia, Benjámin nemzetségéből" (Eszt 2:5).* De Róm 11:1-ben olvassuk Pál apostol kijelentését: *„én is izraelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való" (Róm 11:1).* Ugyanaz az apostol mondta: *„Én ugyan tárzusi zsidó ember vagyok" (Apcsel 21:39).* Íme, egy ember Benjamin törzséből, aki zsidó, és egy másik ember ugyanabból a törzsből, aki izraelita és ugyanakkor zsidó is.

Akház, Júda királya volt, és Jeruzsálemben uralkodott. (Lásd 2Kir 16:1,2; Ézsa 1:1). Dávid leszármazottja volt, és test szerint Jézus őseinek egyike. (Lásd 2Kir 16:2; Mt 1:9) Ennek ellenére a 2Krón 28:19-ben a Júda déli részében történt filiszteusok inváziójáról szóló leírásban azt olvassuk, hogy *„az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izrael királya miatt; mert arra indította Júdát, hogy vétkezzen az Úr ellen".*

Amikor Pál apostol egyik misszióútjáról visszatért Jeruzsálembe, *„az Ázsiából való zsidók, meglátván őt a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá veték kezüket. Kiáltván: <<Izraelita férfiak, legyetek segítségül>>" (Apcsel 21:27,28).*

Az olvasó könnyen láthatja ennek a ténynek a természetességet, amikor eszébe jut, hogy mind a tizenkét törzs egy emberből, Jákobból, azaz Izraelből származott. Az „Izrael" kifejezést bármely törzsre lehet alkalmazni, illetve az összesre; míg Júda kiemelkedő volta miatt a „zsidó" kifejezés Izrael minden gyermekére alkalmazhatóvá vált, függetlenül, hogy melyik törzshöz tartozott. A szövetséggel kapcsolatban Isten azt mondta: *„az Izrael házával és Júdának házával* új szövetséget kötök" *(Zsid 8:8)* annak érdekében, hogy vitathatatlanul megmutassa,

hogy az új szövetséget az egész néppel köti meg, osztatlanul ugyanúgy, mint a régi szövetséget.

Így láthatjuk, hogy a „zsidó" kifejezést helyesen alkalmazzák ugyanarra a népre, akire az „izraelita" kifejezést is alkalmazzák. De nem szabad elfelejteni, hogy szigorú értelembe véve *„nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van." (Róm 2:28,29).* A törzsek számontartása elveszett a zsidók között, de ebből semmi különbség nem származik. Lehet őket izraelitáknak nevezni, mint ahogy zsidóknak is, de a kifejezések egyike sem alkalmazható helyesen, csak azokra, aki valóban hisznek Jézus Krisztusban. Szigorúan bibliai értelemben véve mindkét kifejezés bárkire alkalmazható, akinek ilyen hite van, még akkor is, ha angol, görög vagy kínai.

Egyetlen törzs sincs „elveszve"

Most beszéljünk egy kicsit az „elveszett törzsekről". Az a tény, hogy a tíz törzs nem volt elveszettebb állapotban a babiloni fogság után, mint annak kezdete előtt, annyira egyértelmű a Szentírásból, mint az, hogy Júda és Benjamin nem vesztek el. Honnan tudhatjuk, hogy ez a két törzs nem veszett el, vagyis nem maradtak figyelmen kívül? Abból az egyszerű tényből, hogy találunk róluk szóló utalást a babiloni fogság után is, amiben a törzshöz tartozó egyének név szerint vannak megemlítve. Ugyanilyen módon tudhatjuk, hogy a többi törzs is létezett a fogság után is, mint ahogyan a fogság előtt.

Izraelből nem mindenki került a babiloni fogságba. A szegényeket és a jelentékteleneket az országban hagyták. De minden törzsből a többséget elhurcolták, ezért a hetvenéves fogság végén a királyi rendelet mindenkinek szólt, a következők szerint:

„Círus perzsa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, felindítá az Úr Círus perzsa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván: <<Így szól Círus, a perzsa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nekem adta, és Ő parancsolta meg nekem, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izrael Istenének házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben lakozik>>" (Ezsd 1:1-3).

A visszatérés engedélye senkit nem korlátolt, de nem minden törzs élt vele. Azonban minden törzs képviselve volt, de a maradók nem feltétlenül vesztek el. Nem mondhatjuk egy családról, hogy „elveszett", csak azért, mert egy idegen országban él.

Később abban a rendeletben, amelyet Ezsdrásnak adott, Xerxész a következőket írta: *„Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izrael népe, papjai és a léviták közül Jeruzsálembe akar menni, veled elmehet." (Ezsd 7:13).*

Az „egész Izrael" képviselve

Közvetlenül Cyrus rendelete után a következőket olvassuk: *„Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a léviták, és mindnyájan, akiknek felindítá az Isten lelküket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van." (Ezsd 1:5).* Tudjuk, hogy a szentély szolgálatát helyreállították, és a Lévitákon kívül senki más nem szolgálhatott. Ezsdrás 3:10-12-ben olvassuk, hogy amikor a templom alapját lerakták, *„oda állaták a papokat öltözetükben kürtökkel, s a lévitákat, Ásáf fiait cimbalmokkal, hogy dicsérjék az Urat"*. Krisztus feltámadása után olvasunk Barnabásról, hogy *„származása szerint ciprusi" (Apcsel 4:36).*

Lukács 2:36-38-ban olvasunk Annáról, *„a Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből"*, aki felismerte a kisded Jézusról, hogy ő az Úr, *„és szóla ő felőle mindeneknek, akik Jeruzsálemben a váltságot várták".*

Itt láthatunk két törzset képviselve abból a tízből, melyek állítólag titokzatosan elvesztek. A Biblia ezeket név szerint említi meg, és hogy Jeruzsálemben éltek. Az biztos, hogy egy dolog nincs elveszve, ha pontosan tudod, hogy hol van.

A többi törzs nincs részletezve, de Ezsdrás 2:70-ben ezt olvassuk: „És *lakozának mind a papok, mind a léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a léviták szolgái városaikban, s így az egész Izrael a maga városaiban vala."*

Amikor Pál apostol ítélet miatt Agrippa király előtt állt, azt mondta: *„Most is az Istentől a mi atyáinknak tett ígéret reménységéért állok itt ítélet alatt: Melyre a mi tizenkét nemzetségünk, éjjel és nappal buzgón szolgál" (Apcsel 26:6,7).* Itt láthatjuk, hogy Pál apostol idejében a 12 törzs létezett, és nagy reménységgel várták Isten az atyáknak tett ígéretének beteljesedését.

Jakab apostol a levelét „az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek" címezte. (Jak 1:1) Rengeteg bizonyítékunk van arra, hogy Izrael egyik törzse sem volt jobban elveszve, mint a másik. A törzsekhez kapcsolódó minden megkülönböztetés mára elveszett, és egyetlen zsidó sem tudja megmondani, hogy melyik törzshöz tartozik, így ebben az értelemben nem csak tíz, hanem Izrael összes törzse elveszett, bár mind a 12 törzs képviselteti magát az egész földön szétszórt zsidó nép között. Isten azonban megőrzi a listát az eljövendő világban is, és mindenki a megfelelő helyre kerül, mert a város, melyet Ábrahám és magva várt, a megígért örökség fővárosa, az Új Jeruzsálem, aminek 12 kapuja van, és a kapukon nevek, *„amelyek az Izrael fiai tizenkét törzsének nevei" (Jel 21:12).*

Ki izraelita Isten előtt?

Az utolsó két idézet egy másik tényre mutat, nevezetesen, hogy Isten másképp tartja számon a törzseket, mint az ember. *„mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van" (1Sám 16:7). „Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az … hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés." (Róma 2:28,29)* Mindenki, aki üdvözül, bemegy *„a kapukon a városba" (Jel 22:14)*, és ezeken a kapukon a 12 törzs egyikének neve van, amely azt mutatja, hogy Izrael 12 nemzetsége alkotja a megváltottakat. Ez a dolog nyilvánvaló abból is, hogy „Izrael" jelentése „győztes". Jakab a 12 törzsnek írta levelét, még sincs olyan keresztény, aki nem tudná, hogy a levélben lévő ígéretek és tanítások neki szólnak.

Ez arra a következtetésre vezet, hogy az összes törzs elveszett, *"Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül." (Róm 3:23). „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté." (Ézsa 53:6)*. Ezért amikor Jézus a földre jött, azt mondta: *„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett." (Luk 19:10).* Kijelentette: „Nem küldettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz" (Mt 15:24), éppen akkor, amikor áldást mondott egy szegény kánaánita asszonynak, aki az országban élő pogányok leszármazottja volt, akik az országban éltek Józsué napjai előtt.

Végül megtaláltuk Izrael elveszett törzseit. Nem csak tíz törzs, hanem az összes elveszett, de annyira elveszett, hogy üdvösségük egyetlen reménye Krisztus halála és feltámadása. Ebben a helyzetben vagyunk mi is, ezért örömmel olvashatjuk az Izrael összegyűjtésére vonatkozó ígéretet, amit legközelebb vizsgálunk meg.

The Present Truth 1897. május 13.

47. fejezet

Egy Pásztor és egy nyáj

„Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljő Siló, és a népek Hozzá gyűlnek össze." (1Móz 49:10)

Ez néhány szó abból, amit Jákob mondott, mielőtt „hitben" meghalt volna. Maga köré hívta gyermekeit, és prófétai látásban elmondta, hogy mi *„következik az utolsó időben" (1. vers KJV).* A Siló szó jelentése béke vagy nyugalom, és mivel a személyes névmás arra utal, hogy egy emberre és nem egy városra vonatkozik, ezért tudjuk, hogy a hivatkozás Krisztusra utal, a „békesség fejedelmére" (Ézs 9:6), mert „Ő a mi békességünk" (Ef 2:14). „Az uralom az ő vállán lészen" és „Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége" (Ézs 9:6,7). Egy másik fordítás így adja vissza: „Amíg Silóhoz jön, ahhoz, Akire hallgatnak a népek", vagy „Ameddig eljön az, ami az Övé", vagy „Ameddig eljön Az akié".

Sok száz évvel azután, hogy ezek a szavak elhangzottak, egy másik ember, akinek jelleme különleges volt, ihletés alatt hasonló szavakat mondott. Jézus már a földön volt akkor, és kegyelemmel teljes szavakkal és csodákkal magához vonzotta az embereket, ami sok fejtörést okozott a vezető papoknak és farizeusoknak, akik azon tanácskoztak, mit tegyenek Vele. Akkor Kajafás, a főpap felállt és azt mondta:

„Ti semmit sem tudtok. Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen. Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; És *nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse." (Jn 11:49-52).*

A főpap csak arra gondolt, hogy Jézus feláldozásával megmentik a népet a római pusztulástól; de Isten felhasználta őt, és próféciát mondatott vele, hogy Jézus halála valóban meg fogja menteni a népet a pusztulástól. Viszont az üdvösség nemcsak a zsidó nemzetnek szól, hanem Isten összes elszéledt gyermekének, bárhol is vannak. Ezt a dolgot úgy teszi meg, hogy megmenti népét bűneitől; mert Benne *„van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata" (Ef 1:7).*

Ebből láthatjuk, hogy a legrégebbi időktől fogva Isten népének egyetlen

reménye csak Krisztus halálában és feltámadásában volt. Jákob és családja Egyiptomban tartózkodott, amikor a fent idézett szavak elhangzottak; de Jákob tudta, hogy Isten népének összegyűjtésére – Egyiptomból és fogságának minden földjéről – csak Krisztus keresztje által kerülhet sor, amely az örök üdvösséget hozza el. Krisztus keresztje magában foglalja a második eljövetelt, mert ahányszor valódi hittel Krisztus testét esszük és az Ő vérét isszuk, *„az Úrnak halálát hirdetjük, amíg eljövend" (1Kor 11:26).* Ezért Jákob várakozással tekintett előre Urunk, Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelére, hogy egybegyűjtse Izraelt. Pál apostol szintén buzdít minket, *„a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a hozzá való gyülekezésünkre nézve" (2Thess 2:1).*

„Hogyan lehet Izrael egybegyűjtésének ígéretét úgy értelmezni, hogy a második eljövetelekor Krisztus egybegyűjti az összes hívőt?" A kérdés jobban hangzana így: „Hogyan jelentene mást, mint ez?" Az Ábrahámnak tett ígéret megegyezett az Izsáknak és Jákobnak tett ígérettel. Ábrahámnak adott ígéret kijelentette, hogy Benne áldatik meg a föld minden családja (1Móz 12:3), és hogy ez az áldás Krisztus halála és feltámadása által érkezik. (Apcsel 3:25,26*). „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ: Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által." (Gal 3:13,14).* Ábrahám a körülmetélés jelét kapta *„pecsétjéül, hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is beszámíttassék az igazság" (Róm 4:11).* Ezért a világ minden embere Ábrahám gyermeke lehet, mindenki Izrael házának juha lehet. *„Az egész világ a gonoszságban vesztegel" (1Jn 5:19)* – mindenki elveszett, és Krisztus azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket.

Krisztus az igazi pásztor. A hangjának meghallása a végső próba lesz, amely eldönti, kik az igazi juhai. Jézus azt mondta: *„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem" (Jn 10:27).* Azok, akik nem akarják meghallani az Ő hangját, önkéntesen állnak a kecskék között. Jézus azt mondta tanítványainak: *„Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és lészen egy akol és egy pásztor" (Jn 10:16).* Ebből láthatjuk, hogy Izrael házának elveszett juhai szét vannak szórva az egész világon, és csak Jézus hangja találja meg őket. Jézus alpásztorokat küld, de ezeknek az Ő hangján kell beszélniük, mert különben a juhok szétszóródnak, ahelyett, hogy egybegyűjtetnének. Jézus a kananeus asszony kérésének teljesítése előtt a következőket mondta: *„Nem küldettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz" (Mt 15:24).* Jézus hangja vonzotta a kananeus asszonyt, és ez a tény bizonyítja, hogy a szegény pogány asszony, aki hitt Jézusban, Izrael házának egyik elveszett juha volt. Ez azt jelenti, hogy Izrael az evangélium hirdetése által lesz összegyűjtve. Jézus második eljövetelekor elhangzó hívás: *„Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készíttetett a világ megalapítása óta"*

(Mt 25:34), ugyanaz a hang lesz, amely most azt mondja: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket" (Mt 11:28). Csak azok, akik most meghallják ezeket a szavakat, fognak válaszolni az utolsó nap hívására.

Az evangélium szava – az üdvösség igéje – meg fogja újítani a földet, és benépesíti igaz emberekkel, akik megújultak ugyanazon szó által. Így szól az Úr: *„Nem sokára megszabadul a számkivetett fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem? És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával fedezlek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te!" (Ézsa 51:14-16 KJV).*

A Szentírásból már bemutatott igék mellett – amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy Izrael népének száma csak azon pogányok által jut teljességre, akik elfogadják az evangéliumot – még két bibliaverset fogok megemlíteni. Olvasás közben ne felejtsük el, hogy Ábrahám az egész Izrael atyja, a pogányok közül vétetett ki, és a körülmetélés előtt kapta meg az ígéreteket és a Lélek áldását. Ezáltal Isten megmutatta, hogy nem személyválogató, hanem mindazok, akik hisznek, Izraelhez tartoznak.

Az első bibliaszakaszt az Apcsel 15. fejezetében találjuk meg. Az apostolok és a presbiterek nem azért gyűltek össze, hogy megvizsgálják valamelyik hitalapelvet, sem azért, hogy valami újat találjanak ki, hanem azért, hogy tehermentesítsék a pogányok közül újonnan megtértek elméjét, akiket a hamis tanítók megzavartak. Péter apostol elmondta, hogy a pogányok miként hallották az általa hirdetett evangéliumot, amelyet el is fogadtak, ezért Istentől Szentlelket kaptak, és *„semmi különbséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét" (7-11 versek).*

Azután Jakab apostol szólt a gyülekezetnek, és azt mondta: *„Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének, és ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit." (Apcsel 15:14-18).*

Jakab idézte Ámos 9:11,12 verseit, és az utána következő versek így hangzanak: „Íme*, napok jőnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak. És hazahozom a fogságból az én népemet, az Izraelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennük. Szőlőket plántálnak és isszák azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. És elplántálom őket az ő földjükbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjükből, amelyet adtam nekik, azt mondja az Úr, a te Istened!"* (Hasonlítsátok össze az utolsó mondatot a Dávidnak tett ígérettel, a 2Sám 7:10,11-el!)

Dávid sátora vagy háza csak a pogányoknak hirdetett evangélium által épül fel, ezt hirdeti a régi idők prófétája. Amiért ez nem lett hirdetve, de nem is kezdték el hirdetni Jézus eljövetele előtt, nem az Isten miatt volt, sem a prófétái miatt, hanem a nép hibájából, aki nem akart engedelmeskedni. Isten sokféleképpen mutatta meg, mennyire szerette volna Izraelbe összegyűjteni a pogányokat. Adná az Úr, hogy napjainkban egyetlen keresztény se ismételné meg Isten akkori névleges népének önző hitetlenségét, és azt gondolja Izraelről, hogy más módon gyűjtetnek össze, mint a Krisztus evangéliumába vetett hit által, amely *„minden emberé”.*

Róm 11. fejezetében találjuk a másik bibliaszakaszt, melyet röviden megemlítek ezzel kapcsolatosan. Itt az Isten népe olajfának van nevezve. Ez összhangban van Ézsa 11:1, és 53:2 verssel, ahol Krisztus Csemetének (gyökérnek - KJV) van nevezve. Az ágak egy része *„hitetlenség miatt”* kivágatott. (Róm 11:17-20). A gyökér teszi szentté az ágakat (16. vers), ezért amikor a vad olajfa ágait beoltják a szent gyökérbe, azok részeseivé válnak *„az olajfa gyökerének és zsírjának”*. De csak hit által maradnak a gyökérben, és gondatlanságuk miatt bármikor levághatóak (16-22 versek). A hitetlenség miatt levágott ágakat újra be lehet oltani, *„ha meg nem maradnak a hitetlenségben” (23. vers).* Ily módon látjuk, hogy úgy a zsidók, mint a test szerinti pogányok azonos helyzetben vannak Isten előtt. Aki zsidónak született, de hitetlen, el van választva a Gyökértől, Jézus Krisztustól, míg az, aki pogánynak született, de hisz, össze van kötve a gyökérrel. A hitben maradás elmulasztása miatt azonban a pogányból megtért ember kivágattatik, míg a hitetlenség miatt levágott zsidó ugyanazokkal a kiváltságokkal rendelkezik, mint a pogányok, feltéve, hogy engedelmeskedik a hitnek.

„Mert nem akarom, testvéreim, hogy magatokat bölcsnek tartva ne tudjátok meg ezt a titkot, hogy részleges vakság ereszkedett Izráelre, amely addig tart amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak.” (Róm 11:25 KJV). Napjainkban a részleges vakság Izrael sorsa, mert Izrael ma csak részben létezik. Izrael csak akkor lesz teljes, ha a pogányok belépnek soraiba, vagyis mindazok soraiba, akik hisznek. Amikor a pogányok teljes száma bejut, akkor eljön az, ami tökéletes, még a tökéletes nap is.

„És így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: És ez nekik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket.” (Róm 11:26,27; vesd össze Apcsel 3:24-26)

Figyeljétek meg a 25. és a 26. versek közötti kapcsolatot! *„Egy részleges vakság ereszkedett Izráelre, amely addig tart amíg a pogányok teljes száma be nem jut. És így az egész Izráel üdvözül.” (KJV)* Így fejezi ki másképpen azt, hogy az egész Izrael nem üdvözülhet anélkül, hogy a pogányok ne lépnének be; és ez ugyanaz, mint azt mondani, hogy az eljövendő izraelitákat most pogányoknak tekintik, de a megfelelő időben belépnek Izraelbe; „és lesz egy Pásztor és egy nyáj”.

„Mert az előbb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is. Mert nincs különbség, Mert

mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül." (Róm 3:9,10,22,23). Viszont mindazoknak, akik ezekhez hasonlítanak, van remény; *„Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett"* – hitetlenkedésbe zárt minden embert – *„hogy mindeneken könyörüljön" (Róm 11:32).*

The Present Truth 1897. május 20.

48. fejezet

Az örökkévaló szövetség befejezése

„Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit." (Apcsel 15:18) „És Ő elküldi Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett. Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva." (Apcsel 3:20,21) „A próféták mind róla tesznek bizonyságot" (Apcsel 10:43).

Isten népének végső összegyűjtése és a helyreállított föld velük való benépesítése az ember elesése óta a próféták témáját képezte, és mint egy elkerülhetetlen következmény, mindannyian bizonyságot tettek arról, hogy mindazok, akik hisznek Krisztusban, bűnbocsánatban részesülnek, mert csak bűnbocsánat által történik majd az egybegyűjtés és a helyreállítás. Olvassunk el néhány olyan próféciát, amelyek erről szólnak, és amelyek reprezentatívak lesznek más próféciákkal. Olvassuk el először Ézsaiás 11. fejezetét!

„Egy vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, és hajtás sarjad gyökereiből. Az Úr lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és hatalom lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úr félelmében, és nem szeme látása szerint ítél, és nem füle hallása szerint bíráskodik. Igazságosan ítél a gyöngék dolgában, és méltányosan bíráskodik a föld szegényei fölött. Megveri a földet szájának botjával, és ajka leheletével megöli a gonoszt." (Vesd össze 2Thessz 2:8 versével)

„Derekát igazság fogja övezni, csípőjét pedig hűség. Akkor majd a farkas a bárannyal lakik, a párduc a kecskegidával hever, a borjú, az oroszlánkölyök és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat. A tehén és a medve legelni fog, kölykeik együtt hevernek, az oroszlán pedig szalmát eszik, mint az ökör. A kisded a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek a mérges kígyó lyuka felé nyújtogatja kezét. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségem hegyén, mert tele lesz a föld az Úr ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja." (Ézsa 11:1-9)

Az evangélium történetének összefoglalása

Itt olvashatjuk az evangélium teljes történetének az összefoglalását, beleértve

a bűn és a bűnösök megtisztítását, és a megújult föld benépesítését az igazakkal, amikor *„A szelídek öröklik a földet, és örülnek a nyugalom bőségében” (Zsolt 37:11 KJV).* (Lásd a 9,10 verseket is)

Miután elmondja az egész történetet, a próféta belemerül a részletekbe. Visszatérve ahhoz a ponthoz, ahol elkezdte, így folytatta:

„Azon a napon Isai gyökeréhez jönnek majd a népek, aki a népek zászlajaként áll, és nyugalmának helye dicsőséges lesz. Azon a napon az Úr másodszor is kinyújtja kezét, hogy megvegye népe maradékát, amely megmaradt Asszíriából, Egyiptomból, Pátrószból, Kúsból, Elámból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről. Zászlót emel a népek előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, egybegyűjti Júda szétszórt leányait a föld négy széléről.” (Ézsa 11:10-12).

Mt 24:31 versében szintén azt olvassuk, hogy a választottak összegyűjtetnek a föld négy szegletéről. A hatalom, mely által végbemegy ez az összegyűjtés, nem lesz kisebb, mint az a hatalom, amikor az Úr először nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse népét; mert ezt olvassuk: *„És útja lesz népe maradékának, az Asszíriából megmaradóknak, amint Izráelnek volt, mikor kijött Egyiptom földjéről.” (Ézsa 11:16).*

„Íme, a ti Istenetek”

Erről az első és a második összegyűjtésről Ézsaiás 40. fejezetében olvasunk. Az evangélium hirdetéséről, – beleértve a bűnbocsánatot – a Vigasztaló küldéséről, a Szentlélekről, Isten bemutatásáról, mint a világegyetem egyetlen hatalma, a Teremtőről és a Fenntartóról, valamint az Úr dicsőséges eljövetelének hirdetéséről, minderről olvasunk ebben a fejezetben.

Majd az *„Íme, a ti Istenetek”* üzenetben ezt olvassuk: *„Íme, az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jő,* (vessétek össze Jel 22:12 verssel) és megfizetése Őelőtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti.” (Ézsa 40:10,11).

Korábban olvastunk Izrael házának elveszett juhai összegyűjtéséről, egy nyájba; hogy legyen egy *„nyáj és egy Pásztor”*. Itt pedig látjuk, hogy a juhok egybegyűjtése az evangélium hirdetésével kezdődik, és csak akkor fejeződik be, amikor az Úr eljön dicsőségben az Ő angyalaival. Továbbá azt olvassuk, hogy az Úr eljövetelének ereje és dicsősége megegyezik azzal az erővel, amely kíséri az evangélium hirdetését.

A hitehagyás alatt elveszett juhok

A következő versekben Izrael házának elveszett juhai helyzetéről olvasunk, hogy a hűtlen pásztorok szétszórják a juhokat ahelyett, hogy összegyűjtenék azokat:

„Azután így szólt hozzám az Úr szava: Embernek fia! Prófétálj Izrael pásztorai felől, prófétálj, és mondd meg nekik, a pásztoroknak: „Így szól az én Uram, az Úr: Jaj Izrael pásztorainak, akik önmagukat legeltetik! Hát nem a nyájat kell legeltetniük a pásztoroknak? A tejet megittátok, a gyapjúval ruházkodtatok, a hízottat levágtátok, a nyájat nem legeltettétek. A gyöngét nem erősítettétek, a beteget nem gyógyítottátok, a sérültet nem kötöztétek be. Az eltévelyedettet nem hoztátok vissza, és az elveszettet nem kerestétek meg, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk. Szétszóródtak hát pásztor nélkül. Mindenféle mezei vad eledelévé lettek, és szétszóródtak. A hegyeken és magas halmokon bolyong a nyájam, szétszóródott az egész föld színén, és nincs, aki utánuk nézzen, megkeresse őket. Ezért, pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét! Élek én – ezt mondja az én Uram, az Úr –, mivel prédává lett a nyájam, és mindenféle mezei vad eledelévé lett a nyájam pásztor hiányában, pásztoraim pedig nem keresték nyájamat, hanem önmagukat legeltették a pásztorok, nyájamat pedig nem legeltették, ezért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét! Így szól az én Uram, az ÚR: Íme, a pásztorok ellen megyek, számon kérem nyájamat a kezükből, és véget vetek pásztorságuknak. Önmagukat sem legeltetik többé a pásztorok, és kiragadom a szájukból juhaimat, hogy ne legyenek nekik eledelül. Mert így szól az én Uram, az ÚR: Íme, én magam keresem meg nyájamat, és magam gondoskodom róla. Ahogyan a pásztor utánanéz nyájának, amikor ott áll elszéledt juhai között, úgy gondoskodom nyájamról, és kiszabadítom őket mindenhonnan, ahová szétszóródtak ama felhős és borús napon. Kihozom őket a népek közül, egybegyűjtöm az országokból, azután hazaviszem őket földjükre. Izráel hegyein legeltetem őket, a völgyekben s az ország minden lakóhelyén." (Vessétek össze Róm 4:18 verssel)

„Egyetlen pásztort állítok föléjük, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot. Ő legelteti őket, és ő lesz a pásztoruk. Én pedig, az Úr, Istenük leszek, és szolgám, Dávid fejedelem lesz közöttük. Én, az Úr mondtam ezt. Békeszövetséget kötök velük, és kipusztítom az országból a gonosz vadállatokat, (vessétek össze Ézsa 11:6-9 versekkel)*, hogy biztonságban lakhassanak a pusztában, és alhassanak az erdőkben. Áldást adok rájuk magaslatom körül, és esőt adok nekik a megfelelő időben; áldott esők lesznek. A mező fája megadja gyümölcsét, és a föld is megadja termését. Biztonságban laknak majd a földjükön, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor széttöröm jármukat, és kimentem őket azok kezéből, akiket szolgálni kényszerültek. Nem lesznek többé prédául a népeknek, és a föld vadjai nem eszik meg őket. Biztonságban laknak, és nem lesz, aki fölijessze őket." (Ez 34:1-13, 23-28)*

Összegyűjtve a feltámadás által

A 37. fejezetben arról olvasunk, hogy hogyan fog megvalósulni az utolsó egybegyűjtés:

„Az Úr keze volt rajtam, és kivitt engem az Úr a lélek által, és letett a völgy közepén,

amely tele volt csontokkal. Köröskörül vezetett mellettük, és íme, nagyon sok volt belőlük a völgy színén, és íme, nagyon ki voltak száradva. Azt kérdezte tőlem: Embernek fia! Vajon megelevenednek-e ezek a csontok? Így feleltem: Ó, Uram, Istenem, te tudod! Azt mondta nekem: Prófétálj e csontok felől, és ezt mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok meg az Úr beszédét! (Vessétek össze Jn 5:25–29 versekkel) *Így szól az én Uram, az Úr ezeknek a csontoknak: Íme, én lelket bocsátok belétek, hogy megelevenedjetek. Inakat adok rátok, húst rakok rátok, és bőrrel borítalak be titeket, azután lelket adok belétek, hogy megelevenedjetek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Én pedig prófétáltam, ahogy a parancsot kaptam. És amikor prófétálni kezdtem, zúgás hangja támadt, és a csontok összeálltak, egyik csont a másik csonthoz. Íme, láttam, hogy inak lettek rajtuk, hús növekedett, és végül bőr borította be őket. De lélek még nem volt bennük. Akkor azt mondta nekem: Prófétálj a léleknek, prófétálj, embernek fia, és mondd a léleknek: Azt mondja az én Uram, az Úr: „A négy szél felől jöjj elő, lélek, és lehelj ezekbe a megöltekbe, hogy megelevenedjenek!" Ekkor prófétáltam, ahogyan parancsolta. A lélek pedig beléjük hatolt, megelevenedtek, és a lábukra álltak; igen-igen nagy sereg volt. Azt mondta nekem: Embernek fia! Ezek a csontok Izráel egész háza. Íme, azt mondják: „Elszáradtak csontjaink, és elveszett a reménységünk, végünk lett!" Azért prófétálj, és ezt mondd nekik: „Így szól az én Uram, az Úr: Íme, megnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek titeket Izráel földjére. Majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor megnyitom sírjaitokat, és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem! Lelkemet adom belétek, hogy életre keljetek, és letelepítelek benneteket a földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr szóltam, és meg is cselekedtem" – ezt mondja az én Uram, az Úr." (Ez 37:1-14).*

„Izrael egész háza"

Így láthatjuk, hogy az Úr Dávidnak tett ígérete, miszerint Izraelnek helyet fog készíteni, és ott beplántálja őket, hogy helyükön lakjanak, és ne legyenek többé eltávolítva, sem szorongatva (2Sám 7:10), a halottak feltámadása által valósul majd meg. Izraelnek ezen összegyűjtése az egyetlen, ami valaha meg lett ígérve, magában foglalja az összes hívőt minden évszázadból; mert amikor az Úr szól, *„a halottak hallják az Isten Fiának hangját, és akik hallják, élni fognak".*

Láttuk, hogy az összegyűjtés *„Izrael egész házáról"* szól. A következő versek azt mutatják, hogy abban az időben a királyság nem lesz többé megosztva, hanem csak „egy Pásztor és egy nyáj" lesz.

„És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáé és Izrael fiaié, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: Józsefé, Efraim fája és az egész Izrael házáé, az ő társaié. És tedd együvé azokat, egyiket a másikhoz egy fává, hogy eggyé legyenek kezedben. És ha mondják neked a te néped fiai, mondván: Avagy nem jelented-e meg nékünk, mit akarsz ezekkel? Szólj nekik: Ezt

mondja az Úr Isten: Íme, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izrael nemzetségeit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeteszem őket egy fává, hogy eggyé legyenek az én kezemben. És ha e fák, amelyekre írsz, kezedben lesznek szemük láttára: Szólj nekik: Ezt mondja az Úr Isten: Íme, én fölveszem Izrael fiait a pogányok közül, akik közé mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjükre. És egy néppé teszem őket azon a földön, Izraelnek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindnyájuk királya, és nem lesznek többé két néppé, és ezután nem oszolnak többé két királyságra. És többé meg nem fertőztetik magokat bálványaikkal és utálatosságaikkal és minden bűneikkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyüktől, amelyekben vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nekem népem és én leszek nekik Istenük. És az én szolgám, Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztora lesz mindnyájuknak; és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrzik és cselekszik. És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, amelyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmük örökké." (Ez 37:15-25)

Most különösen figyeljünk a következőkre!

„És szerzek velük békességnek frigyét, örökkévaló frigy lesz ez velük; és elültetem őket és megsokasítom, és helyeztetem az én szenthelyemet közéjük örökké. És lesz az én lakhelyem felettük, és leszek nekik Istenük és ők nekem népem. (Vessétek össze Jel 21:1-3) És megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ki megszentelem Izraelt, mikor szenthelyem közöttük lesz mindörökké." (26-28 versek)

Isten ítéletei minden nemzettel

Az a tény, hogy Izrael szabadítása nem csupán egy helyi esemény, világosan láthatjuk Babilon büntetéssel való fenyegetéséből, Jeremiás 25. fejezetében. Isten azt tervezte, hogy ezt a büntetést a hetvenéves fogság végén hajtja végre; de mint már láttuk, Izrael abban az időben nem volt teljes mértékben felkészülve az összegyűjtésre. Attól a naptól mindmáig Isten népe közül sokan Babilonban vannak, ezért az utolsó napokra is ugyanaz a hívás hangzik el, mint akkor: *„Jöjjetek ki belőle, oh én népem!" (Jer 51:45; Jel 18:4).*

Isten mégis akkor kezdte el Babilon büntetését. A következő bibliaversek megmutatják, hogy az Izraelnek tett ígéretek, és az elnyomóik büntetéssel való fenyegetése az egész földre kiterjed:

„Mert ezt mondta nekem az Úr, Izrael Istene: Vedd el kezemből a harag borának ezt a poharát, és itasd meg vele mindazokat a nemzeteket, amelyekhez küldelek. (vessétek össze Zsolt 75:8; Jel 14:9,10) *Igyanak, és tántorogjanak részegen a fegyver miatt, amelyet közéjük bocsátok. Erre elvettem a poharat az Úr kezéből, és megitattam mindazokat a népeket, amelyekhez az Úr küldött engem: Jeruzsálemet és Júda városait, királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, iszonyattá, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, ahogyan ma is*

van; megitattam a fáraót, Egyiptom királyát, szolgáit, fejedelmeit és minden népét… észak minden királyát, a közelvalókat és a távolvalókat, egyiket a másik után, és a föld minden országát, amelyek e föld színén vannak. Mindezek után pedig Sésak királyának kell innia.

Azért ezt mondd nekik: Azt mondja a Seregek Ura, Izrael Istene: „Igyatok és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és ne keljetek föl a fegyvertől, amelyet én küldök közétek." És ha majd nem akarják elvenni kezedből a poharat, hogy igyanak belőle, ezt mondd nekik: Így szól a Seregek Ura: „Meg kell innotok! Mert íme, ha arra a városra, amely az én nevemet viseli, veszedelmet hozok, ti vajon büntetlenül maradhattok-e? Nem maradtok büntetlenül, mert fegyvert hozok e föld minden lakosára" – ezt mondja a Seregek Ura. Te pedig prófétáld meg nekik mindezt a szót, és ezt mondd nekik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéről mennydörög. Harsányan harsog nyájára, riogatva kiált e föld minden lakójára, mint a szőlőtaposók. Elhat ez a harsogás a föld végéig, mert pere van az Úrnak a népekkel; ő minden test ítélőbírája, a rosszakat fegyver elé veti – ezt mondja az Úr. Így szól a Seregek Ura: Íme, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzethez, és nagy szélvész támad a föld széléről. Azon a napon az Úr sokakat megöl a föld egyik végétől a föld másik végéig. Nem siratják, nem szedik össze és nem is temetik el őket. Olyanok lesznek a föld színén, mint a ganéj. Jajgassatok, pásztorok, és sírjatok, heverjetek a hamuban, ti vezérei a nyájnak, mert betelt a megöletéseteknek és a pusztulásotok ideje; leestek és összetörtök, mint a drága edények. Nincs hová futniuk a pásztoroknak és menekülniük a nyáj vezéreinek. Hallatszik már a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította legelőjüket az Úr." (Jer 25:15-36 KJV).

A szabadulás ideje

Figyeljük meg, hogy ez az idő a hamis pásztorok büntetésének az ideje, ahogyan ezt Ezékiel a 34. fejezetben megjövendölte, amikor Izrael összegyűjtetik, és békességnek szövetsége köttetik vele. A szövetség természetéről és annak megkötése idejéről a legvilágosabb információt Jeremiás könyvében találjuk, különösen úgy, hogy a már idézett szakaszokkal összefüggésben olvassuk. A két fejezet vázlata elegendő lesz a tanulmányunk történetének kiegészítéséhez. A 30. fejezettel kezdünk:

„Ez az a beszéd, amelyet Jeremiásnak mondott az Úr: Azt mondja az Úr, Izrael Istene: Írd le egy könyvbe mindazokat a szavakat, amelyeket mondtam neked! Mert íme, eljönnek a napok – ezt mondja az Úr –, amikor visszahozom népem, Izrael és Júda hadifoglyait – így szól az Úr –, és visszahozom őket arra a földre, amelyet atyáiknak adtam, és birtokolni fogják azt." (Jer 30:1-3)

Itt már ismerős talajon vagyunk. Ezek a versek jelzik azt az időt, amikor beteljesednek azok a dolgok, amelyekről majd később lesz szó - amikor Isten visszahozza népét földjükre. Folytatjuk:

„Ezek pedig azok a szavak, amelyeket az Úr Izraelről és Júdáról szólt. Ezt mondta ugyanis az Úr: Félelemnek és rettentésnek hangját hallottuk, és nincs békesség! Kérdezzétek csak meg, és lássátok: szülhet-e a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintha gyermeket szülne, és miért változott arcuk fakósárgává? Jaj, mert nagy nap az, nincs hozzá hasonló! Nyomorúság ideje lesz az Jákobnak; (Jákob szorongattatásának az ideje - KJV) *de megszabadul belőle! És azon a napon – ezt mondja a Seregek Ura – letöröm majd igáját nyakáról, és leszaggatom köteleit, és nem szolgálnak többé idegeneknek, hanem az Úrnak, az ő Istenüknek szolgálnak, és Dávidnak, a királyuknak, akit föltámasztok nekik." (4-9 versek).*

Hasonlítsátok össze Dániel 12:1 verssel: *„Abban az időben fölkel Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiai mellett áll, mert nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt mindmáig, amióta népek vannak. És abban az időben megszabadul néped, mindaz, aki csak be van írva a könyvbe."* Bár Isten népe megszabadul az Úr eljövetelét közvetlenül megelőző nyomorúság alatt úgy, hogy semmi rossz nem történik velük, és egyetlen csapás sem közelíti meg otthonukat (Zsolt 91), lehetetlen lesz anélkül szemlélniük a gonoszok büntetését, hogy ne telnének meg félelemmel és rettegéssel; mert nem kis dolog, amikor az Úr felkel. Ezért Ő azt mondja: *„Te azért ne félj, szolgám, Jákob – így szól az Úr –, ne rettegj, Izrael; mert bizonnyal megszabadítalak téged a messzi földről és utódaidat fogságuk földjéről! Visszatér Jákob, és nyugalmat talál, gondtalan lesz, és nem lesz, aki háborgassa. Veled vagyok – ezt mondja az Úr –, hogy megszabadítsalak, mert véget vetek minden nemzetnek, amelyek közé kiűztelek; csak neked nem vetek véget. Megfenyítelek téged törvény szerint, mert nem hagyhatlak egészen büntetés nélkül." (Jer 30:10,11).*

„Azt mondja az Úr: Íme, visszahozom Jákob sátrának hadifoglyait, és könyörülök hajlékain. Fölépül a város a dombjain, és a királyi palotát lakják mint előtte. Hálaadás és öröm hangja hangzik föl belőlük, megsokasítom őket, és nem fogyatkoznak meg; megbecsülik őket, és nem lesznek lenézettek. Fiai olyanok lesznek, mint eleinte, és gyülekezete biztosan áll majd arcom előtt; de megbüntetem mindazokat, akik nyomorgatták őt. Közülük támad fejedelme, és belőle származik uralkodója, és magamhoz engedem őt, hogy közeledjék hozzám; mert kicsoda az, aki szívét arra indítaná, hogy hozzám közeledjék? – mondja az Úr. És népemmé lesztek, én pedig Istenetek leszek. Íme, az Úr szélvésze, haragja előtör, és a rohanó szélvész a gonoszok fejére zúdul. Nem szűnik meg az Úr fölgerjedt haragja, míg véghez nem viszi és meg nem valósítja szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot. (Ezen fogtok gondolkodni az utolsó napokban - KJV)" (18-24 versek)

A sírból megváltottak

„Az időben, monda az Úr, Izrael minden családjának Istene leszek, és ők az én népemmé lesznek. Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megme-

nekedett nép, az Isten őelőtte menvén, hogy megnyugtassa őt, az Izraelt. Messzünnen is megjelent nekem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért vonzottalak a szerető jóságommal." (Jer 31:1-3 KJV)

„Halljátok meg az Úr szavát, ti népek, hirdessétek a messzi szigeteknek, és ezt mondjátok: Aki szétszórta Izraelt, össze is gyűjti őt és őrzi, mint pásztor a nyáját. Mert megváltotta az Úr Jákobot, és kimentette a nála erősebb kezéből. Eljönnek, és ujjongva énekelnek a Sion ormán, és együtt szaladnak az Úr jóságához: a gabonáért, a mustért, az olajért, a juhokért. Olyan lesz a lelkük, mint a megöntözött kert, és nem szenvednek többé." (10-13 versek KJV)

„Így szól az Úr: Kiáltás hallatszik Rámában, sírás és keserves jajgatás. Ráhel siratja fiait; nem akar megvigasztalódni a fiai miatt, hogy nincsenek. Azt mondja az Úr: Tartsd távol magadtól a sírást és szemedtől a könnyhullatást, mert meglesz cselekedeted jutalma, – ezt mondja az Úr – hiszen visszatérnek fiaid az ellenség földjéről. Reménységed lehet a jövő felől, – ezt mondja az Úr – mert visszajönnek fiaid a határaikra." (15-17 versek)

Itt van még egy biztos hivatkozási pont arra vonatkozóan, hogy hol tartunk a prófétai időben. Tudjuk, hogy ez a prófécia részben teljesült, amikor Heródes megölette Betlehemben a csecsemőket. (Mt 2:16-18) Az Úr azonban azt mondta azoknak, akik gyászolnak, hogy az elveszettek visszatérnek az ellenség földjéről. (Lásd 1Kor 15:26) Így ismét láthatjuk, hogy Izrael foglyai csak a halottakból való feltámadás által gyűjtetnek össze a földjükre. Azt is láthatjuk, hogy az idő, amelyről olvasunk most Jeremiásban, az az idő, amikor Isten visszahozza népe foglyait. Tehát ugyanazon időszakról beszélve a próféta így folytatta:

„Íme, eljönnek majd a napok, – így szól az Úr – és bevetem Izrael házát és Júda házát ember magvával és jószág magvával. És amiképpen gondom volt arra, hogy kigyomláljam és lerontsam, letörjem és elpusztítsam és veszedelembe sodorjam őket, azonképpen vigyázok arra, hogy fölépítsem és beültessem őket – ezt mondja az Úr. Ama napokban nem mondják többé: Az apák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott bele. Sőt inkább mindenki a maga gonoszságáért hal meg; minden embernek, aki egrest eszik, a saját foga vásik el bele." (27-30 versek)

Az új szövetség

Tekintettel a létező kapcsolatra, nem lehet kétség a megadott időre, amelyre hivatkozik. Ez nem más, mint a gonoszok megbüntetése és az igazak megjutalmazása; az az idő, amikor Isten népe örökre megszabadul minden gonoszságtól és nyomástól, és arra a földre helyeztetik, hogy békességgel és igazsággal uralkodjon egész örökkévalóságon keresztül. Még mindig ugyanazon időről beszélve, a próféta így folytatta:

„Íme, eljönnek majd a napok – ezt mondja az Úr –, és új szövetséget kötök Izrael és Júda házával. Nem olyan szövetséget, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amelyen

kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről, de megrontották szövetségemet, noha én férjük maradtam – így szól az Úr. Hanem olyan lesz az a szövetség, amelyet e napok után kötök Izrael házával – ezt mondja az Úr –, hogy törvényemet a bensőjükbe helyezem, a szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. És nem tanítja többé senki a felebarátját és senki a testvérét ekképpen: Ismerjétek meg az Urat! Mert ők mindnyájan ismernek majd engem, kicsinytől a nagyig – ezt mondja az Úr –, mert megbocsátom bűneiket, és vétkeikről többé nem emlékezem meg. Így szól az Úr, aki adta a napot, hogy világítson nappal, aki törvényt szabott a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, aki fölkorbácsolja a tengert, és zúgnak hullámai; Seregek Ura az ő neve: Ha eltűnnek e törvények előlem – így szól az Úr –, akkor szakad magva Izraelnek is, hogy soha többé előttem néppé ne legyen. Azt mondja az Úr: Ha majd megmérhetik az egeket ott fenn, és kifürkészhetik a föld alapjait itt alant, akkor vetem meg én is Izraelnek minden magvát mindazok miatt, amiket cselekedtek! – azt mondja az Úr." (Jer 31:31-37)

Itt láthatjuk az egész ügy következtetését. Az új szövetség teljesítésével együtt a fogság és a száműzetés napjai véget érnek, és Isten népe az Ő jelenlétében él mindörökké. Ezt a szövetséget még meg kell kötni; mégis élő hittel élvezhetjük minden áldását most, mint ahogy a feltámadás hatalma - amely által Isten népe végül a földjére helyeztetik - az az erő, amely által felkészítik arra a dicsőséges napra.

A régi és az új szövetség

Sok idő eltelt azóta, mióta ebben - az Izraelnek tett ígéretekről szóló - tanulmányban láttuk, hogy miért és milyen körülmények között köttetett a régi szövetség, amikor Izrael a Sínai-hegy lábánál állt. Ezt nevezik az első, vagy régi szövetségnek, nem azért, mert nem létezett egy azt megelőző szövetség, hanem azért, mert ez volt az első szövetség, amely „Izrael egész házával köttetett". Az Ábrahámmal kötött szövetség több, mint négyszáz évvel Sínai előtt köttetett meg, és magában foglalta mindazt, amit Isten minden embernek kínálhat.
Az Ábrahámmal kötött szövetségnek köszönhetően, amelyet Isten esküje erősített meg, most bátran jöhetünk a kegyelem trónjához, és erős vigasztalást találunk megpróbáltatásainkban. (Zsid 6:13-20) Aki hisz, az mind Ábrahám gyermeke.

De a régi Izrael hűtlennek bizonyult, mert elfelejtette vagy megvetette az Ábrahámmal kötött örök szövetséget. Látásuk szerint akartak járni, nem hit által. Jobban bíztak önmagukban, mint Istenben. A próba előtt, amikor Isten emlékeztette őket az Ábrahámmal kötött szövetségről, és hogy segítsen nekik az Ő ígéretének hatalmába vetett hitükben, emlékeztette őket, mit tett már értük, akkor ők büszkén vállalták magukra a saját megváltásuk felelősségét, és belementek egy olyan szövetségbe, amelyből csak rabság és halál származhatott. Isten azonban, aki továbbra is hű marad, annak ellenére, hogy az emberek nem hisznek, felhasználta

még ezt a helyzetet is, mint egy intuitív, szimbolikus leckét. Az árnyékból megismerhették a valóságot. Még rabságuk is próféciákat tartalmazott és a szabadság ígéretét.

Amikor be fogunk lépni az új szövetségbe

Isten nem hagyja népét ott, ahová a saját ostobaságuk vezette őket. Egy új szövetséget ígért. Nem azért, mert valami hiányzott az Ábrahámmal kötött szövetségből, hanem azért, mert Isten ugyanolyan szövetséget akart kötni Izrael egész népével, mint nemzettel. Az új szövetség ígérete továbbra is érvényes, mert – Isten esküje és saját áldozata által – Jézus „egy jobb szövetségnek garanciája lett" (Zsid 7:22 KJV). Mint amilyen biztos, hogy Jézus meghalt és feltámadt, valamint a halál és feltámadás hatalma által ugyanolyan biztos, hogy az egész Izrael összegyűjtetik, velük köttetik meg az örökkévaló szövetség – az igaz nemzettel, aki megőrzi az igazságot. A szövetség csak Izraellel köttetik meg, még sincs senki kizárva, mert aki akar, beléphet

Amikor az első szövetség megköttetett az egész Izraellel, Isten eljött minden angyalával együtt, harsonája megszólalt, hangja megrázta a földet, amikor a törvény hirdettetett. Hasonlóképpen, amikor az új szövetséget megköti, az egész Izrael jelen lesz – mindenki össze lesz gyűjtve. *„Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat" (Zsolt 50:3); „Mert maga az Úr fog leszállni a mennyből riadóval, főangyal szózatával." (1Thess 4:16); „az ő Atyjának dicsőségében"; „ő vele mind a szent angyalok" (Mt 16:27; 25:31).* Hangja megrázta a földet; de ezúttal nemcsak a föld rázkódik meg, hanem az ég is. Így az egész világegyetem részt vesz ebben a nagyszerű megvalósulásban, és így Isten Izraele az „egész mennyei családhoz" kapcsolódik. Krisztus keresztje által, az „újszövetség vére" által, megerősödik Isten trónja; és az, ami megmenti a föld elveszettjeit, az el nem esett lények örök biztonságának garanciája lesz.

A helyreállított első uralkodás

Van még egy lecke, amit a befejezés előtt meg kell említenem, nevezetesen, hogy az új szövetség semmi újat nem hozott, az új föld kivételével. Ez az új föld kezdettől fogva létezett. Azok az emberek, akiknek készült, már megújultak Jézus Krisztusban. Az első uralkodás helyre lesz állítva. Ezért senki se gondolja, hogy kifogást találhat Isten parancsolatainak nem megtartásáért, azt állítva, hogy ő az új szövetség alatt van. Nem, mert ha Krisztusban van, akkor ő az Ábrahámmal kötött szövetségben van és nem alatta, és mint Ábrahám gyermeke, mint Krisztussal együtt örökös, reménye van az új szövetségben, amelynek garanciája maga Krisztus. Aki nem ismeri el, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob családjához tartozik,

és társa Mózesnek, Dávidnak és a többi prófétának, nincs alapja az új szövetség reménységében. Aki örül az új szövetség ígéretének, az áldásoknak, melyeket a Szentlélek most valósággá tesz, emlékeznie kell arra, hogy az új szövetség értelmében Isten törvénye a szívükbe kerül. A régi szövetség senkit sem vezetett a törvény iránti engedelmességre, de az új szövetség általánossá teszi, ezáltal a föld telve lesz Isten ismeretével, mint ahogy a tenger vize takarja a tenger alját. Ezért:

„Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért." „Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké."

Ámen.

The Present Truth, 1897. május 27.

Függelék

A.G. Daniells levele W.C. White-nek, 1902. május 12 első levele

39

London, England, May 12, 1902.

Dear Brother White:--

I have been ~~going~~ wanting to write you about an important matter that has been pressing upon my mind. You are aware that at the last sess.on of the General Conference there was an indebtedness of $41,000, incurred by having a larger force of laborers than the tithe would warrant. During the year 1901 we reduced this debt $1000 or $1500, but I see little prospect of reducing it by any ordinary means in the future. During our union conferences at Des Moines, and Topeka a plan suggested itself to Brother Spicer and me as we talked over various features of our work. The plan was to sell Dr. Waggoner's new book, "The Everlasting Covenant," on practically the same plan on which we are selling "Christ's Object Lessons." Very important points would be gained by this. First, by the sale of about 50,000 copies we could wipe out this General Conference indebtedness. This would be a great relief to us and a great blessing as well. We have so many great projects on hand that it is hard for us to go to the people with the report that the General Conference has overdrawn its account $40,000. They would rather give us money to establish new enterprises. You quite understand this. At the same time we must in some way deal with this debt. We are owing a good many thousand dollars to laborers for the year 1901. We are also owing the General Conference Association thousands of dollars of its borrowed money, which it has loaned to us. You can readily see the fix we are in and what a relief it would be to have this debt wiped out.

A great blessing would come to our people from reading the book. I do not know whether you have ever given this book a careful examination or not. Its name, "The Everlasting Covenant," suggests its scope. It leads us to the very heart of the great gospel of Christ. It opens up

5-12-02

W. C. W. -3-

40

God's plan of saving the world by grace, through faith in Christ. It strikes that great key-note of the Reformation; namely, justification by faith. It shows the weakness and folly of the covenant of works. The book really deals with the great question that so agitated our people at Minneapolis, and so far as I know, is the only Masterpiece that has been written on this subject since the Minneapolis meeting. Much has been written on this subject for our papers by Sister White, Brother Waggoner, Brother Jones and Brother Wilcox, but "The Everlasting Covenant" is the only large work dealing with this great theme that has been produced. The book has been printed about two years, but it has never been circulated among our people outside of England. A few copies have been sent to the United States, but only a few. Those who have read the book agree in pronouncing it a most excellent production. This morning Brother Olsen told me that next to the Bible, and your mother's works, this book had done him more good than any other he had ever read.

In the plan of paying off the General Conference indebtedness the first point I would have in view would be to place a copy within the reach of every Seventh-day Adventist in the United States. This would take from 30,000 to 50,000 copies. In addition to placing it in the homes of our own people, many of our brethren would want to sell, loan, or give away a copy to some of their friends. Altogether I believe that 50,000 could be disposed of. It might be that our brethren would make a larger effort in behalf of its sale, and if so, we might want 100,000 copies.

I do not think it would be best to ask the author to give all the royalty, the printing houses to give the labor, and our brethren to donate the money for the material. It seems to me it would be better to pay a reasonable sum for the production of the book. It would probably cost from $ .20 to $ .25. It might sell for $1.25, or it might be better to sell it for $1.00, but in either case 50,000 or 60,000 copies, after paying for the production of the book, would wipe out the indebtedness of the

(325)

Jan 21, 1910

means.

I think that while I am writing on this point, I will call your attention to another point. While attending the Florida camp-meeting a few weeks ago, Brother Butler told me in the course of the interview we were having how he felt about the message Jones and Waggoner brought to this denomination in 1888. He spoke expecially of their position on the laws and covenants, and then pointed to the course they are now taking, and told me with considerable emphasis, that he never could see light in their special messages, and that he had never taken his position. Now, Brother White, you and I know full well, that those brethren brough light in the laws and covenants, and on righteousness by faith instead of works. The Spirit of Prophecy later endorsed some of the new views they presented. In Patriach and Prophets, we find the most postive statements regarding the new covenant, and they contradictthe former teaching of our brethren on this subject. Elder U. Smith and Elder J. N. Andrews and Elder Butler, and in fact all our leading brethren were absolutely wrong on the vital question regarding the new comenant. They took the position that it had no force and efficacy whatever until the death of Christ. Whereas, the Patraich and Prophets on page 370 and 371 tells us that the new covenant was made with Adam, repeated to Abraham, and ratified by the blood of Christ at his death. It tells us that this covenant was in full force from Adam to Moses, and that it was by this covenant that the people were saved all through the gospel dispensation. Now this is a vital question. The new view absolutely sets aside the old view.

A.G. Daniells levele W.C. White-nek, 1902. május 12 második levél

The General Conference
of
Seventh-day Adventists

267 West Main Street.

A. G. Daniells, President. H. E. Osborne, Secretary. H. M. Mitchell, Treasurer.

A. G. D.

Cable Address, Adventist.

Battle Creek, Mich., U. S. A.

London, England, May 12, 1902.

Dear Brother White:--

In what I have already written about the sale of "The Everlasting Covenant" for removing the indebtedness of the General Conference I failed to refer to the fact that there is more or less influence being exercised in the central and western States against the light that came to us at Minnespolis. I believe we are doing our people a positive injury by keeping this light away from them. They are not reading on this subject, and ministers in whom they suppose they should have confidence are giving them error and darkness for truth and light. There is no question about this. Some of them are strongly arrayed on the side of those who opposed the light at Minnespolis. It is a fact that some of our younger ministers are not free to preach righteousness by faith as fully as they desire to. They have told me this. I am deeply convinced that something ought to be done to place a flood of light in the homes of our people. I know of no better book to do this, outside of the Bible, than Brother Waggoner's book. From what I wrote you at Des Moines you will understand my meaning and will exert yourself in this important matter.

Yours faithfully,

A G Daniells

W.

Eld. W. C. W. -3-

A G Daniells to W C White
Jan 21, 1910

means.

I think that while I am writing on this point, I will call your attention to another point. While attending the Florida camp-meeting a few weeks ago, Brother Butler told me in the course of the interview we were having how he felt about the message Jones and Waggoner brought to this denomination in 1888. He spoke expecially of their position on the laws and covenants, and then pointed to the course they are now taking, and told me with considerable emphasis, that he never could see light in their special messages, and that he had never taken his position. Now, Brother White, you and I know full well, that those brethren brough light in the laws and covenants, and on righteousness by faith instead of works. The Spirit of Prophecy later endorsed some of the new views they presented. In Patriach and Prophets, we find the most postive statements regarding the new covenant, and they contradictthe former teaching of our brethren on this subject. Elder U. Smith and Elder J. N. Andrews and Elder Butler, and in fact all our leading brethren were absolutely wrong on the vital question regarding the new comenant. They took the position that it had no force and efficacy whatever until the death of Christ. Whereas, the Patraich and Prophets on page 370 and 371 tells us that the new covenant was made with Adam, repeated to Abraham, and ratified by the blood of Christ at his death. It tells us that this covenant was in full force from Adam to Moses, and that it was by this covenant that the people were saved all through the gospel dispensation. Now this is a vital question. The new view absolutely sets aside the old view.

The point I wish to emphasize is this, that we must not take our position that we will absolutely refuse to listen to anything that differs from what we have believed. This is not to say that the fundamentals pillars of the third angel's message will ever be removed. I do not believe that the fundamental planks will be taken out; but I do believe that some of the scaffolding may be re-replaced by something much better.

Well, I must not weary you. I would like very much if I could have a good, long talk with you about this important matter. Perhaps you will want to turn this copy I am sending over to Clarence to file in your vault.

Your sincere brother,

LW

A G Daniells

A.O. Tait levele W.C. White-nek, 1895. október 7

RELIGIOUS LIBERTY ASSOCIATION

294

NOV 18 1895

A. O. Tait
Battle Creek, Mich., U. S. A.

FROM A. O. TAIT

Oct. 7, 1895.

To Eld. W.C.White,
"Norfolk Villa," Prospect St., Granville,
N.S.W., Australia.

Dear Brother:--

Your letter of Sep. 2, was duly received by the last Australian mail, and I wish to assure you, my brother, that while it was not more than half as long as I would have liked, yet I was more than gld glad to get it. And I hope that hereafter you will not be under the necessity of waiting until the mail is so near its close, but that you will begim, say two weeks before its close, to write me in regard to such matters as you think might be helpful to me in my work here.

I note what you say in regard to the I.T.S. having purchased th various libraries and tracts and pamphlets of the denomination. Especially, was I interested inwhat you had to say in regard to having our publications revised, and brought up to the standard of the message as presented from the desk at the present time. You suggest that Elds Jones, Prescott, and Waggoner should be encouraged to set apart three or four months each year to working up some of these new tracts and pamphlets and booklets. I have thought of this same idea, and have suggested it a number of times, but you know,Bro. White, that there is quite a strong element on the Book Committee, that as soon as a manuscript is presented from one of these persons mentioned, they are ready to vote against it without giving it examination. And while I can see diffisulties in the way of having so much work placed in the hands of the I.T.S. as you suggest, yet, I will tell you, Bro. White, that the management of the I.T.S. does not cut nearly such a figure in this matter of bringing out new publications and revising old ones as does the Book Committee.

Now so far as the matter is concerned of having new publication gotten out by these brethren, before a great deal can be done in that line, it will be absolutely necessary to have our Book Committee quite thoroughly worked over. For instance, a member of the Book Committee who has more or less influence, the other day told me very exultingly that when the testimony was sent to Bro. Jones in regard to Annie Rice, that he "was glad to see that Jones element getting a whack on the snout" And of course, when he feels that way toward a brother, he would not naturally be very favorably inclined toward his manuscript. And the feeling that is thus manifested toward Bro. Jones, is quite as deeply, if not more deeply manifested toward Bro. Prescott, and Waggoner is classed in with the lot.

I will tell you, Bro. White, frankly, that there are quite a number of men in Battle Creek yet, who do not see light in this blessed truth in regard to the righteousness of Christ that has been coming to us as a flood of blessing ever since the Minneapolis General Conference. I found that doctrine just the food that my poor soul needed, there at Minneapolis, and I was converted at that meeting, and have been rejoicing in the light of it ever since. And now it is coming that a great many have a theory in regard to the righteousness of Christ, the same as they have a theory upon many other questions of present truth, but the righteousness of Christ, Bro. White, is not a theory to the real Christian, but it is a blesed reality that comes into his life, and its influences continually refine and soften him and make him like tha Master, and the experience of this truth is what is lacking on the part of so many, and they do not treat each other as brethren and as the purchase of the blood of Christ. So it seems to me that there is a barrier in our Book

W.C.W.--2

Committee to any very great progress in the lines of getting out these tracts and pamphlets that you refer to by these brethren. Why, it was only the day before yesterday, Bro. White, that the Chairman of the Book Committee in apologizing to me for the rejection of a manuscript from Bro. Jones, stated in just so many words, that there was such a prejudice against him on the part of the members of the Book Committee who are acting here in Battle Creek, that it was just about impossible to get one of his manuscripts passed through.

Now the Book Committee, you know, is a creature of the General Conference, and it is no more related to one publishing house or publishing department, than to another, and the Book Committee is claiming more and more of the censorship of the press, so far as our tracts, pamphlets, and books are concerned. I have contended right straight along, and am contending still, that as long as the I.T.S. or any of the rest of our publishing houses are getting out tracts and pamphlets, and as long as the Book Committee [illegible] over this manuscript as a kind of incubus, and refuses to act, or to allow anyone else to act, that the publishing houses should take the matter into their own hands and go ahead with the work.

I tell you, Bro. White, I am completely tired of having men hang back in the traces, and retard the progress of this message, and my voice will ever be raised against it. When the I.R.L.A. was publishing the I.R.L.A. tracts, our I.R.L.A.Board had the authority to go ahead and publish with all freedom, and we circulated millions of these tracts. There was quite a little kicking about it on the part of some of the members of the Book Committee, and particularly those who were opposed to the manuscript of Jones, Prescott, and some of these others being published, but we kept right straight on with our business, nevertheless.

I know that some of the religious liberty tracts were gotten out without having all the editorial care that they should have had, but nevertheless, they got out, and we have positive proof that many have been led to embrace the truth as the result.

Now, Bro. White, if it should seem at any time that some of our publications are being retarded, and we are not getting out as many of these tracts and pamphlets as we should, do not charge it up to the I.T.S. exclusively, but know that we have many elements here to contend against, and it is difficult for us sometimes, to so fit in with them as to bring out what is needed. Now I am not writing this to find fault with the Book Committee by any means, because I think it is perfectly proper [illegible] the Book Committee [illegible] doing what it should do, and what it was appointed to do. I understand that the Book Committee was organized to revise and perfect our literature, and to get hold of manuscript for new publications, and in this way increase and improve our literature, but in place of doing its legitimate work in these lines, it devolves upon our publishing houses to hunt around among our authors and get the manuscript that we think should be published, and then after we get this manuscript we place it in the hands of the Book Committee and it hangs along month after month, and finally will receive an adverse decision because of some little technical points of justification by faith or something of that kind that some member of the Book Committee finds obnoxious to him.

Now it may be that I am painting this matter a little too strong, but I do not believe that I am. And I wish to say to you right here, that I am writing this matter to you quite freely, and therefore confidentially, and while I am not at all averse to taking my stand against such things at proper times, I am simply giving you these facts, that you may hve them for what they are worth to you, but do not care that I should be repeated in the matter as having written them to you. I am endeavoring to exert my influence directly here, against these matters.

W.C.W.--3

In fact a few months ago, they tied up a whole lot of our manuscript, and it was absolutely necessary for us to get out some new numbers of our libraries or else lose the right to continue their publication without having them re-entered, and I told the Book Committee very plainly, that if they did not get down to business and do something, that the I.T.S. proposed to see if there was not some other process by which we could get hold of manuscript, and since that little talk, they have been doing some better.

Now what I have said in regard to the Book Committee, does not apply to the Committee as a whole by ~~my~~ means. And various members of the Committee have various degrees of antipathy in their minds against those brethren who ~~are~~ leading out in the presentation of the doctrine of the righteousness of Christ. These difficulties do not in the least degree discourage me, because I can see how that God out of it all, can work out good. But I thought it was no more than proper that you should have something of an idea in regard to how things stood.

Now a few words concerning the policy of the I.T.S. I realize Bro. White, that it is placing quite a responsibility upon the I.T.S. to have all of the tract and pamphlet literature of the denomination placed under its general supervision, and as Secretary and acting Mgr. of the I.T.S. I did not put forth an effort to gain this line of work for my office. It was first talked up by some of the brethren here before I ever thought very much about it. Of course I had often thought of the incongruity of a tract society that did not publish a single tract but did not at any time seriously consider the idea of having this large line of publishing turned over to the I.T.S. But so far as I am concerned individually, it would seem to me to be all in the providence of God because I did not make any personal effort to obtain the business. Others of course, may have put forth quite a little effort in that line, but if they did, I am not aware of it.

The matter was suggested quite a little while before the last General Conference. More or less correspondence was had in regard to it and the brethren seemed to see light in it. Of course I had quite a little to do with the correspondence, but I was directed to do it, and therefore it was not any of my personal plans, or anything that I was personally working up. When we came around to General Conference time, the brethren all thought that it was the proper thing, and agreed to it. And they thought that since these libraries, in which our tracts were mostly being published, could be sent at the pound rate, that it was the proper thing to have this class of publishing done on the coast, so that the Pac. Press could have the benefit of its share of the denominational publishing and not have its products all eaten up by heavy freights in shipping its goods to the far East. So this was entered into, and I can assure you that I have never enjoyed ~~my~~ business relations more than I have the relations that have existed and still exist between this office and the Pac. Press. Then the arrangement is made that all of the foreign tracts, pamphlets, etc. that the I.T.S. shall put out, shall be published by the Review and Herald. This will give the Review and Herald a part of our publishing work. Then such little booklets as your brother is now getting out here, and which will be published in the B.S.L and no doubt in large editions of board and cloth covers, the Review and Herald will print for its territory, in the more substantial bindings of board and cloth, and the Pac. Press will print for its territory the book in these bindings as well as the regular B.S.L. edition.

The Pac. Press brethren have made the argument that they have rustled around for so much outside work, that many of the brethren on the coast do not think that they are especially helping the cause when they are helping the Pac. Press, because it is so largely a commercial pub. house, and in the very nature of things, a large share of the denominat-

SELECTION ENDS HERE

Dan Jones levele S.N. Haskell-nek, 1890 március

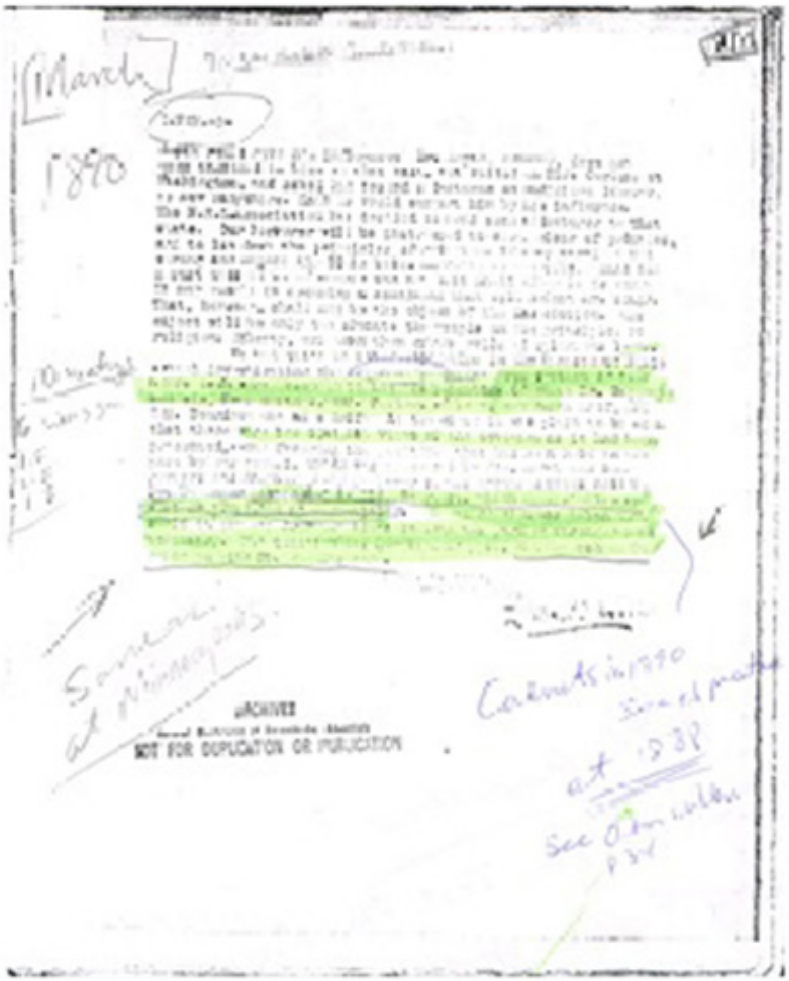

M.C. Wilcox levele F.D. Starr-nak, 1895. augusztus 22

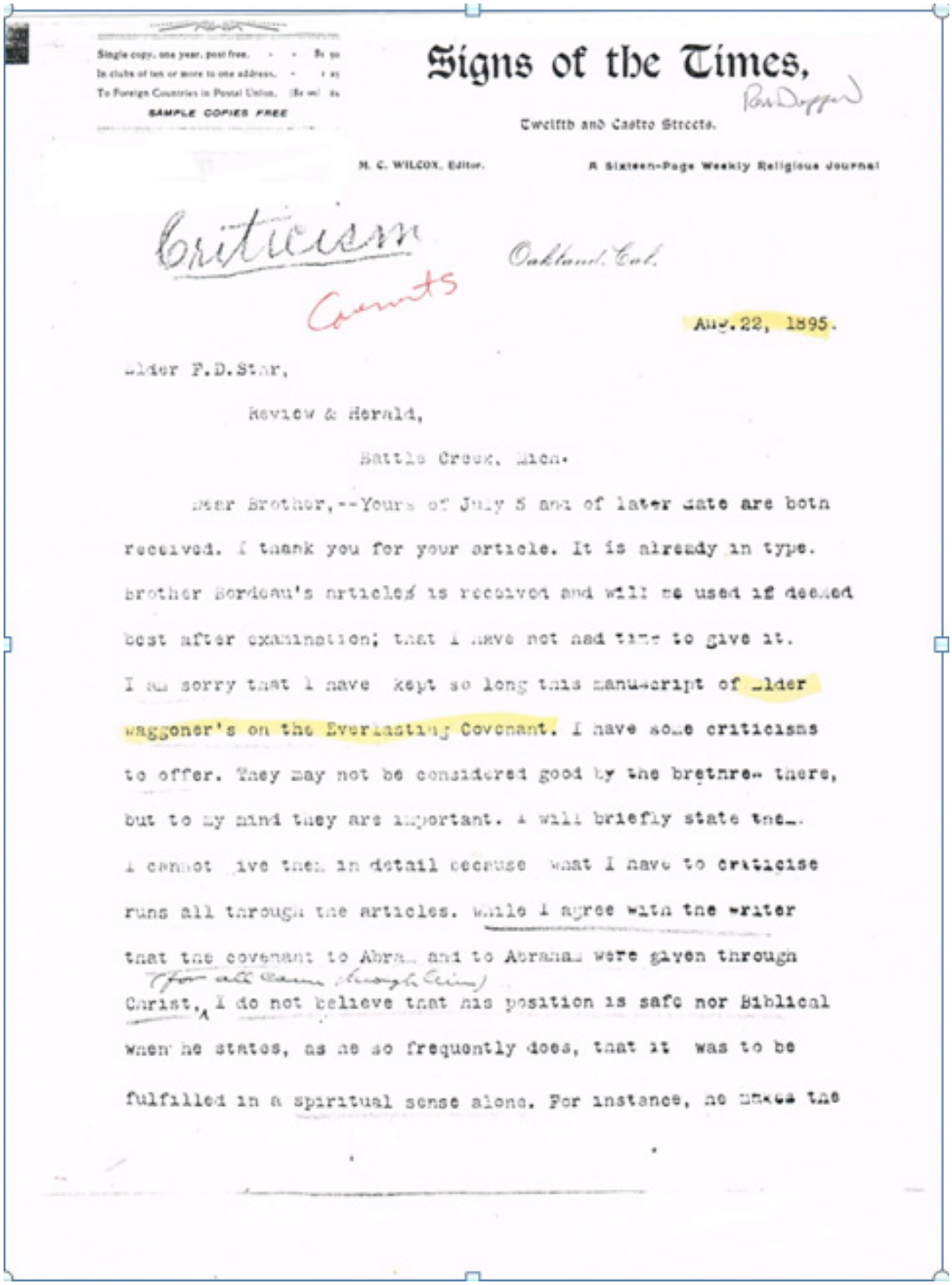

Single copy, one year, post free. - - $1 50
In clubs of ten or more to one address, - - 1 25
To Foreign Countries in Postal Union, $2 00 6s
SAMPLE COPIES FREE

Signs of the Times,

Twelfth and Castro Streets.

M. C. WILCOX, Editor. A Sixteen-Page Weekly Religious Journal

Criticism Comments

Oakland, Cal.

Aug. 22, 1895.

Elder F.D.Star,

Review & Herald,

Battle Creek, Mich.

Dear Brother,--Yours of July 5 and of later date are both received. I thank you for your article. It is already in type. Brother Bordeau's articles is received and will be used if deemed best after examination; that I have not had time to give it. I am sorry that I have kept so long this manuscript of Elder Waggoner's on the Everlasting Covenant. I have some criticisms to offer. They may not be considered good by the brethren there, but to my mind they are important. I will briefly state them. I cannot give them in detail because what I have to criticise runs all through the articles. While I agree with the writer that the covenant to Abram and to Abraham were given through Christ, (for all men through him) I do not believe that his position is safe nor Biblical when he states, as he so frequently does, that it was to be fulfilled in a spiritual sense alone. For instance, he makes the

covenant of Genesis 15 to Abram identical with that of Genesis 17, and tells us that none of it has been fulfilled and can only be fulfilled through Christ and the resurrection. That nothing will come to Abraham's seed but what has come to Abraham himself. Now all this I will admit so far as the ultimate fulfillment of God promises to Abraham is concerned. But God's promises to Abraham in their ultimate fulfillment demanded God's providence and care and blessing all the way through the history of that people until they were cast off from being a people of the Lord. The writer seems to ignore the fact that God deals with men as men, and takes into account all their weaknesses and even points them out in prophetic types, etc. One or two instances of this may be sufficient to point out my criticism. For instance, in Chapter 2 p.4 we are told that 'Nothing outside of Christ is included in the promise. To say that the inheritance of the promise to the seed of Abraham could be possessed by any except those who were possessed of Christ through faith in him, is to ignore the gospel and deny the word of God.' Now in the ultimate fulfillment of that promise to Abraham I fully agree with the writer, but if you will read the covenant of Gen.15:18-21 and compare that with 1 Kings 4:21, 2 Chron. 9:26, Neh.9:7,8, Deut.1:7-10, 20/21. Deut.11:22-24, Deut.34:4, Josh.1:2-4, and many other passages, the fulfillment of the the promises to Abraham imply more than what comes through faith to the individual. That covenant promised the literal earthy land of Canaan, and cannot understand

I do not know whether this is plain or not. I will try to illustrate it. Over and over again we are told in Deut. that God gave the land to the children of Israel not because they themselves were holy, but because the Lord would keep the oath which he had sworn unto their fathers. Now what did that mean? It meant simply this: that God would, according to his promise, raise up from the literal seed of Abraham a Saviour. The seed was to come through the loins of Abraham, of Isaac, of Jacob, of Juda, and the carrying out of that promise implied that Israel as a nation and Juda as a tribe was to be kept separate from the other nations of the world until Christ was born. It mattered not whether they were obedient or disobedient God's promise to Abraham would be fulfilled. All these promises that this would be done is a part of the gospel, and the carrying out of these promises are a part of the gospel. And it seems to me the covenant of Gen. 15 embraces what is meant in the various passages of Deut. that the Lord had done all of that to that people that is had given them earthly Queen in order to fulfill the promise to their fathers. Now as the writer thinks that all these things came only through faith it is to my mind to deny some of the plainest statements of the scripture that the Lord did fulfil that covenant to Israel according to the flesh. Some of these, of course, were of faith; some of them were of unbelief; but they

did inherit the land promised, and in that sense were a type of the true Israel of God that shall inherit the promise in all its fullness. I have not time to go into this indetail or at length to-day. But I know this, that if our brethren and sisters in this country or in England adopt the principles which he has laid down in this manuscript, they certainly will be overthrown by the Anglo-Israelites and those who believe in the age to come, and the return of the Jews. God dealt with Israel as men. Of course brother Waggoner says that the Lord designed to fulfil his promise in its fulness and possibly bring about the resurrection, (for he seems to imply that) at the time Israel was delivered from Egypt. And yet the Lord knew that he would not do that at that time: knew when he made the covenant with Abraham in Gen.15, when he made the covenant in Gen.17, when he renewed the promises to Isaac and Jacob and through Jacob to Juda,-- the Lord knew all this time that Israel would not then accept Christ in the full gospel sense. The Lord knew that they would be rebellious, knew that all those things would come, ~~on~~ until the fullness of time came, 'when Christ would be made of a woman.' And this the Lord then knew, and in the light of all this which was as clear to him then as it was when it took place or as it is now, he made those covenants and those promises, and he doubtless spoke through Moses and Nehemiah and other Bible writers, which declared that ~~the fulfilling of~~ those promises ~~[illegible]~~ of the Covenant with Abraham [illegible]

Now shall we directly ignore such plain statements as are recorded in Deut.11, Josh.1, Neh.9, and many others?

In Chap.1, p.2, first complete paragraph, 6th line from the top is a statement which I question in the margin. I think that some parts of the world are seeking for something else besides power.

Chap.5, p.3, it is said that the land could be held for an <u>everlasting</u> possession only by those who have everlasting life. Would not this be true of the everlasting priesthood also, And yet we are told in Ex.40:15 that the priesthood of Levi should be an <u>everlasting</u> priesthood throughout all their generations. The same is also stated of the feast of the passover.

The writer makes a criticism on the use of the term 'Literal seed' by others. Now Literal Seed, I think, is generally not used in the sense of mere literal seed, but the seed according to the letter, not according to the spirit. Now were not all the tribes of Israel, believing or unbelieving, <u>seed</u> according to the letter? Ishmael was Abraham's seed according to the letter; so was Esau ~~Jacob~~'s seed, but there is a difference between the letter and the spirit.

Chapter 10, p.1, it is said that Jacob made his brother an everlasting enemy. See Gen.33:4; 35:29; In a sense it may be true, and yet that text does not seem to indicate it.

The note on p.3 I would strike out. While I believe in it most thoroughly, yet I do not believe in simply holding up one evidence that is brought forward by the Anglo-Israelites as a matter of ridicule, when it is such a strong hold upon many people. In a way they have what seems to many strong evidence of their position. This is only one of the links in the chain, and the question in my mind is whether the note would not prejudice more than it would help!

Page 7, Chap.10, the writer seems to refer the passage quoted to Esau personally. Does it not refer to his seed?

Chap.11, P.1, first paragraph, The promise is referred to that in the fourth generation the descendents of Abraham should come into the promised land, and Nehemiah said they did. But the writer seems to carry the idea right along that they did n't.

I do not know that I have any more criticisms to offer. There are many little criticisms which I have, but all these are minor as compared with the principal criticism which I have made, but I fear that this has been so briefly and confusedly set forth that it will be of little or no help to the Book Committee; and still, I feel sure that there are serious objections to issuing this manuscript in a book in its present form. It is truth--precious truth; it has many excellent things that have never been written on the subject, but to my mind it has also what is erroneous. It does not teach all that there is in

Tartalomjegyzék

Előszó *5*

Bevezető *15*

Az örökkévaló evangélium 17

1. fejezet – Az evangélium üzenete *19*

„Minden pogány vágya” *20*
Az evangélium ereje *21*
Teremtés és megváltás *22*
Isten titka *23*
Összefoglaló *24*

Az első uralkodási terület 28

2. fejezet – A visszaváltott uralkodás *29*

A helyreállítás ideje *31*
Kik az örökösök? *32*
Az Ő eljövetelének ígérete *33*
A csúcspont *34*

Ábrahám elhívása 36

3. fejezet – Ábrahámnak tett ígéret *37*

Ábrahám és a kereszt *38*
A mag *39*
Az ország *40*

4. fejezet – Egy oltár építése *41*

Példa a szülők számára *41*
Ábrahám és Lót *42*
A megismételt ígéret *43*
Ábrahám és Melkhisédek *44*

5. fejezet – A szövetségkötés *47*

Feltámadás után teljesül majd *50*

6. fejezet – A természet a lélek ellen *51*

A „Lélek” és a „test” szerinti *52*

7. fejezet – Az elpecsételt szövetség – 1. rész *55*

Egy új név *55*
„Örökkévaló szövetséget” 56
„Örökkévaló uralkodás” 57

Az igazság szövetsége 57
A megígért ország garanciája 59

8. fejezet – Az elpecsételt szövetség – 2. rész 61

A körülmetélés jele 61
Miért egy külső jel? 62

9. fejezet – A hit próbája 65

Kísértések 66
Az egyszülött fia 67
A feltámadás és az élet 68
A teljes áldozat 69
A hit munkája 69
Isten barátja 70

10. fejezet – Az ígéret és az eskü 73

Csak Krisztusban 74
„Erős vigasztalásunk” 75

11. fejezet – A győzelem ígérete 77

Izráelnek tett ígéret 80

12. fejezet – Izraelnek tett ígéret 81

Mindnyájan örökösök 81
Egy város és egy ország 82
Izsák – egy szemléltetés 83
Ézsau hűtlensége 85

13. fejezet – Izrael – Isten hercege 89

Isten választása 89
Jákob első leckéje 90
A lecke alkalmazása 92
Az végső próba 93
Egy új név 95
Kik az izraeliták? 96

14. fejezet – Izrael Egyiptomban 97

Mit jelképez Egyiptom? 98
Az egyiptomi bálványimádás 98
Még mindig az egyiptomi rabságban 100
Az Egyiptomból való kihívás 102

15. fejezet – Az ígéret beteljesedésének ideje 105

16. fejezet – Krisztus gyalázata 109

Munkahelyi problémák és jogorvoslatok 111

17. fejezet – A megbízás elfogadása 115

18. fejezet – Az evangélium hirdetése Egyiptomban *119*
A szabadulás evangéliuma ***120***
A fáraónak hirdetett evangélium ***121***
19. fejezet – Hogyan keményedett meg a Fáraó szíve? ... *123*
Isten célja a Fáraóval ***124***
20. fejezet – Élet által megmentve *127*
Az első páska ünnep ***128***
Az utolsó húsvét ***129***
21. fejezet – A végső szabadítás *131*
Másodszor ***134***
22. fejezet – A szabadulás éneke *137*
23. fejezet – Mennyei kenyér *141*
A próba ***143***
24. fejezet – Istentől származó élet *147*
Engedelmeskedjetek, és élni fogtok ***147***
Az élő kenyér ***148***
25. fejezet – Élet az Igéből *151*
Egy lecke az egyenlőségről ***152***
26. fejezet – Víz a sziklából – élő víz *155*
Valódi jelenlét ***159***
27. fejezet – Intuitív tanítások *161*
Elismerni Istent ***162***
Az Éden itt lent ***164***
Az élő víz folyója ***164***
28. fejezet – A törvény bejövetele – első rész *167*
Párhuzamok ***168***
A halált hozó szolgálat ***169***
Miért lett kiadva a törvény? ***170***
29. fejezet – A törvény bejövetele – második rész *173*
A törvény átka ***175***
A módosítatlan szövetség ***176***
Ugyanakkor a mi reménységünk is ***177***
Krisztus a Közbenjáró ***179***
30. fejezet – A Sínai és a Kálvária *181*
A hasadt szikla ***181***
Mit jelentett ki Isten? ***182***

31. fejezet – A Sínai-hegy és a Sion hegye *185*
Isten kormányának alapja ***187***
32. fejezet – Az ígéret szövetségei *191*
A különbség ***193***
Miért a Sínai-szövetség? ***194***
A bizalom leckéje ***196***
Az isteni együttérzés ***197***
33. fejezet – A lepel és az árnyék *199*
Árnyék és valóság ***200***
Isten bizonysága a hitetlenség közepette ***201***
Mi lett eltörölve? ***202***
34. fejezet – Két törvény *205*
Hogyan kapjuk a megbocsátást? ***207***
Az értéktelen régi szövetség ***208***
A túlbuzgóság cselekedetei ***210***
Egy hasonlóság értelme ***210***
35. fejezet – Belépés az ígéret földjére *213*
A hit öröksége ***213***
Átkelés a Jordánon ***214***
Végre szabadok ***215***
A hit győzelme ***216***
36. fejezet – Hiúság és vereség *219*
Mindenki veszélyben ***219***
A vereség oka ***220***
A vereség nem szerepel Isten tervében ***220***
A védelmi eszközök ***221***
Miért ők harcoltak? ***222***
Az írásbeli ítélet végrehajtása ***223***
A háború nem egy siker ***223***
37. fejezet – Izrael – egy misszionárius nép *225*
Az evangélium hirdetésének hatása Egyiptomban ***226***
Isten buzgósága minden ember iránt ***227***
Isten papjai ***227***
Isten pártatlanságának bizonyítékai ***228***
Összegyűjtve egy nyájban ***229***
Izrael, egy elkülönített nép ***230***
Izrael – Krisztus egyháza ***231***
Az egyház a királyság ***232***
Nem egy teokrácia ***232***
Egyetlen földi mintát sem ***234***

38. fejezet – A megígért nyugodalom – első rész 237
Krisztus nyugodalma 237
A nyugodalom és az örökség – elválaszthatatlanok 238
Józsué megemlíti Isten hűségé 239
A nyugodalom – csak hit által van biztosítva 239
A már befejezett harc 240
Leckék a Zsoltárok könyvéből 241
A legyőzött erős 241
39. fejezet – A megígért nyugodalom – második rész.....243
Melyik a mi állásfoglalásunk? 243
Kánaán ígérete 244
Az egész világon elterjedt királyság 245
Az új föld 245
A város, amit Ábrahám várt 246
A hely, ahol leszáll a város 247
Isten Izráelének helyreállítása 248
40. fejezet – Egy másik nap – első rész 251
Az ország az Úré 251
Jövevények és zsellérek Dávid idején 252
Az ideiglenes Jeruzsálem rabságot jelent 252
A „Ma” 253
Isten munkája és pihenése 255
A nyugodalom, amelybe Ádám belépett 255
41. fejezet – Egy másik nap – második rész..... 257
Megtartva a nyugodalmat 257
Még megmaradt valami Édenből 258
Mit jelképez a jel? 258
Egy ajándék az embernek 259
Az áldott nap és az áldott ember 260
Krisztus Keresztje 260
Isten hívása a szombat megtartására 261
Egy dicsőséges ígéret 262
42. fejezet – Újra fogságban – első rész 263
Rosszabb, mint a pogányok 264
Az északi királyság 265
Isten hűsége 266
Amikor énekelni kezdtek 267
43. fejezet – Újra fogságban – második rész 269
Ha hallgattak volna Istenre 269
A helyreállítási ígéret elutasítása 270
Mindig a teszt 270
A kihirdetett ítélet 271

Babilon királya a Jeruzsálem uralkodója 271
Izrael függetlenségének vége. Ideiglenes uralkodás..... 273
Babilontól az örök királyság megalapításáig..... 273

44. fejezet – Újra fogságban – harmadik rész 275

A szabadság elutasítása..... 275
A bűn rabszolgái 275
Bábel építői..... 276
Istennel dacolva..... 276
E világ fejedelme megítélése..... 277
Az isteni döntés – az elnyomó elpusztítása..... 277
A földi uralom büszkesége 278
Mit jelent a Babilonból való szabadulás? 278
A beteljesedett hetven év 279
A még mindig meg nem tanult lecke..... 280

45. fejezet – Közel az ígéret beteljesedésének ideje 281

Dániel nyolcadik fejezetének látomása..... 281
Az angyal magyarázata..... 282
Egy hosszú prófétai időszak..... 282
Isten országa elvétetett a zsidóktól 283
Utolsó kihívás Babilonból..... 284
Isten pere a nemzetekkel..... 284

Izrael újragyűjtése.....287

46. fejezet – Izrael elveszett törzsei 289

Júda és Izrael..... 289
Jellem, nem nemzetiség 289
Bibliai kifejezések, melyek eltávolítják az alaptalan megkülönböztetéseket 290
Egyetlen törzs sincs „elveszve” 291
Az „egész Izrael” képviselve..... 292
Ki izraelita Isten előtt?..... 293

47. fejezet – Egy Pásztor és egy nyáj 295

48. fejezet – Az örökkévaló szövetség befejezése 301

Az evangélium történetének összefoglalása..... 301
„Íme, a ti Istenetek” 302
A hitehagyás alatt elveszett juhok 302
Összegyűjtve a feltámadás által..... 303
„Izrael egész háza” 304
Isten ítéletei minden nemzettel 305
A szabadulás ideje..... 306
A sírból megváltottak 307
Az új szövetség..... 308

A régi és az új szövetség *309*
Amikor be fogunk lépni az új szövetségbe..... *310*
A helyreállított első uralkodás *310*

Függelék..... 313